ஸ்ரீ ராம

17160

17160

ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகரின்

சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்

(முதல் பாகம்)

శ్రీ నిగమాంత దేశికుల చిల్లర రహస్యములు

(మొదటి భాగము)

17160

17160

ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE
KARNATAKA STATE

M. O. S. Iyengar
30-12-50

Donated to
The Academy of Sanskrit Research
Melkote

by
M. O. S. Iyengar

Accn. No. LT160

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

பதினொரு

சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்.

(முதல் பாகம்)

(ஸாரஸாரம் முதலியன.)

Nigar
Chillarai Rahasyangal.
vol. 1.
of Vedanta desika:
(Ed.) Srinivasacharya. A.

A. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M.A.,
மஹாராஜா காலேஜ்
புதுக்கோட்டை.

கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்டு வக்கீல் உபயவே
ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குமாரத்தி ரங்கம்மாளின்
பூர்ண பொருளுதவியைக் கொண்டு
அச்சிடப்பட்டது.

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-571431,
(KARNATAKA STATE)

1937

விலை ரூ. 1—8—0

R672xG68,10-31N37
17160

PRINTED AT THE
Sri Janardana Printing Works, Ltd.,
Town High School Road,
KUMBAKONAM.

விஷய ஸூசிகை.

பக்கம்.

முன்னுரை 4

பாடபேதங்கள் 9

முகவுரை 11

i. ஸ்ரீ தேசிகனின் 32 ரஹஸ்யங்கள் 12

ii. ஸாரஸாரம் முதலியவற்றின் விஷயஸங்கிரஹம் 16

1. ஸாரஸாரம் (பத்தொன்பதாவது ரஹஸ்யம்) 1-78

i. திருமந்திராதிகாரம்: 1–31

மந்திரத்தின் பெருமை-3. ப்ரணவத்தின் அர்த்தம்:-முதல் எழுத்து–6; நடு எழுத்து–10; கடைசி எழுத்து—11; நமஸ்ஸினர்த்தம்—14; நாராயணஶப்தார்த்தம்—20; சதுர்த்தியினர்த்தம்— 25.

ii. த்வயாதிகாரம்: 32—53

அவதாரிகை—32; பூர்வகண்டார்த்தம்:– ஸ்ரீசப்தம்–34; உதாவ:—36; நாராயணசப்தம்—37; சரணம், ஶரணம்—41; ப்ரபத்யே—44; உத்தமன்—46.

உத்தரகண்டம்:— ஸ்ரீமத்ஶப்தம்—49; நாராயணசப்தமும் சதுர்த்தியும்—50; நமஶ்ஶப்தம்—51.

iii. சரமஶ்லோகாதிகாரம்: 53—78.

அவதாரிகை—54; ஸர்வதர்மசப்தார்த்தம்—57; ‘மாம் ஏகம்’—59; சரணம் வ்ரஜ—62; ‘அஹம்’ ஶப்தம்—67; ‘த்வா’—69, ஸர்வபாபேப்ய:—70; ‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’–73; ‘மா ஶுச:—75,

2. அபயப்ரதானஸாரம். (இருபதாவது ரஹஸ்யம்.) 79-152

i. ராமாவதார:— 80—82

ii. வாக்யத்வய நிர்ணய:— 82—85.

iii. ஶரணாகதித்வய பூர்வபக்ஷ:— 85—98

தேவர்கள் ஶரணாகதி—86; லக்ஷ்மணனுடையது—86; பரதனுடையது—87; ரிஷிகள் ஶரணாகதி—88; காக ஶரணாகதி—89; ஸுக்ரீவஶரணாகதி—91; ஸமுத்ரஶரணாகதி— 93, ஸீதையின் ஶரணாகதரக்ஷணம்— 93; த்ரிஜடையின் ஶரணாகதி—94; பெருமாளின் சரணாகத ரக்ஷண தர்மம்—96.

iv. ப்ரகரணதாத்பர்ய நிர்ணய:— 98—105

v. ஶரண்யஶீலப்ரகாஶ:— 105—114

vi. ஶரண்யவைபவப்ரகாஶ: 115—117

vii. பாத்ராபாத்ர நிர்ணய: 118—138

கபோதோபாக்யானம்— 118—124

வ்யாக்ர-வானர ஸம்வாதம்— 122—123

கண்டுகாதை— 125—132

நஹுஷ-ப்ருஹஸ்பதி ஸம்வாதம்— 132

ஶிபி-ஶ்யேன-ஸம்வாதம்— 133

viii. ஶரண்யவ்ரதவிஶேஷப்ரகாஶ: 138—142

ix. ஶரண்யஶரணாகதஸம்ரக்ஷணோத்ஸாஹ: 142—151

x. ப்ராப்திப்ரகாரப்ரபஞ்ச: 151—162

தத்வஶிகாமணி. (கிடைக்கவில்லை)

3. ரஹஸ்யஶிகாமணி. (இருபத்திரண்டாவது ரஹஸ்யம்) 163-189

அவதாரிகை— 164

வராஹாவதாரத்தின் ஏற்றம்— 165—166

வராஹபுராணத்தின் ஏற்றம்— 167—169

முதல் ஶ்லோகத்தின் வ்யாக்யானம்— 170—176

இரண்டாவது ஶ்லோக வ்யாக்யானம்-177—184

உபஸம்ஹாரம்— 185

4. அஞ்ஜலிவைபவம். (இருபத்துமூன்றாவது ரஹஸ்யம்) 187-197

5. ப்ரதாநஶதகம். (இருபத்து நான்காவது ரஹஸ்யம்) 198-214

திருமந்த்ரம்— 199—230
த்வயம்— 203—204
சரமஶ்லோகம்— 204—206

6. உபகாரஸங்க்ரஹம். (இருபத்தைந்தாவது ரஹஸ்யம்) 215-236

முதலாவது அதிகாரம்— 215—224
இரண்டாவது அதிகாரம்— 224—228
மூன்றாவது அதிகாரம்— 228—230
'பொய் நின்ற ஞானம்' வ்யாக்யானம்-232—235.

7. ஸாரஸங்க்ரஹம். 237-247

ப்ரமாணங்களின் அகராதிஸூசிகை (**INDEXES.**)

1. ஸம்ஸ்க்ருதப்ரமாணங்கள் i—xx
2. தமிழ் ப்ரமாணங்கள் xxi—xxvii
3. ப்ரமாணஸங்க்ரஹம் i. ஸம்ஸ்க்ருதம் xxviii-xxxi
ii. தமிழ் xxxii
4. பெயர் குறிக்கப்பட்ட க்ரந்தங்கள் xxxiii.
5. ஆகாரம் தெரிய வேண்டிய ச்லோகங்கள் xxxiv—xxxvi.
6. ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
i. ச்லோகங்கள் xxxvi
ii. பாசுரங்கள் xxxvii
7. பெயர்களும், விஷயங்களும் xxxviii

ஸ்ரீ:

முன்னுரை.

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகனுடைய ஸாரஸாரம் முதலான பதினொரு ரஹஸ்யங்கள் வெளிவந்து இப்போது பல வருஷங்களாகி விட்டபடியால், அவைகள் துர்லபமாக இருப்பதாலும், பல பெரியோர்களும் இந்த கிரந்தத்தை அவச்யம் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்று நியமித்தபடியாலும் இப்போது அவற்றைப் பதிப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தில் அந்வயித்திருக்கிறேன். தவிரவும், நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன், ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் சில ஸுஹ்ருத்துக்களோடு அடியேனும் மற்ற கிரந்தங்களைப்போல 'ஸம்பிரதாய பரிசுத்தி' முதலான பதினேழு ரஹஸ்யங்களையும், 'ஸார ஸாரம்' முதலான பதினொரு ரஹஸ்யங்களையும் காலக்ஷேபம் செய்தபோது, ஸ்ரீதேசிகனின் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு ஒரு புதிய பதிப்பு மிகவும் அவச்யம் என்பது தோன்றிற்று. ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியின் திருவுள்ளமும் அப்படியே இருந்தது. ஆகையால் காலக்ஷேப ஸமயத்திலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமி கையில் வைத்திருந்த பரிஷ்க்ருதமான ஓலையேட்டின் சுத்தமான பாடங்களை அனுஸரித்து ஸ்வாமி நியமித்தபடி அவ்வப்போதே இந்த ரஹஸ்யங்களையெல்லாம் சோதித்து வைத்தேன். அவற்றுள் ஸார ஸாரம் முதலான உத்தர ரஹஸ்யங்கள் பதினொன்றையும் பதிப்பிக்கும் பாக்கியம், ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹத்தால் இப்போது அடியேனுக்கு எதிர்பாராதபடி கிடைத்திருக்கிறது.

இந்த கிரந்தத்தின் பெருமையையும், இது துர்லபமாயிருப்பதையும் பார்த்து, கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்டு வக்கீல் ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் குமாரத்தியான ரங்கத்தம்மாள், இதை சுத்தமாகவும் நன்றாகவும் பதிப்பிக்கும்படி அடியேனிடம் சொல்லி அதற்கு வேண்டிய த்ரவ்யம் முழுவதும் தானே கொடுத்து ஸஹாயம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த சிரேஷ்டமான கிரந்தத்தை சோதித்துப் பதிப்பிப்பது என்கிற கைங்கர்யத்தை எனக்குக் கொடுத்து என்னை க்ருதார்த்தனாக்கினதற்கு நான் அவர்கள்

விஷயத்தில் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை யுள்ளவனுயிருக்கிறேன். அவ்விதமே அவர்களுடைய ஆசார்ய பக்தியையும் ஒளதார்யத்தையும் கண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகமே அவர்களைக் கொண்டாடுவதோடு, இப்படி நம் ஸம்பிரதாய க்ரந்தம் பரவும்படி செய்த பரமோபகாரத்திற்கு நன்றி பாராட்டவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. நம் நாட்டிலுள்ள உதாரர்களான தனிகர்கள் ஜ்ஞான விகாஸ ஹேதுவான பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களை, எல்லோரும் வாங்கி ஸேவிக்கும்பொருட்டு, ப்ரசுரம் செய்யும் விஷயத்தில் இவர்களின் வழியைப் பின்பற்றுவார்களானல், நம் ஸம்பிரதாயம் தழைத்து ஓங்கும் என்பதில் ஸந்தேஹமே யில்லை.

இந்தப் பதிப்பு வெளிவருவதில் ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி செய்தருளின ஸஹாயத்திற்கு அளவே இல்லை. இதில் சிலாகிக்கத்தகுந்த அம்சம் இருக்குமேயானல் அதற்குக் காரணம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியே. பிழைகளெல்லாம் அடியேனுடைய அனுபவ மின்மையாலும், ஞானக் குறைவினலும் ஏற்பட்டவையே. அச்சுக்குப் போவதற்கு முன் மாத்ருகைகளை யெல்லாம் சோதித்து, பல பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்கள் தேடிக்கொடுத்ததற்கு மேல், அச்சான பிறகும் ஒரு முறை சோதித்து, *பிறகு கிடைத்த உத்தமமான பாடங்களை எழுதி அனுப்பி இந்த கிரந்தத்தை அழகு பெறச் செய்து, அல்பமான ஞான சக்திகளையுடைய அடியேனுடைய பிரயத்னத்தை ஸபலமாகச் செய்ததற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருமுன்பே ப்ரணமங்களோடு இந்த கிரந்தத்தை ஸமர்ப்பிப்பதுதவிர அநந்ய ப்ரயோஜநரான அவர்களுக்கு அடியேன் செய்யக்கூடியது வேறில்லை.

இதைப் பதிப்பிக்கும் விஷயத்தில் உபயோகிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்:

1. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸௌம்யநாராயணசார்ய ஸ்வாமி திருமாளிகையில் அவர்கள் காலக்ஷேபத்தில் உபயோகிக்கும் தாளபத்ர ஸ்ரீ கோசம் (ஓலையேடு). இதுவே ப்ரதானமாகக்கொண்டு மூலத்தில் பாடமாகப் போடப்பட்டிருக்கிறது.

பாடபேதங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை.

2. சுண்டப்பாளையம் ஸ்ரீ அ. ரா. திருவேங்கடாச்சாரியாரால் 1911-ஞு (விரோதிகிருது-ஞு) பாகவதவர்த்தனி முத்ராக்ஷர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதின் பாடங்கள் 'க' என்று கீழே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

3. கொந்தமூர் ஸ்ரீமத் ராகவாசாரியாரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு, திருக்குடந்தை தட்டை கிருஷ்ணமாச்சாரியாரால் (சித்திரபானு-ஞு தை-மீ) (1900) சென்னை கலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது 'வ' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.

4. தெலுங்கு எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது 'ம' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்த மூன்றின் (2,3,4,) பாடங்கள் பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றன.

5. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீராம தேசிகாச்சார் ஸ்வாமி திருமாளிகையிலுள்ள தாளபத்ரகோசம். இதன் பாடங்கள் 'வு' என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறன.

6. ஸ்ரீ பவுண்டரீகபுரம் ஸ்வாமியின் ஆச்ரமத்தில் இருந்த ஸ்ரீகோசம் ஒன்று அங்கங்கு ஒத்துப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

7. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் யாம்பாக்கத்திலிருக்கும் மற்றொரு ஏடு.

இவை தவிர தனியாக அச்சிடப்பட்ட ஸாரஸாரமும், அபயப்ரதானஸாரமும், சேட்லூர் ஸ்ரீஉ.வே. நரஸிம்மாச்சார் ஸ்வாமி வ்யாக்யானத்தோடு கூடிய ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யமும், பரமபத ஸோபாநமும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

* அச்சானபிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடமிருந்து கிடைத்த பாடங்கள் 'பாடபேதங்கள்' என்ற தலைப்பின் கீழ் இந்த முன்னுரைக்குப் பின் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கண்ட கிரந்தங்களை யெல்லாம் கொடுத்து உதவின மஹான்களுக்கும், ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதை என்றும் உரித்தானது.

இந்தப் பதிப்பில் எழுத்துக்கள் பெரியதாக இருப்பதாலும், மூலத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்களும், அங்கங்கு பாடபேதங்களும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், கிரந்தம் பெரிதாகிவிட்டது. அதனால் ஸாரஸாரம் முதல், ஸார ஸங்கிரஹம் வரையிலுள்ள ரஹஸ்யங்களை முதற்பாகமாக வெளியிட்டு, விரோத பரிஹாரம், முநிவாஹநபோகம் இவற்றோடு ஹஸ்திகிரி மஹாத்ம்யம், பரமபதஸோபானம் இரண்டையும் சேர்த்து இரண்டாம் பாகமாகப் பிரசுரிக்கப் போகிறேன். சில கடின பதங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் அர்த்தங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

ரஹஸ்யங்களில் முன்னும் பின்னுமுள்ள ஸ்ரீதேசிகனுடைய பாசுரங்களுக்கும், ஶ்லோகங்களுக்கும், உதாஹரிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களுக்கும் அர்த்தம் எழுத முதலில் உத்தேசித்திருந்தது. தாமதத்திற்கும் விரிவுக்கும் அஞ்சி நிறுத்தப்பட்டது. இப்போது அவற்றை ஒரு அநுபந்தமாக வெளியிட நினைத்திருக்கிறேன். ஶரண்யன் மனோரதத்தை பூர்த்திசெய்து வைப்பாராக.

24—11—1937. ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

——:0——

*பாடபேதங்கள்.

பக்கம்.	வரி.	
6	2	இதில் பதங்களை
	7	ப்ரணவாஹிதமான போதும்
	17	மூலமாகிய விதறிந்தவனை
	18	ஸர்வஸாரஸங்கிரஹமாயிருக்குமேகபதமான
7	18	இத்யாதி வர்மநபுராண வசநத்திலும்
10	11	இருப்பாரோடுற்றிலேன்
11	5	உ௩ு ஸுவெொயடெ௩
12	11	ஸுகாரஶாய—ூரயெெவ ஷூஉஹ० [என்கிறபடியே
	19	ஸூதூகூ - தனக்குத் தோன்றும் வஸ்து
14	11	பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலே
	19	கீழும் மேலுமுள்ள விரோதிகள்
17	2	ஊாவஸாஜிகளிற்படியன்றிக்கே
	8	வெதநஸாயாஶண௱்
	18	இட்ட்வழக்கு—அதீநம்
18	5	என்று இவனுக்கு— கூ
35	19	இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக
38	4	இத்யாதிகளில்படியே புருஷகாரமும்
40	1	செல்வநாரணனென்ற இத்யாதி [விரண்டு
42	14	ஸித்தஸாத்யோபாயங்களிரண்டுக்கும் இவ்
	21	அவிதேயஜ்ஞானத்தாலே மோக்ஷம் சொல்லு
43	1	கை ஸித்தாந்தத்திற்கும், ஸாங்கப்ரபத்தியை.... .... ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்தமாகையாலும்.

* புஸ்தகம் அச்சான பிறகு திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு அனுப்பப்பட்டபோது, இந்த பாடங்களெல்லாம் அவர்களால் தேடி எடுத்து அனுப்பப்பட்டவை. இவை சிறந்தவைகளாக இருப்ப தால் இவற்றை மூலத்தில் கொண்டு, இப்போது மூலத்திலிருப்ப வற்றை பாடபேதங்களாகக் கொள்ளவேண்டும்.—ஸ்ரீ.

48	16	வெருவுரை கேட்டவை கேட்க
49	13	ப்ராப்யனாகச் சொல்லியிருக்க
54	18	பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு பரம்பரயா
58	6	தர்மங்களில் தனக்கு
59	6	அவ்வோஹஸாயநங்களினுடைய ஸஹா ஸ்வத்தையும் அவற்றினுடைய காஷ்டைத் தையும்
61	17	இவ்வியாஜோபஶாந்தகாலுஷ்யனை
63	25	[1]தி. மொ. 1. 9. 2. [2]தி. மொ. 1. 9. 1
77	10	ஶிஶுபிநவர்ணம்
81	21	குசலவர்கள் வந்து
85	9	சரண்யமாய் பரமகாரணமான
88	15	திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் படியிலே
101	10	நிவேஶயத ஊං என்றது என்னை
109	20	தேவரீர், திருவுள்ளத்தாலே
126	19	கூட்டுகையன்றிக்கே வஞ்சனையுமன்றிக்கே
134	13	தங்களுக்கு சுத்தரானாலும்
137	16	நாதோ ஹ்ருயஷ்ணோ
142	14	பிறப்பிக்கை அழகிதோ
143	13	வேறொரு உபாயமுமின்றிக்கே
144	21	அஹிசொாஜிதஃ - நிருத்தரான
149	23	அல்வழக்குகளெல்லாம் கழிந்து
150	13	(தக ஸ்ரீவவொ நிஶஷ்ய தா)
176	8	பிறக்கிறவன் தனக்கு மற்றும்
196	2	சுக்ஷயஹஶுப்ரஜகவமும்
	6	கூட்டின இவ்வஞ்ஜலி
	26	நிவிருத்தியாலே அறியலாம். ஶாஸ்ரஂசெகவ
197	4	ஶுஂகஜஹ…… இவனுக்கு தோஷமாகாது. 3.
199	26	[2]ஹா. ஶா. 360. 5. [3]நா. வ. 18. 32.
222	1	பண்ணினதுவும்; நம்மையும் "ஶிஷ்யேஷ்ஹ
235	5	ஶேஷவ்ருத்தி விஶேஷரூவமான [ஹம்"
245	10	இது ப்ரஹாணவஶஹம்—ஜ

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

"சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்" என்கிற இக்கிரந்தத்தைச் செய்தருளின ஸ்ரீ வேங்கடநாதன் என்னும் நிகமாந்தமஹா தேசிகன் நம் ஆசார்யபரம்பரைக்கு சிரோபூஷணம் போன்றவர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அவருடைய ஞானம், அநுஷ்டானம், வைராக்யம் முதலிய குணங்களைக் கண்டு, அவரை எல்லோரும் தெய்வமாகவே கொண்டாடினது மிகையன்று என்பது இப்போது இருக்கும் நமக்கு அவருடைய கிரந்தங்களைப் பார்த்தாலே ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும். தேசிகன் இப் பூவுலகில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் (கி. பி. 1268—1368) இருந்த பாக்யவான்கள் அவரிடமிருந்து நேரில் விசிஷ்டாத்வைத தத்வார்த்தங்களை உபதேச ரூபமாகக் கேட்டார்கள். அவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் பிற்பட்டார் இழக்கலாகாது என்று ஸ்வாமி தேசிகன் தன் காருண்யத்தினால் பல கிரந்தரூபமாக வெளியிட்டார். அவை ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும், இரண்டும் கலந்த மணிப்ரவாளம் என்னும் நடையிலும், ப்ராகிருதத்திலும் இருக்கின்றன. அவர் அருளிச்செய்த கிரந்தங்கள் 108 என்றும், சிலர் 116 என்றும் சொல்லுவார்கள். ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்து இன்னும் 600 வருஷங்கள்கூட ஆகவில்லை. அப்படியிருந்தும் அவருடைய கிரந்தங்களில் சில பாதியாகவும், சில பூர்ணமாகவும் லுப்தங்களாய் (காணமற்போய்)விட்டன என்பது மிகவும் சோகிக்கத்தக்கதே.

மந்தமதிகளும் அறியும்படியும், ஞானவான்களும் திகைக்கும்படியும் அவருடைய கிரந்தங்களின் பெருமை இருக்கிறது. அவர் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் செய்தருளின வசநரூபமான ப்ரபந்தங்களில் சில பூர்வ கிரந்தங்களுக்கு வ்யாக்யானமாகவும், சில ஸ்வதந்த்ரங்களாகவும் இருக்கின்றன. பலஸ்தோத்ரங்களும் செய்தருளியிருக்கிறார். தமிழில் அவருடைய பாசுரங்கள் கம்பீரமாகவும், இனிமையாகவும் இருப்பதை 'தேசிக ப்ரபந்தம்' என்னும் அவ்வுடைய ப்ரபந்தத்தை ஸேவிப்பவர்கள் தாங்களே உணரலாம்.

ஸ்ரீதேசிகனின் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள்.

வேதங்களைக் கடைந்து அவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயமான ஸாரார்த்தங்களையெல்லாம் தன்னுடைய 'ரஹஸ்யங்கள்' என்னும் க்ரந்தங்களில் வெளியிட்டருளினர். இவை மணிப்ரவாள நடையில் இருந்தாலும், ஆசார்யர்களைக்கொண்டே அறியவேண்டியவையாய் அவ்வளவு கம்பீரமாயும், அர்த்தம் நிரம்பினவையாயும் இருக்கின்றன. "திரளிலே சொல்லுமவைகளில் சில அர்த்தங்களை ஏகாந்தத்திலே சொல்ல விதிக்கையாலே, அவற்றை ரஹஸ்யங்கள் என்கிறது" என்று இவரே 'ரஹஸ்யங்கள்' என்பதின் அர்த்தத்தை விளக்கியிருக்கிறார். உபநிஷத் முதலான க்ரந்தங்களைப் படிப்பதற்கு வேண்டிய ஞான ஶக்த்யாதிகள் இல்லாதாரும் அவைகளில் சொல்லப்பட்ட பரதத்வ—பரமஹித—பரம புருஷார்த்த விஷயமான தத்வார்த்தங்களை இந்த ரஹஸ்யங்களை ஸேவித்தால் எளிதில் உணரலாம்.

இந்த ரஹஸ்யங்கள் முப்பத்திரண்டு என்பர். குரு பரம்பரா ஸாரம், ஸ்ரீஸ்தேயாவிரோதம் என்று ஒரு ரஹஸ்யம், இரண்டையும் கூட்டி முப்பத்திநான்கு என்றும் சொல்லுவார்கள். குரு பரம்பரா ஸாரம், ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தோடு சேர்ந்தது; ஸ்ரீஸ்தேயாவிரோதம் என்பது லுப்தம் என்கிறார்கள். 'இதில் திருமங்கையாழ்வார் செய்தருளிய பரத்ரவ்யாபஹாரம் சாஸ்திர விருத்தமன்றோ என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு, 'ராஜாக்கள் அதார்மிகர்களுடைய த்ரவ்யத்தை அபஹரித்துத் தார்மிகர்களுக்குக் கொடுப்பது ஶாஸ்திர ஸம்மதமாகையினாலே, திருமங்கையாழ்வாரும் ஒரு நாட்டுத் தலைவராயிருந்தபடியால், அப்படிச்செய்தது அஶாஸ்திரீயமல்ல என்று ஸமாதானம் அருளிச்செய்திருக்கலாம்' என்று பரமதபங்கத்திலிருக்கும் ஒரு வாக்யத்தைக் கொண்டு ஊஹிக்கப்படுகிறது.

இம் முப்பத்திரண்டில், இருபத்தியெட்டு 'சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம், பரமதபங்கம், பரமபத ஸோபாநம், ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் ஆகிய மற்ற நான்கும் தனி ரஹஸ்யங்கள்.

அவற்றுள் ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் முப்பத்திரண்டு அதிகாரம் கொண்டது. முதல் இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களால் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைப்பற்றிய விஷயங்களும், அடுத்த நான்கு அதிகாரங்களால் அவற்றில் வரும் சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரமும், பிறகு மூன்று அதிகாரங்களால் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் பதவாக்ய யோஜனைகளும்; அடுத்த இரண்டு அதிகாரங்களால் குரு சிஷ்யர்களுடைய க்ருத்யமும் கடைசி அதிகாரத்தால் நிகமநமும் செய்யப்படுகின்றன.

பரமதபங்கம்:-இருபத்திநாலு அதிகாரங்கள் கொண்டது. இதில் முதல் அதிகாரத்தில் தத்வஜ்ஞானமவச்யமென்றும், அடுத்த மூன்று அதிகாரங்களில் தன் ஸித்தாந்தப்படி ஜீவன், அசித், பரமாத்மா ஆகிய மூன்று தத்வங்களின் நிரூபணமும், அடுத்த பதிணைந்து அதிகாரங்களில் முறையே லோகாயதிக-மாத்யமிக-யோகாசார-ஸௌத்ராந்திக-வைபாஷிக-ப்ரச்சந்நபௌத்த-ஜைந-பாஸ்கர-வையாகரண-வைசேஷிக-நையாயிக-நிரீச்வரமீமாம்ஸக-நிரீச்வரஸாங்க்ய-யோக-பாசுபத மதங்களின் யுக்திகளை அருளிச்செய்து அவற்றின் நிராகரணமும்; அடுத்ததில், பகவச்சாஸ்திரங்களின் ப்ராமாண்ய ஸமர்த்தநமும், அடுத்த இரண்டு அதிகாரங்களில் இதர மதத்தினர் கூறும் உபாயப்ரயோஜநங்களின் தூஷணமும், கடைசியில் நிகமனமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

பரமபத ஸோபாநம்:-ஒன்பது பர்வங்கள் கொண்டது. மோக்ஷத்தில் விருப்பமுண்டாய ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய விவேகம், நிர்வேதம், வைராக்யம், ஸம்ஸாரபயம் என்ற நான்கையும் முதல் நான்கு பர்வங்களில் சொல்லி, ஐந்தாவதில் மோக்ஷோபாயாநுஷ்டானத்தை நிரூபித்து, பின் நாலில் சரீரம் விட்டவாறே உபாயமாஹாத்ம்யத்தால் அவனுக்கு வரும் பலங்களை பகவத்ப்ராப்திபர்யந்தமாகக் கூறியிருக்கிறார்.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்:-அல்லது ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ர மாஹாத்ம்யம் என்னும் ரஹஸ்யம், ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் கூறியுள்ளவாறு, காஞ்சீபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பேரரு

ளாளரின் பெருமையைப் பாடுகிறது. ப்ரஹ்மாவின் அச்வ மேதத்தை ஸரஸ்வதியின் ப்ரவாஹத்திலிருந்து ரக்ஷிப்பதற்காக ஆவிர்ப்பவித்த வரதராஜன், அவருடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி அங்கேயே வேண்டுவார் வேண்டுவதையெல்லாம் வழங்கக் கோலஞ்செய்து எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்பதை இனிய பாட்டுக்கள் கலந்த வசநரூபமாக எழுதியுள்ளார்.

சில்லரை ரஹஸ்யங்களின் விஷய ஸங்கிரஹம்.

மோக்ஷத்தில் ஆசையுடைய ஒருவன் அவச்யம் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்களை இவ்விதம் பரபக்ஷ நிராஸ பூர்வகமாக அருளிச்செய்தவற்றையே ஞான சக்த்யாதிகள் குறைந்த ஏனையோரும் ஸேவித்து உணரும்படி 'சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்' என்னும் பிரபந்தங்களைச் செய்தருளினர். இவற்றில் முதல் ரஹஸ்யத்தில் விஷயங்களை மிகவும் ஸங்கிரஹமாக அருளிச்செய்து பிறகு மேற்கொண்டு அறிய ஆவலும் சிரத்தையும் சக்தியும் வளர வளர படிப்படியாக ப்ரமாணங்களுடன் விஷயங்களை பரக்க நிரூபித்துள்ளார். இந்த ரஹஸ்யங்கள் இருபத்தெட்டு. இவற்றில் சொல்லும் விஷயத்தை அந்தந்த ரஹஸ்யத்தின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் சுலோகத்தாலும் பாசுரத்தாலும் ஸங்கிரஹித்திருக்கிறார். இந்த இருபத்தெட்டில் முதல் பதினேழு ரஹஸ்யங்களிலுள்ள பாசுரங்களையெல்லாம் சேர்த்து "அம்ருதரஞ்ஜநீ" என்றும், பின் பதினொன்றிலுள்ளவற்றை "அம்ருதாஸ்வாதிநீ" என்றும் ஓதி வருகிறார்கள். இதையிட்டு முதல் வகுப்பை 'அம்ருதரஞ்ஜநீ ரஹஸ்யங்கள்' என்றும் பிந்தியதை 'அம்ருதாஸ்வாதிநீ ரஹஸ்யங்கள்' என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

இந்த ரஹஸ்யங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள ஸாரமான அர்த்தமாவது: 'ஸகல சேதந சேதனங்களையும் சரீரமாக உடைய ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்வமான பரப்ரஹ்மம்; ஸ்ரீமானான அவனை யடைந்து அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே பரமபுருஷார்த்தம்; அப்புருஷார்த்தத்தையடைய பக்தி, ப்ரபத்தி என்று இரண்டு உபாயங்கள் உண்டு. பக்தியோகத்தை அனுஷ்

டிக்கப் போதிய ஞான சக்த்யாதிகளில்லாதாருக்கு ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளைச் சரணமாக அடைவது என்னும் ப்ரபத்தியே உபாயம் என்பது.

தத்வ பதவீ முதலானவற்றின் விஷய ஸங்கிரஹம்.

இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் தத்வபதவீ முதலான முதல் பதினேழு ரஹஸ்யங்களில் படிப்படியாக விஸ்தரித்து நிரூபித்துள்ளார். முதலாவதான ஸம்பிரதாய பரிசுத்தியில், ஸர்வேச்வரன் முதல் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வரைக்கும் வந்துள்ள ஆசார்ய பரம்பரையிலும் ஸம்பிரதாயார்த்தங்களிலும் வரும் சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரத்தைக் கூறி 'ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸம்பிரதாயங்களில் யோஜனா பேதமே யொழிய அர்த்த விரோதமில்லை' என்று நிரூபித்தருளுகிறார். அடுத்த தத்வபதவீ, தத்வநவநீதம் முதலானவை தத்வங்களைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. ரஹஸ்ய பதவீ, ரஹஸ்ய நவநீதம் முதலானவை ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களை விவரிக்கின்றன. தத்வபதவீ முதலானவற்றில் தத்வங்களை 'பரம், அவரம்' என்றும், 'போக்தா, போக்யம், ப்ரேரிதா' என்றும் பிரித்து, ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள அவாந்தர பேதங்களைக் காட்டி, அவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நிரூபித்துள்ளார். ரஹஸ்யபதவீ முதலானவை கூறும் விஷயமாவது: எவ்வளவு ஞானவானாயிருந்தாலும் மந்திரங்களைக்கொண்டே பகவானை உபாஸிப்பதோ சரணமடைவதோ செய்யவேண்டியிருப்பதாலும், தத்வார்த்தங்களை மந்திரங்களில் அநுஸந்தித்து உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டியிருப்பதாலும், மந்திரங்கள் அவசியம். அப்படிப் பல மந்திரங்கள் இருந்தாலும், அவற்றுள் ஜீவ பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகையால் திருமந்திரம் என்னும் திருவஷ்டாக்ஷரமும், அங்கங்களோடுகூடி உபாயமான ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தையும் புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகையால் த்வயமும், உபாயத்தை விதிக்கையாலும் ப்ரபத்தி வேறொன்றை எதிர்பாராதிருப்பதைக் காட்டுகையாலும் சரம ச்லோகமும் முக்யமானவை. அவையே 'ரஹஸ்யத்ரயம்' என்று ஆசார்யர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அந்த

ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் தத்வார்த்தங்களை அநுஸந்திக்கும் முறையும் ரஹஸ்ய பதவீ முதலான ரஹஸ்யங்களில் கூறப்படுகின்றன.

இந்த பதினேழு ரஹஸ்யங்களாவன: (1) ஸம்பிரதாய பரிசுத்தி; (2) தத்வபதவீ; (3) ரஹஸ்யபதவீ; (4) தத்வநவநீதம்; (5) ரஹஸ்ய நவநீதம்; (6) தத்வமாத்ருகை; (7) ரஹஸ்ய மாத்ருகை; (8) தத்வஸந்தேசம்; (9) ரஹஸ்ய ஸந்தேசம்; (10) ரஹஸ்ய ஸந்தேச விவரணம்; (11) தத்வரத்னாவளி; (12) தத்வரத்னாவளி ப்ரதிபாத்ய ஸங்கிரஹம்; (13) ரஹஸ்ய ரத்னாவளி; (14) ரஹஸ்ய ரத்னாவளி ஹ்ருதயம்; (15) தத்வத்ரய சுளகம்; (16) ரஹஸ்யத்ரய சுளகம் என்னும் ஸாரஸங்க்ஷேபம்; (17) ஸாரதீபம்.

தத்வஸந்தேசம் (8), ரஹஸ்யஸந்தேசம் (9), ரஹஸ்ய ஸந்தேசவிவரணம் (10) என்ற இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் மாதவன் என்பவனின் புத்ரனும், வாரங்கல் தேசத்தரசனும் ஸ்ரீஸ்வாமியின் சிஷ்யனுமான ஸர்வக்ஞ சிங்க நாயக்கனுக்கு அவனுடைய ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கி ஸ்வாமியால் ஸந்தேச ரூபமாக எழுதப்பட்டன என்று சொல்லப்படுகின்றன. பதின்மூன்றுவதான ரஹஸ்ய ரத்னாவளி ஸ்வாமியின் தேவிகள் தனக்கு ஏதாவது உபதேசிக்கவேண்டும் என்று கேட்க, அவர்களுக்காகச் செய்யப்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் சேர்ந்த பதினேழாவது ரஹஸ்யமான ஸாரதீபம் கிடைக்கவில்லை.

ஸாரஸாரம் முதலியவற்றின் விஷய ஸங்கிரஹம்.

தத்வபதவீ முதலான 'அம்ருதரஞ்ஜநீ' ரஹஸ்யங்களில் மனோரஞ்ஜகமாக தத்வங்களின் நிரூபணத்தையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களின் உபதேசத்தையும் செய்து, அம்ருதாஸ்வாதிநீ ரஹஸ்யங்கள் என்னும் அடுத்த பதினொரு ரஹஸ்யங்களில், இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் பூர்வர்களின் ஸூக்திகளில் வைத்து அநுபவிக்கும் வழியைக் காட்டுகிறார். இவற்றுள் முதலாக இருப்பது

ஸாரஸாரம். இது திருமந்த்ராதிகாரம், த்வயாதிகாரம், சரமஶ்லோகாதிகாரம் என மூன்று அதிகாரங்கள் கொண்டது. ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் மூலமந்த்ர-த்வய-சரமஶ்லோகாதிகாரங்களில் விஸ்தாரமாகக் கூறப்பட்ட அர்த்தங்களெல்லாம் மிகவும் ஸங்க்ரஹமாக ஸூத்திரம்போல் இதில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் ஸாரார்த்தங்களையெல்லாம் காட்டுவதாலேயே 'ஸாரஸாரம்' என்று பெயர் வந்தது என்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிறது. இதில் முதலதிகாரத்தில் ரஹஸ்யத்ரயம் ஸம்ஸாரபேஷஜம் என்றும், மூன்று ரஹஸ்யங்களின் ஆவச்யகதையும், அஷ்டாக்ஷரத்தின் பெருமையும், பிறகு மந்திரத்தின் பதங்களுக்கு ப்ரமாண பூர்வமாக அர்த்தவர்ணமும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே த்வயம், சரமச்லோகம் இரண்டுமந்திரங்களின் அர்த்தமும் அடுத்த இரண்டு அதிகாரங்களில் கூறப்படுகிறது.

ஶரணாகதி வேதமெனப்படும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் உபநிஷத் பாகமான விபீஷணஶரணாகதிப்ரகரணத்தைப்பற்றியது அபயப்ரதான ஸாரம் என்னும் அடுத்த ரஹஸ்யம். இதில் பத்து அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன.

i முதலாவதான ப்ரபந்தாவதாரத்தில் ராமாயணம் ஆப்தரான வால்மீகியால் வேதத்திற்கு உபப்ரும்ஹண ரூபமாய் செய்யப்பட்டிருப்பதால் ப்ராமாணிகம் என்று கூறப்படுகிறது.

ii அடுத்த அதிகாரத்தில் 'பெருமாளே ஸர்வஶரண்யமான பரதத்வம்' என்பது பாலகாண்டத்திலிருந்து பரசுராம வாக்யத்தாலும், யுத்தகாண்டத்தில் ராவணவதத்திற்குப் பிறகு தேவதைகளும் ப்ரஹ்மாவும் செய்த ஸ்துதியாலும், உத்தர காண்டத்தில் ப்ரஹ்மாவினுடைய வாக்யங்களாலும் ஸ்தாபிக்கப் படுகிறது.

iii மூன்றுவதில், ஶரணாகதிதர்மமே ராமாயணத்தில் ஏழு காண்டங்களிலும் கோக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது பல ப்ர

கரணங்களை உதாஹரித்துக் காட்டப்படுகிறது. பாலகாண்டத்தில் தேவர்களுடைய ஶரணாகதியும், அயோத்யா காண்டத்தில் லக்ஷ்மணன், பரதன் இவர்களுடைய ஶரணாகதிகளும், ஆரண்ய காண்டத்தில் ரிஷிகளுடையதும், கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் ஸுக்ரீவனுடையதும், ஸுந்தர காண்டத்தில் காகத்தினுடையதும், அவ்விதமே பிராட்டியிடம் த்ரிஜடை செய்த ஶரணாகதியும், யுத்தகாண்டத்தில் விபீஷண வாக்யத்தாலே பெருமாள் ஸமுத்ரராஜனிடம் செய்த ஶரணாகதியும், கூறப்பட்டிருக்கின்றன. உத்தரகாண்டத்திலும் மால்யவான் வாக்யங்களால் ஶரணாகதி ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

iv நாலாவதில் விபீஷணஶரணாகதிப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்தியின் ஐந்து அங்கங்களும் கிடக்கிறபடியும், விபீஷணன் பகவத் கைங்கர்யத்திலாசையோடு பெருமாளிடம் வந்ததும் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

v ஐந்தாவதில் ரக்ஷிப்பவனுக்கு வேண்டிய பரத்வம் ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்கள் பெருமாளிடம் இருப்பது அபயப்ரதான ப்ரகரண ஶ்லோகங்களை வ்யாக்யானம் செய்து காட்டப்படுகிறது.

vi பெருமாளுக்கு ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, காருண்யம் முதலிய குணங்களிருப்பதைக் காட்டி ஶரண்ய வைபவம் சொல்லப்படுகிறது.

vii ஶரணாகதரக்ஷணமே பரமதர்மம் என்பது கபோதோபாக்யானம், கண்டுகாதை, வ்யாக்ரவாநரஸம்வாதம், நஹுஷப்ருஹஸ்பதி ஸம்வாதம் முதலியவற்றால் உபபாதிக்கப்படுகிறது.

viii ஶரணாகதரக்ஷணமே பெருமாளுடைய வ்ரதம் என்பது காட்டப்படுகிறது.

ix, x இரண்டு அதிகாரங்களினாலும் ஸுக்ரீவாதிகள் புருஷகாரம் செய்ய விபீஷணனுக்கும் பெருமாளுக்கும் ஏற்பட்ட

சேர்க்கையும், சேர்ந்தபின் இருவருடைய ஸம்வாதங்களும் கூறப்பட்டு, உப ஸம்ஹார ஶ்லோகத்தால் ராவணவத பர்யந்த கதை ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

நான்காவது ரஹஸ்யமான ரஹஸ்யஶிகாமணி வராஹ புராணத்திலிருப்பதும் 'வராஹ சரமம்' என்று சொல்லப்படுகிறதுமான இரண்டு ஶ்லோகங்களுக்கு வ்யாக்யான ரூபமாய் இருக்கிறது. இதில் வராஹாவதாரத்திற்கு மற்ற அவதாரங்களைக் காட்டிலும் உண்டான ஏற்றத்தையும், ஸர்வலோக மாதாவான பூமிப்பிராட்டி ஸர்வலோகஹிதமான ஒருபயாயத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்க, ஸர்வ ஜகத் பிதாவும் ஸர்வஜ்ஞருமான வராஹபகவான் அருளிச்செய்தார் என்பதால் வராஹ புராணத்திற்கும் இந்த சுலோகத்வயத்திற்கும் உண்டான பெருமையை முதலிலருளிச் செய்து, அதன் பின்பு உபாய விசேஷத்தையும் அதை அநுஷ்டித்தால் வரும் புருஷார்த்த லாபத்தையும் காட்டும் இரண்டு ஶ்லோகங்களையும் வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார்.

ஐந்தாவதான அஞ்ஜலிவைபவம் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ர ரத்னத்திலுள்ள "த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய" என்கிற இருபத்தெட்டாவது சுலோகத்தின் வ்யாக்யானம். இந்த சுலோகத்தினால் முமுக்ஷுவான அதிகாரி ஸ்ரிய: பதியையே ஆச்ரயித்திருப்பதும், ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் பற்றற்றபடியும், அவன் செய்யுமுபாயமான அஞ்ஜலிக்குக் காலநியமம், அதிகாரி நியமம், ப்ரகார நியமம் முதலியவை இல்லை என்பதும், இவ்வுபாயத்தை மறுமுறை அநுஷ்டிக்கவேண்டுவதில்லை என்பதும், இது அப்போதே ஸகல அசுபங்களையும் போக்கி ஸர்வ சுபங்களையும் கொடுக்கும், இதன் பலமான மீளாவடிமைப் பணி ஒருக்காலும் அழியாது என்பதுமான இவ்வர்த்தங்கள் முறையே பதங்களில் காட்டப் படுகின்றன. பக்தி அல்லது ப்ரபத்திதான் மோக்ஷத்திற்கு உபாயம் என்று சொல்லும் ஸர்வசாஸ்த்ரங்களோடும் விரோதம் வாராமைக்காக, இங்கு சொன்ன அஞ்ஜலி ஓரதிகாரி அநுஷ்டிக்

கும் உபாயமான ப்ரபத்தியைக் காட்டும் முத்ரை என்றும் கூறப்படுகிறது. கடைசியாக இவ்வதிகாரியினிடம் விசேஷித்துக் காணப்படும் நாலு ஆகாரங்களும், அவற்றையுடையவர்களுக்கு நிதர்சனம் நாதமுனிகள் முதலான ஆசார்யர்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது.

அடுத்த ரஹஸ்யம் ப்ரதாநாஶதகம். இதில் விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தார்த்தங்களில் பிரதானமான நூறு அர்த்தங்கள் கூறப்படுகின்றன.

1—6: ப்ரமாணங்களில் ப்ரதானமானவை.
7—16: திருமந்திரத்தில் பரமாத்மஸ்வரூபம்.
17—21: „ ஜீவஸ்வரூபம்.
22—30: மத்யமபதத்தால் கூறப்பட்ட உபாய விஶேஷம்.
31—32: நாராயணஶப்தம்.
33—36: த்வய விஷயம்.
37—44; இதிஹாஸ புராணங்களில் ப்ரதானமானவை.
45—47: சரம ஶ்லோகம்.
48—51: ப்ரபந்நர்களில் ப்ரதாநர்.
52—54: ப்ரபந்நர்களுடைய உத்தரக்ருத்யம்.
55—63: இங்கிருந்த நாள் அவர்களால் விலக்கத்தக்கவர்களும் கூடத்தக்கவர்களும்.
64—80: அவர்களுடைய கைங்கர்யங்கள், அதற்குரிய காலம், தேசம் முதலியவை.
81—84: கைங்கர்ய விரோதிகள்.
85—88: அபராத பரிஹார ப்ரகாரம்.
89—93: ஆசார்ய விஷயம்.
94—98: அநந்ய ப்ரயோஜநனான அதிகாரி.
99-101: அவன் விரும்பும் ஸுகமும் மோக்ஷமும்.

ஏழாவது ரஹஸ்யம் உபகாரஸங்கிரஹம். இதனுடைய மூன்று அதிகாரங்களில் ஈஶ்வரன் செய்த பூர்வோபகாரங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு மேற்செய்யவேண்டிய உபகாரங்களை

அவனிடம் அபேக்ஷிக்கும் பிரகாரம் சொல்லப்படுகிறது.

முதல் அதிகாரம்:— ஸர்வேஶ்வரனுடைய பூர்வோபகாரங்கள்—ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வேச்சையாலே அநாதிகாலமாய்ச் செய்யும் ப்ரதானமான நாலு உபகாரங்களும், ஸகல ஜீவர்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி காலம் முதல், மோக்ஷத்தில் ஆசையுண்டாகி, உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கும் வரையில், செய்யும்உபகாரங்களும்.

இரண்டாவது அதிகாரம்:— ஸர்வேஶ்வரனுடைய மத்யோபகாரங்கள்: மோக்ஷோபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனுக்கு இங்கிருந்த நாட்களிலும், சரீரம் விடும்போதும் செய்யும் உபகாரங்கள்.

மூன்றாவது அதிகாரம்:— உபாய மாஹாத்ம்யத்தால் ஸம்ஸாரதசை கழிந்த அதிகாரியை தன்னுலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் பரமாத்மா மத்தியில் அர்ச்சிஸ் முதலான தேவதைகளையும் நித்யஸூரிகளையும் கொண்டு இவனுக்குச் செய்யும் பூஜாரூபமான உபகாரங்கள்.

ஆக மூன்று அதிகாரங்களிலும் முன்னும் நடுவும் பின்னும் செய்யும் உபகாரங்களைக் கூறி, நம்மாழ்வார் செய்தருளின திருவிருத்தம் என்னும் பிரபந்தத்தின் முதற்பாட்டில் இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் அநுஸந்திக்கும் பிரகாரத்தை அதற்கு வ்யாக்யானம் செய்து காட்டுகிறார்.

எட்டாவதான ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் முமுக்ஷுவான ஒருவன் கைக்கொள்ளவேண்டியவை, கழிக்கவேண்டியவை இவற்றின் பிரிவும்; ப்ரமாணம், தத்வம், உபாயம், புருஷார்த்தம் இவற்றைப் பற்றிய பத்துவிதமான விவேகமும், அவற்றாலுண்டாகும் பலனும், ஆசார்யாதி க்ருத்யமும், ஸர்வஸங்க்ரஹமான அர்த்தமும் ஸங்கிரஹிக்கப்படுகின்றன.

அடுத்ததான விரோதபரிஹாரத்தில் மூன்று அதிகாரங்களில் முறையே ரஹஸ்யத்ரயத்தில் வரும் ஶங்கைகளும் அவற்றுக்குப்

பரிஹாரமும், நாலாவது அதிகாரத்தில் நிகமனமும் செய்யப் படுகின்றன.

பத்தாவதான முநிவாஹநபோகம் திருப்பாணாழ்வார் செய் தருளின அமலனாதி பிரான் என்னும் பிரபந்தத்தின் பத்து பாசு ரங்களுக்கும் ரஸம் ததும்பும் வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது.

பதினோராவது மதுரகவிஹ்ருதயம். இது லுப்தம். இது மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புக்கு வ்யாக்யானமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணப்படுகிறது.

ஆக ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்கள் முப்பத்தி ரண்டு. அவற்றுள் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், பரமதபங்கம், பரமபத ஸோபாநம், ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம், ஆகிய நான்கும் தனி ரஹஸ்யங்கள். மற்ற இருபத்தெட்டும் சில்லரை ரஹஸ்யங்கள். இவற்றுள் முதல் பதினேழில் ஸம்பிரதாய பரிசுத்தி தவிர மற்ற பதினாறும் தத்வார்த்தங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் விவரிப் பவை. பின் பதினொன்றும் அறிந்த அர்த்தங்களை பலவிதமாகப் பிரித்து அநுஸந்திக்கும் வழிகளையும், அவற்றை இதிஹாஸம், புராணம், ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்கள், பூர்வாசார்யர் களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள், இவற்றில் வைத்து அநுபவிக்கும் பிரகாரங்களையும் காட்டுகின்றன.

சில்லரை ரஹஸ்யங்களில் பதினேழாவதான ஸாரதீபமும், இருபத்தொன்றாவதான தத்வசிகாமணியும், இருபத்தொன்ப தாவதான மதுரகவிஹ்ருதயமும் லுப்தங்கள். ஆகையால் இருபத்தைந்து தான் கிடைக்கின்றன.

ரஹஸ்யங்களின் நிர்மாணக்ரமம்.

இந்த ரஹஸ்யங்களெல்லாம் செய்யப்பட்ட வரிசையையும் காலத்தையும் நிச்சயிப்பதற்கு ஸாதகமான ஸ்பஷ்டமான ஒரு ஹேதுவும் தெரியவில்லை. தத்வபதவீ முதலான முதல் பதினேழில் இரண்டு ரஹஸ்யங்கள் முந்தினவற்றுக்கு வ்யாக்யானமாயிருப்

பதால் அவை ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் க்ரமம் ஸ்பஷ்டம். தத்வ ஸந்தேசத்தின் நிகமநச்லோகம் ரஹஸ்ய ரத்நாவளி ஹ்ருதயத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகிறபடியால், அது முந்தியது என்பதும் ஸ்பஷ்டம். மேல் போகப் போக க்ரமேண விஸ்தாரமாயிருப்பதால் அவற்றின் க்ரமத்தையும் ஒருவாறு ஊஹிக்கலாம். பின் பதினொரு ரஹஸ்யங்களில் அவ்விதமான காரணங்கள் ஒன்றுமில்லை. ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாயிருக்கிறது.

தேசிக ப்ரபந்தத்தில் அம்ருதரஞ்ஜனிப் பாட்டுக்களை அநுஸரித்து ஸம்பிரதாய பரிசுத்திமுதல் ரஹஸ்யத்ரய சுளகம் வரையில் ஒரு க்ரமமாக எண்ணுவது போல, அம்ருதாஸ்வாதினி பாட்டுக்களை அநுஸரித்தே ஸாரஸாரம் முதல் முநிவாஹநபோகம் வரையில் வரிசையாக எண்ணப்படுகின்றன.

இப்போது பதிப்பிக்கப்படும் சில்லரை ரஹஸ்யங்களில், ஸாரஸாரம் என்பதை பத்தொன்பதாவதாக எழுதியிருப்பது இதற்குமுன் வெளிவந்த கிரந்தத்தை அநுஸரித்துச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. முதல் ரஹஸ்யங்கள் பதினேழு என்று சொல்லப்படுகிறது; ஸாரஸாரம் பத்தொன்பதாவதானால், பதினெட்டாவது எது என்று தெரியவில்லை. ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யத்தை முப்பத்திரண்டாவது என்று எண்ணுகிறார்களாகையால், ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், பரமதபங்கம், பரமபதஸோபாநம் என்கிற மூன்றுக்குள் ஏதாவது ஒன்றாக இருக்கவேண்டும்.

விரோத பரிஹாரத்தில் அறுபத்திநாலாம் வாக்யத்தில் "ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே பரக்கச் சொன்னோம்" என்றும் நூற்றைந்தாம் வாக்யத்தில் "ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத்திலே ஸமர்த்தித்தோம்" என்றும் கூறியிருப்பதால் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் அதற்கு முற்பட்டது என்பது ஸ்பஷ்டம். அதுபோலவே பதினொருவதான ரஹஸ்யத்ரய சுளகத்திற்கும் அது முற்பட்டது என்று எண்ண இடமிருக்கிறது. ரஹஸ்யத்ரய சுளகத்தின் சரமச்லோகாதிகாரத்தில் 'ஸர்வபாப' சப்தத்திற்குப் பொருளைக் கூறிவிட்டு, "இங்கே

'ஹாரவெஹு தாவஹவஹுவாவஜவிறும்' என்கிற சுலோகத்தைப் படிப்பது' என்று சொல்லியிருப்பதாலும் இந்த ஶ்லோகம் ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரஸாரத்தின் அபராதபரிஹாராதிகாரத்தின் முடிவிலுள்ளதாலும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் இதற்கும் முற்பட்டது என்று நிச்சயிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஆகையால் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திற்குப் பிறகும் ஸ்ரீதேசிகன் கிரந்தங்கள் செய்தருளினர் என்று தெரிகிறது.

லுப்தம் என்று சொல்லப்படும் பதினேழாவது ரஹஸ்யமான ஸாரதீபமும், இருபத்தொன்பதாவதான மதுரகவிஹ்ருதயமும், முறையே பதினேழு ரஹஸ்யங்களின் கடைசியிலும் பதினொரு ரஹஸ்யங்களின் கடைசியிலும் இருக்கின்றன. அவை கிடைக்காததால், அவற்றிலிருக்கக்கூடிய பாசுரங்கள் தேசிக ப்ரபந்தத்தைச் சேர்ந்த அம்ருதரஞ்ஜனி, அம்ருதாஸ்வாதினி இவற்றில் சேராமலிருக்கலாம். ஆனால் தத்வசிகாமணி இருபத்தோராவது; அதுவும் லுப்தம் என்கிறார்கள். அதில் பாசுரங்களே கிடையாதா, அல்லது இந்தப் பதினொரு ரஹஸ்யங்களின் முன் பின் பாசுரத்தைச் சேர்த்து அம்ருதாஸ்வாதினீ என்று பெயரிட்டவர்கள் காலத்திலேயே அது லுப்தமா என்பது தெரியவில்லை. ஸ்ரீதேசிகன் காலத்திலேயே இவைகள் இவ்விதம் சேர்த்து அம்ருதாஸ்வாதினி என்று அநுஸந்திக்கப்பட்டன என்றுசொல்லமுடியாது. அப்படி இருந்தால் நாதமுனிகள்செய்த ந்யாயதத்வம் லுப்தமானாலும் மங்கள ஶ்லோகம் இருப்பது போல ரஹஸ்யம் லுப்தமானாலும் பாசுரங்கள் இருக்கவேண்டும். ஸ்ரீதேசிகனுக்குப் பின் யாரோ பாசுரங்களைச் சேர்த்தநுஸந்திப்பதற்காக இருந்தவற்றைச் சேர்த்து வைத்தார்கள் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவருடைய காலம் முதலானவை, தெரிந்தால், அதிலிருந்து விமர்ஶகர்கள் ஏதாவது கண்டுபிடிக்கலாம். அல்லது தத்வபதவீ, ரஹஸ்யபதவீ, தத்வநவநீதம், ரஹஸ்யநவநீதம் என்று செய்திருப்பதால் ரஹஸ்ய சிகாமணிக்கு முன் ஒரு தத்வஶிகாமணி இருக்கவேண்டும் என்று ஊஹித்துச்

சேர்க்கப்பட்டதாக இருக்கலாம். எவ்வளவு காலமாக இப்படி ஒரு ரஹஸ்யம் லுப்தம் என்று சொல்லப்பட்டு வருகிறது என்பதும் தெரியவில்லை. ஸ்ரீதேசிகனுடைய ரஹஸ்யங்களில் விசேஷஜ்ஞானமும் அனுபவமுமுடைய பெரியோர்கள் இவ்விஷயத்தில் அறிய ஆவலுடைய அடியேனைத் தெளிவிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே எழுதலானேன். ஜ்ஞானவான்கள் உபகரிப்பார்களாக.

மந்தமதியான அடியேன் யதாமதியும் யதாசக்தியும் இந்த ரஹஸ்யங்களை சோதித்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். இந்த உயர்ந்த கிரந்தம் துர்லபமாயிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி இப்போது இதை பதிப்பித்தோமேயொழிய, ஸுபரிஷ்க்ருதம் என்கிற புத்தியாலல்ல. இதிலிருக்கும் குற்றம் குறைகளை க்ஷமித்து, அவற்றைத் திருத்திக்கொள்ளும் பொருட்டு அடியேனுக்குத் தெரிவிப்பார்களானல் அவர்கள் விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதை யுடையவனாக இருப்பேன்.

ப்ரீயதாம் தேவீ லக்ஷ்மீ: பகவாந் வாஸுதேவஶ்ச.

புதுக்கோட்டை,
1—12—1937.

ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
10	26	ஸ்ரீரங்ககத்யம்	சரணாகதிகத்யம்
11	15	'அஸ்' 'த்' என்பது	'அஸ்' 'அத்' என்பது
14	25	ஸிஷிக்கும்	ஸிஜிக்கும்
16	25	†[illegible]—17-வது பக்கத்தில் இருக்கவேண்டும்.	
23	27	அஷ்ட. 1.	அஷ்ட. 3.
32	11	[illegible]	[illegible]
34	21	ஸ்ரீணாநி	ஸ்ரீணாதி
36	6	[illegible]	[illegible]
47	6	[illegible]	[illegible]
50	24	¹3.7.7.	²7.5.10. ³ஸ்தோ.ர.31.
51	11	[illegible]	[illegible]
61	17	[illegible]	[illegible]
84	9	[illegible]	[illegible]
95	21	[illegible]	[illegible]
100	14	[illegible]மாயிற்று	[illegible]மாயிற்று
103	12	[illegible]	[illegible]
125	4	என்பானேரு	என்பானெரு
136	5	[illegible]	[illegible]
137	23	[illegible]யில்	[illegible]யில்
138	21		நாடீஜங்கள் என்னும்
152	15	[illegible]	[illegible]
157	18		[illegible]தமான
158	14	[illegible]	[illegible]
159	4		[illegible]
166	24	ஆரம்பத்திலே மூழுகி	ஆரம்பத்திலே முழுகி
168	10		[illegible]

170	4,5	கூடக்காட்டுகிறது.	உத்தரச்லோகம், உபாஸநத்திற்குப் போலே
189	2	ஸுஹ்ருதம்	ஸௌஹ்ருதம்
200	28	ப்ரகாஶங்கள்	ப்ரகாஶகங்கள்
211	21	[illegible]	[illegible]
224	20		[4] கி. மொ. 9. 7: 7
229	5	சுக்ஷணங்கர்களான	சுஜணஜர்களான
230	11	அரஷிந்தலோசனை	அரவிந்தலோசனனை

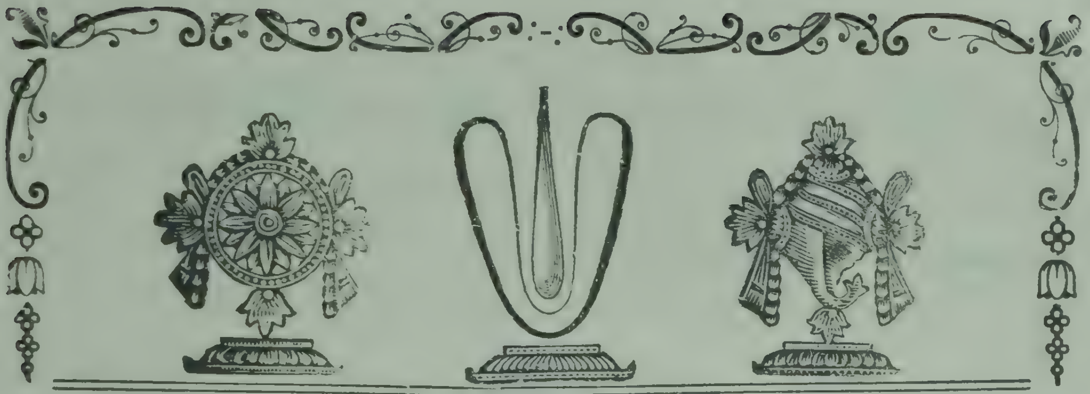

ஸ்ரியை நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் ௧௯-வது ரஹஸ்யமான

ஸாரஸாரம்.

*ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

†ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் ।
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ॥

‡சீரொன்று தூப்புல் திருவேங் கடமுடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்—ஓரொன்று
தானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

---

* நயினாராச்சாரியார் அருளிச்செய்தது.

† ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி அருளிச்செய்தது.

‡ பிள்ளை லோகாச்சாரியார் அருளிச்செய்தது.

(சீரொன்று) ஸகல கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய தூப்புல் நகரில்

ப்ரணதிம் வேங்கடேஶஸ்ய பாதயோர் விததீமஹி ।
யத்ஸூக்தயோ யதீந்த்ரோக்திரஹஸ்யாநாம் ரஸாயநம் ॥

மூலங் கிளையென வொன்றிரண் டான மொழியிரண்டும்
மேலொன் றிலையென நின்றவவ் வித்தகன் றன்னு
ரையும்
காலங் கழிவதன் முன்னங் கருத்துறக் கண்டிடவே
ஞாலம் புகழுநந் தேசிகர்தா நம்மை வைத்தனரே. 1

1“ கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியேனொரு வர்க்குரியேனோ ” என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனுக்கு 1 அநந்யார்ஹஶேஷபூதனாய் * இருந்து வைத்து, 2அநாதிகர்மப்ரவாஹத்தாலேயடிமை செய்யப்பெறாதே

அவதரித்த திருவேங்கடமுடையானாகிய ஆசார்யர் அநுகூலரும் ப்ரதிகூலரும் விஶாலமாகிற பூமியிலுள்ளாரனைவரும் அங்கீகரிக்கும்படி அழகாக அருளிச்செய்த ப்ராசீநஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஒவ்வொன்றே யாவஜ்ஜீவம் செல்லுமளவும், ஸம்ஸார க்லேஶம் தட்டாதபடி நமக்கு வாழ்வாகப் போதும், இதற்கு மாறுபாடில்லை.

1. தனக்கொரு உபகாரத்தை எதிர்பாராமல், பரோபகாரத்திற்காகவே இருக்கும் வஸ்துவுக்கு ‘ஶேஷம்’ என்றும் ‘ஶேஷபூதம்’ என்றும் பெயர். அவ்வுபகாரத்தை யடைபவனுக்கு ‘ஶேஷி’ என்று பெயர். அநந்யார்ஹஶேஷபூதமாவது ஸர்வேஶ்வரன் தவிர மற்றொருவருக்குத் தகுதியில்லாதது.

2. கர்மப்ரவாஹ— (இன்ன காலத்தில் ஆரம்பித்தது என்று கூறமுடியாமல் முன் ஜன்மத்தில் செய்த புண்யபாபரூபகர்

---

[1] தி. மொ. 8-9-3. * வந்து க. வ. பாடம்.

நின்ற [1] க்ஷேத்ரஜ்ஞன் [2] அவஸரப்ரதீக்ஷையான ஸர்வசக்தியாலே [3] * புரிந்து ஸாத்தியோபாயத்தாலே பெற்ற ரஹஸ்யத்ரயமாகிற ஸம்ஸாரபேஷஜத்தை உபஜீவிக்கும்படி சொல்லுகிறோம்.

ஸ்வரூபந் தெளிந்தவனுக்கல்லது [4] ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தில் [5] அபிருசியும் [6] தத்தோபாயபரிக்ரஹமும் † கூடாமையாலே, ஸ்வரூப [7] வைஶத்யஹேதுவான திருமந்த்ரம்முற்பட அநுஸந்தேயம். இதில் பதங்களிலே ஶப்தமுமாய் ஶாரண்யமுமாய் ஸ்தாப்யமுமாய் தோற்றின பரதத்வத்தை பதவிபக்ரஹ விஶேஷங்களாலே விஶிஷ்டமாக வெளியிடுகையாலும், சதுர்த்தியில் ஶப்தாயுஸ்ஸாவங்களாலே ஸாக்ஷித்வமாய் தோற்றின உபாயவிஶேஷத்தை அநுஷ்டாநத்தாலே காட்டுகையாலும், மந்த்ரமாய் [8] அஷ்டாக்ஷரமாக

மங்களால் இந்த ஜன்மமும் இதன் கர்மங்களும், இந்த ஜன்மத்தில் செய்ததால் வேறொரு ஜன்மமுமாக, இவ்விதம்) ஆற்றுப்பெருக்குப் போல் இருந்துவரும் கர்மம்.

1 க்ஷேத்ரஜ்ஞன்—(ஶரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கும்) ஜீவாத்மா.

2 அவஸரப்ரதீக்ஷையான—(ரக்ஷிக்கும்) ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிற

3 புரிந்து—திரும்பி, 5 அபிருசி—ஆசை

4 ஸ்வரூபாநுரூபமான—ஸ்வரூபத்திற்கேற்ற

6 உபாயபரிக்ரஹ—உபாயாநுஷ்டானம்

7 வைஶத்யம்—தெளிவு (க்குக் காரணமான)

8 அஷ்டாக்ஷரம்—நான்கு காதுகளுக்கு(இருவருக்கு)மேல் வேறொருவருக்குக் கேட்காதபடி

பா. * பிரிந்து—க. வ. ம. † உண்டாகாமையாலே—க. வ. ம

உபதேசிக்கவேண்டின சேர்த்தியாலும், "க்ஷத்ரத்திலே பிறந்து அயத்திலே வளர்ந்து" என்கிற ஸூக்தத்தாலும், ஸுகரம் அயத்நஸாத்யம். இவை யிரண்டிலும் தோற்றின உபாயத்தின் ஸ்வீகாரவிரோதத்தையும், இது [1] துஷ்கராங்கநிரபேக்ஷமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமான நிலையையும், *விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும் வெளியிட்டு, [2]அகிஞ்சநனை ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே மூட்டி [3]தளும்பாதபடி தேற்றுகையாலும், ஸர்வஶோகஶமநஸாத்யம். இவற்றில் ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரமாகிற மஹாமந்த்ரம் பல உபநிஷத்துக்களிலும் [4]உபப்ரும்ஹணங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய், 1"த்ரயோ வேதா: ஷடங்காநி" இத்யாதிகளிற்படியே ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளெல்லாத்திலுமுள்ள ஸாரதமாம்ஶங்களைப் [5] பொதிந்துகொண்டிருப்பதாய், 2"யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்த:" இத்யாதிகளிற்படியே [6] ஸர்வாநிஷ்டநிவர்த்தநக்ஷமமாய், 3 "ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதநமாய், 4"ஸக்ருதஷ்டாக்ஷரம் ஜப்த்வா" இத்யாதிகளிற்படியே ஜபயஜ்ஞாநாதிரூபத்தாலே கர்மயோகாதிகளெல்லாத்துக்கும் உபகாரகமாய், 5"ந ஸ்வர: ப்ரணவோ(அ)ங்காநி"

1துஷ்கராங்கநிரபேக்ஷ—செய்வதற்கு அரிதான அங்கத்தை எதிர்பாராததாய் 2 அகிஞ்சநன்—கைமுதலற்றவன்
3தளும்பாதபடி—கலங்காதபடி 4உபப்ரும்ஹணம்—வ்யாக்யானம்
5பொதிந்துகொண்டு—நிரம்பி
6ஸர்வாநிஷ்டநிவர்த்தநக்ஷமமாய்—எல்லா விரோதிகளையும் நீக்க சக்தியுள்ளதாய் * விரோதி நியமத்தையும்—வ.

1. ஸ. ஸ்ரு. 1. 9. 3. நார. 5. ஸ. ஸ்ரு. 1. 104.
2. ஸ. ஸ்ரு. 1. 20. 4. ஸ. ஸ்ரு. 1. 10.

1"வைதிகம் தாந்த்ரிகம் சைவ" இத்யாதிகளிற்படியே தந்த்ராதிகாராநுகுணமாக ஸர்வவர்ணங்களுக்கும் [1] உபஜீவ்யமாய், 2"சேதநாசேதநம் ஸர்வம்" இத்யாதிகளிற்படியே சேஷசேஷி ஸர்வதத்வ [2]கண்டோக்தத்தாய், 3"கிம் தத்ர பஹுபிர்மந்த்ரை:" 4"ஸகோஷ்டாக்ஷர ஸவாயதநஸூதவிஸர்ஜயே" என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ர ஸைந்யாபேக்ஷ்யகரமாய், 5"ஸர்வமந்த்ராஷ்டாக்ஷரோமந்த்ர: ஸ்ருதி மந்த்ரா யதா பவேத்" என்கிறபடியே ஸர்வபுருஷார்த்திகளுக்கும் [3]ஸாதாரணமாய், 6"ந மந்த்ராஷ்டாக்ஷராத்பர:" 7"மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ர:" இத்யாதிகளிற்படியே [4]ஸர்வவ்யாபகமந்த்ரங்களிலும்ப்ரதாநமாயிருக்கையாலே, ஸர்வாசார்யர்களுமித்தையே ஆதரிப்பார்கள். ஆழ்வார்களும் 8"நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று" என்றும், 9"எட்டெழுத்துமோதுவார்கள்" என்றும், 10 "எட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள்" என்றும் இம்மந்த்ரத்தையே பரவார்த்தஸாரமாக அருளிச்செய்தார்கள். அநுகூலப்ரதிகூலஸாதாரணமான ஜந்மம் போலன்றிக்கே, 11"பிறந்தபின்மறந்

[1] உபஜீவ்யம்—(அடைந்து) நன்மை பெறக்கூடியது.

[2] கண்டோக்தம்—(சேதநன், அசேதநம், ஈச்வரன் என்று மூன்று தத்வங்களையும்) ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுவது.

[3] ஸாதாரண—பொதுவானது

[4] வ்யாபகமந்த்ரங்கள்—ஷடக்ஷரம், அஷ்டாக்ஷரம், த்வாதசா[க்ஷரம்.

1. விஷ்வக்ஸேநம்	5.	
2. நார.	6. நா. வா. 18. 32.	9. தி. ச. வி. 77.
3. அ. ஸு. 1. 41.	7. அ. ஸு. 1. 11.	10. ,, ,, 78.
4. ,, ,, 1. 17.	8. தி. மொ. 8. 10. 3.	11. ,, ,, 64.

திலை" என்கிற ப்ரேக்ஷஜநும் *ஆசார்யன் உபதேசித்த திருமந்த்ரமடியாக வருகிறது. இதில் வேதங்களில் ஓரக்ஷரமென்றும் இரண்டக்ஷரமென்றும் அஞ்சக்ஷரங்களென்றும் ஶ்ருதிகள் வகுத்தன. இது [1]"நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய" வென்றும், [2]"நல்வகையால் நமோ நாராயணா" வென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணவஸஹிதமானபோது அஷ்டாக்ஷரமாம்படி [3]"ததேதந்நாராயணஸ்யாஷ்டி:" என்கிற நாராயணோபநிஷத்தாலே ஸித்தம். இது [4]"நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ஶ்வபாக: புநராகமத்" [5] † "நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரணவவர்ஜிதங்களை யொழிந்தால் ஸர்வாதிகாரமாம்.

இதில் ப்ரணவத்தை [6]"மூலமாகிய ஒற்றை யெழுத்தை" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தார். [7]"ஆத்யம் த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்ம" [8]"மூன்றெழுத்ததனை" இத்யாதிகளிற்படியே, அநந்தங்களான வேதங்களுக்கும் இம்மந்த்ரந்தனக்கும் மூலமாய், அதறிந்தவனே வேதவித்தென்னும்படி ஸர்வஸாரஸங்க்ரஹமாயிருக்கும் ஏகபதமான இதில் அக்ஷரத்ரயம் நிருக்தவசநத்தாலே தனித்தனியே பதமாய், மூன்றுங்கூட ஒருவாக்யமாகிறது. இந்ந்யாயம் நமஸ்ஸிலும் வரும். இவற்றில் ப்ர

1. தி. பல். 4. 4. வ. பு. கைசிகே. 7. உ. ரா. 11. 65.
2. தி. பல். 11. 5. தி. மொ. 6. 10. 1. 8. பெரி. தி. 4. 7. 10.
3. அ. ஶ்ரு. 1. 57. 6. பெரி. தி. 4. 5. 4.

பா. * ஆசார்யனும் திருமந்த்ரமுமடியாக—வ.
† நாமம் சொல்லில்—இது இல்லை. வ.

[illegible]ம் [1][illegible]யாலே விஷ்ணு[illegible]மென்னுமிடம் [illegible]களாலும் [illegible]ங்களாலும் [illegible]. இது [illegible]ங்களாலே [illegible]. [illegible]ங்களிற்படியே இங்கு முற்பட [illegible]மான காரணத்வம் அறியவேண்டும். 'காரணமே [illegible]ம்' என்று [illegible]மாகையாலே [illegible]த்தைக்கு மிகவும் *[illegible]மான ரக்ஷகத்வமறியவேண்டும். சூரிகருடைய [2]பேறு தன் பேறாக ரக்ஷிக்கு மென்றறிகைக்காக † [illegible]மும் அறியவேண்டும். ஆகையாலே ஸ்ரீய:பதியினுடைய [illegible]காரணத்வமும் [illegible]ரக்ஷகத்வமும் [illegible]மாகிற [illegible]ங்களிங்கே [3][illegible]ங்கள். இவற்றாலே 1 "ஒன்றுந்தேவும்" இத்யாதிகளிற்படியே [4]த்ரிமூர்த்தி[illegible]களுங்கழியும். '[illegible]மான [illegible]ன், [illegible]மான விவக்ஷரத்துக்கு [5] வாச்யன்' என்று 2 "[illegible]" இத்யாதி[illegible]வசனத்திலும் [illegible]த்திலும் [illegible]த்தபடியே இது [illegible]

1[illegible]—இடுகுறிப்பெயர் 2பேறு—லாபம்
3[illegible]ம்—முக்கியமாக சொல்லப்படுபவை.
4த்ரிமூர்த்தி[illegible]—ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மும்மூர்த்திகளும் ஸமர், அல்லது ஒன்றே, அல்லது இவர்களில் ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறொருவர் பரம்பொருள் என்பது முதலான பக்ஷங்கள்.
5வாச்யம்—சொல்லப்படும் பொருள் வாசகம்—சொல்.

பா. * [illegible]மாக ரக்ஷகத்வமும்—க. † [illegible]ம்—வ.

1. 4-10. 1. 2. [illegible]

தனைக் காட்டுகிறது. "ஸ்வரக்ஷணே" என்கிற யாதவாபி-
லே [1]ப்ரஸக்தமாய் ரக்ஷகனையுஞ் சொல்லுகிறது.
இந்த ரக்ஷணம் ஸங்கோசமில்லாமையாலே ஸர்வ-
விஷயம். இது ரக்ஷணீயருடைய ஸ்வரூபாதிகளிலும்
நித்யமுக்தர் பக்கலிலும் [2]நிருபாதிகம். மோக்ஷப்ரதா நா-
திகளில் [3]வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கா-
திகள் வாராமைக்காக, ஸ்வதந்த்ரஸ்ய [4]சோதிதங்க-
ளான [5]வ்யாஜங்களை முன்னிட்டிருக்கும். * ரக்ஷகத்வம்
விரோதியைப்பற்ற, விரோதித்வம் பாரார்த்ய-
த்தைப்பற்ற; இவை மூன்றும் பதத்ரயத்திலடைவே
கண்டுகொள்வது. இவ்வக்ஷரத்திலே [6]தாதர்த்ய சதுர்-
த்தீயேறி லோபித்துக் கிடக்கிறதென்னுமிடம் ப்ரண-
வத்தைக்கொண்டு ஸூதஸ்வைணத்தை விதிக்கிற ஶ்ரு-
த்யாதிகளில் வ்யக்தத்தாலே ஸித்தம். தாதர்த்யமாவது
சேஷத்வம்; அதாவது தனக்கொரு உபகாரத்தை† ப்ரயோ-
ஜனமாகப் பற்றவன்றிக்கே பரோபகாரார்த்தமாகை.
"ஸ்வம் ச" என்று ஸ்வாமி துடர, "அஹம் ச" என்று திமி-
ரப் பண்ணும் அஹங்காரத்தாலே அஸ்வதந்த்ரனானவனை

1 ப்ரஸக்தம்—தோன்றியது.
2 நிருபாதிகம்—ஒரு காரணத்தைப்பற்றி வாராதது.
3 வைஷம்யம்—பக்ஷபாதம், நைர்க்ருண்யம்—இரக்கமின்மை.
4 சோதித—விதிக்கப்பட்ட
5 வ்யாஜம்—அல்பகாரணம்
6 தாதர்த்ய சதுர்த்தீ—மற்றொருவருக்காக என்பதைக் குறிக்கும் நான்காம் வேற்றுமை (உருபு).

பா. * முன்னிட்டிருக்கும் ரக்ஷகத்வம் ரக்ஷகத்வம்—க.
† ப்ரயோஜனமாக—இது இல்லை—க, ப, ம.

ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறதாகையாலே, அதின் ப்ராதாந்யம் தோற்ற ஸம்பந்தத்தினுடைய விதிநிஷேத த்துக்குப் பொதுவான ஷஷ்டீநிர்தேஶத்துக்கு முன் னே இஶ்ஶேஷத்வம் ப்ரகாஶிதமாயிற்று. இதுக்கு [1]ப்ரதி ஸம்பந்தியான ரக்ஷகனுடைய ஶேஷித்வம் ஸூசிதம். [2]காலாவச்சேதமில்லாமையாலே இதுக்கு [3]அயோகவ்யவ ச்சேதம் ஸித்தம். இத்தாலே ஶரீரஶரீரிபாவமும் ஸூசிக் கும். இங்கு [4]ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களாலே தோற்றின ரக்ஷகத்வஶேஷித்வங்களுக்கு அஜ்ஞாநது:ஸ்வபாவைலக்ஷண்யை[5] யான லீலாவிபூதியிலும் ப்ரகாஶாதிவைலக்ஷண்யையான நித்யவிபூதியிலும் [6]ப்ராசுர்யேண உபயோகம். ‘காரணபூதன் ரக்ஷகன்’ என்கையாலே விதாவினு டைய ரக்ஷகத்வம்போலே இது [7]விஶ்வஸநீயதமமாம். ‘ஶேஷீ ரக்ஷகன்’ என்கையாலே ப்ரியனான பதி தேவ ரக்ஷணமாப்போலே [8]ஹ்ருத்யதமமுமாம். இக்காரணத்வாதி களுக்கு உபயுக்தங்களாய் ப்ரமாணஸித்தங்களான ஸ ர்வஜ்ஞத்வஸர்வஶக்தித்வாதிகளும், 1 “ருக்ஷ்யா ஸஹ ஹ்ரு

அஸத்கல்பன்—உயிரற்றவன் என்று சொல்லத்தக்கவன்
1ப்ரதிஸம்பந்தி—மற்றொரு எதிரான ஸம்பந்தத்தையுடைய
2காலாவச்சேதம்—காலவரை
3அயோகவ்யவச்சேதம்—ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இராமை.
4ப்ரக்ருதி—பகுதி; ப்ரத்யய:—விகுதி [மான
5வைலக்ஷண்யையான—அதிகமான 6ப்ராசுர்யேண—அதிக
7விஶ்வஸநீயதமம்—மிகவும் நம்பத்தக்கது
8ஹ்ருத்யதமம்—மனதுக்குப் பிடித்தது

1. ரு. த. 28-14.

ஷீகேஶ:" 1 "அஸ்யா ஈஶ ச ஶேஷம் ஹி" இத்யாதிகளிற் படியே த்வயத்தில் போலே ஸர்வரக்ஷணதீக்ஷிதனை ஸர்வஶேஷியினுடைய ஸஹதர்மசாரிணீஸம்பந்தமுமிங்கே அநுஸந்தேயம்.

அர்த்தாக்ஷரம் ஶ்ருதிகளில் ப்ரயோகவிஶேஷப்ரஸித்தியாலே [1]அவதாரணார்த்தமாய், கீழ்ச்சொன்ன தாதர்த்யத்தை [2]அந்யயோகவ்யவச்சேதத்தாலே[3] நியமிக்கிறது. 'அகாரவாச்யனை ஶ்ரியப்பதிக்கே நிருபாதிகஶேஷம்' என்றதாயிற்று. இத்தால் ஜீவர்களைப்பற்ற நிருபாதிக ஶேஷத்வம் கழிகையாலே, தேவதாந்தரபாரதந்த்ர்யமும் ஸித்திக்கும். இது ததீயவர்க்கமென்னுமிடம் 2"மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்" என்று காட்டப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வம் 3"தாஸபூதஶ் ஶரணாகதோஸ்மி, தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம் மாம் தாரய" என்கிறபடியே த்வயத்திலே தோற்றுகிற [4]ஸ்வரூபப்ரதிபத்தியிலும், உபாயபரிக்ரஹத்திலும், புருஷார்த்தப்ரார்த்தனையிலும் [5] அநுஸந்தேயமென்னுமிடத்தை, 4"குலதொல்லடி

1 அவதாரணார்த்தம்—அவனுக்கு மட்டும் என்பதிலிருக்கும் 'மட்டும்' என்னும் பொருளைக் குறிப்பது (பிரிநிலை)
2 அந்யயோகவ்யவச்சேதம்—இதற்கு வேறொன்றோடு சேர்க்கையில்லை என்பது 3 நியமிக்கிறது—நறைத்து நிறுத்துகிறது
4 ஸ்வரூபப்ரதிபத்தி—(ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தை அறிதல்
5 அநுஸந்தேயம்—எண்ணப்படவேண்டியது

1. விஷ்வ. ஸம். 2. தி. மொ. 8-10-3.
3 ஶ்ரீரங்க. 4. 6—10—1

யேன்” 1“புகலொன்றில்லாவடியேன்” 2“ஆராவன்பி லடியேன்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தார்.

த்ருதீயாக்ஷரம் கீழ்ச் சொன்ன ஶேஷத்வத்தினுடைய ஆஶ்ரயத்தைக் காட்டுகிறது. இத்தை, “உந ஜுஹோதி” “உந ஸமித்ஸ்வாஹா” என்கிற யாதர்க்களிலே [1] நிஷ்பந்நமான பதமென்றும், ஸாதுஶப்தப்ரக்ரியையாலே ஸஸ்வப்தத்திலே [2] ஶேஷமாய் நிற்கிறதென்றும் யோஜிப்பார்கள். இது ஜீவவாசகமென்னுமிடம் [3] ஆத்மஸமர்ப்பணவிதிவாக்யத்தாலே ஸமர்ப்பணீயனான ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஶகமாக [4] பரிஶேஷஸித்தமாகையாலும், ககாரம் முதலாய் மகாரம்* [5] அறுதியான வர்ணங்களை பஞ்சவிம்ஶதி தத்வங்களுக்கு வாசகங்களாக தத்வஸாகர

1 நிஷ்பந்நமான—ஏற்பட்டதான (ரூபத்தை யடைந்த)

2 ஶேஷம்—ஒரு சொல்லில் மறைந்த பாகம் போக, எஞ்சிநிற்பது: (‘அஸ்மத்’ என்னும் பதத்தில் ‘அஸ்’ ‘த்’ என்பது மறைந்து, ‘ம’ மட்டும் நிற்பது).

3 ஆத்மஸமர்ப்பணவிதிவாக்யம்—‘ஆத்மாவை ஸமர்ப்பி’ என்று விதிக்கும் வாக்யம்

4 பரிஶேஷஸித்தம்—பொது அர்த்தம் தெரிந்த ஒரு வாக்கியத்தில் உள்ள மூன்று பதங்களில், இரண்டு பதங்களின் அர்த்தம் தெரிந்தால், மூன்றுவது பதத்தின் அர்த்தம் பரிஶேஷத்தால் ஸித்திக்கிறது. அதாவது இரண்டு பதங்களின் அர்த்தம் போக, மிகுதியிருப்பது மூன்றுவது பதத்தின் அர்த்தம் என்று நிச்சயிப்பது.

5 அறுதியான—வரையிலுள்ள

பா. * இறுதியான—ம. 1. 6—10—10 2. 6—10—2

ஸாக்ஷிதாதிகளிலே சொல்லுகையாலும், 1“ஏகாந்தோ ஜீவ ஹ்ருதந்த:” 2“ஸூத்ரா ஸ ஆத்மா பரவவிதா: ப்ரகீர்த்தித:” என்று விஶேஷிக்கையாலும் ஸித்தம். *இப்படிகளால் இது ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாநகுணகனாய், இரண்டாகாரத்தாலும் [1]அநுகூலஸ்வரூபனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய், [2]†ப்ரத்யக்காய், தேஹாதிவிலக்ஷணனாய் [3]குணத்ரயாதிரஹிதனாய், அணுவாய், நிரவயவனாய் ஸர்வஶேஷியிற்காட்டில் அத்யந்தாதீநனுமான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது. இவ்வசநம் [4]ஜாத்யேகவசநமாய் [5]த்ரிவிதாத்மாக்களையுஞ் சொல்லுகிறதாகவுமாம். 3“அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஹ்யம் ந நிவஹா:” இத்யாதிகளிற்படியே விஶேஷித்துத் தன்னையே காட்டுகிறதாகவுமாம். இப்படி 4“தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே,” 5“ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம்”, 6“ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம்”, 7“தாஸோஹம் வாஸுதேவஸ்ய”, 8“தாஸபூதா வாஸுதேவஸ்ய” இத்யாதிகளிற்படியே தன்னை ஸ்ரிய:பதிக்கு அநந்யார்ஹஶேஷபூதனென்றறியவே, தன்னுடைய

1அநுகூலஸ்வரூபனாய்—ஆநந்தரூபனாய்

2ப்ரத்யக்—(மனக்கண்ணால் பார்க்கவேண்டிய) ஜீவாத்மா

3குணத்ரயம்—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற (ப்ராக்ருதியின்) மூன்று குணங்கள்

4ஜாத்யேகவசநம்—ஜாதியையே குறிக்கும்படி உபயோகித்த ஒருமை. 5த்ரிவிதாத்மா—பத்தர், முக்தர், நித்யர்.

பா. * இப்படிகளாலும்—க † ப்ரத்யகாத்மாவாய்—க.

1 2 பாஞ்சராத்ர. 4-27. 3 அஷ்ட. 3

4 ஶ்ரு. ஸ்தோ. 10 5 வி. த. 6

7 இ. ஸ. 33-125 8

ப்ராணவிரஹாதிகளிலும் இவ்விசேஷணம் [1] கைமுதிக ந்யாயத்தாலே ஸித்திக்கிறது. இது [2] உபலக்ஷணமாகவுமாம். இங்கே 1 "ஸகாரணாய விஷ்ணவே" என்கிற ச்லோகத்தைப்படிப்பது. ஸ்ம்ருதியில் சொன்ன யோஜநாந்தரத்தில் சதுர்த்யக்ஷரம் ரக்ஷ்யவாசகமாய் மத்யமாக்ஷரத்தோடு ஸமஸ்தமாகிறது. அப்போது [3] ஸாவதாரணம் [4] ஸாமர்த்ய ஸித்தம். ஒரு பதத்துக்கு வ்ருத்தி பேதத்தாலே ஸாமர்த்ய பேதஞ் சொல்லுகை ச்ருத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். 2 "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிற ச்லோகத்திலே வ்ருத்தர்கள் வார்த்தையை இங்கே அநுஸந்திப்பது. 3 "ஸ நாய" என்கிற ச்லோகத்திலும் இதில் அக்ஷரார்த்த வாக்யார்த்தங்கள் நிற்கிற நிலையைக் கண்டுகொள்வது.

காரணமுங் காவலனு மாகி யென்றுங்
  கமலையுடன் பிரியாத நாதனை
நாரணனுக் கடியேனு னடிமை பூண்ட
  நல்லடியார்க்கல்லால் மற்றொருவர்க்கல்லேன்

1 கைமுதிகந்யாயம்—(சிறியவனே ஒரு காரியத்தைச் செய்யக் கூடும் என்றால், பெரியவன் அதைச் செய்ய முடியும் என்பதை) கூறவும் வேண்டுமோ என்று சொல்லும் நியாயம்

2 உபலக்ஷணம்—(ஒன்றைச் சொன்னதினாலேயே) மற்றுள்ளவற்றையும் சேர்த்துக்கொள்ளுவது

3 ஸாவதாரணம்—பிரிநிலை (சொல்லின் பொருளை மட்டுப்படுத்தும் [சொல்

4 ஸாமர்த்யஸித்தம்—(வெளியிட்டு சொல்லாவிட்டாலும்) ஸந்தர்ப்பத்தினால் ஸித்திப்பது

1 அஷ்ட. 1   2 ரா. ஸு. 11 1.   3 ஷெ. ர. 53.

ஆரணங்கள் கொண்டகமும் புறமும் கண்டா
லறிவாகி யறிவதுமா யறுநான்கன்றிச்
சீரணிந்த சுடர்போலத் திகழ்ந்து நின்றேன்
சிலைவிசயன் தேரணையச் சிறுவேதத்தே. உ

வாக்யங்களுக்கு அவதாரணத்திலே தாத்பர்யங்கொள்ள உசிதமாகையாலே, ப்ரணவத்தில் அவதாரணத்தோடே துவக்கி உபாயமும் உசிக்கிறது. 1 "நம ஐதேவ வாசிநம்." 2 "நம ஐதேவ யோ ஸ்த்ரீயாஸ" என்று விசேஷித்து ஸூசரணீயமான இப்பதத்துக்கு 'ஸூத்ரம்' 'ஸக்ஷும்' 'பரம்' என்று அர்த்தபேதங்கள் ஸம்ப்ரதாய நிருக்தங்களிலே சொல்லப்பட்டன. இவற்றில் ஸக்ஷுயோஜனை விரோதிஜ்ஞானத்துக்கும், *அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ராப்தனைக்கும், பரதத்த்வஸ்வ 1 நிஷ்கர்ஷத்துக்கும், ஸாமவதமோக்ஷஸ்வருதிவத்திக்கும், †உபாயவிமோக்ஷஸித்திக்கும், 2உபயுக்தமாகையாலே, இத்தை விமோஷித்து ஆசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். இந்நமஸ் 'ந' என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு பதமாய் ஒரு வாக்யமாகிறது. கீழ்மேலுள்ள விரோதிகள் 3 பரிஹரணீயங்களென்று தோற்றுகைக்காக, 4 நிஷே

1 நிஷ்கர்ஷம்—நிச்சயம் 2 உபயுக்தம்—உபயோகமானது
3 பரிஹரணீயம்—விலக்கவேண்டியவை
4 நிஷேத்யம—இல்லை என்று சொல்லப்படும் பொருள்

1. நாராயணீயெ. ஸாந். மோ. 344-45. 2.
* அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்—வ.
† உபாய ...ஸித்திக்கும்—இது இல்லை வ.

யத்துக்கு முன்னே நிஷேதவாசியான மகாரம் கிடக்கிறது. 'ஆய' என்கிற விது கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரங்களாலே ஜீவவாசியான அக்ஷரத்திலே ஷஷ்ட்யேகவசநமாய், 'எனக்கு' என்கிறது. [1] இவ்வபிமாநம் இத்தை முதலாகக்கொண்டு வரும் விரோதிவர்க்கங்கள் எல்லாத்துக்கும் உபலக்ஷணம். விரோதிநிவ்ருத்திப்ராப்யத்துக்காக இவ்விரோதிஜ்ஞாநமும் அபேக்ஷிதம். இங்கே த்ருதீயாக்ஷரத்தை [2]அநுஷங்கித்து அந்வயிப்பது. 1 "அஹம் மம" என்று அநாதியாக ப்ரமித்தவன், இப்போது 2 "ஆத்மதாஸ்ய ந மம" என்கிறான். இத்தை 3 "அஹம் ந மம" * என்றார்கள். [3] ஸாமாந்யஸம்பந்தஷஷ்டி இங்கு தாஸ்யத்தை [4]விவக்ஷிக்கிறது என்று தாத்பர்யம். தன்னைப்பற்ற தனக்கு நிஷேத்யமான தாஸ்யமும் † ஸ்வகாரஸ்வாதந்த்ர்யாலே வருகையால் [5]ஸ்வாத்மாஶ்ரயதோஷமில்லை. தான் தனக்குப் பண்ணிக்கொள்ளும் [6] அதிஶயமும் வராதென்று அநுஸந்திக்கை

1அபிமாநம்—'நான்' என்பது போன்ற எண்ணம்
2அநுஷங்கித்து—(கீழ் வாக்யத்தில் இருப்பதை) சேர்த்து
3ஸாமாந்யஸம்பந்தஷஷ்டீ—இருவருக்குள்ள ஸம்பந்தத்தை இவ்வித ஸம்பந்தம் என்று குறித்துச் சொல்லாமல், பொதுவிலே சொல்லும் ஆறும் வேற்றுமை
4விவக்ஷிக்கிறது—சொல்ல விரும்புகிறது
5ஸ்வாத்மாஶ்ரயம்—தனக்குத் தானே ஆதாரமாயிருக்கல்
6அதிஶயம்—மேன்மை

1. ஷட்டர் ஸ்மத்ககம். 2. ஸாத். ஸா.25-19
3. அஷ்டஶ்லோ 1. § ஜ்ஞாநமும்—க
* என்கிறார்கள்—க. † அஹங்கார—க. வ. ம.

க்காக இங்கு 'தான் தனக்கு ஶேஷமல்லன்' என்கிறது. தான் தனக்குரியனல்லனானால், தனக்கு வேறொன்றையும் பற்ற நிரூபாதிக ¶ஶேஷித்வமில்லையாம். இது தன்னையே இங்கு சொல்லுகிறதாகவுமாம். அப்போது 'கிஞ்சி' என்று ஒரு பதத்தை [1]அத்யாஹரித்து, 'ந மம கிஞ்சி' என்று ஒரு வாக்கியமுமாம். இது தன்னாலே தன்னையும் தன்னுடைமையையும் * சேரத் தன்னோடு [2]துவக்கறுக்கிறானாகவுமாம். இத்தால், 1 "யானே யென் தனதே யென்றிருந்தேன்" என்கிற ஸம்ஸாரத்வங்கள் [3]வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகின்றன. கீழ் [4]ஸாமாந்யேந ஸ்வ ஶேஷித்வங்கழிந்திருக்க, [5]கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தாலே இங்கு விஶேஷிக்கிறது. [6]ஸ்த்ரீகரணார்த்தமாகவுமாம். இவ்வர்த்தங்களை கீழே ஸித்தமாக்கி, 2 "என்னான் செய்கேன்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியை

1அத்யாஹரித்து— (இல்லாத பதத்தை) சேர்த்து 2துவக்கு—[ஸம்பந்தம்
3வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகின்றன—அறுக்கப்படுகின்றன
4ஸாமாந்யேந—(குறிப்பிடாமல்) பொதுவிலே
5கோபலீவர்த்த ந்யாயம்–'மாடுகளைக் கொண்டுவா, காளை மாட்டையும் கொண்டுவா' என்பது. 'மாடுகள்' என்றதினாலேயே, காளையும் சொல்லப்பட்டதாக ஆனாலும், அதில் ஓராதரவு தோற்ற அதைப்பிரித்து சொல்வதால் 'மாடுகள்' என்பதில் காளைமாடு தவிர மற்றவையே குறிக்கப்படும் என்பது.
6ஸ்த்ரீகரணார்த்தம்—உறுதிப்படுத்தலின் பொருட்டு

¶ ஶேஷத்வம்—க; ஸ்வாமித்வம்—வ, † ஸம்பந்தம்—வ.
* சேர்த்து—ம † ஸம்பந்தம்—வ
1. 2-9-9 2. 5-8-3.

இங்கே அநுஸந்திக்கவுமாம். ஜ்ஞாதத்ருஷ்டாவாதி சல்படியன்றிக்கே, ஜீவர்களுடைய † கர்த்ருத்வம் [1] ஸ்வார்த்தமாக ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி கொடுத்ததாய், [2] அவனிட்ட வழக்காயிருக்கையாலே, கீழ்ச்சொன்ன பரசேஷத்வத்தோடேகூட [3] பராயத்தகர்த்ருத்வம் இங்கே அநுஸந்தேயமாயிற்று. காரணத்வம் தத்வத்ரயஸாதாரணம்; கர்த்ருத்வம் சேதநஸாதாரணம். இதில் பராதீநகர்த்ருத்வம் த்ரிவிதசேதநஸாதாரணம்; ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வம் ஸர்வேச்வரனுக்கே அஸாதாரணம். இப்படியிருக்க, அநாதிகர்மவச்யத்தாலும் [4] ப்ரவ்ருத்திசாஸ்த்ரங்களில் [5] ஆபாதப்ரதீதியாலும் பிறந்த நிரபேக்ஷகர்த்ருத்வாபிமாநத்தை விடுகையே † இங்கு [6] நிவ்ருத்திசாஸ்த்ரநிஷ்டை.

இப்படி [7] தச்சேகசேஷஸித்தமாகவும் தச்சேகநியாம்யமாகவும் பதத்வயத்தாலே ஸூசிதம் [8] சிக்ஷிதமானவ்,

1. யதேஷ்டவிநியோகார்ஹம் சேஷசப்தேந கத்யதே ।
ஸர்வேண ஜகதப்யேவம் யதேஷ்டம் விநியுஜ்யதே ॥

---

1 ஸ்வார்த்தமாக—(பரமாத்மாவான) தன் பொருட்டு
2 இட்ட வழக்கு—ஏவலிட்டபடி செய்யவேண்டியது [தன்மை
3 பராயத்தகர்த்ருத்வம்—பிறர் அதீனமாக வேலைசெய்பவனுடைய
4 ப்ரவ்ருத்திசாஸ்த்ரங்கள்—தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவற்றைப் பற்றிச் சொல்லும் சாஸ்திரங்கள்
5 ஆபாதப்ரதீதி—மேலெழுந்தவாரியான ஞானம்
6 நிவ்ருத்திசாஸ்த்ரநிஷ்டை—மோக்ஷத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் சாஸ்திரத்தில் ஊன்றியிருத்தல்
7 தச்சேக—அவனுக்குமட்டுமே நியாம்ய—நியமிக்கப்படுவது
8 சிக்ஷிதம்—உபதேசிக்கப்பட்டது † இங்கு—இது இல்லை—வ.

என்று [1] அபியுக்தர் சொன்னபடியே ஸ்வாதந்த்ர்யாதி *விநியோகத்தாலே பாகவதசேஷத்வம் ப்ராப்தமாகிறது. ஸர்வேச்வரன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே [2] இஷ்டவிநியோகத்துக்கு அர்ஹன்; ஸ்வாமித்வத்தாலே [3] ப்ராப்தன். 1 "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்னுமவனுக்கு ஸ்வாதிசயத்தைக் காட்டிலும் [4] ஸ்வாச்ரிதாதிசயம் [5] அபிமதமாகையாலே, தச்சேஷத்வம் * ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாயிற்று. மேல் வதாயிஷ்டியில் ப்ராப்யமான கைங்கர்யமும் [6] ததீயபர்யந்தம். ஒருவன்தானே வேறொருவருக்கு அதிசயத்தை விளைவிக்கிற வேஷத்தாலே சேஷமாய், அவர்களாலே வரும் அதிசயத்துக்கு ஆச்ரயமான வேஷத்தாலே சேஷியுமாகை விருத்தமல்லாமையாலே, 2 "ப்ரஹ்வோ ஹ்யவநதக்ஷாத்ர்யாணாம் ஸததம் த்விஜ," 3 "உன்னடியார்க்காட்படுத்தாய்," 4 "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்கிற அநுஸந்தாநம் [7] ஸர்வபாகவதருக்கும் ஸாதாரணம். [8] இப்ப்ரதிபத்தியொத்திருந்தாலும், [9] ப்ரவ்ருத்தி சிஷ்யாசார்யர்களுக்குப் போலே ஸ்வதந்த்ரா

1 அபியுக்தர்—(கௌரவிக்கவேண்டியவர்களான) பெரியோர்

2 இஷ்டவிநியோகம்—நினைத்தபடி கொடுப்பது (அல்லது ஏவுவது)

3 ப்ராப்தன்—உரிமையுள்ளவன்

4 ஸ்வாச்ரிதாதிசயம்—தன்னை அண்டினோர்களின் பெருமை

5 அபிமதம்—விருப்பம்

6 ததீயபர்யந்தம்—அவனைச் சேர்ந்தோரளவும்

7 ஸர்வபாகவதர்—(பகவானுடைய உயர்வை உணர்ந்து ஏற்றுக்கொண்ட எல்லோருக்கும்) எல்லா பக்தருக்கும்

8 ப்ரதிபத்தி—எண்ணம் 9 ப்ரவ்ருத்தி—செயல்

* ததீயபர்யந்த—வ. 1. ப. கீ. 7. 18. 2.

3. தி. பள். 10. 4. அமல. 1.

ஜ்ஞையாலே [1] வ்யவஸ்திதையாயிருக்கும். இங்கு 'அடியார்' என்கிறது பகவச்சேஷத்வஜ்ஞானவான்களான [2] ப்ரதிபுத்தரையும் நித்யரையும் முக்தரையும். * "நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நான் உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" யென்கையாலே இதுவே திருமந்த்ரத்துக்கு உயிர்நிலை. இப்படி ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியிட்ட வழக்கான தனக்கு அவன் நடத்தின நல்வழியாலே அவனை ப்ரஸந்நனாக்கி ஸாம்ராஜ்யமும் பெறவேண்டுகையாலே, [3] யதாதிகாரம் த்வயத்திலும் சரமஶ்லோகத்திலுஞ் சொன்ன வசீகரணமிங்கே [4] அர்த்தஸித்தம். † "ஶரணம் ப்ரதி தேவாநாம் ப்ராப்தகாலமமந்யத" என்கிறவிடத்திலே த்ரௌபதீ ந்யாஸவித்யையை ப்ரயோகித்தாளென்கையாலும், § "ஶ்வஜநம் ஶரணம் ஶரண்யம் ஸாம்ராஜ்யஹேதோ:" என்று உபதேசிக்க, § "நமஸ்க்ருத்வா ஜநார்தநம்" என்று பாண்டவர்கள் நமஸ்ஸைப் பண்ணினார்களென்கையாலும், மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரத்திலே 'நமஸ் [5] ஆத்மநிவேதநபரம்' என்கையாலும், [6] ஸாத்யோபாயவிசேஷபரமான யோஜநாவிசேஷத்தாலும், ஆசார்யரும் 3 "நமஸ்ஸ்வ: ப்ரஜாநாத்: ஸ்வாஹாஸ்வ ஜஹ்வேத" என்கையாலும்,

1 வ்யவஸ்திதம்—(பிரித்து) நிறுவப்பட்டிருக்கும் [பிறந்தவர்
2 ப்ரதிபுத்தர்—(ஸர்வேச்வரனே பரதத்வம் என்னும்) ஞானம்
3 யதாதிகாரம்—தங்கள் நிலைக்கேற்ப. [வே ஸித்திப்பது.
4 அர்த்தஸித்தம்–(விசேஷித்துச் சொல்லாவிட்டாலும்) தன்னடை
5 ஆத்மநிவேதநபரம்–ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தல் என்னும் அர்த்தத்தைக் காட்டுவது. [உபாயத்தைச் சொல்லுகிற
6 ஸாத்யோபாயவிசேஷபர—நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய

* தி. மொ. 8, 10. 3. † பார. உத். 54.16.
§ பார. உத். 192. 55, 56.

இந்த ஶ்லோகந்தானே தன் துடக்கற ஸாங்க்²யஶப்³தா³ர்த²த்தைக் காட்டுகிறதாகவுமாம். † “ஏஷ தேऽபி⁴ஹிதா ஸாங்க்²யே பு³த்³தி⁴ர் யோகே³ த்விமாம் ஶ்ருணு” என்கிற வடைவே ப்ரணவத்திலே ஸாங்க்²யஜ்ஞாநமும் ஶாஸ்த்ரத்திலே உபாயமாகச் சொன்னவர்கள் தானே, ‘ஸாங்க்²யஜ்ஞாநமே உபாயம்’ என்கிற விது இதின் [1] ப்ராதா⁴ந்யவிவக்ஷையாலே யாமத்தனை. இதுக்கு ப்ரயோஜநம்:- [2] ஶாஸ்த்ராதி⁴காரநிர்ணயபூர்வகமாக ஸம்ஶயாதி³களை அறுவறுப்பித்து ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்த²த்திலே ருசியையும் த்வரையையும் விளைப்பித்து ‡ “திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்து” உய்யும்படி பண்ணுகை.

[யல்லால்

யானெனதென்பதொன்றில்லை யென்செய்வ தவனை
ஆனதறிந்திடுந் தனடியார்க்கென்னையாட்படுத்தத்
தானென்னை நல்கி நடத்துகின்றான் தன்னருள்வழியே
நானுன்னை வீடு செய்வேனென்று நந்திருநாரணனே.

இப்படி ஶாஸ்த்ரத்தில் தோற்றின [3] வஶீகரணத்துக்கிலக்காய் ரக்ஷகனாய் நிற்கிற ஶேஷியின்படியை [4] நேத்ருத்வாதிஶப்³த³த்தாலும், வஶீக்ருதனாய் ரக்ஷணீயனாய் நிற்கிற ஶேஷபூ⁴தன்படியை *[5] நியாம்யத்வாதிஶப்³த³த்தாலும் வெ

1 ப்ராதா⁴ந்யவிவக்ஷா—ப்ரதானம் என்பதிலே நோக்கு.

2 ஶாஸ்த்ராதி⁴கார... 1— தன் ஆத்மஸ்வரூபத்திற் கேற்ற புருஷார்த்தத்தை நிச்சயிப்பதால்.

3 வஶீகரணம்—(வசப்படுத்தும்) உபாயம்.

4 நேத்ருத்வம்—உபதேசிக்கல். 5 நியாம்யத்வம்—ஆளப்படுதல்.

† ஸ்ரீகீதை. 2. ‡ 4. 1. 1. வா. * நித்யத்வாதி—வ. ||

ளிடுகிறது நாராயணஶப்தம். நரன்பக்கலிலே பிறந்தவை [1] நாரங்களென்றும், இவன் நேதாவாய் கதியுமாயிருக்கிறனென்றும், இவற்றை வாஸஸ்தாநமாக உடையவனென்றும் சொல்லுகையாலே, வ்யாகரணத்தில் தோற்றின காரணத்வரக்ஷகத்வஶேஷித்வங்களும் இங்கே விவக்ஷிதமாகின்றன. இஸ்ஸமாஸவிவரணங்களிலே ஶேஷஶேஷிகளுடைய நிரூபணம் [1] “யாஸ நாஜம் ருக்ஷணவத்வஜ்ஜம் வ” என்கிற ஸூத்ரத்திலே நிற்கிறது. இந்நாராயணஶப்தம் தத்புருஷனாயும், பஹுவ்ரீஹியாயும், இரண்டுபடி ஸமஸ்தமாயிருக்கும். இதின் அர்த்தத்தை ஆழ்வார் [2] “நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்றும் [3] “எண் பெருக்கந்நலத் தொண் பொருளீறில வண்புகழ் நாரணன்” என்றும் அருளிச்செய்தார். [4] “நானுன்னையன்றியிலேன்” இத்யாதிகளையும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. [5] “ஆபோ வை நரஸூநவ:” [6] “நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி” [7] “நரஸம்வாயிநோ நாரா: நரஸ்ய ஸர்வேஷாந்த்த:” [8] “ஜஹ்நுர்நாராயணோ நர:” இத்யாதிகளிற்படியே ‘நர’ஶப்தத்தாலும் நாராயணன் தன்னையே சொல்லுகிறது. இது [7] “நயத்யவிஜ்ஞாநநாஶநாய யத்விதோ தத:” [9] “ந ரிஷ்யதி வ ஸவத்ர” என்று வ்யாக்யாதமாயிற்று. ‘ந்ரு நயே’ என்கிற தாதுவிலே ‘அச்’ ப்ரத்யயமாய் ‘நர’ என்று வக்ஷ்யமாம்; ‘ரிஷ க்ஷயே’ என்

[1] நாரங்களுக்கு அயநம் (இருப்பிடம்)' என்று பிரிப்பது தத்புருஷன், ‘நாரங்களை அயநமாக உடையவன்’ என்பது பஹுவ்ரீஹி.

1. நா. ஸூ. 28. 10. 2. 2.7.2. 3. 1.2. 10.
4. 4-ம் அ. 7. 5. மநு. 1· 10. 6. பார. ஆநு. 186. 7.
7. அஹி. ஸம். 52. 50. 8. பார. ஆந. 2. 29. 9. அஹி. ஸம். 52.51.

கிறயாதாவிலே ஊஹ்ரதூயமாய், 'ந' என்று வசமாய் நமமெநெகாதி ஶப்தங்களிற் போலே 'ந' வோடே ஸமஸ்தமாய் 'நர' என்கிறதாகவுமாம். 'நெதா' வென்றால்† "நெஷா ஸததயாஜ்ஞா நர" இத்யாதிகளிற்படியே ஜ்ஞாநவ்ருத்தாதிகளைப் பண்ணுமென்கிறது. [1]'க்ஷயிஷ்ணு' வல்லன் என்றால் ஸ்வரூபவிகாரத்தையாதல் ஸ்வபாவவிகாரத்தையாதலுடைத்தான வஸ்துக்களிலே வேறுபட்டவனென்றதாம். ஸம்கல்பவீர்யத்யாதிஸ்வபாவவிகாரங்கள் ஶ்ருதிஸித்தங்களாய் தோஷரூபங்களுமாகையாலே, [2]விகாராதிநிஷேதம் ஸர்வவிஷயம். ஜ்ஞாநரூபஸ்வபாவஸ்தைர்யமுனைவன் யாவாவான கணக்கிலே, ஸ்வரூபத்தில் தட்டாது. 'நரஸம்பந்தக்களான [3] அப்புக்கள் நாரங்கள்' 'நரன்பக்கலிலே பிறந்த தத்வங்கள் நாரங்கள்' என்றாற்போலே சொன்னது வஸ்துக்களையும் [4] உபலக்ஷிக்கிறது. 'நரஸம்பந்தி நாரம்' என்கிற வ்யுத்பத்தியில் [5] ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள் முதலாக ஸகலமும் ஶாப்தம். § 'நாரெர நராணாம் ஸம்வாதஃ' ‡ 'நாரஸ்வதி

1 க்ஷயிஷ்ணு—க்ஷயம் (குறைவு) அடையும் ஸ்வபாவமுள்ளவன்.
2 விகாராதிநிஷேதம்—மாறுதல் (குறைவு) முதலியவை இல்லை என்றது. 3 அப்புக்கள்—ஜலங்கள். [காட்டுகிறது.
4 உபலக்ஷிக்கிறது=கூடச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று
5 ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள்—ஒருவஸ்துவை மற்றவைகளிலிருந்து பிரித்துக்காட்டுவதும் அதனிடத்திலேஎப்போதும் இருப்பவைகளுமான தர்மங்கள்: பிராட்டியின் ஸம்பந்தம், ஞானம், ஆநந்தம், தோஷமில்லாமை, அளவின்மை முதலியவை ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டும் தர்மங்கள்.
6 ஶாப்தம்=வெளிப்படையாகச் சொன்னது.

† ஹ. ஶ்ரீ. 10. 10. § பார. ஆநு. 63. 62. ‡ பாத்மோத்தர.

ஸர்வபூதாநாம் ஸமூஹ:’ இத்யாதிகளும் உபலக்ஷண பரங்கள். இவ்விடத்தில் நரசப்தம் ஜீவவாசியாய், இவன் க்ஷயிஷ்ணுவல்லனென்கிறது. இத்தால் முன்பு தேஹாதிவிலக்ஷணனாக [1]ஶோதிதனான இவனுக்கு ஶரீரோத்பத்த்யாதிகளும் [2]ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிகளுமே யுள்ளது, ஸ்வரூபத்தில் [3]நாமாந்தரபஜநார்ஹாவஸ்தைகளில்லை என்றதாயிற்று. * ‘நராணாம் ஸங்காத:’ என்கிறவிடத்தில் நரசப்தத்தாலே சேதநாசேதநங்களிரண்டையும் சொல்லவுமாம். அப்போது [4]விகாரியான அசேதநத்திலே ஸ்வரூபநித்யத்வத்தையும் விகாராம்சத்தில் [5]ப்ரவாஹநித்யத்வத்தையும் சொல்லிற்றாம். இவ்விடத்தில் ஸமுதாயத்திலே அண்ப்ரத்யயமாய், அந்த ஸமூஹங்கள் தான் பலவாகையாலே, § ‘நிவஹா நராணாம் நித்யாநாமயநமிதி நாராயணபதம்’ என்றார்கள். ‘நாரங்களுக்கு அயநம்’ என்னும்போது அயநசப்தத்துக்கு ¶ ‘கதிராலம்பநம் தஸ்ய’ என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலே இதில் காரணவ்யுத்பத்தியாலே [6]உபாயத்வமும்,

1 ஶோதிதன்—ஆராய்ந்து அறியப்பட்டவன்,

2 ஜ்ஞாநஸங்கோசாதி—ஞானத்தின் குறைவு முதலியவை.

3 நாமாந்தரபஜநார்ஹாவஸ்தை—(ஆத்மா என்ற பெயரை விட்டு வேறு பெயரை அடைவதற்குத் தகுதியான நிலைமை.

4 விகாரி—மாறுதல் (அல்லது பரிணாமத்தை) உடைய

5 ப்ரவாஹநித்யதை—(நேற்று ஓடின ஜலம் ஆற்றில் இன்று ஓடாவிட்டாலும் இந்த ஜலம் எப்போதும் இருக்கிறது என்பதுபோல்) மாறுதல்கள் எப்போதும் உண்டு என்பது

6 உபாயம்=ஸாதனம், அதனால் பெறப்படுவது உபேயம்

* பாத்மோத்தர. § அஷ்ட. 1. ¶ பார. உத். 63. 32.

ஸுஷுப்தி வ்யாவ்ருத்தியாலே உபேயத்வமும், ஸர்வகாரணவ்யா
வ்ருத்தியாலே ஆதாரத்வமும் ஸித்திக்கிறது. இவ்வுபாய
உபேயத்வங்கள் சேதநனைக் குறித்தவாய். ஆதார
த்வம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சேதநாசேதநங்களி
ரண்டையும் பற்றவாகிறது. 'நாமங்களை அயநமாக
வுடையவன்' என்றபோது 'அயந' ஶப்தம் வாஸஸ்தா
நத்தையாதல், ஸ்வரூபத்தையாதல் சொல்லுகையாலே, நி
ரதிஶயஸூக்ஷ்மதையாலே ஸர்வத்திலுமுள்ளும் புறம்
பும் ஒழிவற நிறைந்து நிற்கிற நிலை தோற்றும். இவ்
விடத்தில் அவனில்லாத ப்ரதேஶமில்லை என்கையிலே
தாத்பர்யம். இது நியமநத்தோடே கூடின வ்யாப்தி
கையாலே ஆகாஶத்திலும் ராஜாவிலுங்காட்டில் [1] வ்யா
வ்ருத்தி தோற்றுகையாலே, ஸர்வஶரீரகத்வமும் ஸித்திக்
கும். இங்கே அவனொருவனுக்கே ஸர்வாதாரத்வாதி
கள் தோற்றுகையாலும் விகாரியான அசித்துக்கும் நி
ர்விகாரமான ஜீவனுக்கும் பிரிவு தோற்றுகையாலும்,
தத்த்வத்ரயவிவேகமும் பிறக்கிறது. ‡ 'கறந்த பாலுள்
நெய்யே போல' என்கிற விவேகஸூத்ரத்தைச் சொல்லு
கிற ப்ருஹ்மவிந்நவாக்யத்தையும் இங்கே அநுஸந்திப்
பது. ஶ்வேதாஶ்வதராதிகளில் சொன்னபடியே ஜீவேஶ்வ
ரர்களுடைய சேதநத்வமும், ஸ்வாபாவிகமான பேத
மும், ஜீவர்களுடைய அந்யோந்யபேதமும், ஸர்வ
ருக்கும் ஈஶ்வரனொருவனுமே ஸகலாபீஷ்டப்ரதா
வானபடியும், உபாஸகன் தானே ப்ராப்யனானபடி

1 வ்யாவ்ருத்தி—வேற்றுமை ‡ 8. 5. 10.

யும், இதுக்குச்சேர்ந்த [1]உலயலிஜகூபமும், உலயவிலுதி யொமமும், வவடிவியலஙூகூபமும், இத்திருநாமத்தி லே ஸாக்ஷிவதுங்கள். ‘நர’ஶப்தத்திலே [2]ஜோயகவா க்யமும், ‘நார’ ஶப்தத்திலே காரணவாக்யமும், ‘அயந’ஶப்தத்திலே [3]உபாஸநவாக்யமும் ஸங் க்ரஹிதம். ஶப்தனுக்கு ப்ரமாக்ஷரத்திலே ரக்ஷக கூவாதிகளும், ‘நர’ ஶப்தத்திலே நித்யகூவாதிகளும், ‘அயந’ஶப்தத்தில் ஆயாரகூவாதிகளும் தோற்றுகையாலே இவை மூன்றுக்கும் ப்ரயோஜநமுண்டு. இப்படி த்ருதீயாக்ஷராதிகளிலே ஜீவனுக்கு வேதநகூநித்யகூ வ்யாவ்யகூவாதிகள் தோற்றுகையாலே இவையும் ஸப்ர யோஜநங்கள்.

[மாய்க்

யாதாமிவை யனைத்தும் படைத்தேந்து மிறைவனு
கோதாங் குணங்களுடன் குறுகாத குணத்தனுமாய்
மாதா பிதாவென மன்னுறவாய்க் கதியென்ன நின்றான்
போதார் திருவுடன் பொன்னருள் பூத்த நம்
புண்ணியனே 4

இந்நாராயணஶப்தத்தில் வததுவியும் ஸாவ வரயொஜனையில் தாதம்யத்தையே காட்டுகிறது. ஸஉ வணவரமானல். * ‘ஸாவநாநவநஸம்ரீ’ என்று

---

1. உலயலிஜ—ஒருவிததோஷமற்றவனும், எல்லாகல்யாணகுணங் [களையுடையவனும் என்பது.

2. ஜோயகவாக்யம்—(பகவத்ஸ்வரூபத்தை ஞானிநந்தங்களை யுடையதாக என்று ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கும் வாக்யங்க ளின் அர்த்தம். [இது முதலானவாக்யங்களின் அர்த்தம்.

3. உபாஸநவாக்யம்—(ஸர்வேச்வரனையே உபாஸிக்கவேண்டும்)

---

* அஹிர். ஸம்ஹிதை. 52-35.

அஹிர்புத்ந்யன் ப்ராப்யப்ராபகம் பண்ணினான். ஸ்வரூபமானால், நித்யமான தாஸ்யம் ப்ரார்த்தநீயமல்லாமையாலும், இதுதன்னை ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தீ சொல்லுகையாலும், தாஸ்யத்தை முன்னிட்டு தத்ஸாதனமாக ப்ரார்த்தநீயமான யதாபிமத¶கைங்கர்யத்தை இங்கே காட்டுகிறது. இங்கு ப்ரதானப்ராப்யன் பரமாத்மா. †¹நித்யஸம்பந்தனுக்கிப்போது ப்ராப்தியாவது பரிபூர்ணாநுபவம். இதின் பரீவாஹமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யமும் ப்ராப்யமாயிற்று. ²ப்ராப்தாவும் *"அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தின்படியே பரம ப்ராப்யவிசேஷணமாய்க் கொண்டு ப்ராப்யமாகிறான். இங்கு கேவலாத்மப்ராப்தியிற் சொன்ன³ப்ரச்யவநமும் வாராது. ‡"மன்னுறில்" இத்யாதிகளையிங்கே அநுஸந்திப்பது. முக்தனுக்குச் சொன்ன பரமஸாம்யம் போகமாத்ரத்திலே என்று ஸூத்ராதிஸித்தம். ⁴ப்ராமாணிகனுக்கு இதுவே ஸாயுஜ்யசப்தார்த்தமும். § "தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளுமப்பன்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இப்படி முக்தனுக்கு பரமாத்ம

1. நித்யஸம்பந்தன்–(ஸர்வவ்யாபியாதலால்) எப்போதும் ஸம்பந்தத் [தையுடையவன்.
2. ப்ராப்தா— அடைகிறவன்.
3. ப்ரச்யவநமும்—நழுவி விழுகை (அதாவது ஒருஸமயத்தில் விட்டுப் போதல்.) [துக் கொண்டவன்.
4. ப்ராமாணிகன்–(சாஸ்த்ரம் முதலிய வற்றை) ப்ரமாணமாக ஒத்

† நித்யஸம்பந்தனுக்கு—க. * சா. ஸூ. 4. 4. 4.
‡ 1. 2. 5. § 3. 7. 7. 2. ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபம் அவி......ப்ராப்யமும் ஆகிறது—வ.
¶ கைங்கர்யம் இங்கே காட்டப்படுகிறது.

லக்ஷணங்களொன்றும் வாராமையாலே ஶேஷத்வாதிகள் நிலைநிற்கையாலே சைதந்யமும் உபபந்நம். இதின் ப்ரார்த்தனைக்கு இங்கே உசிதமான [1]க்ரியாபதம் அத்யாஹார்யம். * “ஆவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:” என்றார்களிறே. † “ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்” என்றதாயிற்று. கீழில் பதங்களிலே நிருபாதிகநித்யஶேஷமாகத் தன்னைத் தெளிந்தவனாகையாலே, ‘ஸ்வாமியான நீ என்னை பரிசுத்தனாக்கி அடிமை கொள்ளவேண்டும்’ என்கிறதுவும் ஶேஷிப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தபடி. ‡ ‘ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி’ § “படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய்காண்பேனே” என்கிறபடியே சேதநனாகையாலே ‖ ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் துவக்கற ஶேஷிப்ரயோஜநத்தில் பர்யவஸந்நப்ரவ்ருத்தி கூடாது; ¶ “தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே ப்ரதாநமான ஶேஷிப்ரயோஜநத்தையொழிய ஸ்வப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிக்கவும் கூடாது; ஆகையால் குணவத்ஸ்வாமியினுடைய ப்ரவ்ருத்திபோலே நிர்குணதாஸனுடைய ப்ரவ்ருத்தியும் இருவர்ப்ரயோஜநத்தையும் விடாதேநிற்கும். ஸ்வாமியுகப்புக்கு ஶேஷமாகத் தனக்குவரும் ப்ரயோஜநம் பதிஸந்நிதியில் பதிவ்ரதாலங்காரம் போலே மிகவும் உசிதம்.

---

1. க்ரியாபதம்—வினைச்சொல் 2. அத்யாஹார்யம்— கூட்டிக் [கொள்ளவேண்டும்.

---

* அஷ்ட. 3. † 3. 3. 1. ‡ ஸ்தோத்ர. 46. § பெ. தி. 4 9
¶ 2. 9. 4.
‖ ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் அபர்யவஸந்நம்—க.
ஸ்வப்ரயோஜநமின்றியே பர்யவஸந்நம்—வ.

இது ||இங்கு இவனுக்கு உத்தரக்ருத்யத்தில் மங்களாஶாஸநத்திலும் கூடும். ஈஶ்வரனுக்கு அநிஷ்டப்ரஸங்கமும் ஸாங்கிப்ரஸங்கமுமன்றிக்கே, ஸர்வஜ்ஞனும் [1] நித்யநிரநிஷ்டனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமாயிருக்க, *"சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்னவேண்டிற்று என்னென்னில்: இது அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளை ப்ரயோஜநமாகக்கொண்டாதல், அஜ்ஞாநத்தைக் காரணமாகக் கொண்டாதல் வருமதன்று; இவனுக்கு ஶ்ருதிகளிற்சொன்ன ஸாமகாநாதிகளைப்போலே இதுவொரு ‡ஸ்வச்சந்தவ்ருத்திவிஶேஷம். † 'அஸ்தாநஸ்நேஹரக்ஷாவ்யஸநிகள்' என்று நித்யஸூரிகளைச் சொன்னதுவும் [2] அஸ்தாநபயஶங்கையுண்டானவர்களுக்குள்ள பரிவுடையவர்களென்றபடி. $இங்குள்ளார்க்கு அஸ்தாநபயஶங்கையுண்டாம். அது பக்திவிஶேஷமடியாக வருகையாலே ஶோபனமாம். அவதாராதிகளில் ப்ராணிகளுடைய [illegible]நாநுரூபமாக [3] ப்ராதுர்பாவமும் உபேக்ஷையும் நடக்கிறதாகையாலே §'ஶ்ரியோ வ்ருத்தாஸ்தநேஸ்வ' இத்யாதிகளிற்படியே மங்களாஶாஸநமும் ஸமம். அப்போது ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பார், ¶ 'ரக்ஷந்து த்வாம்' இத்யாதிகளிற்படியே அவன் தன்னையே கொண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவார்கள். இப்படி எங்கும் கண்டுகொள்வது.

---

1. ஒருபோதும் ஒருவித ஆபத்தில்லாதவன்
2. காரணமில்லாதிருக்கும்போதே (ஆபத்துவந்துவிடுமோ என்று) [பயப்படுவது.
3. (சக்தியின்) தோற்றம்

|| இங்கு இருவருக்கும்—க

* தி. பல். 12. † ஸ்ரீ குண. § ரா. அ. 2. 52. ¶

‡ இதுவுமொரு ஸ்வச்சந்த ப்ரவிருத்தி—க

$ இங்குள்ளார்க்கு பயசங்கையுண்டாமது பக்தி விசேஷ-வ

இருவிலங்கு கழித்திடரா முடலந்தன்னில்
இலங்குநடு நாடியினு லெம்மைவாங்கி
ஒருவிலங்கு நெறியில்லா வழியான்மன்னு
முயர்வானி லேற்றியுயிர் நிலையுந்தந்து
பெருவிலங்கா மருள்தன்னல் தன்னடிக்கீழ்ப்
பிரியாத வகைபூணப் பிணைத்துத்தன்னர்
உருவிலங்கு மிசைவிக்கு மும்பர்போகம்
உகந்துதருந் திருமாலை யுகந்தோம் நாமே.

இப்படி ப்ரதமாக்ஷராதிகளிலே ப்ராப்யமான ஸ்வரூப ஸ்வரூபமும், த்ருதீயாக்ஷராதிகளிலே ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபமும், மத்யமபதத்திலே விரோதியும் உபாயமும், சதுர்த்தியிலே பலமும், மதாபவம் பதங்களிலே ஸம்பந்தமும் ப்ரகாசிதமாயிற்று. இதில் வாக்யயோஜனை இருக்கும்படி:— 'ஆகாரவாச்யனான நாராயணனுக்கே நான் அநந்யார்ஹசேஷபூதன், எனக்குரியேனல்லேன்' என்று சிலர் திருமந்த்ரம் முழுக்க ஸ்வரூபபரமென்பார்கள். ப்ரணவம் ஸ்வரூபபரமாய், † நமஸ்ஸிலே அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையாய், மேல் இஷ்டப்ராப்திப்ரார்த்தனை யென்றும் சொல்லுவார்கள். இரண்டு பதமும் ஸ்வரூபபரமாய் மேல் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனாபரமென்கிற யோஜனை * "அகாரார்த்தாயைவ" என்கிற ச்லோகத்திலே சொல்லப்பட்டது. மற்றும் பலயோஜனைகளுமுண்டு. ஸர்வஸ்வரூபவிசேஷங்களுக்கும் உபஜீவ்யமான சாரீரகசாஸ்த்ரத்தில் நிரூபித்த கட்டளையிலே பத்த்ரயமும் தத்வஹிதபுருஷா

* அஷ்ட. 3. † நமஸ்ஸாலே—வ,

யங்களை யடைவே காட்டுகிறது' என்னும் யோஜனைக்கு [1] அபேக்ஷிதார்த்தபௌஷ்கல்யமுண்டு. அர்த்தத்திலும் இதுவே யடைவு. இப்பதத்ரயந் தெளிந்தவன் அநந்யார்ஹஶேஷபூதனாய், அநந்யஶரணனாய், அநந்யப்ரயோஜநனாய் நிகமாதிகளில் சொல்லுகிற [2] பரமைகாந்தியாம். இப்பதங்களிலே ஸோபாநக்ரமத்தாலே ஜீவனுக்கு ஸத்தாநுபந்திகளான [3] ஆதேயத்வ விதேயத்வ ஶேஷத்வங்கள் ஸித்திக்கையாலே, † "யானே நீ" இத்யாதிகளில் ஸாமாநாதிகரண்யமும் ஶரீராத்மபாவநிபந்தனமென்று ஸித்தித்தது. இத்தாலே [4] குத்ருஷ்டிமதங்களுங் கழிந்தன. இதில் ப்ரதமபதத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே தேஹாதிகளிலும் ததநுபந்திகளிலும் வரும் அஹங்காரமமகாரங்களையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலே தான் தனக்குரியனாகி ‡ வரும் அஹங்காரமமகாரங்களையும், மத்யமாக்ஷரத்தில் அவதாரணத்தாலே * நான் வேறொருவனுக்கு நிருபாதிகஶேஷமென்றும் எனக்கு வேறொரு ஶேஷியுண்டென்றும் வரும் அஹங்காரமமகாரங்களையும், மத்யமபதத்தில் நிஷேதவிஶேஷங்களாலே ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாராதிகளைப்பற்ற நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனென்றும் நிருபாதிகஶேஷியென்றும் வரும் அஹங்காரமமகாரங்களையும், இந்நிஷேதஸாமர்த்யந்தன்னா

1. வேண்டிய அர்த்தங்கள் அதிகமாய் கிடைப்பது
2. பகவானையே ஸாதனமும் நற்பயனுமாக எண்ணுமவன்
3. ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியே வருகின்ற தரிக்கப்படுவது நியமிக்கப்படுவது, கீழ்ப்பட்டிருப்பது
4. வேதங்களுக்கு விபரீதமான அர்த்தத்தைச் செய்பவர்கள்.

† 2. 9. 9. ‡ உரியனுக்கி—க. * தான்—க.

லே நாராயணஶப்தத்தில் சதுர்த்தியின் கருத்தான கைங்கர்யப்ரார்த்தநத்தில் ஸ்வாநுஷங்கிகப்ரார்த்தநாந்வயத்தாலே வரும் ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வாத்யவஸாயங்களான அஹங்காரமமகாரங்களையும் ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் அடியறுத்து நிற்கிறான். இம்மந்த்ரநிஷ்டன் ரக்ஷகாந்தராந்வேஷணம், தேவதாந்தரஸ்பர்ஶம், தேவதைஸாமாந்யவ்யவஹாரம், க்ஷேத்ராதிவாஸம், நிரபேக்ஷகர்த்ருத்வாபிமாநம், ஸாதநாந்தரவ்யாபாரம், ஶூத்ரஸாமாநாதிகரண்யம், ப்ரயோஜநாந்தரவ்ருத்தி முதலான ஶங்காஸ்பதங்களில் [1] ஆழங்கால்படான். ஸர்வஜ்ஞனேயாகிலும் இத் தெளிவில்லாதவன் [2] விகலன்; அல்பஜ்ஞனேயாகிலும் ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே இந்தத்தெளிவு பிறந்தவன் ஸம்பூர்ணன். இவனை * "ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமாருஹ்ய" என்று ப்ரஶம்ஸிக்கிறது.

உறவையிசைந் திறையல்லா † வொருவர்க்கன்றி
  ஒண்சுடரா யோரேழுத்தி லோங்கி நின்றோம்
துறவறமுந் தூய்மதியுந் துயரந் தீர்ப்புந்
  துய்யவர்கட் கானமையு மிரண்டி லுற்றோம்
அறமுயலு மனைத்து றவாயனைத்து மேந்து
  மம்புயத்தாள் கணவனைநா மணுகப் பெற்றோம்
பிறவியறுத் தடிசூடி யடிமை யெல்லாம்
  பிரியாத வமரருடன் பெற்றோம் நாமே. 6.

இதி ஸாரஸாரே திருமந்த்ராதிகார: ப்ரதம:।

---

1. அழுந்திப்போகமாட்டான் 2. குறைவுள்ளவன்.

* பார. ஶா. 150. 11. † ஒருவர்க்கென்றும்—வ

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

த்வயாதிகார: (உ)

கருமமென ஞானமென வதனாற் கண்ட
வுயிர்கவருங் காதலெனக் கானி லோங்கும்
அருமறையாற் றருநிலையி லிந்நா ளெல்லாம்
அடியேனை யலையாத வண்ண மெண்ணித்
தருமமுடை யாருரைக்க யான றிந்து
தனக்கென்று வடிமைக்காம் வாழ்ச்சி வேண்டித்
திருமகளோ டொருகாலும் பிரியா நாதன்
திண்கழலே சேதுவெனச் சேர்கின் றேனே.

கடஶ்ருத்யாதிகளில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தைச் சொல்லுகிற * ப்ரகரணத்திலே, அதத்தில் 1 பூர்வோத்தர வர்ணங்களைப் பிரியவோதிச் சேர வொருக்கால் உச்சரிக்க விதித்தது. ஸ்வேதாஸ்வதராதிகளிலே சொல்லுகிற ப்ரபத்திமந்த்ரங்களிற் காட்டில் இது ஶரண்யஶரணாகதி தத்வங்களை 2 விஶதமாகக் காட்டுகையாலே இத்தை, ஆசார்யர்கள் ஆதரித்தார்கள். ஸ்ரீ பௌஷ்கரஸம்ஹிதையிலும் ப்ராபகமந்த்ரங்களோடு ‡ சேர்ந்த ஶரணாகதிமந்த்ரங்களை உபதேஶிக்கிற விடத்திலே திருவஷ்டாக்ஷரத்தோடே ‡ சேர இம்மந்த்ரத்தையும் 3 பரிக்ரஹணம் பண்ணி உபதேஶித்தது. இப்படியால் இது ஶ்ருதிஸித்தமான தாந்த்ரிகமந்த்ரம். இதில் சொல்லுகிற ப்ர

1 முற்பகுதி, பிற்பகுதி. 2. தெளிவாக

* ப்ரகாரத்திலே. ‡ சேர—வ. சேர்ந்த—க

வசநம் * ச்ருததமேயாகிலும், ஸத்த்வவசநாதிகள் போலே ஸர்வாதிகாரம். இது 1 "ஸர்வலோகசரண்யாய" 2 "ஸர்வயோக்யநாயாஸம்" 3 "ப்ராஹ்மணம் சுவாம் ஶ்ரவணாயே" 4 "த்ரயாணாம் க்ஷத்ரியாதீநாம் ஶ்ரவணாநாஞ்ச தச்வத: । கர்மயோநிஷ்வபி ஸஞ்ஜாதோ யஸ்ய க்ருஷ்ணாம் மத:" 5 "குலங்களாய வீரிரண்டில்" இத்யாதிகளிலும் ப்ரஸித்தம். 6 "கிமத்ர ¶ தத்த்வ சுத்ரஸ்ய கக்ஷண: கதாசந । ந மஹ்யதேஷயிகாரீ வா ஶ்ரோதவ்யகாலேஷ்வபி வா நர:" $ என்றது † விஸ்வாஸத்தையும் ‡ விஜாவாக்ஷத்தையும் உடையவனை அதிகாரியினுடைய § தௌர்லப்யத்தையே காட்டுகிறது. இம்மந்த்ரம் ஸ்வாயிகாரத்தையும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தெளிந்தவனுக்கு ஸ்வாதிகாராநுரூபமான உபாயமென்ன, ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்ன, தேசகாலாதிபரிச்சேதரஹிதமான இவ்வபயத்தைக் காட்டுகையாலே 'அபயம்' என்று பேர்பெற்றது. 7 "தாயே தந்தை" 8 "ஏழையேதலன்" முதலானவையும் மந்த்ரம் அபயத்

3. அக்ஷரம் அக்ஷரமாகப் பிரித்து.

1. ரா. யு. 17. 15. 2. 3. ப்ராஹ்மம்.
4. ஸாத்வ. ஸம். 2. 9. 5. திருச்சி. 90. 6. வை. ஸம்.
7. தி. மொ. 1. 9. 8 தி. மொ. 5. 7. 1.

* வேதத்திலிருந்து கிடைப்பதாயிருந்தாலும்.

† (பகவானிடத்தில்) அதிக நம்பிக்கை.

‡ காலவிளம்பத்தைப் பொறுக்கமுடியாமை. § அருமை.

¶ கிஞ்ச—க $ என்கிறது—க.

தின் விவரணம். 1 "திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்மினோ" வென்றும், 2 "முகில்வண்ணனடியை யடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன்" என்றும் இதில் வாக்யத்தில் ஸமாநாதிகரணம். இதில் ஸமாஸத்திலே உத்தரபதார்த்தப்ராதாந்யம் முற்பட வேண்டிலும், உபயபதங்களினுடைய உத்தரத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஸமுதாயார்த்தம் *நியதமாகிறது 3 "ஸ ஹ்யாத்மஜ்ஞ லக்ஷ்மீஶ" இத்யாதியாலும் 4 "அகலகில்லேன்" என்கிற பாட்டாலும் பரஸ்பரஶேஷத்வம் வ்யாவ்ருத்தமாயிற்று.

இதில் ஸ்ரீஶப்தம் 5 "ஶ்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஸ்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத் । ஸ்ரீயதே சாகிலைர் நித்யம் ஸ்ரயதே ச பரம் பதம் ॥ ஸ்ரயந்தீம் ஸ்ரீயமாணாம் ச ஶ்ருணதீம் ஶ்ருண்வதீமபி" இத்யாதிவசநங்களாலே பல வ்யுத்பத்திகளை யுடைத்தாயிருக்கும். இவ்வ்யுத்பத்திகளெல்லாத்திலுமுள்ள † வைலக்ஷண்யத்தைக் கணிசித்து 6 "ஸ்ரீரிதேவ ச நாம தே § பகவதி" என்றும் 7 "பகவதீம் ஸ்ரியம்" என்றும், 8 "ஸ்ரீரஸ்ய ஸதாயம்" என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். "ஶ்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந்" என்றது 9 "வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்" என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாதிகளை யெல்லாம் கழிக்குமென்றபடி. "ஸ்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத்" என்றது 10 "நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொ

1. 4. 1 1. 2. 7. 2. 11. 3. ரா. ஸு. 31. 2.
4. 6. 10 10. 5. அஹி. ஸம். 6. சதுஃஶ்லோகீ 1.
7. ஶர. க. 8. ஸ்ரீ குண 29. 9. 4. 5 11.
10. 9. 2. 1. § பகவதி ஸம்போதநம்

* மாறுமலிருக்கிறது. ‡ பெருமையைக் கண்டு.

ண்டு" இத்யாதிகளிற்படியே, தன் குணங்களாலே கொ கப்பூர்வமுமஜ்ஞாநாதிகுணவர்த்தநத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு ஜகத்தை வசீவக்ருமாக்கு மென்றபடி. "ஸ்ரு ணாதி வாசே ஸ்ரீணீதே" என்று நிர்வசனம் சொல்லிற்று. 1 "அஸ்ரூதே" இத்யாதிகளை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

'ஸ்ரீயதே' 'ஸ்ரயதே' 'ஸ்ருணோதி' 'ஸ்ராவயதி' என்கிற வ்யுத்பத்திகளிலும் அபேக்ஷிதவசாயங்கள் நிர்வசநங்களாலும் ஔசித்யத்தாலும் விசேஷித்தறியவேண்டும். எங்ஙனேயென்னில்: ஸாவநாயர்களான ஸம்ஸாரிகள் திறத்தில் உதாஸீநனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸஹஜகாருண்யமும் ஒழிக்க ஒழியாதவுறவும் உஜ்ஜீவகமாம்படி, அவனுடைய சீற்றத்தை யாற்றுகைக்காக அத்தலையில் உஷித்ஸ்வவ்யாக்ஞ வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும் இத்தலையில் சாத்ருச்யவ்யாக்ஞ வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும மறக்கவொண்ணாத வர்ஷகாரமுமாய் ஸர்வவிசேஷணமுமாய் நின்று ஸர்வராலும் ஸ்வோஜ்ஜீவநத்துக்காக ஆஸ்ரயிக்கப்படும். இவர்களையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வேச்வரனை ஆஸ்ரயித்திருக்கும். ஆஸ்ரயணோந்முகருடைய ஆர்த்தநாதத்தைக் கேட்டு, ஸர்வேச்வரனைக் கேட்பித்து, அவர்களுடைய ஆர்த்தியை சமிப்பிக்கும். இக்ரமத்திலே ரக்ஷிக்கையும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வஸ்வாமிநம். மற்றும் சைவேத்யாதிகளிலே வரும் உசிதார்த்தங்கள் கண்டுகொள்வது. இப்படிக் கண்டவன் திருவில்லாத்தேவரைத் * தேறேன் 2 'வாவ:

1. ஸர. ம. 2. ஸௌநகஸம். * சொழான்—க

வரா" 1 "யாசாயுஂபு" 2 "ஸவூகாசவேஷு" 3 "ருக்ஷ்யா ஸஹ" 4 "ஸாஂஷ் த்வச" 5 "ஸ்வஸிதத்ரீ:ஶ்ரீஷூ ஶதாச" 6 "விதேவ கவசவெஷ்யா" 7 "வெஶ்வஷூச க்ஷரமதிஂ" இத்யாதிவுசாணஸஂவுாயஙூங்களை இங்கே வராசஸீ்ப்பது.

8 "தாயுரீயயொவ்யத்தாஂ" இத்யாதிகளிற்படியேஸவூவுகாரத்தாலும் †9 "தனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை" யோடு உவாயதசையிலும் உவெயதசையிலும் நாராயணன் பிரிவற்றபடியை வஒவெூாத்தரவணங்களில் 'ஏதாவ' காட்டுகிறது. இது அநெகாயூமேயாகிலும், ஸஂஸாரிகளுக்கு நினைத்தபோதே நிஶ்ஶஂகமாக ஸ்ரீயஃவதியினுடைய திருவடிகளைப் பற்றலாம்படியான உவயொமாதிஶயத்தாலே இங்கே நித்யொமத்தைச் சொல்லுகிறது 10 'ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீஃ' 11 "விஷ்ணொஃ ஸ்ரீரநவாயினி" 12 "நித்யாநவாயினீஂ நிரவத்யாஂ" 13 "ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநஂ" இத்யாதிகளை இங்கே அநுஸஂதிப்பது. வதியினுடைய வத்நீவிஶிஷ்டவமும் ‡ ஸவூஸ்வாமினியினுடைய வதிவாராயூமும் நித்யமாய் நிற்கையாலே, இங்கு வாஉதங்களுக்கு அவகாஶமில்லை.

---

1. ஸாகவதஸ 12. 84. 2. 3. ஶு. த. 28. 14.
4. வதா. 3. 5 ஸ்ரீஸ்தவ. 1 6 ஸ்ரீரஙண. 52.
7. ஸ்ரீரஙண. 58 8. ரா. ஸு.16. 5. 9. 10 10.6.
10 ரா. யு. 114. 15. 11. வி. வு. 1. 8. 17.
12. ஶாரு. ம. 13. அருளாளப்பெரு.

---

† உனக்கேற்கும்—க. ‡ ஸவூஸ்வாமியினுடைய—க.

இவளுக்கு வதிபக்கல் சுஜஹ—ூாவஞ்சொல்லுமிடம் விஶிஷ்டாஜஹ—ூாவத்தையும், * ஸஹிஹ—ூாவம் சொல்லுமிடம் ஷூா௵வஹெசத்தையும் விவக்ஷிக்கிறது அல்லது ஷூா௵வைெகூமான சுஜஹ—ூாவமும், ஷூா௵வத்தை விட்டு நிற்கும் ஸஹிஹ—ூாவமும் ஷ்ஶாணஸஂகதமன்று. உத்தாரவணூததிற் போலன்றிக்கே வ௵வ—ூவணூத்தில் வத்ீஸாஸஜம் உவஜக்ஷணமென்றும், ஶாணவிஶஹ ஸாஸஜம் விஶேஷணமென்றும், பிரித்துச் சொல்லுவார்க்கு இதில் ஷூாஸுமும் ஷ்ஶாணஸஂஷ்சாயங்களும் சுநாஶாணமன்று. விஶேஷணங்களாலே ஷாவெகூவிரோயம் வாராதாப்போலே ஷாவகெகூவிரோயமும் வாராது. வெதநாவெதநா௵வவிஶேஷணங்களுக்கு வஸூநா௵வமாக உவயொமவிஶேஷம் ஷ்ஶாண நியதம்.

இப்படி † ஸவத்ீகுணைய்க் கொண்டு ஸவ—ூாக்ஷண

---

*. தான் ஆச்ரயித்திருக்கும் வஸ்துவை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாமலிருந்து அவ்வஸ்துவை மற்றவைகளிலிருந்து வேருகக் காட்டும் பொருளுக்கு 'விஶேஷணம்' என்று பெயர். (உ-ம்) பாலின் தன்மை, வெண்மை முதலானவை. சிலபோதுமட்டும் அவ்வஸ்துவில் இருப்பதாய், அப்போது அதை மற்றவைகளிலிருந்து பிரித்துக் காட்டும் பொருளுக்கு 'உபலக்ஷணம்' என்று பெயர் (உ-ம்) கிளி உட்கார்ந்திருந்த வயல் என்னுடையது. இங்கு கிளி உபலக்ஷணம் ஆகும்.

* ஸஹிஹ—ூாவமும் —க

வா † ஸவத்ீகுணைய் ஸவ—ூ—க.

ீக்ஷிதனாய் 1 "மாத்ாநக" 2 "ஸூேவெஸாருவெந்ண" ஐதாதிகளிற்படியே ஸூருவைத்தாலும் ஶணத்தாலும் * ப்ரணயத்தாலும் † ஸம்ஸ்லிஷ்டனை ஶரணனுக்கு 3 "தன்னடியார் திறத்தகத்து" ஐதாதிகளில் அவிவேதங்களாய் வாஸஷகாரமும் ‡ தன்னேற்றமென்னலாம் படியான ஶரண்யவெவாயஙங்களான ஆகாராகாரங்களைச் சொல்லுகிறது இந்தற்ற நாராயணஶப்தம். அவையாவன:— ஶரீராத்மாவநியாமகங்களான ஶேஷ ஶேஷித்வாதி ஸம்பந்தங்களும், ஆஶ்ரயணீயதைக்கும் ஸமாஶ்ரயணத்துக்கும் உபயோகமான ஶாணவமமும் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாக ஸவத்தையும் நினைத்த போதே § தலைக்கட்டவல்ல ஸங்கல்பருபவமாரமும், 4 "ஸூஶீலஶ் ஶ்ரீமாநு" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணம் தானும் தன்பேறாக ரக்ஷிக்கிற ப்ரயோஜநவிஶேஷமும். இங்கு ஶாணவமமென்கிறது:— காருண்ய ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்ய வாத்ஸல்ய க்ருதஜ்ஞதாதிகளும், ஸவஜ்ஞத்வ ஸவஶக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ வரிவர்ணத்வ வரமோதாரத்வாதிகளும்; காருண்யம்— ஒரு வ்யாஜத்தை முன்னிட்டு நம்முடைய ஶேவங்களைக் கழிக்கைக்கு தானே நினைத்திருக்கையாலே, 5 "எம்மா பாவியர்க்கும் விதி வாய்க்கின்று வாய்க்கும்" என்று நம்புகைக்கு உறுப்பாம்; ஸௌஶீல்யம்— 6 "சேணுயர்

1. வதாஶோ. 4. 2. ஸ்தோ. ர. 38. 3. பெரி. தி. 4. 9. 2.
4. ஶ்ரீரா. ஸு. 2. 87. 5. 5. 1. 7. 6. 5. 3. 9.

* அன்பாலும் † பிரிக்கவொட்டாமல் சேர்ந்திருப்பவனை.
‡ மிகுதி § நிறைவேற்றவல்ல ¶ உபயோகமாம்.

வானத்திருக்கும் * தேவபிரான்" என்று அகலாதபடி 1 "ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை யிளஞ்சிங்கம் நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்" என்று ஸுவாமியுமொவாயும் அணியனாய் ஸவெக்ஷிதந்தந்தருளுமென்கைக் குறுப்பாம்; ஸௌஶீல்யம்- 2 "அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்று அகலாமைக்குறுப்பாம். வாத்ஸல்யம் 3 "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்று ஸ்வதோஷத்தைக் கண்டு அவன் ஸநாதரிக்கிருனென்று ‡ வெருவாமைக்குறுப்பாம். க்ருதஜ்ஞத்வம்— 4 "மாதவனென்றதேகொண்டு" 5 "திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன்" என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே ஸுக்ருதவானாயிருப்பதொரு வ்யாஜத்தைக் கண்டாலும் இனி நம்மைக் கைவிடானென்கிற தேற்றத்துக்குறுப்பாம். ஶௌர்யவீர்யாதிகளுக்கும் இப்படியே உபயோகங்கண்டுகொள்வது. ஸர்வஜ்ஞத்வம்- 6 "எல்லாமறிவீர்" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதருடைய இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்டநிவ்ருத்த்யுபாயங்களையும் வினோயிகளையும் அறிகைக்குறுப்பாம். ஸர்வஶக்தித்வம்- 7 "கூட்டரிய திருவடிக்கட் கூட்டினை" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதர் மனோரதங்களை § ஸபலிப்பிக்கைக்குறுப்பாம்; ஸத்யஸங்கல்பத்வம்,- 8 "சன்ம சன்மாந்திரங் காத்து" இத்யாதிகளிற்படியே 9 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' † என்றது முடிவுசெய்கைக்குறுப்பாம்; பரிபூர்ண

1. தி. பாவை. 1. 2. 5. 1 7. 3. 3. 3 4.
4. 2. 7. 4. 5. 10. 8. 1. 6. தி. மொ. 4. 9. 6.
7. 4. 9. 9. 8. 3. 7, 7. 9. ப. கீதை. 18-66.

பா. * தேவபிரான் தன்னை ஆணையுன் தோழி உலகமேதாற்றலர் தாற்றுதபடி—க. † என்று—க.

‡ அஞ்சாமை. § கூட்டிவைப்பதற்கு.

க்ஷம்- 1 "செல்வநாரணனென்று" இத்யாதிகளிற்படியே ஸாவதாரதசயும் ‡ பார்க்குமளவே யானாலும் நாம் செய்யும் * கிஞ்சித்காரத்தில் கௌரவனாவவங்களைப் பாராமைக்குறுப்பாய்; ஸௌசீல்யாத்ரூபஸம் - சுஷமான ஸாத்ரூதீயங்களை † சோராநீதநஷ்ட ந்யாயத்தாலே ஸமர்ப்பித்தவர்களுக்குத் தான் 2 "எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்" என்கிறபடியே, அநந்யமான ஸ்வாத்மீயங்களை ¶ வழங்குகைக்குறுப்பாம். ஷேயஷேயத்வாதிகளுக்கு மிப்படி உபயோகங் கண்டுகொள்வது. இந்நாராயண ஶப்தத்தில் வ்யுத்பத்த்யாதிகள் ரஹஸ்யத்திலே சொன்னோம். 3 "ஸ்ரீமந்நாராயண ஸ்ப்ருஹா" இத்யாதி * ரஹஸ்யங்களையும் 4 "ஈஶோ நயந வாஸுதேவ" 5 அலர்மேல் மங்கையுறைமார்ப" இத்யாதிப்ரயோகங்களையும் ஶேஷங்களையும் பார்த்து, ஸ்ரீஶப்தத்தையும் நாராயணஶப்தத்தையும் † ஸாமாநாதிகரண்யமாக்கி ப்ராணனை ஸமர்ப்பித்து, தவ் என்று ஒருவசத்தை ஸமாஹரித்து ஸமர்ப்பித்து நிர்வஹித்தார்கள்; ஶாரணஶப்தமறுதியாக ஒரு ஸமஸ்தவசமென்றும் நிர்வஹிப்பர்கள்.

---

1. 1 10 8. 2. 2. 7. 11. 3.
4. வி. பு. 3. 7. 39. 5. 6. 10. 10.* ரஹஸ்யரஹஸ்ய--வ.
‡ பார்க்குமளவேயாய்—ம. † ஸாமாநாதியாக்கி—ம.

---

‡ (முழுமனதுடன் கொடுப்பது அல்லது இஷ்டமில்லாமல் அரைமனதுடன் கொடுப்பது என்பதற்குக் காரணமான) அன்பின் ஏற்றத்தாழ்வு. * அல்பமான உபகாரம்.

† திருடனால் (திருப்பிக்கொடுப்பதற்காக) கொண்டுவரப்பட்ட (திருட்டுபோனதான) கால்சலங்கைபோல ¶ கொடுப்பதற்கு.

ஶிவா தஸ்ஸவம் ஸாஹமேயாகிலும், ஸூஸஂவிக்க அரிதாகையாலே, ஸாஹாஶ்ரயமாய் நின்ற ஶிவஜஐவிக்ரஹத்தில் ஸெஷவகனை ஸெஷி சேர்த்துக்கொள்ளும் துறையைக் காட்டுகிறது வாணஶவும். 1 "ஸுவதாஉகஉறாஉநூக" 2 "உன் சரணல்லால் சரணில்லை" 3 "நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர் பற்றிலேன்" 4 "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணேசரண்" ஐத்யாதிகளிற்படியேஸுவயாரணம் இங்கே விவக்ஷிதம். ஔசித்யகூஜவொதஂஹக ஸுவஹொஷுஸாதிஶயங்களாலே ஶெவஶநவர்களுக்குப் பொதுவாய் நின்ற 5 "துயரறுசுடரடி"களைத் துவக்கி 6 "அமலனாதிபிரான்" படியே திருமேனியை முழுக்க ஸுநாவஸிக்கிறான். இவ்விக்ரஹவிஶிஷ்டனை நாராயணன் வாவூஹாஶி ஸவபூவவெஷயிலும் ஶ்ரீஶனையிருக்குமாப்போலே ஸாஹாஶ்ரயமாயிருக்கும். இவற்றில், ஸுவபூவதாவயஜுமாக உதொதஂம் ஸளஜஹவஉயிகம்.

ரக்ஷகஸ்வஶதூத்தைச் சொன்னல் மற்ற ஸுயிகாரிக்கும் பொதுவாகையாலும், 1 ஷூஹத்தைச் சொன்னல் இங்கு ஸுநய மில்லாமையாலும், ஷாவஹத்தை விவக்ஷித்தால் உவாயஞ்சொல்லிற்றாகாமையாலும், உதாவணத்தோடே வாநாகி வருகையாலும், இங்கே 'ஸாணம்' என்கிற ஶவும் † உவாயாயபூவாவகமாக நிஷூஷிக்கப்பட்டது. 'ஷூவசெ' என்கிறவளவாலும் அமைந்திருக்க, உவாயாஞாஷாநிவெஶம் தோற்று

1. ஜிதந்தே. 1. 10. 3. திருச்ச வி. 30 5 1. 1. 1.
2. பெரு. தி. 5. 1. 4. 5. 10. 11. 6. அமல 1.

1 வீட்டை. † உவாயமெயூகவாவகமாக—வ.

கைக்காகவே இங்கு ஶரணஶப்தம் கிடக்கிறது. பக்தி ஸ்தாநத்திலே ப்ரபத்தியை விதியா நிற்க, உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே ஈஶ்வரன் நிற்கிறானென்றது, அகிஞ்சநன் திறத்தில் க்ருபாதிஶயமுடைய ஈஶ்வரன் பக்த்யநுஷ்டித்தால் * அதற்குத் தரக்கடவ பலத்தை ஸத்வ்யாஜத்தாலே தருமென்றபடி. இப்படிப்பட்ட உபாயத்வம் இவ்விடத்துக்கு விஶேஷித்து 1 ஜ்ஞேயாகாரம். ¶ இத் திருவடிகளுக்கு உபாயத்வமாவது, 1 "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" † என்ன, ஶரண்யன் 2 உத்பூதகாருண்யனாய் ஸ்வீகாரம் பண்ணி, 2 "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மின்" என்றருள்கொடுக்கும்படி பண்ணுகை. உபாயஶப்தம் வ்யவஹிதஸாதநத்திலும் அவ்யவஹிதஸாதநத்திலும் வர்த்திக்குமென்னுமிடம் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிலோகஸித்தம். ஸித்தஸாத்யோபாயங்களுக்கும் இவ்விரண்டு ஆகாரம் ஸாத்யஹேதுத்தாலே ப்ரதிநியதம். ஶரண்யவஶீகரணமாய் புருஷனுக்கு ஸாத்யமாக விதித்த ப்ரபத்திதன்னையே 3 ஸித்தோபாயமென்னவொண்ணாது. ஶ்ரவணாதிகளாலே பிறந்துநிற்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரத்தை ஸாத்யோபாயமென்றால், இது விதேயமல்லாமையாலும், அவிதேயஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷஞ்சொல்லும் ஸித்தாந்தத்திற்குத் தார்ட்யமாகையாலும்,

1. 6. 10. 10. 2. 6. 10. 11. * வரும் பலத்தை—க.

1. அறியவேண்டியது. 2. ஏற்பட்டகருணையையுடையவனாய்.
3. ஒருவன் அநுஷ்டிக்கவேண்டியிருப்பதால், பிரபத்தி ஸாத்கியோபாயம், (ஏற்கனவேஸித்தமாய் இருக்கும்) ஸர்வேச்வரன் ஸித்தோபாயம்.

¶ திருவடிக்கு—க. † என்று அருள்கொடுக்கும்படி சரண்யன்_க.

ஸாத்⁴யப்ரவ்ருத்தியை ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கிற ¶ ப்ரகரணங்களுக்கு விரோதமாகையாலும் இது கூடாது. ஆகையால் 1 "அஜ்ஞாதம் ஸாத⁴நம் ஸாத்⁴யம்". 2 "ராமோ விக்³ரஹவாந் த⁴ர்ம:" 3 "க்ருஷ்ணம் த⁴ர்மம் ஸநாதநம்" 4 "தஸ்யைவோபாயதா யாச்ஞா" 5 "த்வமேவோபாயபூ⁴தோ மே" இத்யாதிகளிற்படியே ரக்ஷணோபாயத்வ ஸர்வப்ரகார விஶிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸர்வஶக்தனாய், அவஸரப்ரதீக்ஷனாய், வ்யாஜமாத்ரப்ரஸாத³நீயனாய் நிற்கிற ஸ்ரீய:பதியே ஸித்³தோ⁴பாயம். இது ஸாத்⁴யப்ரவ்ருத்திகளைப்போல ஒன்றால் ஸாத்⁴யமன்று; அஜ்ஞப்ரவ்ருத்தி பண்ணினவனுக்குப்போலே வேறொரு சுமை ‡ யெடுக்காதே அகிஞ்சனனுக்கு உபாயாந்தரஸ்தா²நத்திலே நிற்கிறது. தத்ப்ரஸாத³மாத்ரமே ஸாத்⁴யம். ஆகையால் § 'அடைக்கலமடைந்தேன்' என்கிற ஸாத்⁴யஸாத⁴நாம்ஶம் அதி⁴காரிக்ருத்யம்; ஸர்வப்ரதீகாரம் ஸித்³தோ⁴பாயமான ஸர்வேஶ்வரக்ருத்யம்; 6 'தவ ஹரோ த³ஹநஸம்ஸ்காரிஷ்யதி' என்கிறபடியே நிவர்த்தனுக்கு ஹரஸம்வர்த்தனமும் ஸ்வாயத்தக்ருத்யம். அப்போது இவ்விரண்டுவிஷயத்திலும் ஸ்வாமிஸம்பந்தமான கைங்கர்யம் ஸ்வக்ருத்யம்.

1. ஞானம் என்னும் பொருளைக் காட்டுவதாலும்.
2. நிச்சயமான ஞானத்தை.
3 செய்யவேண்டியகார்யம் பாக்கியில்லாமலிருப்பதற்குக் காரணமான.
4. ஸ்வபாவத்தில் இருக்கக் கூடியது.
5. (ப்ரபத்திக்குப்) பின்காலம். 6 பாபம் நேரிட்டபோது.
¶ ப்ரகரணங்களுக்குப் — க. ‡ எடுத்தாதே—வ.
§ அடைக்கலமடைந்த— க.

1. வி. ய. 72 4. 2 ரா. ஆ. 37.13. 3. ஹா. ஆ. 71.123.
4. லா. ரக்ஷ. 5 அஹி. ஸம் 37.31 6 ஸ்ரீரங். ஸ்த. 2 102.

இப்படி 1 ஸித்தோபாய விஷயமான ஶரணஶப்தத்தோடே அந்விதமான 'ப்ரபத்யே' என்கிற பதம் ஸாஜஹ்யஸவைடுணத்தைக் காட்டுகிறது. ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்ய-வர்ஜநமும் ப்ரதமபதத்தாலே ஸூசிதமாய், இங்கும் அர்த்தஸித்தமாகிறது. இதில் மதுபடமான யாதஃ பஹுஷடமாகையாலும், பஜிஶப்தம் அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகையாலும், இதின் மஹத்தையை 'ப்ர' என்கிற உபஸர்கம் காட்டுகையாலும், மஹாவிஶ்வாஸம் சொல்லியதாயிற்று. 2 "க்ருதக்ருத்யஸ் ஸக்ருதேவ" என்கிற ஶ்லோகத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது. ப்ரபத்தி-லக்ஷண வாக்யத்தின்படியே விஶ்வாஸ-பூர்வக-ப்ரார்த்தனையும் இங்கே யாகிறது. 3 "ப்ரபத்திவிஷயாஸ:" என்று தொடங்கி, "விஶ்வாஸபூர்வகம் ப்ராயுநிதி யாவச்" என்றும், 4 "விஶ்வாஸபூர்வகம் ஹவஞ் நித்யகிங்கர தாம் ப்ரார்த்தயே" என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். 5 "விஶ்வாஸோ அயாசுஃ" என்றதற்கும் இதுவே தாத்பர்யம். 'உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்' என்கையாலே, 6 "ஆத்மாத்மீயபர ந்யாஸ:" 7 "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நஸ்ய க்ருத்யம் நைவாஸ்தி கிஞ்சந" இத்யாதிகளிற்படியே அவ்விஷயத்தில் க்ருதக்ருத்யஶேஷநிவ்ருத்திஹேதுவான ஹரந்யாஸமும் இங்கே யாகிறது. 8 "ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத:" 9 "அநேநைவ து மந்த்ரேண" இத்யாதிகளாலே பரந்யாஸமே அங்கி

1. ஸித்தோபாய விஶேஷவாசமான—க.

2. ந்யாஸதி. 19. 3. பாஷ்ய. முக்தகம். 4. ஸ்ரீரங்ககத்யம்.
5. 6. ல. த. 17. 79. 7.
8. ல. த. 17. 84. 9. ஸாத்யகித.

என்னுமிடம் ஸித்தம். * "ஸ்ரவந்திம் தாம் ஸ்ரயாஜீத ஸூரிஜோ: வஞ்ஜிராவ்ருதாம்" என்று அங்கமான ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பாதிகளை 1 ஸம்பாவித-ஸ்வபாவம் என்பார்க்கு உத்தரகாலத்தில் ஆநுகூல்யாதிகளுடைய அநியமத்திலே தாத்பர்யம். ஆகையாலே மேல் அவாயஸம்ப்லவத்திலும் அயிக்ஷாரவிரோதாவாய வரிரஹத்திலும் வாக்ஷ்ரவணம் விதிக்கிறது. 2 கபோத--நாளீஜங்க--வாநராதி--வ்ருத்தாந்தங்களைப் பார்த்தால், ஶரணாகதனுக்கு தத்காலத்திலும் ஆநுகூல்யாதி-நியமமன்றிக்கே யிருக்க ரக்ஷிக்கக் கண்டோமே யென்னில், லோகத்தில் காருணிகர் 3 யதேஷ்ட விஸ்மிவிஶேஷத்தாலே † அப்படிக்கு ரக்ஷிக்கிறார்; ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கும் போது தன்னுடைய 4 நியோகத்தை யதாவத் அநுஷ்டிப்பித்து ரக்ஷிக்கும்.

---

1. தானாகவே அவர்களிடத்தில் காணக்கூடிய குணங்கள்.
2. கபோதம்— தன் மனைவியை அபஹரித்த சத்ருவான வேடனை தன் உயிரைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த புறாவின் கதை. (ரா. யு. 18) நாளீஜங்கன் என்கிற கொக்கு கௌதமன் என்னும் ஏழை பிராமணனுக்குதன் சிநேகிதனான ராக்ஷஸராஜனிடம் சொல்லி தனம் முதலியவற்றைவாங்கிக் கொடுத்தது. கௌதமனே பேராசையால் அதைக் கொன்றான். அது மீண்டும் உயிர் பெற்று தன்னைக் கொன்றதற்காகக் கோபம் கொண்ட ராக்ஷஸர்களிடமிருந்து அவனை ரக்ஷித்தது என்கிறகதை(பார. சாந்தி. 167.172) வாநரம்-புலிக்குப் பயந்து, மரத்தில் ஏறின வேடனை அங்கே இருந்த வாநரம் ரக்ஷித்தது. குரங்கு தூங்கினதும் அவன் அதைக் கீழே தள்ள எத்தனித்தான். குரங்கோ அப்போதும் அவனைப் புலியிடம் காட்டிக் கொடுக்காமல் ரக்ஷித்தது. (ஆக மூன்றும் தனக்கு துரோகம் செய்துகொண்டே இருந்தவர்களையே அவைகள் ரக்ஷித்தன).
3. ஆக்ஞையை. † இப்படிக்கு—க *

இங்கு † உத்தமன் 1 "அஹமஸ்ம்யபராதாநா மாலயோऽகிஞ்சநோऽகதி:" 2 "அகிஞ்சநோऽநந்யகதி:" இத்யாதிகளில் சொன்ன * அதிகாரவிசேஷத்தோடும் கார்ப்பண்யமாகிற அங்கத்தோடும் கூடின ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் கர்த்தாவான தன்னைக் காட்டுகிறது. 3 "அதுவும் அவனதின்னருளே" 4 "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரபத்தியும் அவனடியாக வந்ததென்று அநுஸந்தேயம். இப்பிரகாரத்தை 5 "ஸ்வயம் வ்யவஸிதாநுகம்பா ஜநநீ கஸ்யாஶ்ச ஸம்ஸாரிஜநாந் ப்ரயாஸாந் வரணாந் ந: ஶரணம்" என்று லக்ஷ்மீகல்யாணத்தில் நம்மாழ்வார்பாசுரமாக பட்டர் அருளிச்செய்தார். தத்வஜ்ஞானமடியாக வருகிற ஸம்யக்ஜ்ஞாநபூர்வகத்வாதிரூபமான அநுஷ்டானம நிவிருத்தி-தர்மங்களான கர்மயோகாதிகளிலும் ப்ரபதநத்திலும் துல்யம். உத்தர க்ருத்யத்தில் உபாயத்வாம்ஶம் விசேஷித்திருக்கும் 'ப்ரபத்யே' என்கிற வர்த்தமாநநிர்த்தேசம் ஸாக்ஷாதநுஷ்டாநக்ஷணத்தைக் காட்டுகிறது. உபாஸநத்தில் 6 'ஸக்ருத் க்ருத: ஶாஸ்த்ரார்த:' என்கிற ந்யாயத்திற்கு ‡ சில வசநங்களால் விரோதமுண்டாயிற்று. இங்கு அநுக்ரஹமே உள்ளது. இது 7 "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" 8 "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த:" 1 "யஸ்ஸக்ருத் ஸ்மரணம் மத:" 2 "நநு ப்ரபந்ந: ஸக்ருதேவ நாத" 3 "ஸக்ருத் ப்ராயணாந்தாநுவர்த்திநா" இத்யாதி

---

† (அடைகின்றேன் என்பதிலுள்ள) தன்மை வினை விகுதி.

* அதிகாரிவிசேஷத்தோடே—க ‡ வசநத்தால் அங்கு—க.

1. அஹி. ஸம். 37. 30. 2. ஸ்தோ. ர. 22. 3. 8. 8. 3.
4. 5. 7. 10 5. லக்ஷ்மீகல்யாணம். 6.
7. ரா. யு. 18. 33. 8.
1. ஸநத். ஸம். 2. ஸ்தோ. ர. 64. 3. ஸ்ரீபா. முக்த.

களாலும், * காகாஸுராதி வ்ருத்தாந்தங்களாலும் ஸித்தம். இப்படி க்ஷணக்ருதமான † ந்யாஸயாக த்திற்கு § நைரபேக்ஷ்யம் தோற்றுகைக்காக ‡ கைவல ஸமவத ஸ்க்ஷவருவஸாயமான மரணத்தை ¶ 'அவஸ்ரயம்' என்கிறது. இதற்கு இவன் மேலிருந்து செய்யும் அநுகூலவ்ருத்திகள் ஒன்று : இதற்கு அங்கமன்று என்கையிலே தாத்பர்யம்.

இப்பூர்வகண்டத்தில் ப்ரகாஶித்த பரந்யாஸத்தை அநுஷ்டிக்குமவனுக்கு தக்வஜ்ஞாநாதிஸம்வாதநம் வருவடுக்ருதம்; அநுகூலஸக்ஷவருவாதி தத்க்ஷாருக்ருதம். ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான நிரவராயகைங்க்ஷயமும் உத்தரக்ருதம். வருவடுக்ருதவிகலன் அதிகாரியல்லன்; தத்க்ஷாருக்ருதவிகலன் க்ருதக்ருதனல்லன்; உத்தரக்ருதவிகலன் க்ருதார்த்தனல்லன். இப்படி விகலரான வர்களும் 4 "கஶ்மவிஶுவகாரேண க்ருதெநைகேந துஷ்யதி" என்கிறபடியே க்ருதஜ்ஞனான ஶரண்யனுடைய க்ருபையாலே க்ஷேண வருணடுராவார்கள். 5 "ஸக்ருஜ்ஜபேந ஶக்ரண" என்று ஸாத்யகி-தந்த்ரத்தில் சொன்னது இங்கும் துல்யமிறே. 6 "ஸவஶரணரீதீரயஞ்ஜி யெவெ" 7 "யெந கெநாவி ப்ரகாரேண அயவகதா கவம்" 8 "வநதஶுவாரணஶாத்ராவருவாவெநந" 9 "ஷவத்திவாவெவ" இத்யாதிகளிலும் இதன் ப்ரபா

§ (மற்றொருவன்றின்) உதவியை எதிர்பாராமை.

¶ யாகத்தின் முடிவில் செய்யும் ஸ்நாநம் (ஒரு காரியம் முடிந்தது என்பதற்கு அறிகுறி) ¶ என்கிற இதற்கு—க.

4. ரா. அ. 1. 11. 5 6. வி. பு. 3. 7. 33. 7. சா. க.

8. ஸ்ரீ. க. 9. வரத. ஸ்த. 92.

* காகாதி—வ † யாகத்திற்கும்—க. ‡ கைவருஸமவக..க

வம் கண்டுகொள்வது. 10 "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்கிறபடியே || ஸுலபமான இரண்டக்ஷரங்களை உச்சரிக்க * இட்டபடைகல்படையானால், ஸாரதரமான இவ்வாக்யத்வயத்தை உச்சரித்தவனுக்கு இது கேட்கவேண்டுமோ! தமஸ்ஸாலும் ரஜஸ்ஸாலும் வரும் கலக்கம் அறுகையாலே 1 "வாசரணாகதி" "யதாவஸ்திதா" என்னும்படியான பரிபூர்ண-ப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கு தான் கோலின ஸமும் தான் கோலின காலத்திலே ஸித்திக்கும். இது ஸகலபலஸாதனம் என்னுமிடம் 2 "தாவதார்த்தி ஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா ஸுகம்" 3 "யேந யேந" இத்யாதிகளிலும், காகவிபீஷண க்ஷத்ரபந்து முசுகுந்தாதி வ்ருத்தாந்தங்களிலும் காணலாம்.

விளைவிடுத்து வியன்குணத்தால் எம்மை யாக்கி
வெருவுரை கேட்(டு) அவை கேட்க விளம்பினாளும்
தனையனைத்தும் அடைந்திடத்தான் அடைந்து நின்ற
தன்திருமா துடன்இறையும் தனியா நாதன்
நினைவழிக்கும் வினைவழிக்கு விலக்காய் நிற்கும்
நிகரில்லா நெடுங்குணங்கள் நிலைபெறத்தன்
கனைகழற்கீழ் அடைக்கலமாம் காட்சி தந்து
காரணனும் தன்காவல் கவர்கின் றானே. 8.

---

10. வி. ய. 10. 84. 1. சா. க. 2. வி. பு. 1. 9. 73.
3. அஹி. ஸம். 37. 25.

* கல் அஸ்திவாரம் போல் செய்தவரையில் வீண் ஆகாதது.

|| சுலபமான.

இப்படி ஸர்வபுருஷார்த்தங்களையும் ஸாதிக்கவற்றான உபாயம் இங்கு எதுக்காக என்ன, 4 "கண்டு கேட்டு" என்கிறபடியே க்ஷுத்ரவிஷயோஜநங்களோடு துவக்கற்ற புருஷார்த்த - விசேஷத்தைக் காட்டுகிறது உத்தரவண்ணம்.

இதில் ஸ்ரீசப்தம் [1]"ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" [2]"கோலத்திருமாமகளோடுன்னை" என்கிறபடியே நிரதிஶயபோக்யமான ஶேஷித்வம் [3]"ஸவாஸ்யா ஸஹ வைஶேஹ்யா" [4]"தயா ஸஹாஸீநமநந்தபோகிநி" இத்யாதிகளில் சொன்ன சேர்த்தியிலே * கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியாய்க் கொண்டு நித்ய - யுக்தமாய் நிற்கிற நிலையைக் காட்டுகிறது. ஶாஸ்த்ராதிகளிலே ஸவவிஶிஷ்டன் ப்ராப்யனாயிருக்க, [5]"நாநயோர்வித்யதே பரம்" [6]"சுவஸ்ய ஶேஷம் ஹி விலக்ஷ்திரஸ்யாதிகா" [7]"உலயாயிஷாநம் வைகம் ஶேஷிகவம்" இத்யாதிகளாலே சொன்ன வாசி தோற்றுகைக்காகவிறே இங்கே விசேஷித்து எடுக்கிறது. ¶ ஸ்ரீஶப்தநிருக்திகளில் ப்ராப்யதைக்கு † உறுப்பானவற்றை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

ஸர்வஶேஷியான தத்வம் ப்ரயாநப்ராப்யமானால், ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபம்முதலான ஸர்வ-விஶே

1. 4. 9. 10. 2. 7. 9. 3.
3. ரா. அ. 31. 27. 4. ஸ்தோ. ர. 39. 5. வி. பு. 1. 8. 35
6. விஷ்வக். ஸம். 7. ஷஷ்ய-ஸம்.

* கைங்கர்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுமேவான். † எற்றவைகளை
¶ ஸ்ரீசப்தம் நிருக்திகளில்—க.

ஷணங்களும் ப்ராப்யகோடிப்ரவிஷ்டங்களாய் நிற்கிற நிலையைக் காட்டுகிறது இந்நாற்ற நாராயணசப்தம். ஸௌகுமார்யஸௌஹார்த்தத்தாலே பண்டு ஸம்ஸாரிய மான ஆநந்தப்ராப்திஸாம்யாபத்திகளை யடைந்தவை ஸர்வாவஸ்தைகளும் கழிந்தவனுக்கு ஸ்வாபிமதி யான ஆகாரத்தாலே அத்யாநந்தங்களாயிருக்கும். அநந்தாக்களுக்கு வரும் §ஸௌஶ்வர்யாநந்தஸாகரத்தை யெல்லாம் சேரப் பார்த்தாலும் ஸமுத்ர வருணாலயாநந்தஸாகரமான திருப்பாற்கடலில் ஒரு திவலைக்கும் பற்றாது. கைங்கர்யவிசேஷங்களுக்கு இலக்காக $பர்யங்கவித்யாதிகளில் சொன்ன திவ்ய-மங்கள-விக்ரஹமும் இங்கே விசேஷித்து அநுஸந்தேயம். [1]"தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ் கொள்ளுமப்பன்" என்றும், [2]"தன் தாளிணைக் கீழ்ச் சேர்த்து" என்றும், [3]"ஜீயஸ்யாநாஜரிஷ்யதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவடிகளுக்கும் ஆதாரத்திற்கும் நடுவிறே முக்தருக்கு ஸ்வதஃ ப்ராப்யமான இருப்பிடம்.

இப்படி ஸர்வசேஷிக்கு ஸர்வப்ரகாரநிரதிசய போக்யங்களை ப்ரயோஜனமாக ப்ரகாசிப்பிக்கிற பதங்களில், சதுர்த்தி * தாதர்த்த்யத்தைச் சொன்னால் கீழ்ச் சொல்லுகிற உபாயத்தோடு சேர்த்தியில்லாமை யாலே, நித்யஸித்தமான இத்தாதர்த்த்யத்திற்கு

[1]. ஸ்தோ. ர. 31. [2]. 3. 7. 7. [3]. 7. 5. 10.

§ ஸௌஶ்வர்யாநந்தவைக. $ பர்யங்கவித்யையில்.
* அவன் பொருட்டே (என்றிருத்தல்)

17160
Accn. No.

ஸ்வாநந்யார்ஹமாய், நிரவதிகாநந்தாவஹமாய் ¶ வைபரீத்யாதிரஹிதமாய், ஸர்வேச்வரோஜ்ஜீவனமான பரமபுருஷார்த்தத்தையும் காட்டுகிறது. இதில் ப்ரார்த்தனைக்கு இங்கே ஒரு க்ரியாபதம் அத்யாஹார்யம். [1] "கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே" [2] "வானுயரின்பம் மன்னி வீற்றிருந்தாய் அருளு நின் தாள்களை யெனக்கே" [3] "நின்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும்வகை யருளாய்" [4] "நித்யகிங்கரோ பவாநி" இத்யாதிகளை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

இப்படி ப்ராப்யமான பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு † அவித்யாகர்மாதியான அநிஷ்டவர்க்கத்தினுடைய அத்யந்தநிவ்ருத்தி அவர்ஜநீயமாகையாலே, அல்லாத புருஷார்த்தாநுபவதசையில் வரும் ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தத்வ ஹேத்வஹங்காரமான களையற்று, [5] "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும்" இத்யாதிகளிற்படியே நிற்கும் நிலையை இங்குற்ற 'நமஸ்' காட்டுகிறது. இதுவும் திருமந்த்ரத்தில் ஸூக்ஷ்மயோஜனையில் போலே இரண்டெழுத்தும் இரண்டு பதமாய், அத்யாஹரித்த க்ரியாபதத்தோடே அந்வயித்து ஒருவாக்யமாகிறது. இப்படி ஸஹதர்ம--சாரிணீ--ஸம்பந்தமும், இதனுடைய நித்யதையும், ரக்ஷணோபயோகி குணாதிகளும், * ஶுபாஶ்ரயவிக்ரஹமும், இவற்றாலே விசிஷ்டனு

---

† அவித்யை (அஜ்ஞானம்) கர்மம் முதலான.

¶ விபரீதரஹிதமாய்—வ. [1]. கீ. அ 31. 22 [2]. 8. 1. 9. [3]. 3. 2. 4. [4]. சா. க. [5]. 2. 9. 4.

* நினைக்க எளிதும், நினைத்தால் பாபத்தை நீக்குவதுமான விக்ரஹம்.

ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-571431.
(KARNATAKA STATE)

டைய உபாயபாவமும், இவனுடைய வசீகரண மும், இது ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமானபடியும், இதின் § அதிகாரிவிசேஷமும், ஸர்வசேஷி ஸபத்நீகனைக் கொண்டு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியானபடியும், ஸர்வ விசிஷ்டனுடைய நிரதிசயபோக்யதையும், அவன் திறத்தில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்வஹ்ருத்கைங்கர்யமும், இது அஹங்காராதி ரூபமான களையற்று நிற்கிற நிலையும், இப்படி பரிசுத்தமான கைங்கர்யத்தினுடைய ப்ரார்த்தனையும் † அடைவே ப்ரகாசிக்கின்றன.

இதின் ‡ அவாந்தரவாக்யங்கள் மூன்றையும் சேர்த்தால், 'அநந்யார்ஹசேஷபூதனாய், அகிஞ்சனனான நான் $ ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளில் ஸர்வவிததோஷரஹிதமாய், ஸ்லாஹிதமான ஸவ்யகைங்கர்யவைபவத்தையும் பெறுகைக்கு ¶ ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவடிகளையே உபாயமாகக் கொண்டு யதோக்தமான ஆத்மரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேன்' என்று ஒரு வாக்யார்த்தமாகிறது.

இவ்வநுஸந்தானம் உபாயதசையில் ஸக்ருத்தாய், க்ருதக்ருத்யதாஹேதுவாயிருக்கும்; ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான உத்தரக்ருத்யத்தில் ஸதாவாய் க்ருதார்த்ததாஹேதுவாயிருக்கும். இதில் பூர்வகண்டத்தில் அநந்யோபாயத்வமும், உத்தரகண்டத்தில் அநந்யப்ரயோஜனத்வமும், இரண்டிடத்திலும் அநந்யார்ஹசேஷத்வ

---

† முறையே ‡ உள்வாக்யங்கள். [ப்ரகாசிப்பிக்கிறது—க
* சேஷாஸ்ரயமும்—ம. § அதிகாரிவிசேஷ—வ. † அடைவே

மும் ஸித்திக்கிறது. இப்படி இங்கும் அங்கும் திருமாலன்றி * இன்மை கண்டவன் அயநிஷ்ன்.

என்னதுயான் செய்கின்றேன் என்று தாருக்(கு)
இன்னடிமை தந்தளிப்பான் இமையோர் வாழும்
பொன்னுலகில் திருவுடனே யமர்ந்த நாதன்
புனலாரும் பொழிலரங்கம் திகழ மன்னித்
தன் அகலம் அகலாத தகவால் ஓங்கும்
தகவுடனே தன்கருமம் தானே யெண்ணி
என்னைநய வடைக்கலம் கொண்(டு) அஞ்சல்தந்தென்
அழலாற நிழலார அளிக்கின் றனே. 9.

இதி ஸாரஸாரே அயாயிகாரோ விதீயஃ ॥

ஸாரஸ்ரோகாயிகாரஃ (௩)

ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானு மாகி
ஒரு நினைவால் ஈன்றவுயிர் எல்லாம் உய்ய
வண்துவரை நகர்வாழ் வசுதே வர்க்காய்
மன்னவர்க்குத் தேர்ப்பாகன் ஆகி நின்ற
தண்துளவ மலர்மார்பன் தானே சொன்ன
தனித்தருமம் தானெமக்காய்த் தன்னை யென்றும்
கண்டுகளித்(து) அடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின் றனே. 10.

---

* வேறொன்றுமில்லை என்பதை.

[1]"ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: । நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" ॥ இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன் ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக வந்து அவதரித்தருளி * ஸர்வஸுலபனாய் சரணாகதரான பாண்டவர்களுக்கு [2]"இன்னார் தூதனென" நின்று அர்ஜுனனை ரதியாக்கி, தான் ஸாரதியாய் அவனுக்கு விதேயனாய் நின்றவளவிலே, தன்னை நிமித்தமாகக் கொண்டு தன் ப்ரதிபக்ஷங்களை ஸர்வேச்வரன் நிரஸிக்க நின்ற நிலையைக் கண்ட அர்ஜுனன் பந்துவிநாசநிமித்தாலும் அஸ்தாநஸ்நேஹாதிகளாலும் கலங்கி தர்மாதர்மசங்கையாலே சரணாகதனாய் [3]"யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிச்சிதம் † ப்ரூஹி தந்மே" என்று விண்ணப்பம் செய்ய, இவனுடைய சோகநிவ்ருத்திக்காக தேஹாதிவிலக்ஷணமாய் பரசேஷைகரஸமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அருளிச் செய்து, ஸ்வரூபம்தெளிந்தவனுக்கு தர்மங்களில் ப்ரதானமான நிவ்ருத்திதர்மங்களையும் உபதேசிக்கத் தொடங்கி, பரமபுருஷார்த்தத்திற்கும் பரம்பரயா காரணங்களான கர்மயோகஜ்ஞாநயோகங்களையும், ஸாக்ஷாத் உபாயமான பக்தியோகத்தையும் ஸபரிகரமாக உபதேசித்து [4]"மந்மநா பவ" என்கிற ச்லோகத்தாலே நிகமித்து நின்றவளவிலே, முன்பு [5]"தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா" என்று ‡ தைவா

---

1. ஹரிவ. 55. 50. 2. திரு. மொ. 2. 2. 3. 3. கீதை 2. 7.
4. கீதை. 18. 65. 5. கீதை. 16. 5.
* ஸுலபனாய்—க. † ப்ரூஹி என்று—ம. ‡ தைவாஸுர—க.

ஸாரவிபாகம் சொன்னவளவிலே தானே அர்ஜுநனுடைய ஶோகத்தைக் கண்டு * "மா ஶுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி பாண்டவ" என்று தேற்றினாற்போலே, இப்போதும் பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கடுகப் பெறுகையில் த்வரையுண்டேயாகிலும், ஸவிஸ்தரமாய் துஷ்கரமாய் [1]அநேகாந்தராயஸம்பாவநையுடைத்தாய் ஸாவதாநர்க்கும் சிரகாலஸாத்யமான பக்தியோகம் அல்பஜ்ஞாநஶக்தியாய் அல்பகாலவர்த்தியான தனக்குக் கடுகத் தலைக்கட்டாது என்று அறிகையாலும், ஸுகரோபாயாந்தரத்தை அறியாமையாலும், நிரதிஶயஶோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனை வ்யாஜமாகக் கொண்டு, கீதோபநிஷதாசார்யன் தன் பரமக்ருபையாலே ஸாஜமாக ஸுகரமாய், ஸக்ருத்கர்தவ்யமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், ஸகலபலஸாதநமாய், ஶீக்ரகாரியாய், ப்ரதிபந்தரஹிதமாய், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரகல்பமான ரஹஸ்யோபாயத்தை சரமஶ்லோகத்தாலே ஸகலஶாஸ்த்ரகஷாயமாக அருளிச்செய்து இவனை [2]வீதஶோகனாக்குகிறான்.

† "பக்த்யா பரமயா வாபி" ‡ "ஶரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே" இத்யாதிகளிலே ப்ரபத்தியும் பக்திபோலே ப்ராப்திவிரோதிகளைக் கழிக்கவற்று என்னுமிடம் ஸித்தம். இவ்விகல்பம் [3]'ஸகிஞ்சநன் அகிஞ்சநன்' என்றுதல் 'விளம்பக்ஷமன் விளம்பாக்ஷமன்' என்

1 பல இடையூறுகள் நேரக்கூடியதாய். 2 துக்கமற்றவனாக்குகிறான். 3. ஒரு யோக்யதையுடையவன்.

* கீதை 16. 5. † ‡ ப்ரஹ்மவை.

முதல் அதிகாரிவிசேஷத்தைப் பற்றி யிருக்கிறது. * விஶ்வாஸாதிஶயத்தாலே அதிகாரிபேதம் சொல்லுவார்க்கு இது வ்யவஸ்திதவிஷயமாம். ஆனபின்பு சிலர் துல்யவிகல்பம் என்றதற்கும், உபாயஸ்வரூபம் ஸமாநமேயாகிலும் பலத்தில் குறையில்லை என்கையிலே தாத்பர்யம். § "நாஸ்ய ஶக்திஶூந்யஸ்ய உபாயாந்தரநிஷ்டதே" என்கிற விடத்தில் ஶக்தியானவனை † பக்தியோகத்திற்கு அதிகாரி என்கிறபடியன்று; அகிஞ்சநனாயிருக்கச் செய்தே ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தியில் விஶ்வாஸாதிஶயத்தாலே வாமனன் சந்த்ரனைப் பிடிக்கக் கைநீட்டுமாப் போலே தனக்கெட்டாத நிலத்திலே யேற ஆசைப்படுமவனை 1 உபாலம்பித்தபடி. இங்ஙனல்லாதபோது அநேக ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் கர்த்தாக்களாய், ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திக்கும் உபதேஷ்டாக்களாய், பக்தியோகநிஷ்டராய்ப் போருகிற பரமயோகிகளுடைய நிலைக்கும் விரோதமாம். ஆகையால் மஹாவிஶ்வாஸமுடையனானவன் ஆகிஞ்சந்யத்தையுங் கொண்டு ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாகிறான். இவனுக்கு திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் ப்ரகாசித்த உபாயவிசேஷம்‡ இங்கே விதிக்கப்படுகிறது. இதில் 'மாம்' 'ஏகம்' 'ஶரணம்' 'அஹம்' 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற பதங்களிலே ப்ரதானமான ஸித்தோபாயமும் ப்ரகாஶிதமாயிற்று.

---

* விஶ்வாஸபேதத்தாலே—வ. † ஶக்தியானவனே—வ.
‡ விஶேஷமும்—வ. § ல. த. 28. 17. 1. நிந்தித்தபடி.

(ஸர்வதர்மாந்) தர்மமாவது ஶாஸ்த்ரஸித்தமான அதிகதஸாதநம். அதிகாரிவிஶேஷத்திலே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநாந்தரத்தை விதிக்கிற இடத்தில் த்யாகவிஷயமாகச் சொல்லுகிற தர்மம் கீழ்ச்சொன்ன பக்தியோகம். அதில் ஸமித்யாதிவிஸ்தாரத்தாலே பஹுவசநம். 'ஸர்வ' ஶப்தம் அவையெல்லாவற்றையும் என்கிறது; 1 பரிகரங்களையுங்கூடக் காட்டுகிறதாகவுமாம். (பரித்யஜ்ய) என்கிற இது அகிஞ்சனனுடைய தன் நிலையைத் தெளிகையாலும், ஸ்வத்தில் 2 தீவ்ரஸங்கத்தாலும் அதிஶயிதஶோகனான இவனுடைய அதிகாரம் தோன்ற த்யாகத்தை 3 அநுவதிக்கிறது. இங்கு 'பரி' என்கிற உபஸர்க்கம் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வப்ரகாரத்திலும்† யோக்யதையில்லை என்று பிறந்த நைராஶ்யத்தைக் காட்டுகிறது. 1 "த்யக்த்வா லோகாந் ஸம்பரித்யஜ்ய" 2 "அநித்யமஸுகம் லோகமிமம் ப்ராப்ய" *இத்யாதிகளிற்போலே 'பரித்யஜ்ய' என்கிறது அஜ்ஞவிதியாக வேண்டுவதில்லை. ஸர்வதர்மஸ்வரூபபரித்யாகவிதிபக்ஷம் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸதாசாரவிருத்தம். உத்தரக்ருத்யமன்றிக்கே உபாயத்தை விதிக்கிற இவ்வாக்யத்திலே தர்மங்களில் ஸாங்கவிஶேஷ‡த்யாகத்தை விதிக்கிறது என்னும் பக்ஷத்தில ஸாத்த்விகத்யாகவிஶிஷ்டங்களான ஸர்வதர்மங்களும் ப்ரபத்திக்கு அங்கங்கள் என்று ஸித்திக்கும். ஆனபின்பு ப்ரபத்திக்கு

---

1. அங்கங்களையும் 2. அதிகவிருப்பம் 3. திருப்பச்சொல்லுகிறது.

1. மா. ஸா. 38. 33. 2. கீதை 9. 23.

---

* இத்யாதிகளிற்படியே 'பரித்யஜ்ய' என்றதுவும்—வ. † ப்ரகாரத்தாலும். ‡ த்யாகவிசேஷத்தை—க

அங்கமாக அடைத்த ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பாதிக ளொழிய வேறு ஒரு தர்மத்தாலும் இதற்கு அபேக்ஷை இல்லாமையிலும், ஸுஹ்ருத்ராஹ்யந்யாயத்தாலே வேறொன் றைப் பொருத 1 சுணையுடைமையிலும் இத்தர்மவிஷயிக் கூத் தாத்பர்யமாகலாம். ‘தனக்கு *அடைத்த தர் மங்களிலும் தனக்கு ஶக்யமானவற்றையும் ப்ரபத்திக் காக †அநுஷ்டிக்கையைத் தவிர்ந்து’ என்றதாயிற்று. ஸநத்குமாரஸம்ஹிதையில் கர்மயோகாதிகளை ‡ஸ்ரவத்தி ஸாபேக்ஷங்கள் என்று சொல்லி, [1] “ஸ்ரவத்தே: கவிஃ பேதம் ஸாபேக்ஷா ந வித்யதே ॥ ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா ॥ ஸக்ருத்ச்சரணமித்யேவம் தஸ்ய ஸம்ஸாரநாஶிநீ ॥ ஶாந்தஸாதநவிஸ்ரம் ஸாதநேஷ்வேவ ஸர்வஸாதநஃ ॥ யதா விஶஹிதா ஸர்வத்ர ஸ்வஸ்ஸு ஸஷ்டிராஹ்யஸ்ராம் ஸாதனா ॥ தயா ஸர்வஸாதவிஸ்ரம்ஸாதஃ ஸ்ரவத்திஃஸர்வதா ஸவேஃ । தஸ்யாசிஸ்ரம்ஸயஸ்கர்நாம் ஊக்தி ஏவஸ்யதி ஸாரவிநாஶ ॥” என்று சொல்லப்பட்டது. விஶிஷ்டவிதி என்றவர்களுக்கும் இந்நைரபேக்ஷ்யவிஶிஷ்டவிதியிலே தாத்பர்யம். இப்படியானால் ஸுதஞ்ஶாஸனத்தாலே §தத்காலத்திலும் தனக்கடைத்த நிலை குலையவேண்டா. இந்த யோஜனையில் ‘ஸர்வயதார்’ என்கிற சப்தம் தந்தாம் ஜாத்யாதி களில் அடைப்புண்ட தர்மங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. இப்படி இங்கே நைரபேக்ஷ்யம் விவக்ஷிதமானால், ‘ஏ ஶரண:’ என்கிற இதின் ஸாதயவித்த்

1. சுரணை. [1]. ஸநத்ஸம். * அடுத்த—வ.
† அநுஷ்டிக்கத்தவிர்ந்து—க. அநுஷ்டிக்கவேண்டா—வ.
‡ பக்திக்கு—க. ஸ்ரவத்திக்கு—வ. § ஸர்வகால—வ.

தாலே அதிகாரிவிஶேஷம் ஸித்திக்கும். த்யாகாங்க வாக்யத்தில் ‘ஏக’ ஶப்தத்திலே நைரபேக்ஷ்யம் விவக்ஷிதமாம். ‘பல ஔஷதங்களையும் விட்டு ஸர்வ வ்யாதிஶமநமான இந்த ஸித்தௌஷதம் ஒன்றையுமே ஸேவி’ என்னும் 1 கட்டளையிலே யோஜனையானல், *அவ்வோபாயஸாதநங்களினுடைய கார்த்ஸ்ந்யத்தையும் ‘ஸர்வதர்மாந்’ என்கிற சப்தம் காட்டுகிறது. இப்படியானல் † இங்கு மோக்ஷஸாதநவிஶேஷோப தேசத்திலே தாத்பர்யம். அஶக்தனாய் ஶோகியாநிற்கச் செய்தே ஶாஸ்த்ரஶ்ரத்தையாலே துஷ்கரங்களைத் துவக்கி நிற்குமவனைக் குறித்து, ஶாஸ்த்ரஶ்ரத்தையை விடாய்’ என்றுதல், ‘அஶக்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தியை விடாய்’ என்றுதல் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஜாவாரஸூத்ரம் சொன்னவர்களுக்கும் இதுவே தாத்பர்யம்.

இப்படி அஶக்யங்களிலும் அநபேக்ஷிதங்களிலும் கைவாங்கி நின்றவனுக்குக் கைமுதலாய் ஸநாதநதர்ம மான தன்னை (‘மாமேகம்’) என்கிறான். ஸர்வஸ்வீகர்த்தா வைக் காட்டுகிற இப்பதங்களில் யதிஸ்வரூபவைஶத்யத் தை விவக்ஷிக்கை உசிதமல்லாமையாலே, ஸ்வரூப நிரூபகங்களோடே கூட 1 “அகலகில்லேன்” இத்யாதிகளிற்படியே ஆஶ்ரயணீயதைக்கு உறுப்பான ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்ய ஸௌலப்யாதி விஶேஷணங்களும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள். ஸர்வஶரணாஶ்ரயவிஷ யங்களான ‘மாம்’ ‘ஏகம்’ என்கிற பதங்களுக்கு அடை

---

1. முறையிலே. * அப்போ—க. † இங்குமொரு—க
1, 6. 10. 10.

வே ஸௌலப்யத்திலும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலும் ப்ராயேண நோக்கு. இவை ஒன்றை யொன்று விட்டால் அநுபஜீவ்யங்களாம்.

இதில் 'ஸ்ரீ' என்கிற பதத்தாலே விசேஷித்து *ஸர்வலோகஹிதார்த்தமாக அவதீர்ணனாய், ஸர்வஸுலபனாய், 'என்றோ நம்மை இவர்கள் அபேக்ஷிப்பது' என்று ரக்ஷணத்தில் ஸ்வஸம்ப்ரதீக்ஷனாய், தன் வைபவம் கண்டு வெருவாதபடி தன்னைத் தாழவிட்டு உபாய தசையிலும் போக்யமாம்படியான ஸௌலப்யத்தை யுடையனாய், † ஆஸ்ரிதவிஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுதையாலே ஸர்வப்ரேமனாய், ஸ்வயமேவ தத்வதர்சியான ஆர்ஜவத்தாலே [1] "நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த" என்னும்படி தத்வ-ஹிதோபதேசங்களிலே தத்பரனாய், தன்னை ஆச்ரயிக்கை பரிபூர்ணனான தனக்கு ஸர்வஸ்வதானமாகக் கொண்டு அவர்களை உதாரராக்கி, ஸர்வாதிகனான தன்னை வழங்க ஒருப்பட்டு நிற்கிற 'வள்ளல்மணிவண்ணனை' தன் நிலையைக் காட்டுகிறான். ஶாஸ்த்ரங்களில் ஸர்வஸ்வாமித்வ—ஸர்வஜ்ஞத்வ—ஸர்வஶக்தித்வாதிகள் நிக்ரஹாநுக்ரஹஸாதாரணங்கள்; காருண்யமும் ததநுபந்திகளான வாத்ஸல்யாதிகளும் அநுக்ரஹத்திற்கு அஸாதாரணங்கள். ஆகையால் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் காருண்யைகாந்திகளாய்ப் போந்தார்கள்.

---

* ஸர்வஹித—க. † ஆஸ்ரிதவிஶ்லேஷாஸஹதையாலே ஸர்வப்ரேமனாய்—க. [1] 4. 8. 6.

'ஸர்வ'ஶப்தம் *1"த்வமேகமேவ ஶரணம்" 2"உபாயோ வ்ருணோ மோக்ஷஸ்ய தமேவைகம் விதித்வா" இத்யாதிகளிலும் அர்த்தத்திலும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்யப்ராபகங்கள் ஒன்றேயாய் நிற்கிற நிலையைக் காட்டுகிறது. ப்ரபத்தவ்யனோடொக்க †கர்த்தாவான தனக்கும் க்ரியைக்கும் ஸஹியாநம் உண்டாகையால், ரக்ஷணீயனான தன்னையும் தன் க்ரியையையும் ரக்ஷகனைப்போலே ப்ராப்தஹேதுவாக நினையாமைக்காக தன் பக்கலில் நிரபேக்ஷகர்த்ருத்வாபிமானத்தையும், தன் க்ரியையில் ப்ராப்த்யுபாயத்வபுத்தியையும் இங்கே கழிக்கிறது என்னவுமாம். "உன்னால் வரும் நன்மையையும் விடு" என்றவர்களுக்கும் இதுவே தாத்பர்யம். இது விடுகைதன்னிலும் ஒக்கும். 'ஸர்வ'ஶப்தம் உபாயபுத்தித்வத்தைக் கழிக்கிறதாகையாலே ‡ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் இல்லை என்றவர்களுக்கும், 'இது ஸாத்யஸமமுமாய் ஸர்வஸாதநஸாத்யமுமாயிருக்கும், ஸர்வஹிதமான ப்ராப்யகாரணம் இவ்வ்யாஜமாத்ரஸாபேக்ஷனான ஸத்யஸங்கல்பன்' என்கையிலே தாத்பர்யம். 'ஸர்வ-தர்மங்களாலும் வரும் ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியையும் இப்ப்ரபத்திவஶீக்ருதனான நானொருவனுமே பண்ணுவேன்' என்கையிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். இது 3"யேந கேந ப்ரகாரேண" இத்யாதிகளுக்கும் பொருந்தும். 4"ஸாத்வதர்மேண" என்கிற ஶ்லோகத்தை இங்கே ஸ்மரிப்பது. "ஸர்வ"ஶப்தம் விஶேஷோபாயபுத்தத்வத்தைக்

---

1 பாகவத. 11. 12. 14.   2   3 அஹி. ஸம். 37. 25.

4 ஸ்வாமிகாரிகா.   ‡ ப்ரபத்திக்கும்......என்றவர்களுக்கு—க.

* த்வமேவ இத்யதிக:—க.   † கர்த்தாவுக்கும்—க

கழிக்கிறது' என்றபோதும் உபாயகத விஶேஷணங்களைக் கழிக்கவொண்ணாது. இவற்றால் உபேயஸித்தமும் வாராதாப்போலே உபாயஸித்தமும் வாராது. யதா ஸ்ரூதமே உபாயம் என்றால் ஸர்வவிரோதமும் வரும். ஸாதநாவஸம் பண்ணின விஷயத்தில் ஶரணத்துடைய நைரபேக்ஷ்யத்தை 'ஏக' ஶப்தம் காட்டுகிறதாகவுமாம். 1 அப்போதும் வசஷ்டாத்மஸாதநாவஸத்தாலும் விஶேஷணங்களைக் கழிக்கவொண்ணாத ப்ரமாணஸித்த * ஸ்வகுணாதிகளாலும் நைரபேக்ஷயம் சொல்லவொண்ணாது. மற்றும் உசிதமான அர்த்தங்களைக் கண்டுகொள்வது.

இப்படி ஸித்தோபாயமான தன்னைக் காட்டி 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்று தனக்கு †வஶீகரணமான ஸாத்யோபாயத்தை விதிக்கிறான். மத்யமமான 'வ்ரஜ' என்கிற தாது பாஹ்யமாய், அங்கவஸாயார்த்தாலே ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாநஸாதநாவஸத்தைக் காட்டுகிறது. 'ஶரண' ஶப்தத்திற்கும் க்ரியாபதத்திற்கும் விவக்ஷிதங்களை த்வயத்திலே சொன்ன ப்ரகாரத்தில் இங்கும் அநுஸந்திப்பது. அங்கு ஸாநுஷ்டாநம் சொல்லுகிறதாகையாலே உத்தமன் ஆயிற்று; இங்கு அதிகாரியைக் குறித்து விதிக்கிறதாகையாலே மத்யமனாகிறது. இது ‡ விதியென்னுமிடம் ஸூத்ராதிகளாலும் இத்தை ப்ரவணிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களாலும் ஸித்தம். இப்படி விதேயமான ப்ரபதநத்தை சிலர் 'அதிகாரிவிஶேஷணம்' 'ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரம்' 'ஸித்தோபாயப்ரதிபத்திமாத்ரம்,'

---

1 அப்போது—க

* ஸ்வகுணகணாதி—க † வசீகரணமுமான—க

‡ விதேயம்—வ. விதியென்னுமிடத்தில்—க.

'அநிவாரணஶாஸ்த்ரம்,' 'அநர்த்தஶாஸ்த்ரம்,' 'அபிசாரப்ரவ்ருத்திஶாஸ்த்ரம்,' 'வேதநிஷ்க்ருத்யம்,' 'வித்தஸாத்யாநம்' என்றாற்போலே சொல்லுமதுவும், இவ்விதிக்கும் இத்தை விஸ்தரிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும், இவற்றிற்குச் சேர்ந்த உபபத்திகளுக்கும் ஸாக்ஷாத்வசநாதிகளுக்கும் நிர்வர்ணஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் அநர்ஹணமாக வேண்டுகையாலே [1]"நானே நாநாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்தேன்" என்று நிற்கிற நம்மை ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கிறவிடத்தில் [2]"வந்து அடைந்தேன்" என்று நாம் பண்ணுகிற அல்பமான வஶீகரணயத்நம் [3]"அதுவும் அவனதின்னருளே," [4]"இசைவித்தென்னை" இத்யாதிகளிற்படியே அவன் தானே காட்டி ப்ரவர்த்திப்பித்ததொரு வ்யாஜமாத்ரமன்றோ என்று ஸித்தோபாயவ்யாஜநாநுஸந்தாநத்தில் அவர்களுக்குத் தாத்பர்யம். தன் ரக்ஷணத்திற்காகத் தான் ப்ரவ்ருத்திக்கும்போதும் தான் நினைத்தபடி நடத்த ப்ராப்தி இல்லை; தானே வ்யாபரிக்கைக்கு ஶக்தியுமில்லை. ஸாதிதோபாயத்திலே ஸர்வஶக்தனைக் கொண்டு ப்ரவ்ருத்திக்கிறேன் என்று அநுஸந்தேயம். ஸ்வப்ரயோஜநமாக ஸ்வயத்நம் ஒன்றும் ஆகாதென்னில்; ஸ்வவசநத்திற்கும்; *ஸ்வயத்நத்திற்கும், ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திதனக்கும், ப்ரவ்ருத்திவிதிக்கும், தனக்கு ப்ரீதிப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு தான் பண்ணும் கைங்கர்யத்திற்கும் தேஹரக்ஷணாதிவ்யாபாரத்திற்கும் விரோதம் வரும். ஆகையால் †அஶக்யமாய் ஸர்

1. தி. மொ. 1. 8. 2. தி. மொ. 3, 8. 8. 3
4. 5. 8, 9.

* ஸ்வயத்நத்திற்கும்-இது இல்லை—க. † அஶக்யமாய்-க.

ந்யாஸம் பண்ணின விஷயத்திலும், ஜோக்ஷவிரோதங்களான கார்யங்களிலும், அநாவஶ்யமெயிலே வாதிவசுவடி நிஷித்தங்களிலும், *வ்யாகாருக்ஷேவஹேதுக்களிலும் ஸ்வயத்நம் †தவிருகையேயுள்ளது. 'ஸமவதாவிதிவிரோயிஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விடுகையே ப்ரவத்தி'என்றவர்களுக்கும் ‡ இவ்வளவே விவக்ஷிதம். மக்ஷவிஷயத்திலும் ஸாந்யாஸம் லோகத்திலே கண்டோமாகிலும், இது [1]"ந ஸாயந்தூ ஸாயநாஜஜெர:", [2]".அநந்யஸாயெந ஸ்வாஹீஷே" இத்யாதிகளில் சொன்ன ப்ரவத்திஸாஸ்த்ரயமன்று. ஸவத்திலும் அகிஞ்சநனாய் ஸவஹாந்யாஸம் பண்ணுகை மநஸ்ஸொழிந்த ஸர்வகரணங்களும் விதேயமல்லாத காலம் பெறில் கூடும். விளம்பாக்ஷமனாய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவனும் கடுக அஹிதம் பெறுகைக்குக் கைமுதலில்லாதவனாகையாலே, இங்கும் [3]".அநந்யஸாயெ" என்கிற அர்த்தம் கிடைக்கிறது.

ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி நிஹேதுகக்ருபையாலே ரக்ஷியாநிற்க, 'வ்ரஜ' என்று ஒன்றை விதிக்கவேணுமோ என்னில், நிர்ஹேதுக க்ருபை ஒரு வ்யாஜத்தை முன்னிட்டு ரக்ஷிக்கும் என்னுமிடம் ஸாஸ்த்ரஸித்தம். 'குணஸம்பந்தங்களே ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கைக்குக் காரணம்' என்றவர்களுக்கு ப்ரவத்திரூவ ¶வ்யாஜம் ஸூரூவொத்திலும் வாஸாவெக்ஷமாய், ஸவாவாய், §அப்ரயாந

---

1 அஹி. ஸம். 37-25.　　2 பாரதமுநி

* அவிஹிதாப்ரதிஷித்தங்களிலும் —என்று அதிகம்—க.

† தவிருகையுள்ளது—க　　‡ இதுவே—வ.

¶ வ்யாஜஸ்வரூவ—க　　§ ப்ரயாநமாய்.

மாய் நிற்கிற நிலையிலும், குணஸம்பந்திகளினுடைய ப்ராதாந்யத்திலும் தாத்பர்யம். இங்ஙனல்லாதபோது 1 யத்ருச்சாஸுக்ருதாதிகளும், அயத்நஶ்ரவணஸ்வரூபஶிக்ஷாதிகளும் முமுக்ஷுக்களுக்கு அபேக்ஷிதங்கள் என்று நடத்துகிற உபதேசாதிகளுக்கும் விருத்தமாம். ஆகையால் இப்பரம்பரை யெல்லாத்துக்கும் ஸ்வதந்த்ரஶேஷியினுடைய ஸஹஜகாருண்யமே ஸாதாரணமான ப்ரதாநகாரணம் என்று இவ்வளவே அநுஸந்தேயம். அல்லாதபோது அதிப்ரஸங்கம் வரும். ஸ்வாதந்த்ர்யமே நியாமகமென்னில், வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களும் ஸர்வஶாஸ்த்ரவையர்த்த்யத்தையும் வந்து, அத்ருஷ்டஸ்வராதிகளும் அழியும்படியாம். [1]"ஓர் எண் தானும் இன்றியே வந்தியலுமாறு" என்றதுவும் 'அப்போது ஒரு நினைவன்றிக்கே இருக்க *வந்து' என்கிறதாமத்தனை; முன்பு இதற்கு ஒரு விசேஷகாரணம் இல்லை என்றபடியன்று. [2]"வெறிதே அருள் செய்வர்" என்றதுவும் [3]"செய்வார்கட்கு" என்று விஶேஷிக்கையாலே, ரக்ஷணீயன் பக்கலிலே ஶாஸ்த்ரவேத்யமாயிருப்பதொரு வ்யாஜம் உண்டு †என்று தோற்றியிருக்கிறது. அஜ்ஞாதஸுக்ருதாதிமாத்ரமே வ்யாஜம் என்றால், இதுவும் சாஸ்த்ரம் கொண்டு அறியவேண்டுகையால் இப்படி மற்றும் சாஸ்த்ரம் சொன்ன வ்யாஜ--பரம்பரையை இசையவேண்டும். அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் தானும் ஒருவனுக்கு ‡ஒரு

1 தற்செயலாய் ஒரு நல்ல கார்யம் செய்வதால் வரும் புண்ணியம்.

[1]. 1. 10. 5. [2]. 8. 7. 8. [3].

* வந்தே—க † என்று தோற்றியிருக்கிறது: இது இல்லை—க.

‡ ஒருகால் கர்மவிசேஷ—க

காலவிசேஷத்திலே வருகையாலே வைஷம்யநைர்க்ருண்யபரிஹாரம் சொல்லுகிற ஸூத்ராதிகளிற்படியே அநாதிகர்மப்ரவாஹ வைஷம்யத்தாலே நியதமாக வேண்டும்.

[1]"ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தா" என்று சொல்லாநிற்க, அத்யந்தபாரதந்த்ரனுக்கு ஶாஸிதனானவனைப்பற்ற ஒன்றை விதிக்கும்படி என்னென்னில், இவ்வளவு ஸ்வாதந்த்ர்யம் எடுத்துச் சுமக்கை பாரதந்த்ர்யகாஷ்டை. [2]"கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்", [3]"பராத்து தச்ச்ருதே:" என்று வேதாந்தத்திலே நிர்ணீதமான விதுமுக்ததசையிலும் துல்யம். ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வம் இல்லை என்னில், ஶாஸ்த்ரவையர்த்யமாம்; இது ஸ்வாதீனமென்னில், நிரீஶ்வரவாதமாம்; ஸர்வேஶ்வராதீனமான ஜ்ஞாத்ருத்வமாத்ரமே உள்ளதென்னில், வைஷம்யநைர்க்ருண்யாதி தவிரும்; ஜ்ஞானேச்சைகளையே கொள்ளில், ஸவேஷ்டாவாயப்ரவ்ருத்திகளும் இல்லையாம். ஆகையால் ஜ்ஞானமும் இதின் அவஸ்தாவிஶேஷங்களான சிகீர்ஷாப்ரயத்நாதிகளும் ஜீவனுக்குமுண்டு. 'இவனுடைய கர்த்ருத்வம் கைங்கர்யமாத்ரத்திலே, உபாயத்தில் இல்லை' என்னவொண்ணாது; கைங்கர்யம்தானும் பரப்ரீதி என்று ஒரு ப்ரயோஜநத்திற்கு உபாயமாயிறே யிருப்பது. ஆனபின்பு கர்த்ருத்வத்தில் பந்தஹேதுவான அஹங்காரமே த்யாஜ்யம்: அதாவது, [4]"அதிஷ்டானம் ததா கர்த்தா",

---

1. அஷ்டா. 1. 4. 54.
2. ஶா. ஸூ. 2. 3. 33.
3. ஶா. ஸூ. 2. 3. 40.
4. கீதை. 18. 14.

ஸத்த்வாதிகளுக்கு விபரீதமாக அநாஸக்தியையும் ப்ரயோஜநாந்தரத்தை * இடுக்குகையும். ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கு ஸத்த்வாதிகளும் பாதகங்களிறே. குணத்ரயத்தோடு துவக்கற்று, கேவல பகவதிச்சையாலே வருகையன்றிக்கே, ஸம்ஸாரதசையிலுள்ள கர்த்ருத்வம் பூர்வகர்மாநுகுணமான ஈஶ்வரேச்சாவிஶேஷத்தாலே ஸத்வ-ரஜஸ் - தமஸ்ஸுக்களை உபாயியாகக் கொண்டு வரும். இதில் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலும், க்ஷுத்ரஸாத்யஸங்கஹேதுவான ஸத்வத்தாலும் வரும் கர்த்ருத்வம் பாதகம்; பகவத்ப்ராப்தி ஸங்கஹேதுவான ஸத்வமடியாக வரும் கர்த்ருத்வம் மோக்ஷகாரணம். கர்த்ருத்வம் பராதீநமேயாகிலும், †க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு கர்த்ருத்வம் உண்டு என்னுமிடம் ஸகலஶிஷ்டர்களுக்கும் இசையவேண்டும். இவன் கர்த்தாவாம்போது கரணகளேபரதேசகால கர்மாதிகள் காரணம் என்று ஸர்வருக்கும் ஸம்மதமிறே. இப்படியால் ஸகலஶாஸ்த்ரத்திலும் பராதீந கர்த்ருத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பது.

துய்ய மனத்தர் துறையணுகாத துணையிலியேன்
ஐய மறுத்துன தாணைகடத்தல் அகற்றினை நீ
கையமர் சக்கரக் காவல காக்கும் திருவருளால்
வையமளந்த வடிக்கீழ் அடைக்கலம் வைத்தருளே. 11

இப்படி ஓர் அதிகாரிவிஶேஷத்திற்கு ஸ்ரீத்மாகத் தன் பரமக்ருபையாலே நியமித்துவைத்த உபாய

* அடுக்குகையும்—க. † க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு ஸ்வ—வ.

விசேஷத்தை உபதேசித்து, "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற வாக்யத்தாலே *ஸ்வீக்ருதபரனானவன் தன் க்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான். 1திருநாராயணாஸ்த்ர-வ்ருத்தாந்தத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

இதில் 'அஹம்' என்கிற பதத்தாலே [1]"எருத்துக் கொடியுடையானும்", [2]"களைவாய் துன்பம்", [3]"என் னான் செய்கேன்" இத்யாதிகளிற்படியே தாங்களே ஹிதாஹிதங்களை அறிகைக்கு க்ஷமரன்றிக்கே, பராதீநராய், 'ஸ்வரக்ஷணேऽவ்யாஸக்த'ரான மற்றுமுள்ள †ரக்ஷகாபாஸர்களிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய், ஆஶ்ரிதருடைய ஹிதாஹிதங்களைத் தானே காண்கைக்கீடான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் தான் ஸ்வீகாரம் பண்ணினவர்களை நினைத்தபோதே நித்யஸூரி-பரிஷத்திலே வைக்கவல்ல ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுமுடையவனாய், ஸர்வ

---

*ஸ்வீக்ருதபரனான தன்—ஸ.

1. பகதத்தனோடு அர்ஜுனன் போர்புரியும்பொழுது, பகதத்தன் நாராயணாஸ்திரத்தை எறிந்தான். அப்போது பகவான் அர்ஜுனனால் அதை எதிர்க்க முடியாததை அறிந்து, யுத்த ஆரம்பத்திலேயே தன்னிடம் சரணமடைந்த அர்ஜுனனை அதி லிருந்து ரக்ஷிக்கவிருப்பி, அலர்மேல் மங்கை யுறைகின்ற தன் மார்பில் அதை ஏற்று, தன்னை ஆச்ரயித்த அர்ஜுனனுடைய ஆபத்தைப் போக்கினான். இதனால் ஆச்ரிதர்களின் பாபங்களை அவர்களுக்குத் தன்னையே கொடுத்து நிவர்த்திப்பான்.

[1]. பெரியா. தி. 5. 3. 6. [2]. 5. 8. 8. [3]. 5. 8. 3.

†ரக்ஷகாபாஸாதிகளிற்—க.

ஸ்வாமியாய், 'என்று நாம் இவர்களை அழுக்குக் கழற்றின ஆபரணத்தைப்போலே அங்கீகரிப்பது' என்ற அபிப்ராயத்தை உடையவனான தன்னைக் காட்டுகிறான். வேறொருத்தன் ஒருவனை முக்தனாக்க நினைத்தாலும், தாங்கள் ஸ்வாயத்தநத்திலே நின்று ஸ்ரீயஃபதியை முன்னிட்டன்றி மோக்ஷம் கொடுக்கமாட்டார்கள். [1]"ததோ ஹ்ருஷ்ட விப்ரயுக்த" *என்று விலங்கிட்டு வைத்த ஸர்வசக்தியானவன் ஒருத்தனுக்கு †ஒரு வ்யாஜத்தாலே விண்ணுலகம் தர விரைந்தால், ஸம்ஸார நிவர்த்தகாதிதரான ஸர்வதேவதைகளும்கூடினாலும் விலக்கமாட்டார்கள். இப்படி அநிஷ்ட நிவர்த்தநாதிகளுக்கு வேண்டும் அதிசயிதாகாரமெல்லாம் இங்கே அநுஸந்தேயம் என்று தோற்றுகைக்காக 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று உத்தமன் உண்டாயிருக்க, மிகுதியான 'அஹம்' சப்தம் கிடக்கிறது.

'மா' என்கிறது உபாயாந்தரங்களினுடைய தோஷங்களைக் கண்டு அவற்றில் துவக்கற்று, நிரதிசயஶோகாவிஷ்டனாகையாலே, நிருபாதிகஶேஷியாய் நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனாய் ஸர்வரக்ஷணதீக்ஷிதனான என் பக்கல் ந்யஸ்தபரனாய், கோலின ஃபலத்தைப் பற்ற அதத்ப்ராந்தத்தில் ஸ்ப்ருஹையற்று, [1]சாதகவ்ருத்தியான

---

1. ரா. ஸு. 3. 2. 5.

* என்கிறபடியே—ப. விப்ரயுக்த' விலங்கிட்டு.

† ஒரு—இல்லை—க.

1. தன் தாகம் தீர தான் ஒன்றும் செய்யாமல், மழைக்காக மேகத்தையே பார்த்திருக்கும் சாதக பக்ஷிபோல் பகவானையே தன் நன்மைக்காக எதிர்பார்த்திருப்பவன்.

உன்னை என்றபடி. 'ஸத்யம்' என்றும், 'தபஸ்' என்றும், 'ஶமம்' என்றும், 'தமம்' என்றும், 'தானம்' என்றும், 'யஜ்ஞம்' என்றும், 'ப்ரஜநநம்' என்றும், 'அக்நிகள்' என்றும், 'அக்நிஹோத்ரம்' என்றும், 'யஜ்ஞம்' என்றும், 'மாநஸம்' என்றும், *சில தர்மங்களை உதாஹரித்து, 'இத்தபஸ்ஸுக்களெல்லாம் †அவரங்கள்; 'ந்யாஸ' ஶப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட ‡ஆத்மநிக்ஷேபமே இவை எல்லாவற்றிலும் அதிகம்' என்று வாக்யாந்தரம் சொல்லுகையாலும், இந்த யாகத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தை உத்தராநுவாகம் ப்ரபஞ்சிக்கையாலும், 'மற்றுள்ள அதிகாரிகளெல்லாம் இவ்வதிகாரியினுடைய கோடிதமையான கலைக்குப் பற்றார்கள்' என்றும், இவன் 'ஸ்வஸ்தன்', 'அநுஷ்டிதக்ருதஸ்மதன்,' 'க்ருதக்ருத்யன்' என்றும் ஸர்வஶாஸ்த்ரம் உபப்ரும்ஹித்தது.

மேல் இவனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறது (ஸர்வபாபேப்ய:) என்கிற சப்தம். §பாபமாவது ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான அநிஷ்டஸாதநம். பஹுவசநத்தாலே பாபம் அநாதிகாலஸஞ்சிதமாய், பஹுப்ரகாரப்ரவாஹமாய் நிற்கிற நிலை தோற்றுகிறது. இங்கு ¶'ஸர்வ' சப்தம் பாபங்களுக்குக் காரணமுமாய் கார்யமுமாய்ப் போருகிற அவித்யையையும், விபரீதவாஸநாருசிகளையும், ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையும் வாவநாஸியிலேசேர்க்கிறது. நரகாதிஹேதுக்கள்போலே [1]'ஸ்தெ வெ

* பல—வ. † அவரங்கள்—ம. ‡ ஆத்மநிக்ஷேப,தபஸ்ஸே.
§ ஸர்வபாபேப்ய:— ஐத்யயிக: ¶ ஸர்வபாபசப்தம்—ம.
1. பார. சா. 196. 6.

நிரயாஷூத” என்னும்படி நிற்கிற ஸ்வர்க்காதிகளு க்கு ஸாதனமானவையும் ஸாதகங்களாகையாலே, முமுக்ஷுவுக்குப் பாபங்கள். சுவேதநஶாஸ்த்ராநுஷவம், ஶாஸ்த்ராநுஷவம், ஶரீரஸ்ராநுஷவம் என்று ஸுகம் மூன்றுபடியாயிருக்கும். இவை 'அநுகூலம்', 'அநு கூலதரம்', 'அநுகூலதமம்' என்று சொல்லப்படும். இவற்றின் ஸாதநங்களும் 'ஹிதம்', 'ஹிததரம்', 'ஹித தமம்' என்று நிற்கும். இப்படி நின்றால் [1]"தவாஶ்ரு தஸஃஜீநி" என்கிறபடியே உத்தரவாணஷாயத்தை அபேக்ஷிக்குமவனுக்கு ஶுஶ்ரூஷாயுஸாயநங் கள் [2]"ஸ வாவ யஶஃ ஸொரயஶஹ்ஸ்ஃ தம் ஶ்ருதி நரா லவெசு" என்கிற ந்யாயத்தாலே பாபங்களாகக் குறை யில்லை. வரிவஹணஹமவஷநுஷவத்தை இழக்கும்படி பண்ணும் *கஶவிஶேஷத்தோடே கூட நிற்கிற ஶாஸ்த்ராநுஷவரஸத்தை மோக்ஷம் என்றதுவும் †1அண் ணிமையாலே யாமத்தனை. மதுஷுராஹாவததாலே யாதல், சுநயிகாரியாய் வைத்து ‡சுயிகாரிஷாஞியா லே யாதல் சுநுஷ்டிக்குமவையும் 'ஸர்வ'சப்தத்தாலே ஸஜ்ரஹீதங்கள். ப்ரபந்நனுக்கும் உத்தராவாஶேஷம் ஶாஶாஜிகவிஷய மல்லாதபோது, § உபாஸகனுக்கு ஶ்ருதிவிரோயம் வந்தாற்போலே, ப்ரபந்நனுக்கும் [3]"ஶநீஷ் வெஜிகாவாரஃ ஶநவஸாஶவி ந ஶுஜயெசு"

---

[1]. ஸ்தோ. ர. 37. [2]. [3]. ல. த. 17. 94.

1. ஸமீபமாயிருத்தலாலே.

* கர்மஶேஷத்தோடே—வ. † அன்றியாமையாலே—க.

‡ சுயிகாரஹாஞி—ம. § உபாஸகத்திற்கு—க

1"ஸ்வாபராதேஷ்வபி ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத்"* இத்யாதிவசநவிரோதம் வரும். ஸ்வப்ராபக விஷயமான பகவந்நிஷித்த ப்ரவர்த்யாதிகளாலே உச்சிஷ்டனுமாகில், அநந்யனேயாகிலும் அசுத்தையான பதிவ்ரதையைப் போலே பதிஸேவைக்கும் ஶாஸ்த்ரவிசயாதிகளுக்கும் அநர்ஹனும். ஈச்வரன் ஸாமர்த்ய ரஹிதனைப்போலவும் ஶாஸ்த்ரஶக்தியில்லாதவன் ஜ்ஞாநரஹிதனைப்போலவும் தோஷரஹிதனை நிவர்த்தகனவனுக்கு வத்ஸல வதவர்த்தனம் வாராது; மற்றுள்ளார்க்கு வந்தால் அதிகாராநுரூபமாக வாநஃப்ரவர்த்தநம் ப்ராயஶ்சித்தமாம். இது தப்பினபோது ஹிதைஷியான ஈச்வரன் சிக்ஷைகளாலே வத்ஸிக்கும். பாஹ்யமூர்த்தாநவத்த்தையும்கூட †இங்கே விவக்ஷித்தாலும், இதற்கு உசித ப்ராயஶ்சித்தத்திலே மூட்டுகிறதும், ஶ்ருதப்ரத்யாயங்களைக் காட்டுகிறதும் 'ஶோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று சொன்ன ஶோசநப்ரகாரமாம். ‡ஸநத்த்வத்தையும் இழந்து ஸநஶ்சரவத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கை உத்ஸாஹமாகையாலே, ஸதிஸயிதஶோகனாய் விஜ்ஞக்ஷண னன்றிக்கே ப்ரபன்னனவனுக்கு ப்ரபத்தி ப்ராரப்த கர்மத்திற்கும் ப்ராயஶ்சித்தமாம். இது 'மா ஶுச:' என்கிற வாக்யத்தின் ஸாமர்த்யத்தாலும், ப்ராரப்தத்தையும் ஸஹிக்கவற்றான 'ஸர்வபாப'ஶப்த ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் 2"ஸாத்யஸக்தி ஸ்த ஸா ஹஸ்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி

* ப்ராயஶ்சித்தியம் ஸாத்ர யத்பாநஃ ஶரணம் வ்ரஜேத்—
[இத்யதிகம்—க.

†இங்கே கழித்தாலும்—வ. ‡அநந்த ஃலத்தையிழந்து—வ.

1. ல. த. 17. 91. 2.

ஸஞ்யஸீ'' என்று விசேஷித்துச் சொல்லுகையாலும் ஸித்தம். ஆகையால் [1] ''சரணமாகும் தனதாளடைந் தார்க்கெல்லாம் மரணமானல் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்'' என்கிறபடியே புநர்ஜந்மமின்றிக்கே *யொழிகிறது. 'மரணமானல்' என்கிறவிடம் †'ஆர்த்தர்' 'த்ருப்தர்' இருவருக்கும் ஒக்கும். ஸோமத்தாலேயாதல், ப்ரவ்ருத்திவைபவத்தாலே யாதல், ப்ராரப்தகர்மாவஸா நத்திலே மோக்ஷமானமை எல்லாருக்கும் ஒக்கும்.

இப்படி [2]''போய பிழையும்'' இத்யாதிகளிற்சொன்ன ‡விரோதிகளைக் காட்டி, இவற்றைத் தான் கழிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிருன். (மோக்ஷயிஷ்யாமி)என்றது'ஸா வரயரை ஸம்ஸரிப்பிக்கைக்குப்பண்ணிவைத்த ஸங்கல்பங்களையெல்லாம் விடக்கடவன்' என்றபடி. [3]''ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம'' §என்று சொல்லப்பட்ட அவர்ஜநீய ஸங்கல்பம் இங்கே விவக்ஷிதம். இப்போது உபதேச காலமாகையாலும், ஸாத்யம் உபாயமநுஷ்டித்தால் வருமாகையாலும், ப்ரவ்ருத்திநாரக்ஷணம் ¶முதலாக அதன்மேல் குறைவற உனக்கு வேண்டும் காலத்திலே உன்னை விரோதிகளில் நின்றும் விடுவிக்கக் கடவேன் என்றதாயிற்று.

விடுவிக்கும் க்ரமம்:— உபாயாரம்பதசையில் 1பூர்வ

*ஒழிகிறபடியால் மரணம்—க †ஆர்த்தத்ருப்தர்—க
‡விரோதங்களை—க §என்று அவர்ஜநீய ஸங்கல்பமும்—க.
¶முதலான தன்மேல்—க. முதலாகத் தன்—வ.
[1] 9. 10.5. [2] தி. பாவை. 5. [3] ரா. யு. 18. 33.
1ப்ரபத்திக்கு முன்செய்த பாபம் பூர்வாகம்; பின் நேர்ந்தது [உத்தராகம்.

வடூரவத்தில் ஞாநஸூமல்லாதவற்றையும், ஞாநஸூத்தில் இருக்கவிரைந்த காலத்திற்கு மேலுள்ள அம்சத்தையும், உத்தராவத்திலே 1ஞாநாதிகாமஸ்த்தையும் இவனோடு துவக்கறுக்கக்கடவன் *என்று ஸங்கல்பித்து, ஸாஜிவதெவெடூதராவத்திற்குப்ஞாயஸித்தாதிகளாலே செலவு செய்து, சுஶ்ரூஷவிநாஸவிஷயங்களான பாபங்களையெல்லாம் தெஹாவியொகாலத்திலே இவனோடு துவக்கறுத்து, இவையெல்லாம் அநுகூல-ப்ரதிகூலர் பக்கலிலே ஸங்க்ரமிக்கிறது என்னும்படியாய் அவர்களுடைய சூநாகரஸஞாதிகரஸங்களுக்குப் †ஸமமாக இவனுக்குக் கழிக்கிறதோடு துல்யமான ஸமஞாநத்திலே ஸங்கல்பத்தைப் பண்ணி 2உதாஹிவாசத்திலும் சுதிடூராஹிவாசத்திலும் சொன்ன கட்டளையிலே ஸூஸமஸக்ஷஞாக்ருதிவிஶ்ரூஷத்தைப் பண்ணி 3ஸவடூதிரோயாந நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கும்.

இப்படி ஞாதிபந்தகநிவ்ருத்தியைச் சொல்லவே, [1]"ஶாஜெவெஷஷி" என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸூநவஞாவூநாஸவமும் இங்கே ஸஙிக்கிறது. இவ்வீச்வராபிப்ராயத்தை 4ஶ்ரோகஅயத்திலும் கண்டு கொள்வது. இத்தை அறிந்தவன் [2]"வீடு பெற்ற" இத்யாதிகளிற்

* என்றும்—க. † ப்ராதிகூல்யங்களுக்கும்—க

1தானறியாமல் நேரும் பாபங்கள்.

2ஶாரீரக மீமாம்ஸையில் அத். 4. பாதம். 1–4.

3எல்லா மறைவுகளையும் விலக்குதல்.

4வராஹசரமச்லோகங்கள்.

1. கீதை. 18, 65. 2. 10. 10. 11.

படியே, யதாவஸ்தாநம் ஸ்வர்ஸித்தியில் நிஸ்ஸம்ஶயனாய் இருக்கும்.

இப்படி ப்ரபந்நனுக்கு ஸர்வபாபங்களும் *கழிகையாலே, 1‘பாபத்திற்கு அஞ்சி தபிக்கவேண்டா’ என்கிற ச்ருதியின்படியாலும், துஷ்கரோபாயங்களில் அலையவேண்டாமையாலும், விலக்ஷணோபாய விஶேஷம் ஸித்திக்கையாலும், ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அவ்விஷயத்தில் க்ருத்யஶேஷமில்லாமையாலும், பின்பு விவேகிக்கு ஸம்ஸாரபயம் வாராமையாலும், எந்தவற்றுக்கும் உசிதப்ராயஶ்சித்தாதிகளாலே கடுக உபஶாந்தி உண்டாகையாலும், உன்னை ரக்ஷியாதபோது ஶிஷ்டகர்ஹையும், அகீர்த்தியும், குணஹாநியும், †வ்ரதலோபமும் எனக்கு வரும்படியாயிருக்கையாலும், ஸ்வீக்ருதனான உன்னை நான் ‡யதாசிரக்ஷணந்யாயத்தாலே ஸ்வாதந்த்ரமாக ரக்ஷிக்க நிற்கையாலும், இனி உனக்கு ஸர்வஸ்வாதந்த்ரமாயிருக்க சோகிக்க ப்ராப்தியில்லை என்கிறான். (மா ஶுசः). ஸந்ந்யாஸம் பண்ணினனாக நினைத்த விஷயத்தில் சோகிக்கை அநாதிகாலம் ஶோகியாதிருந்ததோடு ஒக்கும். முன்பு ஶோகித்தாயில்லையாகில் அதிகாரியாகாய்; மேல் ஶோகித்தாயாகில், §இவ்வுபாயத்தின் ப்ரபாவத்தையும், உன்னுடைய விஶ்வாஸாதிகளையும், என்னுடைய குணாதிகளையும் அழித்தாயா

---

* கழியும்படியாகையாலே—க

† வ்ரதபங்கமும் வரும்படியாகையாலே—க. ‡ அநாதிரக்ஷண—க.

1 ‘நைநம் க்ருதாக்ருதே தபத:’

§ இவ்வுபாயத்தையும் ப்ரபாவத்தையும் ஒன்றுடைய—க.

மித்தனை. 'மா ஶுச:' என்கிற வாக்யத்தின் கருத்தை விஶதமாக ரஹஸ்யத்தின் முடிவிலே கண்டு கொள்வது.

இச்சுலோகத்தின் திரண்டபொருள்: 'மோக்ஷோபாயாந்தரங்களில் அந்வயமற்ற நீ ஶரணாகதவத்ஸலத்வாதி குணவிஶிஷ்டனை என் பக்கலிலே ஸந்யாஸத்தைப் பண்ணு; ஸர்வஶக்த்யாதி குணவிஶிஷ்டனை நான் ப்ரதிஜ்ஞாஹந்னை உன்னை ஸர்வபாபங்களினின்றும் நிவ்ருத்தி பண்ணுகைக்காக ஸ்வாதந்த்ர்யாலே க்ருதாபராதனுக்குகிறேன்; இனி நீ ஶோகிக்க வேண்டா' என்கை.

இதில் சொன்ன உபாயம் ஸர்வாநிஷ்டங்களையும் கழிக்கவற்றாகையாலே, உபாயவிரோதியைக் கழிக்கும் படியை ஸ்ரீமத் கீதாபாஷ்யத்திலும், ப்ராப்திவிரோதியைக் கழிக்கும்படியை ரஹஸ்யத்திலும் உதாஹரித்தருளினார். ஆகையால் இரண்டுக்கும் விரோதம் இல்லை. [1]*"ஶரணம் வ்ரஜ ஸ்நாநம்" இத்யாதி வாக்யத்தாலும், [2]"த்வயமேவ ஶரணம்" இத்யாதி விஶேஷவாக்யத்தாலும், 'ஸர்வகாரணிகவர்ணாஶ்ரமவிஶேஷ விஷயஶரணாகதி ஸாதநாஸ்த்தை' என்று அறுதியிட்ட அர்ஜுநன் [3]"ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று ஜ்ஞாநாஸாதநமாகப் பற்றின உபாயந்தன்னையே [4]"மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" இத்யாதிகளாலே ஸாதநாநுஷ்டானத்திற்கு அங்கம் என்றும், இங்கே

---

[1].வி. த. 106. 53. [2]. பார. வந. 192. 55. [3]. கீதை. 2. 7
[4].கீதை 7. 14 *ஶரணம் த்வாம் ப்ரபந்நாயே-க. (ஸ்ரீ. வா).

மோக்ஷத்திற்கும் இதுதானே ஸூதந்த்ரஸாயநம் என்றும் உபதேசித்து, "யேஶ்ரேயஃ ஸாரஸ நிஸ்சிதம் ப்ருஹிதந்மே" என்று ஸாமாந்யமாக ப்ரஸ்துதமான ப்ரஸ்நவாக்யத்தை சரண்யன் தன் பரமக்ருபையாலே இப்படி விசேஷித்து ஸவ்யாயிகாரஸக்ருத்கர்த்தவ்யஸர்வரக்ஷிதோபதேஶவைஶ்யமாக்கி தலைக்கட்டி *அருளினான்.

இப்படி †ரஹஸ்யவிசேஷங்களெல்லாம் தெளிந்தவன் பின்பு கற்குமதெல்லாம் கைங்கர்யம்; இது ‡தெளியாதவன் கற்குமது தெளிகைக்கு உறுப்பாம். இவற்றோடு துவக்கற்ற வித்யை ஶில்பநைபுணம்.

அறியாத விடைச்சியரும் அறியும் வண்ணம்
அம்புயத்தா ளுடனந்நாள் அவதரித்த
குறையாது மில்லாத கோவிந் தாநின்
குரைகழற்கீழ் அடைக்கலமாம் குறிப்புத் தந்தாய்
வெறியாரு மலர்மகளும் நீயும் விண்ணில்
விண்ணவர்கள் அடிசூட இருக்கு(ம்) மேன்மை
குறையாத வினையகற்றி யடிமை கொள்ளக்
குறுகவொரு நன்னாள்நீ குறித்தி டாயே. 12.

தத்துவமும் சாதனமும் பயனும் காட்டும்
தாரமுதல் இருநான்கும் தன் கருத்தால்
முத்திவழி நா(ம்)முயலும் வகையே காண
முகுந்தனிசைந்(து)அருள் செய்த ஐந்தாலைந்தும்

---

* அறுதியிட்டருளினான்—க. † ரஹஸ்யங்களெல்லாம்—க.
‡ தெளியாதவனுக்கும் அது—க.

பத்திதனில் படிவில்லார் பரந் சுமத்தப்
பார்த்தன்தேர் முன்னே தான்தாழ நின்ற
உத்தமனுர் உத்தமநல் உரைநா லெட்டும்
உணர்ந்தவர்தாம் உகந்தெம்மை யுணர்வித் தாரே 13.

பரக்கும் புகழ்வரும் *பைம் பொருள் வாய்த்திடும் பத்தர்களாய்
இரக்கின்றவர்க் கிவை யீந்தால் அறமுள தென்றியம்பார்
காக்கும் கருத்துடைத் தேசிகர் கன்றென நம்மையெண்ணிச்
சுரக்கும் சுரபிகள் போல்சொரி கின்றனர் சொல்லமுதே. 14.

†விஶ்ருத நிரவத்யம் வேங்கடேஶப்ரணீதம்
ஸஹ்ருதயபஹுமான்யம் ஸாரஸாரம் ததேதத் ।
‡பாலஜனவிலாஸே ப்ராய ஶாஸ்த்ரர்ஷீணாம்
பரிணதமிவ திவ்யம் ஸாவதாநாவஜீநீநாம் ॥

விதிவிஹிதஸபர்யாம் வீதஶோகாந்தஷஜ்ஞாம்
உபசிதநயநாந்தாம் உத்ஸவைஃ ஸ்தாநஸஹஸ்யாம் ॥
ஸ்வயமுபசிநு நித்யம் ரங்கநாத ஸமக்ஷம்
ஶ்ருதிஸுபகவக்ஷாஃ ஶாஶ்வதீம் ரங்கலக்ஷ்மீம் ॥§

இதி ஸாரஸாரே சரமஶ்லோகாதிகாரஃ ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸாரஸாரஃ ஸமாப்தஃ ॥

---

*ஐம்பொருள்—ப. †விஶ்ருதி—க. ‡விபாலஜந—க.
§ஸாரஸாராஶ்ருதமிதமுதிதம் கார்ணாடபூர்வாஸ் । வேங்கடேஶாஸ் விபாஸண்ணாம் ஸவரோகஃ பறுாயதே ॥
இத்யதிகஃ—ப.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் இருபதாவது ரஹஸ்யமான

அபயப்ரதாநஸார: ॥

(ஸ்ரீமாந் வேங்கட......... । ....ஸதா ஹ்ருதி ॥
ராமாநுஜதயா......।...... வேதாந்ததேசிகம் ॥)

*ஜயத்யாஸ்ரிதஸந்த்ராஸத்வாந்தவித்வம்ஸநோதய: ।
ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோமபாஸ்கர: ॥
ப்ராய: ப்ரபதநே பும்ஸாம் பௌந:புந்யம் நிவாரயந்।
ஹஸ்த: ஸ்ரீரங்கபர்த்துர்மாம் அவ்யாத் அபயமுத்ரித: ॥
நாஸ்திக்யே கௌதுகே ச ந ஹ்ருதம் நிஷ்கிஞ்சநஜந-
த்ராணரக்ஷாதீக்ஷாஸமயிகஸமீஹா நயபதே ।
ஸமாராதிஸ்வேஷ்வரக்ஷணகவிதஸ்வாபாயமயவபு-
ஷ்டாக்ஷாஜ்ஜ்யாதவப்ரஸாதவதாஹோ ராஜராஜவே ॥

சோகம் தவிர்க்கும் சுருதிப் பொருளொன்று
[சொல்லுகின்றேன்
நாகம் தனக்கும் இராக்கதர்க்கும் நமக்கும் சரணம்
ஆகண்டலன்மகனாகிய ஆவலிப் பெரியதோர் [15.
காகம் பிழைத்திடக் கண்ணழிவே செய்த காகுத்தனே.

ஒருக்காலே சரணாக வடைகின் றார்க்கும்
உனக்கடிமை யாகின்றேன் என்கின் றார்க்கும்
அருக்காதே அனைவர்க்கும் அனைவ ராலும்
அஞ்சேலென் றருள் கொடுப்பன் இதுதான் ஓதும்

---

*வால்மீகிவசஸாம்போதிம் ஸஞ்ஜ்ருஹ்ய ப்ரகடீகரோதி ய: ।
அபயப்ரதாநஸாரேண ஸாரவப்ரஹ்மதந்த்ரஜ்ஞ தேசிக: ॥
ஐதிஹ்யிக: பாட: —ப.

இருக்காலும் எழில்முனிவர் நினைவி னாலும்
இவை அறிவார் செயலுடன் என் இசைவி னாலும்
நெருக்காத நீள்விரதம் எனக்கொன் றென்று
நெறி உரைத்தார் நிலை உணர்ந்து நிலைபெற்
[றேமே. 16.

1. ப்ரபந்தாவதாரம் ॥

[1]“பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்।
தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே”
என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் ஒரு த்ரேதாயுகத்திலே சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்த காலத்திலே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் ப்ரஹ்மபுத்ரனான ஸ்ரீநாரத பகவான் பக்கலிலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை ஸங்க்ஷேபேண ச்ரவணம் பண்ணி, [2]“மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ” என்கிறபடியே ஸரஸ்வதீவல்லபனான ப்ரஹ்மாவினுடைய ப்ரஸாதத்தாலே ப்ரவ்ருத்தமான திவ்யஸாரஸ்வதத்தையுடையனுமாய்,

[3]“ரஹஸ்யம் ச ப்ரகாசம் ச யத்வ்ருத்தம் தஸ்ய தீமத:।
ராமஸ்ய ஸஹ ஸௌமித்ரே ராக்ஷஸாநாம் ச ஸர்வச: ॥
வைதேஹ்யாச்சாபி யத்வ்ருத்தம் ப்ரகாசம் யதி வா ரஹ:।
தச்சாப்யவிதிதம் ஸர்வம் விதிதம் தே பவிஷ்யதி ॥
ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசித்ர பவிஷ்யதி।”

என்று ப்ரஹ்மாவாலே உக்தவரனுமாய், [4]“ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம்। தத்ஸர்வம்

---

[1] கீதை, 4. 8. [2] ரா. பா. 2. 31. [3] ரா. பா. 2. 33, 34, 35. [4] ரா. பா. 3. 4.

தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி' என்கிறபடியே தர்மவீர்யப்ரஸூதமான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை ¹"பாணாவாமலகம் யதா" என்னும்படி நிரவசேஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து, ²"இதம் ஹ்ருத்யாநநம் ஜ்ஞானம் யோ ஹ்ருதிஸ்தம் ஜபேந்நர꞉ | விவேக ஸூர்யோதயேந ஸூர்யம் நயதி யோகிநாம்" என்கிறபடியே முமுக்ஷுவுக்கு பரமோபகாரகமான இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டு லோகத்தை *உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காகத் தன் கருணையாலே ப்ரவ்ருத்தனாய், ³"இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத் | பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" என்கிற †சாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வேதோபப்ரும்ஹணஸாபேக்ஷரான சதுர்முகர் பக்கல் இரக்கத்தாலும் அவர்களைப்பற்ற வேதங்களுக்கு உண்டான ப்ரதாரண பயத்தை சமிப்பிக்கைக்காகவும், ⁴"வர்ணா꞉ வேதைஶ்ச ஸம்மிதம்" என்கிறபடியே நாலுவேதங்களும் ஒரு தட்டிலும் தான் ஒரு தட்டிலுமாக நிற்கிற ஸ்ரீ ராமாயணமாகிற ப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து, ⁵"சிந்தயாமாஸ கோந்வேதத் ப்ரயுஞ்ஜீயாதிதி ப்ரபு꞉" என்கிறபடியே 'யாரைக்கொண்டு இப்பிரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கக்கடவோம்' என்று சிந்தித்த ஸமயத்திலே, குசலவர் வந்து பாதோபஸங்க்ரஹணம் பண்ண, ⁵"தௌ து மேதாவிநௌ த்ருஷ்ட்வா வேதேஷு பரிநிஷ்டிதௌ | வேதோப

---

*உஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக—க. †சாஸ்த்ரத்தை—வ.

¹ரா. பா. 3. 6. ²ஸாத்வ. ஸம்.

³பார. ஆதி. 1. 293. ⁴ரா. பா. 1. 97. ⁵ரா. பா. 4. 3,6

ப்ருஹ்மணாய ... தாவத்3ப்ரஹ்மத ப்ரஸ்ரம:" என்கிறபடியே உசிதாதிகாரிஜனத்தாலே † உபப்ருஹ்மணரூபமான இப்பிரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தான்.

இதி ஸமயப்ரதானவஸரே
ப்ரஸங்காவதார: ப்ரத2மோऽதிகார: ॥

2. பரதத்வநிர்ணய: ॥

இப்படி இப்ப்ரஸங்கத்தில் பண்ணுகிற ஸம்சயங்களான வேதோபப்ருஹ்மணங்களில் ப்ரதானமான உபப்ருஹ்மணம் ஸ்வேதாஸ்வதராதிகளில் சொல்லுகிற ஸர்வஶரண்ய பரதத்வவிஷயமாயும், ஸர்வாதிகாரமான ஶரணாகதிரூப பரஹிதவிஷயமாயும், இரண்டு வகையாயிருக்கும்.

அதில் ஸர்வசரண்யமான பரதத்வத்தை நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத்தில், ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற 'ஸமர்' என்றும், 'ஏகர்' என்றும், 'அதிகர்' என்றும் ஶங்கிதராயிருப்பார் இருவருண்டு. அவர்களாரென்னில், ஸர்வேச்வரனுடைய மகனும், பேரனும். அவர்களில் பேரனை ருத்ரனிற் காட்டில் ஸர்வேச்வரன் அதிகன் என்னுமிடத்தை; [1] "ஜ்ரும்பி4தம் தத3னுஷ்த்3ருஷ்ட்வா ஶைவம் விஷ்ணுபராக்ரமை: । அதி4கம் மேநிரே விஷ்ணும் தே3வா: ஸர்ஷிக3ணாஸ்ததா3" ॥ என்று ஸ்ரீ பரசுராமவாக்யத்தாலே வெளி

† உபப்ரும்ஹணமான — வ.
[1] ரா. பா. 75. 19.

யிட்டான். ஈாவணவயாநஷரம் *தேவர்கள் பெருமாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறபோது, ஸுஹாதிஸவடுசெவர் களுடைய [1]"கதடா ஸவடுஸு ஞொகஸு ஶ்ரெஷொ ஜ்ஞாநவதாம் விலஃ। உவெக்ஷஸெ கயம் ஸீதாம் வதஞீம் ஹவ்யவாஹநெ ॥ கயம் தெவமணஶ்ரெஷ்ட நாதாநவ வாயெஸெ। உவெக்ஷஸெ வா வெதெஹீம் ஊநஷஃ ஷூாகூதொ யயா ॥" என்கிற வாக்யத்தாலே பெருமாளு டைய ஸவடுஸாக வாகவத்தை ஸூாவித்தான். அந ஷரம், தேவர்கள் தவிர ஸுஹா தனித்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறவிடத்திலும், எதிரி கையாலே 1விடுதீட் டான கணக்கிலே [2]"அக்ஷரம் ஸுஹ ஸதும்கவம்" என்று ஸர்வவிலக்ஷணமான வாஸுஹம் பெருமாள் என்னுமி டத்தையும், [3]"கவம் தூயாணாம் ஹி ஞொகாநாஊி கதடா ஸ்வயம் வூலஃ" என்று ஸுஹஉக்ஷணமான ஜ஗ காரணகவத்தையும், [4]"ஜமக ஸவடும் ஶரீரம் தெ" என்று ஸவடுஶரீரகவத்தையும், [4]"அஹம் தெ ஹாஊயம் ராம ஜிஹ்வா தெவீ ஸாஸ்வதீ" ஐதாஊிகளாலே ஶ்ருத வூயொமத்தில் வாதுவாமான 'ஹாஊய' ஶவ்தத்தாலே ப்ரஹ்மாவினுடைய கார்யத்வத்தையும், மற்றுமுள்ள தேவதைகளெல்லாம் விலக்ஷிதெகஶெஶமானபடியை யும், [5]"ஶரணம் ஶரணம் வ கவாஊஹுதி ஊவூ ஊஹ ஷடுயஃ" என்று ஸவடுஶரணகவத்தையும் பேசினான்.

---

[1] ரா.யு. 120 6,7. [2] ரா.யு. 120.14

[3]. ரா.யு. 120. 19. [4]. ரா.யு. 120. 26, 24. [5]. ரா.யு 120. 18.

* தேவர்கள் வந்து பெருமாளை ஸ்துதிக்கும்போது—வ.

1 விருதலைச்சீட்டு எழுதிக் கொடுத்ததுபோல.

'யாவனொருவன் ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்' என்று ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்டமான அர்த்தத்தை உத்தரராமாயணத்திலே ப்ரஹ்மா தன்னுடைய வாக்யத்தாலே பேசினான். எங்ஙனே என்னில்:—[1]"ஸஃயஸெஹூ ஃஷாவாஜோ ஹூாநு ஜெகாநு வஹிஜக்ஷிதாஃ। ஸஂக்ஷிவ்ய வ †வாநா ஜெகாநு ஊயயா ஹூயமெவ ஹி ॥ ஃஷாணவெ ஶயாநொஜவஸ ஊாஂ சவா வஹுவஜஜீஜநஃ" என்று தொடங்கி,
வஷெ விவெகஸஜாமெ நாஹஊாஃகவாநு ஊஃஷெ।
[2]ஹாஜாவதூஂ சுயா கஃஷ ஸவஂ ஊவி நிவெஸிதாஂ।
ஸொஃஷஂ ஸஞஹூஹாஜொ ஹி க்ஷாஃவாஸெஜ தூதிஃ॥
ஈக்ஷாஂ விய ஹூ ஹஜெஷ ஃஷ தெஜஸூஜொ ஹவாநு॥
ததஸூஃவி ஷாயஷஹூஸாஷாவாஃ ஸநாதநாஃ॥
ஈக்ஷாயஂ ஸவஹுதாநாஂ விஷணு ஸஷவஜஷிவாநு।
சுவிதூா வீயவாநு வஜெூா ஹூாதூணாஂ ஷஷவ
[யநஃ।
ஸஷதஷெஷ கூதெஷ ஜொகஸாயாய கஷெ॥
ஸ சுவஂ விதூாவஸூஊாநாஸ வஜாவஸ ஜஹதொஃஷநா।
ஈாவணஸ வயாகாஜீக்ஷ ஊாநஷெஷ ஃஜொஃஷயாஃ" ॥
என்று ஸர்வேச்வரன் பரமகாரணமானபடியையும், தான் அவனுக்குக் காரணபூதனுமாய், வாதனுமாய், தஷயீநவஷரூஹனுமாய் இருந்தபடியையும், தங்கள் நடுவும் ராஜவம்சத்தில் நடுவும் ஸர்வேச்வரன் ஊஹூதாதி களுடைய ஃயத்திலே போலே ஷெஹூஷெயாலே ‡அவதரிக்கிறான் என்னுமிடத்தையும் ப்ரஹ்மா விண்ணப்பம் செய்தான்.

---

[1]. ரா. உ. 104. 3, 4. [2]. ரா. உ. 104. 7-11. *வாநஃ—வ. ‡வந்து அவதரி—வ.

தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும், [1]“அஹம் விஷ்ணோ ஸஹாயார்தே ஜீவலோகே ஸமாகத: ... ஸத்ய ஸங்கல்ப ...ஜநகாத்மஜா ... ஜநகே ... தவ ... மாம் । ...ஸ்ய” என்று விண்ணப்பம் செய்தான். இப்படிகளால் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் கூட ஶரண்யமான பரமகாரணமான பரதத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதபாகங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணம் பண்ணினான்.

இதி ஸகலப்ரமாணதாத்பர்ய [‡]பரதத்வ நிர்ணயாதிகாரோ த்விதீய: ॥

---

3. ஶரணாகதிதாத்பர்யப்ரபஞ்சனம் ॥

இப்படி ஸர்வஶரண்யமான பரதத்வத்தினுடைய [*]வஶீகரணஸமர்த்தமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், பரமஹிதமாயிருக்கிற சரணாகதி தர்மத்திற்கு விதாயகங்களான வேதபாகங்களை [†]இப்பிரபந்தத்தில் உபக்ருத்யாதிகளாலே உபப்ரும்ஹித்தான். எங்ஙனே என்னில்:—

---

[1] ரா. உ. 110. 8–10.

[‡] பரதத்வோபப்ரும்ஹணாதிகார:—க.

[§] ...காரம்—க. [¶] ...—வ.

[*] வஶீகரணாய...—ம [†] இப்ப்ரபந்தத்தில்—ம.

அவதாராரம்பத்திலே முற்பட சக்ரவர்த்தியினுடைய யக்ஞத்திலே ஸவிலஶ்ரமத்ரஸாணார்த்தமாகத் திரண்ட தேவர்கள் ரக்ஷகாகாங்க்ஷிகளாய் [1]“ஆவாரார் துணை” என்று நிற்கிற அளவிலே, [2]“ஸ தஸ்மிந்நேவ விஷ்ணுர்வ்யாஸோ உஸாதாஹ்ருதிஃ ஶங்கசக்ரகதாபாணிஃ பீதவாஸா ஜகத்பதிஃ ॥” என்கிறபடியே ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேச்வரன் அவகாசம் பார்த்து, ரக்ஷணஸங்கல்பத்தால் உண்டான புகர் தோன்றும்படி ரக்ஷோபகரணங்களோடே கூடக்கட்டி உடுத்து வந்து தோன்ற, [3]“விஜகாஸ்வர்யக்ஷாஸ்து தத்ஸாம் ஶரணம் கதாஃ” என்று ‡தேவஜாதியில் உள்ளாரெல்லாரும் இருந்ததே குடியாக ஶரணாகதரானபடி சொன்னான். †ஶ்ரீஸந்த்ரஸோஸ்ஸைவ்யத்தாதிகளிலும் விஶ்வாமித்ராதிவ்யாபார விஶேஷங்களைச்சொல்லி, ஶரணாகதரக்ஷணம் பரமதர்மம் என்றும், ஸகலகாருண்யகவிஷயஶரணாகதி ஸநாதனமென்றும் காட்டினான்.

இளையபெருமாள், [4]“ஸ ப்ராதுஶ்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தனஃ । ஸீதாமுவாசாதியஶா ராகவஞ்ச உஹாவ்ரதம் ॥” என்று உபாயவரிஷ்டத்தைப் பண்ணி, இதற்குப் ஸதுமாக, [6]“குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே । க்ருதார்தோ உஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த: ப்ரகல்பதே ॥ பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே । அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஃ ஸ்வபதஶ்ச தே ॥” என்று பெருமாளும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே தாம் அடிமை செய்ய அபே

---

† என்று தொடங்கி—வ ‡இப் ப்ரஸஜத்தில்—ம.

[1]. 5. 1. 9. [2]. ஶா. பா. 15. 16. [3]. ஶா. பா. 15. 24.
[4]. ரா. அ. 31. 2. [6]. ரா. அ. 31. 22. 25.

கூிித்தார் என்று சொல்லுகையாலே உவாயொவெய வாவாக்ஷ்அய ஈஹவமான ஶரணாமதிஜ்ஞாவிஶேஷத்தை உவவ்ரு ஹித்தான்.

முற்பாடரான தேவர்கள்பண்ணின ப்ரபத்திக்காக ராவணவதத்திற்கு எழுந்தருளுகையும், பிற்பாடரான ஸ்ரீபரதாழ்வான் பண்ணின ப்ரபத்திக்காக மீண்டு திருவபிஷேகம் பண்ணி ராஜ்யம் பண்ணுகையும் *விஈஜமானபடியாலே, ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு ப்ரபத்தி பண்ணினபோதே வாஜஹயும் சடக்கெனத் தலைக்கட்டிற்றில்லையேயாகிலும், அவருக்குக் கைகேயிவரத்தாலே† ஹூவஸ்கமான ஊவஷ்ஷம் தீரும்படி, [1]"மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணையம் வைத்துப் போய் வானோர் வாழ" என்கிறபடியே அப்போது ஸாக்ஷாத்ஹமான திருவடிகளுக்கு ஹூதிநியியான ஸ்ரீஶங்கொவனலே ஸஹஷவும் சொல்லி பின்பு வஹவடவூதிஜாதமான தேவகார்யம் தலைக்கட்டினவாறே ஸ்ரீ புஷ்பகவிமாநத்தாலே‡ ஸாக்ஷாத்ஹலமான திருவடிகள் ஷுய ஆமதங்களாய் ஸயதூஷஷுங்கள் ஆனபடி சொன்னான்.

அப்படியே [2]..ஸ்வாஶாஶநஷீ ஸவயஃ கா ஈணாஶ்ரதாஷெ ஜாநகீயாஜநஷஷ ஶஷஷ ஃநெ்ஃ ॥ ஶநதெஷ கெந வாஷொதாகொவஸஷஷாஃ வஹவடும் ஸஷஹவடு ஶஹஜஞ ஹி ஜஙவஸாம்" என்றும்,

---

1. பெரி. தி. 4. 9. 1. [2]வா. ஸ்த. 69.

* அவிஈஜமானபடியாலே—ஶ. வ.

† கலஹத்தாலே—க. ‡ விமாநத்தோடே—வ.

[1]"கற்பா முதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்கு உய்த்தனன் நான்முகனைப் பெற்ற நாட்டுளே" என்றும் பேசுகிறபடியே ஜங்கமஸ்தாவரவிலக்ஷண உபாயாதிகாரஸம்பந்தரஹிதமான § ஜந்துக்களெல்லாம் விஷயவாஸமே பற்றாசாகப் பின்பு ரக்ஷித்தப் ப்ரகாரத்திற்குப் 1புறஞ்செயலான [2]"தே வயம் ஸ்வதார ரக்ஷ்யா ஸ்வவிஷயவாஸிந:" *என்கிற ரிஷிகள் வாக்யத்தின்படியே, அவர்களுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரை நிராகரித்து ரிஷிகளை ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகையாலும், 'ரக்ஷாபேக்ஷை பண்ணும்போது வேறொரு உபகாரம் பண்ணவேண்டா. ஸம்பந்தமாத்ரமான † விஷயத்தில் அநந்யஶரணதையை வெளியிட்டுக் கிடக்கவமையும்' என்ற திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்படியே [3]"கடைத்தலை இருந்து வாழும் சோம்பரை உகத்தி" என்னும் அர்த்தத்தை வெளியிட்டான்.

---

[1]. 7. 5. 1. [2] ரா. ஆ. 1. 20. [3] திருமாலை-38.

1. அப்படியே ஐதஹ்யிகம்—வ.

§ஜந்துக்களையும் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பண்ணின ப்ரபத்தியினாலே அவருடைய விஷயவாஸ மாத்ரமே—க

*நமஶ்ஶேஷா வநஶ்ஶேஷா வா ஸ்வா நோ ராஜா ஜநேஶ்வர ஐதஹ்யிகம்—க: † விஷயத்தில் துவக்காலே—க.

1 ஒரு கார்யம் செய்பவன் அதை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பே அதற்கு வேண்டிய கார்யத்தைச் செய்துகொள்வது புறஞ்செயல். இங்கு பின்னாலே தன் தேசத்தில் வஸிப்பதை காரணமாகக்கொண்டு தாம் அயோத்யாவாஸிகளை ரக்ஷிப்பதற்காக, முன்பே ரிஷிகளையிட்டு விஷயவாஸம் ரக்ஷாஹேது என்று பேசுவித்துக்கொண்டார். (இப்போது உபாயாதிகாரமில்லாவிட்டாலும் முன்பேயாதல் பின்பேயாதல் அவற்றுக்கு ஒரு உபாய ஸம்பந்தமுண்டு. அந்த உபாயத்திற்கு இப்போதிய விஷயவாஸம் உபகாரகம்.)

த்ருஷ்டாபராதனாய் உதிரக்கையனான காகம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ராபிமந்த்ரிதமான துரும்பாலே துரப்புண்டு, ப்ரஹ்மா முதலான ‡ஒன்றேறி ஒன்றுயர்த்தார் வாசல்களெல்லாம் நுழைந்து நுழைந்து 'என்னைக் காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டோ' என்று கதறினவிடத்தில், *காக்கைக்கு ஒருவரும் இல்லையாயிற்று. அவ்வளவில் [1]"ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த꞉ ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி꞉" என்கிறபடியே ப்ரியஹிதகாரிகளான தாயும் தகப்பனும், அவர்கள் நாட்டிலே குடியிருக்கிற தேவஜாதிகளும் ஶரணாகத ரக்ஷணதர்மத்திற்கு உபதேஷ்டாக்களான மஹர்ஷிகளும், தாங்கள் ஏறிட்டுக் கொண்டால், [2]"ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூஶ் சதுராநநோ வா ருத்ரஸ் த்ரிநேத்ரஸ் த்ரிபுராந்தகோ வா। இந்த்ரோ மஹேந்த்ர꞉ ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந ஶக்தா யுதி ராமவத்யம்" என்கிறபடியே இக்காகத்திற்கு ரக்ஷை பிறவாது' என்று இதினுடைய ஹிதத்தை நிருபித்து, பெருமாள் கைக்கொள்ளுகைக்கீடாக இக்காகம் [3]"எங்கும் போய்க் கரை காணாதே எறி கடல்வாய் மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை" என்கிறபடியே அநந்யகதியாய் விழவேண்டும் என்று பார்த்து, எல்லோரும் துரத்திக் கதவை அடைத்தார்கள். அப்போது வேறொரு திக்கை நோக்கினால்

---

1 ரா. ஸு. 38. 33. 2 ரா. யு. 51. 45. 3 பெரு. தி. 5. 5.

---

* இக்காக்கைக்கு—க ‡ ஒன்றி ஒன்றிக் கவித்தார் வாசல்கள்; ஒன்றேறி ஒன்று தவிர்ந்தார் (தவிர்த்தார்)—வ. உன்னை யறியோனென்னுக உற்றார்—வ.

‡ (தங்கள் பெருமைதோற்ற வ்ருஷபம் ஹம்ஸம் முதலான) ஒன்றை வாஹனமாக ஏறி (வ்ருஷபம் முதலான) ஒன்றை கொடியாக உயர்த்தினவர் (என்று அர்த்தம்).

ஶூஹாஸூம் தொடருகிறபடியையும், பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற திக்கை நோக்கினபோது, கொல்ல நினைவன்றிக்கே செருக்கடக்க நினைத்திருக்கிற ஸர்வலோகசரண்யன் திருவுள்ளத்தை அறிந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் கால்தாழ்கிறபடியையும் கண்ட காகம், தப்பிப்போக நினைவுண்டாயிருக்கச் *செய்தேயும், [1]“தீநு ஹொகாநு ஸஂவரிகு தெவ ஶரணம் மதஃ” என்கிறபடியே போக்கற்று வந்து விழுந்தது. இப்படி விழுந்த இடத்திலே [1]“ஸ தம் நிவதிதம் ஹூஜ ஶரண்யஃ ஶரணாமதம் । வயாஹ்பிவி காகுத்ஸ்தஃ க்ருவயா வயபுவாலயகு” என்கிறபடியே வயாஹ்ன் போக்கற்றுத் தாம் இருந்த இடத்திலே வந்து விழுந்த மாத்திரமே சரணாகதியாகக் கொண்டு, பெருமாள் ப்ராணாயியான இவனுக்கு ப்ராணப்ரதானம் பண்ணி ரக்ஷித்தார் என்கையாலே, ‘எத்தனையேனும் தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணினரையும் போக்கற்று விழுந்தால், ‘ஸ்ரீமத்’ஶப்தத்திலும் ‘நாராயண’ஶப்தத்திலும் சொல்லுகிறபடியே நித்யாநபாயினியான பிராட்டி ஸந்நிதி உண்டாகையாலும், வாத்ஸல்யாதிகுணங்களாலும் பெருமாள் ஏறிட்டுக் கொண்டு ரக்ஷிப்பார்’ என்னும் பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டான். ப்ராணாயியான இக்காகத்திற்கு ப்ராணப்ரதானம் பண்ணுகையாலே, ப்ரவத்திஸாரும் ஸித்தம். ஶாஸ்த்ரப்ரக்ருதியான இக்காகத்திற்கு ஶிக்ஷையாக ஒரு கண்ணழிவாலே அஸ்த்ரத்தை விலக்கினர்.

---

* செய்தே—க.

[1] ரா. ஸு. 38. 33, 34.

ஸ்ரீபரசுராமனளவில் தொடுத்த அம்பை அவன் தெளிந்து அநுயாத்ராபேக்ஷை தவிர்ந்தவளவில், அவனுக்கு உபார்ஜிதவிபுலங்களான ஸுக்ருதங்களிலே ஏவினார்; ஸமுத்ரத்தைக் குறித்துத் தொடுத்த அம்பை ஸமுத்ராதிஷ்டாந புருஷன் ஸாநுதாபனாய் சரணாகதனாகையாலே, த்விஷத்துக்கள் பக்கலிலே ஆச்ரிதருடைய பாபக்ருத்யத்தை ஏறிடும் கணக்கிலே, ஸமுத்ர விரோதிகளான பாபிஷ்டர் பக்கலிலே ஏவினார்; காகத்தைப் பற்ற அஸ்த்ரத்தைப் ப்ரயோகித்த வளவில், போக்கறுதி ஒழிய உள்ளொரு பசை இல்லாத காகம் சரணாகதம் ஆனபோது இக்காகத்திற்கு அபராதம் பண்ணுகையில் அபிஸந்திவிராமம் இல்லாதபடியாலே, [1] "மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல் கொண்டுவா" என்கிறபடியே, இனி ஓர் அபராதத்தோடே மற்றைக் கண்ணும் போம்' என்று அஞ்சி அபிஸந்தியை விட்டுத் திரிகைக்காக ஒரு கண்ணை அஸ்த்ரத்திற்கு இலக்காக்கினார்; ஆகையால் இம்மூன்று வ்ருத்தாந்தங்களிலும் அஸ்த்ரத்திற்கு லக்ஷ்யம் கொடுத்தபடியெல்லாம் ஆச்ரிதஹிதமாக * என்று நிர்ணீதம்.

கார்யத்தில் அபிஸந்தி உண்டாயிருக்க, போகவ்யஸநத்தாலே † அநவஹிதராய், கடுக பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்த இடத்திலே வாராத அளவிலே ஸமயாதிலங்கநம் பண்ணினாராகப் பழிசுமந்த மஹாராஜர் விஷயத்திலே, இளையபெருமாளுடைய சீற்றத்தைக் கண்ட

1. பெரி. தி. 2. 6. 7.

* ஹிதம் என்று — வ. † அநநவஹிதராய் — வ.

ஸந்மந்த்ரியான திருவடி, [1] "க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பஶ்யாம்யஹம் க்ஷமம் । அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்" என்று அவ்வவஸரத்திலே அபராதமே பற்றாசாக சரணாகதராய் ப்ரஸாதிப்பிக்கப் ப்ராப்தம் என்று மஹாராஜருக்கு ‡ யதோசிதவேஶம் சொல்லும் க்ரமத்திலே ஹிதம்சொல்ல, மஹாராஜரும் தெளிந்து,

[2] "யதி கிஞ்சித் அதிக்ராந்தம் விஶ்வாஸாத் ப்ரணயேந வா । ப்ரேஷ்யஸ்ய க்ஷமிதவ்யம் மே ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்று க்ஷமைகொண்ட ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே, 'பகவத்விஷயத்திலே ஸாபராதராகிலும், பாகவதரை க்ஷமை கொள்ள, அம்முகத்தாலே பெருமாள் க்ஷமித்தருளுகையாலே இவனும் நிரபராதனாய் கைங்கர்யயோக்யனும்' என்னுமிடத்தை வெளியிட்டருளினன். அவ்வளவில், [3] "யச்ச ஶோகாபிபூதஸ்ய ஶ்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் । மயா த்வம் பருஷாண்யுக்த: தச்ச த்வம் க்ஷந்துமர்ஹஸி" என்று இளையபெருமாள் தம்முடைய பாருஷ்யவாக்யங்களுக்கடி ஶோகபரவஶரான பெருமாளுடைய சீற்றத்தளவில் பிறந்த பாசுரங்கள் என்று தம்முடைய அபராதத்தை ஶோகாதிகமாக்கி, [4] "ந ச ஸங்குசித: பந்தா யேந வாலீ ஹதோ கத:" என்றாற்போலே மேலெழுச்சியான பெருமாளுடைய பாசுரங்களுக்குக் காரணம் 'காமன் செய்தான், க்ரோதம் செய்தான்' என்கிற கணக்கிலேசோகமேயாயிற்று; [4]"ஸமயே திஷ்ட ஸுக்ரீவ"

---

[1] ரா. கி. 32. 17. [2] ரா. கி. 36. 11 [3] ரா. கி. 36. 20.
[4] ரா. கி. 34. 18. ‡ கர்மமாக—ம.

என்கையாலே பெருமாளருளிச் செய்த § பாசுரங்களுக்கும் இப்படித் தாத்பர்யம் என்று காட்டி, அப்படியே ஸோபாதிகமான தங்கள் அபராதங்களுக்கு மஹாராஜரை க்ஷமை கொண்டார் என்கையாலே, 'ஸாபராதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் புரிந்து அநுதாபத்தாலே க்ருதப்ராயஶ்சித்தரானால், இவர்கள் விஷயத்தில் அபராததசையில் பண்ணின அநாதராதிகளுக்குத் *தாங்கள் எதிரே க்ஷமை கொள்ளவேண்டும்' என்னும் †ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைக் காட்டினான்.

இப்படி விபீஷணவ்ருத்தாந்தத்திற்கு முன்பு ஶரணாகதிதர்மத்தில் இப்பிரபந்தம் நின்ற நிலை சொன்னோம். இவ்விபீஷணவ்ருத்தாந்தத்திற்குப் பின்பு [1]"ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் கந்துமர்ஹதி" என்று தனக்கு சரணாகதி பலிக்கக்கண்ட ஶரண்யனுடைய வாக்யத்தாலே 'அஶக்தனுக்கு அபிமதஸித்திக்கு ஶக்தனை ஆஶ்ரயிக்க ப்ராப்தம்" என்னுமிடம் சொன்னான். அவ்விடத்தில் [2]"சாபமானய ஸௌமித்ரே ஶராம்ஶ்சாஶீவிஷோபமான் । ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா:" என்று அருளிச்செய்யக் கடவ பெருமாள் கையம்புமாண்டவர் அல்லாமையாலும், ஶரணமாக வரிக்கப்பட்ட ஜலாஶயம் அசேதனமுமாய் ‡அஶக்தமுமானகையாலும் ஶரணாகதி பலியாதொழிந்தத்தனை.

---

1 ரா. யு. 19. 31. 2 ரா. யு. 21. 22.

§ பாசுரங்களுக்குத் தாத்பர்யம்—க. * தாங்களும்—வ.

‡ அல்பசக்தியாகையாலும். † ஶாஸ்த்ரத்தை—வ.

பின்பு ராவணன்தன்னைக் குறித்து [1]'ரிபூணாமபி வத்ஸல'ரான பெருமாள், [2]"அராக்ஷஸமிமம் லோகம் கர்தாஸ்மி நிஶிதைஶ்ஶரை: । ந சேச்சரணமப்யேஷி மாமாதாய மைதிலீம்" என்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே பெருமாளுடைய ஶரண்யத்வத்துக்கு உறுப்பான ஸர்வஶக்தித்வத்தையும் பரமகாருணிகத்வத்தையும் ஹிதப்ரவர்தகத்வத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்தான்.

[3]"இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ" என்கிறபடியே சரணாகதரக்ஷண தர்மத்திலும் ஸஹதர்மசாரிணியான * பிராட்டியும்,

[4]"மித்ரமௌபயிகம் கர்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா ।
வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: ॥
விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல: ।
தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ॥
ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் ஶரணாகதவத்ஸலம் ।
மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி ॥"

என்று ராவணன் ப்ரதிகூலனாயிருக்கச் செய்தேயும், மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே [5]'அஹம் தே' என்னும் ப்ரகாரத்திலே அருளிச்செய்த வாக்யத்தாலே இத்தம்பதிகள் லோகஹிதத்திலே † ஸமாநாபிப்ராயர் என்னுமிடத்தைக் காட்டினான். இப்படி [6]"தேந மைத்ரீ பவது தே" என்றதுவும் ராவணனுக்கு ஶிஶுபாலனான ஜந்மாந்தரத்திலே அந்த்யக்ஷணத்திலேயாகிலும் கார்யகரமாயிற்று.

---

1. ரா. யு. 50. 56. 2. ரா. யு. 41. 66. 3. ரா. பா. 73. 26.
4. ரா. ஸு. 21. 20–22. 5. ஶர. க. 6. ரா. ஸு. 21. 21.
* பிராட்டி—வ. † ஸாபிப்ராயர்—க.

ஶரணாகதரக்ஷணைகஸ்வபாவையான பிராட்டி விஷய த்திலே தர்ஜனபர்த்ஸநாதிக்ரூரவ்ருத்தைகளான ராக்ஷஸி களைக் குறித்து,

[1]"த்யஜத க்ரூரவாக்யாநி ஸாந்த்வமேவாபிதீயதாம் ।
அபியாசத வைதேஹீமேதத்தி மம ரோசதே ॥
ஹத்வா ஸ்வப்நஸ்ய யா த்ருஷ்டா ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா ।
ராவணஸ்ய வதம் கோரம் ராக்ஷஸாநாம் உவாச ஹ ॥
ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா ।
அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத்"

என்று த்ரிஜடையும் ஸ்வமதம் சொன்னபடியைப் பேசினன். பிராட்டியும் அவர்களிசைவின்றிக்கே யிருக்க, ஸர்வஜ்ஞகல்பையான த்ரிஜடையோடு அவர் களுக்கு உண்டான துவக்காலே வாத்ஸல்யபரவசையா யாய் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்ரீவாநரவீரர்களு க்கு அநுபாஷித்துக் காட்டுகிற திருவடி [2]"அலமேஷா பரித்ராதும் ராவணாத்ராக்ஷஸீகணம்" என்று த்ரிஜடா வாக்யத்தை முடித்து,

[2]"ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்த்துர்விஜயஹர்ஷிதா ।
அவோசத்யதி தத்தத்ஸ்யாம் பவேயம் ஶரணம் ஹி வ: ॥"

என்று பிராட்டி அருளிச்செய்த ரக்ஷாபரஸ்வீகாரவாக்ய த்தை அநுவதித்துக் காட்டினன். பின்பு ஸாபராதை களான ராக்ஷஸிகளைப் பற்ற ராமதூதன் சீறினவிடத்து, [3]"பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம । கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி" [வத ஜந்த்ர]களாலே அவன் சீற்றத்தை யாற்றி பிராட்டி

[1]ரா. ஸு. 27. 41–44. [2]ரா. ஸு. 58. 87, 90. [3]ரா. யு. 116. 45.

ராக்ஷஸிகளைத் தான் ஏறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொன்னான். ‡ இவ்வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவர் ஸாபராதிக்குமாகாத நமக்குப் பிராட்டியுடைய *க்ஷமை யொழியத் தஞ்சமில்லை என்னுமிடத்தை [1]“ஜநநி ஜந்து ஷிதி ஸாக்ஷஸீஸ்வயம் தயைவாஜா-ஜாவரா யாஸ்வயா ஸக்ஷ ஞா வவநாத்ஜாஸ் வாயுதா ஸாவஸ் கோஷீ க்ருதா। காகம் தம் வ விபீஷணம் ஶரணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷதஃ ஸா நஃ ஸாந்த்ரமஹாமஸஃ ஸுகயது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ” ॥ என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி ஆறுகாண்டத்திலும் ஶரணாகதி தர்மமே [2]அஞ்சுருவாணியாகக் கோக்கப்பட்டது.

உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலும் ராவணன்பாட்டன்மார் காலத்திலே விஷ்ணுவதாரஸ்துனை ஸர்வேஸ்வரன் ஶரணாகதரான தேவர்களை ரக்ஷிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ராக்ஷஸரோடே பொருதவளவிலே பூசலிலே கெட்டு வராநின்றவராய் லங்கையைக் குறித்துப் பலாயநம் பண்ணுகிற ராக்ஷஸரைப் பின்தொடர்ந்து, ‘சார்ங்கம் உதைத்த சரமழை’களாலே கொன்று சூறையாடக் கண்ட மால்யவான் [3]புரிந்து,

[4]“நாராயண ந ஜாநீஷே † க்ஷாத்ரம் தர்மம் ஸநாதநம்।
அயுத்தமநஸோ பக்நாந் அஸாந் ஹம்ஸி யதேதரஃ ॥”

என்று ‘ஓடிப்போகிற எங்களைக் கொல்லுகை க்ஷத்ர தர்மவிருத்தம் அன்றோ? தர்மம் அறியாதார் செய்யு

---

[1]. ஸ்ரீகுண. கோ. 50. [2](கோர்த்தட்டுக்களை அசையாமல்பிடித்துக் கொண்டு நடுவிலிருக்கும்) அச்சாணி. [3]. திரும்பி [4]. ரா. உ. 8. 3.
‡ இப்படி இவள் வ்ருத்தாந்தத்தை — வ. இப்படிபிராட்டிவ்ரு — ம.
* ரக்ஷையொழிய — வ. † க்ஷத்ரதர்மம் — க.

மதை யஉ_ஜ்ஞுனை நீ செய்யாநிற்கிறதென்' என்று ஆற்ருமையாலே முறையிட, ‡ ஸர்வேஶ்வரன் 'நாம் க்ஷத்ரியராகிலன்ரே க்ஷத்ரியதர்மம் அநுஷ்டிப்பது? நம்மை நாராயணன் என்று நீ சொன்னபடியே நாம் நியஞ்ருகூவாஷிகளாலே ஸவ_ுவிலக்ஷணராகையால், நாராயணதர்மமான ஶரணாகதரக்ஷணம் அநுஷ்டிக்கிறோம்' என்று அபிப்ராயம் கொண்டு,

1"யாஷ்தெ ஹயஹீதாநாம் தெவாநாம் வைவ ஐயாஉஹயம் ।
ராக்ஷஸொத்லாஉநம் உத்தம் தஶெதஉநுவாயூதெ ॥
ஹூாணொரவி வியம் காய_ும் தெவாநாம் ஹி ஸஉாஐயா ।
ஸொஉஹம் வொ நிஹநிஷ்யாமி ரஸாதலமதாநவி"

என்று 'நாம் தேவர்களுக்குப் பண்ணின ஶுஹயஹுஉாநத்தாலே பசுக்களுக்காகப் புலிகளைத் தொடர்ந்து கொல்லும் கணக்கிலே உங்களைக் கொல்லுகிறோம்' என்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே 'மற்றுமுள்ள க்ஷத்ரிய யஉ_ுாஷிகளிலும் காட்டில் ஶரணாமதரக்ஷணயஉ_ுமே பெருமாளுக்கு ஶுநுவாயநீயம்' என்னுமிடத்தை ஸூசித்தான்.

வாலியுடைய வொஉுத்திற்கும் இவ்வுத்தரத்தை யே திருவுள்ளம்பற்றி 2"ஸுக்ஷஃ வரஉுஜெகு_ுயஃ ஸதாம் யஉ_ுஃ ஸுவஜஉ' என்று ஶம்ஹீரமாகப் பெருமாள் அருளிச்செய்தார். 'முன்பு ஸாவராயரான மஹாராஜர் ஶுநுதவராய் *ஶரணாகதராக, அவரை நீ நலிந்தாயாகையால் நீ உணுுறைகையாலும், சரணாகதரான மஹா

---

1. ரா. உ. 8. 7, 8. 2. ரா. கி. 18. 15. ‡ஸர்வேச்வரனும்—ம.

* சரணாகதராக நலிந்தாய். இப்படியால்நீ தண்ட்ய—க.

ராஜரை ரக்ஷிக்கை நமக்கு பாரமாகையாலும், உன்னை நிராகரித்தோம்' என்று தாத்பர்யம்.

இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டுகிற இடத்திலும் உபாயாநதிகாரிகளான ஸ்தாவரங்களையும் கூட [1]"விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்ஶிதாஃ । அபி வ்ருக்ஷாஃ பரிம்லாநாஃ ஸபுஷ்பாங்குரகோரகாஃ ॥" என்னும்படியுண்டான விஷயவாஸத்தையும் அவஸ்தாவிஶேஷத்தையும் பற்றாசாக ரக்ஷித்தபடி பரக்கப் பேசப்பட்டது.

இப்படி இப்பிரபந்தம் "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா ஃபலம் । அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்கிற தாத்பர்யலிங்கங்களையெல்லாம் பரிபூர்ணமாக உடையதாய் ஸ்ரீவால்மீகிபகவானாலே த்ருஷ்டமாயிருப்பதொரு ஶரணாகதிவேதம். இதில் இவ்வபயப்ரதாநப்ரகரணம் ஸர்வரஹஸ்யஸாரங்களையும் திரள வெளியிட்ட உபநிஷத்பாகம்.

இதி அபயப்ரதாநஸாரே
ஶரணாகதிதாத்பர்யப்ரவணஃ த்ருதீயோऽதிகாரஃ॥

---

4. ப்ரகரணதாத்பர்யநிர்ணயஃ ॥

இப்படி ஶரணாகதிவேதோபநிஷத்தான இவ்வபயப்ரதாநப்ரகரணத்திலே [2]"பரமாபத்கதஸ்யாபி தர்மே மம மதிர் பவேத்" என்று ப்ரஹ்மாவின்பக்கலிலே வரம் வேண்டிக் கொண்டு [3]"தர்மிஷ்டஸ்த்வம் யதா வத்ஸ ததா சைதத் பவிஷ்யதி" என்று வரம்பெற்ற ஸ்ரீவிபீஷ

1. ரா. அ. 59. 8. 2. ரா. உ. 10. 31, 34.

ணாழ்வான் ஶரணாகதிதர்மத்தை பரிக்ரஹித்து அநு
ஷ்டிக்கையாலும், பின்பு பெருமாளையும் கூட அநு
ஷ்டிப்பிக்கையாலும், ஶரணாகதி *ஸார்வத்ரிகம் என்னு
மிடம் ஶிஷ்டாசாரத்தாலே ஸூசிதம். இப்ப்ரகரண
த்தில் முன்பே பல ஸமயங்களாலே ராஜஸதாமஸப்ரக்ருதி
களாயிருப்பார்க்கு ஸாத்த்விகப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் ஹிதம்
சொன்னாலும், ஸமவிஷயத்தில் ஸூஹ்ருதமும் கூடாது
என்னுமிடம் சொல்லிற்று. ஸகோத்ரனை ஸ்ரீவி
பீஷணாழ்வான் சரணாகதனாய் வருகிறபோது, அவன்
விஷயத்திலே †தேவதாவதாரரான ஸ்ரீவாநரவீரர்களா
லே விமர்ஶம் ப்ரஸக்தமானபடி சொல்லுகையாலே.
[1]"ப்ரத்யயே கிம் ஸுஹ்ருதாம் ஸகீர்த்திஸம்பதாம் ந்ருணாம்।
ஸம்ஸாரநிஸ்தாரணதாஶீக்ஷ்ரஶாஸ்த்ரம் பரிவந்த்ய: ॥" என்
கிறபடியே பகவத்விஷயத்திலே ‡அபிமுகராவாரைத்
தங்கள் குடிமக்கள் தப்பிப் போகிறார்கள் என்று
நினைத்து தேவர்கள் விலக்குவர்கள் என்னுமிடமும்,
இப்படி விக்நங்கள் வந்தாலும், ஶாஸ்த்ரஜ்ஞராய் ஸதாசார்ய
ராய் வந்து அடைந்தவர்களை,
[2]"ஸஜ்ஜநாநேவ ஸமவாப்ய தத்த்வதோ ஜ்ஞாபிதார்த்தகாநாம்।
வ்ரதாநுஷ்டாநம் காயம் ஸேவயத்ருஷ்ட்யேந தம்" என்றும்
§ப்ரவ்ருத்திகாநுஸாரஸ்ய த்வாத்ரிம்ஶாலாவஸாநிகம்।
யத்ராவகாஶோ விக்நாநாம் விஶ்வேதே ந கதாசந ॥"

---

[1]. வி. த. 2. 25   [2]. ஸா. த். ஸ.   *ஸார்வத்ரிகம்—க.
†தேவதாவதாரங்களான—க. ‡அபிமுகானுஸாரை—க. §பௌஷ். ஸ.
§ப்ரவ்ருத்திகாநுஸாரஸ்ய—க. ஸாகல்யகாநுஸாரஸ்ய...த்வாத்ரிம்ஶாலாவ.

என்றும் ஸாத்வதபௌஷ்கராதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் தாமே எல்லாவிக்நங்களையும் ஶமிப்பித்து அடிமைகொள்ளுவார் என்னுமிடமும் வெளியிடப்பட்டது.

ஸர்வஜ்ஞஸம்ஹிதாதிகளில் சொன்ன ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளும் அடங்க இப்ப்ரகரணத்திலே காணலாம். எங்ஙனே என்னில்: அடியிலே ராவணாதிகளுக்கும் கூட ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும், தூதனாய்ச் சென்ற திருவடியை துஷ்க்ருதியான ராவணன் அவத்⁴யம் என்று அறியாதே நலிய ¶ நினைக்க அத்தை விலக்குகையாலும், பிறவி உறவையும் பெரிய ஐச்வர்யத்தையும் புத்ராதிகளையும் அநாதரித்து ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் பண்ணுகையாலும், ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் ஸூசிதமாயிற்று. பெருமாள் ஸர்வலோகஶரண்யன் என்கிற அத்⁴யவஸாயத்தாலும், [1]"ஆஜகாம முஹூர்த்தேந யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண:" என்கிறபடியே அஞ்சவேண்டும் தேஶத்திலே அஶங்கிதமாக தன் நிலமாக நினைத்து வருகையாலும், 'ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸம்' காட்டப்பட்டது. [2]"ராக⁴வம் ஶரணம் க³த:" என்கிற உபாயவரணவாக்ய ஸாமர்த்²யத்தாலே கோ³ப்த்ருத்வவரணம் * சொல்லிற்று. உபாயாந்தரத்யாக³நிவேஶமான 'ஶரண'ஶப்³தத்தாலே வ்யஞ்ஜிதமாய், ரக்ஷாபரஸமர்ப்பண ரூபமான ஆத்மநிக்ஷேபமும்,

---

[1] ரா. யு. 17. 1. [2] ரா. யு. 17. 14.

¶ நினைக்க விலக்குகையாலும்—க * சொல்லப்பட்டது—வ.

[4]"ஸவ-ூயொகஸாரணூாய ராவவாய உஹாதநெ ।
நிவெஃயத ஊாம் க்ஷிவூம் விஹீஷணஉ-வஸ்ரி தழ ॥" என்று
† சுஞாஜராயிருப்பாரை முன்னிலையாகக் கொண்டு
விஸூமாகச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் பெரு
மாளும் இளையபெருமாளும் முதல்களும் கேட்கும்படி
கிட்டவந்து, [1]"வூணாஃஸு உஹாநெஷ:" என்கிறபடி
யே கூட்டிபிடுகிறவனுகையாலே, 'பெருமாளுக்கு அறி
வியுங்கள்' என்கை விவக்ஷிதமன்று. [2]"ஸவூஊாதநி
வெஃநம்" [3]"க்ஷுரொஷீதி வாதாநம் ஷெவாயெவம் நிவெஃ
யெசு" ஐதூாஷிகளிற்படியே [4]"நிவெஃயத ஊாம்" என்று
'என்னை ஸமர்ப்பியுங்கோள்' ‡என்றபடி. [5]"ராவணொ
நாஊ ஃவ-ூரதூ:" என்று தொடங்கி, [5]"ஸொஉஹம்
வரூஷிதஸ்ஜெந ஊஸவஷுாவஊாநித:" என்றதறுதியாக
ஃஷூ கூரதியான ராவணனுக்குத் தான் ஹிதோபதே
சம் பண்ணிப் பாழுக்கு நீரிறைத்துப் வஙிஹஷதனை
படி சொல்லுகையாலும், [6]"ஸூரெண உஹதா உஹாநு"
என்கிற சூத-ூஸூர த்தாலும், [4]"நிவெஃயத ஊாம் க்ஷிவூம்"
என்கிற சுவராதிஸூயத்தாலும், [1]"வூணாஃஸு உஹாநெஷ:
தநொஉஸூ ஹயஊாமதம்" என்கிற ஸவ-ூஜ்ஞனை ஸூர
ணூனுடைய வாக்யத்தாலும் காவ-ூணூம் சொல்லப்
பட்டது. ஆக இப்படி சூநாகஷூஸஜஷூஷியாவெக்ஷ
யாய், வஙிவஷூணெ-ூயாய், அயத்தில் வஷூவ-ூவணூ
த்திலே சொல்லப்படுகிற ஸூரக்ஷாஹரஸஉவ-ூணாதி

---

[1]ரா. யு. 18. 14. [2]பாக. 7. 5. 23. [3]ஜித. 1. 14.
[4]ரா. யு. 17. 15. [5]ரா. யு. 17. 10, 14. [6]ரா. யு. 17. 9.
† அந்தரங்கமாயிருப்பாரை முன்னிலையாக்கிக்கொண்டு— வ.
‡ என்று சொன்னபடி—வ.

கையான ப்ரவ்ருத்தியை ஸர்வாவஸ்தையிலும் யதாதிகா ரத்திலே நிலை குலையாத ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் அநு ஷ்டித்தான்.

அதற்கு அவன் ஸாத்யமாகக் கோலிற்று என்னென் னில்; ஸ்வாதந்த்ரவிகாராயிருப்பார் ஐஶ்வர்யம் §என் றிருப்பர்கள். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கருத்தை அடி யொற்றினால், ஶரண்யனான பெருமாள் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே ஸாத்யமாயிருக்கும். அது எங்ஙனே என் னில்: சரணாகதிகாலம்தன்னிலே [1]"த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத:" என்று உபாயவிஷயங் களிலே நைராஶ்யத்தைத் தானே கண்டோக்தி பண்ணு கையாலும், பின்பு பெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய் கிறபோதும், [2]"பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச । பவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச ॥" என்று 'லங்கைஶ்வர்யாதிகளை அடைய விட்டு எல்லாப் ¶புருஷார்த்தமுமாகத் தேவரீர்திருவடிகளைப் பற்றி னேன்' என்று விண்ணப்பம் செய்கையாலும், இவன் அநந்யப்ரயோஜநனான அதிகாரி என்னுமிடம் ஸுவ்யக் தம். ஆனபின்பு [3]"ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஶ்ச புத்திபூர்வமிஹாகத:" என்கிற திருவடிவாக்யமும், [4]"ந வயம் தத்குலீநாஶ்ச ராஜ்யகாங்க்ஷீ ச ராக்ஷஸ:" என்று பெருமாள் அருளிச்செய்த வார்த்தையும் ராமபக்தி யாலே கலங்கின மஹாராஜருடைய *கிளர்த்தியை

[1] ரா. யு. 17.14. [2] ரா. யு. 19.5. [3] ரா. யு. 17.65.
[4] ரா. யு. 18.13. * கூதிர்த்தியை—வ.

§ என்று உபபாதிப்பர்கள்—வ. ¶ புருஷார்த்தமுமான—க.

அடக்குகைக் கீடாக நீதிஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும் ராஜவ்ருத்தாந்தக் கட்டளையைக் காட்டினபடியாமத்தனை. திருவடியும் பெருமாளும் அருளிச்செய்த பாசுரமும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தன் பாசுரமும் விரோதித்தால் சுஞாஜநூாயத்தாலே தன் பாசுரமே ஹூவஹமாகக் கடவது. அங்ஙனேயாகில்,

[2]“சுஹ்ஸம் ஹுகவா உமூரீவம் ஸஹூஹஷ்ஸம் ஸவாஈவம் ।
ராஜாநம் கவாம் கஶிஷ்ஹாமி ஸதுூஜெதகூ ஹூவீமி தெ ॥ ”

என்று ராவணனைக் கொன்று உம்மை ராஜ்யத்திலே முடிசூட்டக் கடவோம் என்று பெருமாள் அருளிச் செய்வானென்னென்னில், அதுவும் [3]“ஶரீராஶோமு உஶ்யூாம்ஷ ஹொமாம்ஶெஷவாநுஷஜிகாநு । உஶாதி யூாயி நாம் நிதூம் சுவவமஹூஷெ ஹூரி:” என்கிற ந்யாயத் தாலே அடங்காத ஶரணாவீதிக்குப் போக்குவீடான சூநுஷஜிகஹொமஹூஉாநம் என்று கொள்ள ஹூாவூம். ஆகையாலே யன்றே ‘முடிசூட்டக் கடவோம்’ என்று அருளிச்செய்த பெருமாளுக்கு அதற்கு ஒரு †மறு மாற்றம் விண்ணப்பம் செய்யாதே, “ராக்ஷஸாநாம் வயெ ஸாஹூம் ஐஜாயாஸ்ய ஹூயஷூணெ । கஶிஷ்ஹாமி யமாவூாணம் ஹூவெக்ஷூாமி வ வாஹிநீம்” என்று ஸவநிரவெக்ஷரான திருவடியைப்போலே சுவவஸ ஜோஷிதமான அடிமை செய்யக்கடவேன் என்று ஸ்ரீவி பீஷணாழ்வான் விண்ணப்பம் ‡செய்தது. இவன் யாசூகசுவத்தை வரமாக வேண்டிக்கொள்ள வீதஞனை

---

[1] ரா. யு. 19. 19. [3] வி. த. 74. 43.

† மாற்றம்—க. மறு உத்தரமாத்ரம்—வ. ‡ செய்ததற்கு இவன்—க.

ஸ்ரீஹா ஸாமஸ்த்தையும் கூடக் கொடுத்தாற்போலே அடிமைசெய்ய வேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுக்கு பெருமாள் அடிமைக்கு உறுப்பாக ஐஶ்வர்யத்தையும் கொடுத்தார். ஆகையாலே திருவடிநிலையை முன்னிட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் நாட்டிலுள்ளாரை நியமித்திருந்தாற்போலே, யஃயஸாஷ்ஷாவநாயமாக அவதீணரான பெருமாளுடைய நியோகத்தாலே மட்டுப்படாத ராக்ஷஸரை வழிப்படுத்தி நடத்துகைக்காக ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் ராஜ்யத்தை இசைகையால், இதுவும் ஆஜ்ஞாநுவாலநமாகையாலே கைஙுர்யகோடியிலே அந்வயித்தது. இவர் தமக்கு இசைவின்றிக்கே யிருக்க, பெருமாளுடைய § அநதிலங்கநீயமான ஶாஸநத்தாலே ராஜ்யம் பண்ணினுர் ¶என்னுமிடம் பெருமாள் தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளுகிறபோது விடைகொடுத்த பாசுரத்தாலே வெளியிடப்பட்டது.

[1]"யாவத் ப்ரஜா தரிஷ்யந்தி தாவத் த்வம் வை விபீஷண।
ராக்ஷஸேந்த்ர மஹாவீர்ய லங்காஸ்தஃ த்வம் தரிஷ்யஸி ॥
ஶாபிதஸ்த்வம் ஸகித்வேந கார்யம் தே மம ஶாஸநம்।
ப்ரஜாஸ்ஸம்ரக்ஷ தர்மேண நோத்தரம் வக்துமர்ஹஸி ॥"

என்று *மிறுக்கோடேயிறே பெருமாள் இவரை ராஜ்யத்திலே இருக்க இசைவித்தது. இப்படி இவன் அநந்யப்ரயோஜநனுகையாலேயிறே இவனுக்குத் தம்மிலும் சீரிய கோயிலாழ்வாரை எழுந்தருளுவித்துக்

[1] ரா. உ. 108. 27, 29.
§ அலங்கநீயமான—வ.
¶ என்னுமிடமும்—க.
* மிறுக்கு—சிரமம்.

கொடுத்தது. இப்படி யன்றிக்கே சூவாதவூதீதிவக்ஷ த்தாலே இவன் ஞெஸ்வயுாயியாஜுலும்,
1“வி௲லாவெந ஸஂவூாவ௲ ந தூஜெயம் கயஂவந”
2“ஃஹயம் ஸவஹூ௲தெஹ்ஹ௱ ஊஷாஜெூதக வூதம் ஊஃ”
என்கிற பொதுவான பாசுரங்களாலே ஶரணாஹி வூாயத்தைப் பார்த்தால், வூவதியானது ஸாஶாநெஷ்ந ஜொக்ஷவயுஞ ஸகஶுவரஷாயஹூஸாயநம் என்னு மிடம் தெளியலாம்.

இதி வூகரணதாதுயுநிணுயஃ
வதுயெரஷயிகாரஃ ॥

---

5. ஶரணாஶீஶவூகாஶஃ ॥

இப்படித் தன் ஃஹிஉதஹிஊிக்காக சரணாகதனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் 3“ஸவஹுலொகஶரணாய” என்கிற ஃயஹுத்தை 3“ராவவாய உஹாதுநெ” என்று ஸளஶுஹுகவத்தாலும் வரகவத்தாலும் ஸாயிக்கிறான். தூணம் ஸஶுஹமேயாகிலும் ஒன்றுக்கு உறுப்பல்லாமையாலே ஃநாஉரணீயம்; ஸமேரு சூஉரணீயமேயாகிலும் ஊஶுஹமாகையாலே ஃநவயக்ஷம். ஆகையாலே வரகவமும் ஸளஶுஹுமும் ஃவெக்ஷிதம்.

(ஸவஹுலொகஶரணாய) உங்களுக்குப் போலே எனக்கும் பெருமாள்பக்கலிலே கூறு உண்டு என்

---

1 ரா. யு. 18. 3. 2 ரா. யு. 18. 33. 3. ரா. யு. 17. 15.

கிருன். அங்ஙனன்றிக்கே யாவனொருவனோடே ஒரு குடல்துவக்காலே நானும் கூட உங்களுக்குக் கல்லும் தடியும் எடுக்கவேண்டும்படியாயிருக்கிறேன், அப்படி ஸஹாவராயனான ராவணன்தனக்கும் கூடப் பெருமாள் ஶரணாகராய்க் கிடிகோள் இருப்பது. இப்படிப் பொது வான ஶரண்யவிஷயத்தில்ருசியில்லாமையாலே துராத் மாவான ராவணன் தன் கூறு இழக்கிறனித்தனே. 'ராவவாய' 'ஸஹாத்மநே' என்று வடிவயவஸஹிவாஹா ரத்தாலே, [1]"நிலை வரம்பில பல பிறப்பாய் ஒளிவரு முழுநலம்" என்கிறபடியே அவதாரதஶையிலே வரத ஶையிலும் காட்டில் அதிஶயிதமான ஸாஹாத்ம்யத்தைச் சொல்லுகிருன். (ராவவாய) பெருமாளுக்கு சரணாகத ரக்ஷணம் ரவ முதலாகப்போருகிற காயஸமன்ருே? (ஸஹாத்மநே)கடலைக் கையிட்டு *இறைத்துமுடியவொண் ணுதாற்போலே விஶேஷித்துச்சொல்லி †முடியவொண் ணுது இம்ஸாஹாத்ம்யம். பெருமாள் ஆஶ்ரிதரக்ஷணத் தில் ஒருப்பட்டால் ஆஶ்ரிதன் புறப்பட்டால் இருட்டுப் பின்காணவொண்ணுதாற் போலே, வரத்தாலே பூண் கட்டிவைக்கிற ஸஹஸ்ரவராக்ஷஸரையும் முன்காண வொண்ணுதபடியிருக்கும் ‡ இம்ஸாஹாத்ம்யம்.

இவ்வவதார தஶையில் உண்டான நிரதிஶயஸா ஹாத்ம்யத்தை வரதாரதஶ நவராஜவரான பெரு

---

[1]. 1. 3. 2. * இறைக்கவொண்ணுத—வ.

† முடியாது இப்மாஹாத்ம்யம்—வ. ‡ படியாயிருக்கும்—வ.

மாள் திருமுன்பே நின்று, [1]"கதஞ்சிதஹமாகத:" என்கிறபடியே 'பெண்ணுடை உடுத்து §உரு மாறி நானொருவனும் தப்பிப் போந்தேன்' என்று ராவணனுக்கு ஜநஸ்தாநவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்ன அகம்பநன் வாக்யத்தாலே மஹர்ஷி வெளியிட்டான்.

[2]"அஸாத்ய: குபிதோ ராமோ விக்ரமேண மஹாயஶா: ।
ஆபகாயா: ஸுபூர்ணாயா வேகம் பரிஹரேச்சரை: ॥
ஸதாராக்ரஹநக்ஷத்ரம் நபஶ்சாப்யவஸாதயேத் । [ரை:॥
அஸௌ ராமஸ்து ஸீதந்தீம் ஶ்ரீமாநப்யுத்தரேந்மஹீம் ॥
பித்த்வா வேலாம் ஸமுத்ரஸ்ய லோகாநாப்லாவயேத்விபு: ।
வேகம் வாபி ஸமுத்ரஸ்ய வாயும் வா விதமேச்ச
ஸம்ஹ்ருத்ய வா புநர்லோகாந் விக்ரமேண மஹாயஶா: ।
ஶக்தஸ்ஸ புருஷவ்யாக்ர: ஸ்ரஷ்டும் புநரபி ப்ரஜா: ॥
ந ஹி ராமோ தஶக்ரீவ ஶக்யோ ஜேதும் த்வயா யுதி ।
ரக்ஷஸாம் வாபி லோகேந ஸ்வர்க: பாபஜநைரிவ ॥"

என்கிறபடியே ராவணகோஷ்டியிலே அவனுக்கு ஆப்தரானவர்கள் ப்ரஸித்தமாக்கின மாஹாத்ம்யம் இது. பெருமாளுடனே ¶பொருது இளைத்துக் கலங்கின ராவணன் தெளிந்து தன் தேரை மீட்டுக்கொண்டுபோன ஸாரதியை வெறுத்துச்சொல்லும்போதும் [3]"ஶத்ரோ: ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" $என்று மேலே இவ்வவதார மாஹாத்ம்யத்தைச் சொல்லக்கடவனிறே.

---

[1] ரா. ஆ. 31. 2. [2] ரா. ஆ 31.23-27. [3] ரா. யு. 106. 6.
§ உரு மாற்றி—க. ¶ போருற்று—வ. $ என்று சொல்லுகையாலும் மேலும் இவ்வவதார மாஹாத்ம்யத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே—க.

இப்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் 'மஹாத்மநே' என்றும் 'ராகவாய' என்றும் சுருங்கச்சொன்ன பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் மேலே முதலிகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடப்பட்டது. எங்ஙனே என்னில் [1]"ஸுஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் த்ரிஷு லோகேஷு ராகவ । ஆத்மாநம் பூஜயந் ராம ப்ருச்சஸ்யஸ்மாந் ஸுஹ்ருத்தயா ॥" என்றார்கள். இவ்வர்த்தம் தன்னையே [2]"த்வம் ஹி ஸத்யவ்ரத: ஶூரோ தார்மிகோ த்ருடவிக்ரம: । பரீக்ஷ்யகாரீ ஸ்ம்ருதிமாந் நிஸ்ருஷ்டாத்மா ஸுஹ்ருத்ஸு ச" என்று விவரித்தார்கள்.

(த்வம் ஹி) என்கிற இத்தாலே மேல் சொல்லப்படுகிற குணங்களுக்கெல்லாம் அதிஶயாவஹமான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. பொற்றாமரைப் பூவின் பரிமளத்திற்கு அல்லாத தாமரைப் பூவின் பரிமளத்தைக் காட்டில் ஆஶ்ரயவைலக்ஷண்யத்தாலும் அதிஶயம் உண்டாயிருக்குமிறே. இவ்வர்த்தத்தை [3]"குணாயத்தம் லோகே குணிஷு ஹி மதம் மங்களபதம் விபர்யஸ்தம் ஹஸ்திக்ஷிதிதரபதே த்வய்யபி பவந் । குணா: ஸத்யஜ்ஞாநப்ரப்ருதய உத த்வத்கததயா ஶுபீபூயம் யாதா இதி ஹி நிகமைஸ் ஶ்ருதிவஶாத்" †என்கிற ஶ்லோகத்திலே உபபாதித்தார்கள். (ஸத்யவ்ரத:) ஸர்வலோகஶரண்யரான தேவரீருடைய ஶரணாகதரக்ஷணவ்ரதத்தை ராவணப்ரயுக்தமாக எவ்விஷயத்திலே விலக்கலாம். (ஶூர:) இவ்வ்ரதத்திற்கு விரோதிகளை யதார்ஹமாக தேவரீர் அமோகங்களான அம்புகளாலே யாதல் உத்தரங்களாலே யாதல் வெல்லும்

[1] ரா. யு. 17. 33. [2] ரா. யு. 17. 34. [3] வர. ஸ்த. 11. †என்று—வ.

சேவகம் வேறொருவருக்கு உண்டோ? (யாவீடுகஃ) ஶாரணாமதாரக்ஷணயஜ்ஞத்திலே நிலையுடையீர் தேவரீரே யன்றோ? (ஷ்ரஜவிக்ரஃ) ஆஶ்ரிதாயத்தமான தேவரீருடைய வராக்ரஹத்தை விரோதிகளாலே யாதல், ஆஶ்ரிதர்பக்கல் குற்றம் காட்டும் *பரிவராலே யாதல், விலக்கப்போமோ? (வரீக்ஷகாரீ) ஸவஜ்ஞராய் ஙஷ்டாஜ்ஞெயான ஸாக்ஷியாலே ஆராய்ந்து செய்தருளும் கார்யங்களுக்கு அடியோங்களைக் கேட்கவேண்டுவது உண்டோ? (ஷூர திஶாநு) தேவரீர் வஸிஷ்டாதிகளான ஜ்ஞாநவ்ருத்தர்களுக்கு 'ராஜ்யாரூக்கள்' என்று ஒரு தரம் கொடுக்கைக்காக அவர்கள் பக்கலிலே கேட்டருளின ஙயங்களில் அவஸரங்களில் உதவாதது உண்டோ? (ஷூர திஶாநு)

[1]"ந ஸூர த்வகாராணாம் ஶதஜவ்ராதுவதயா ।
கயம்சிதுவகாரெண க்ருதெநைகெந துஷ்யதி"

என்னும்படியன்றோ தேவரீருடைய க்ருதஜ்ஞதை யிருக்கும்படி. (நிஸ்ருஷ்டாத்மா ஸாஹ்ருதூவ) [2]"வரஉ ஸகஶுஜெதஸ் ஸம்ஶ்ரிதாயத்தம் வகயது" என்னும்படி தேவரீருடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஆஶ்ரிதரான அடியோங்கள் இட்டவழக்காக்கியன்றோ தேவரீர்வைப்பது. ஆகையால் ஊக்ஷிண்யவரதந்த்ரரான தேவரீர் திருவுள்ளத்தாலே கோலின காரியத்தை காவெயரான எங்களையும் இசைவித்துக்கொண்டு செய்தருளுவதாகவன்றோ எங்களைக் கேட்டருளுகிறது. என்று இப்படிப் பெருமாளைக் கொண்டாடி, பரிவாலே கலங்கின ஙஜஉஶாஹஜாம்பவஸ் ஹநுமதிகளான †முதலிகள் சில ஹேத்வாபாஸங்களை ஹேதுக்களாகக் கொண்டு விபீஷணவரி

[1] ரா. அ. 1. 11. [2] வர. ஸ்த. 63. * பரிவாலே—வ.
† முதலிகளாலே ஹேத்வாபாஸங்களை-க.

க்ரஹத்தைக் கடுக இசையாதொழிய; தத்வவித்தாய் ஸூக்ஷ்மதர்ஶியான திருவடி அவர்கள் சொன்ன தோஷாபாஸங்களையெல்லாம் ப்ரதிக்ஷேபித்து, ஸர்வபரீக்ஷிதங்களான ‡நிர்தோஷகுணங்களாலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பரிக்ராஹ்யன் என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.

அவ்வளவில் பெருமாள் 'சரணாகதனை நலியச் சொல்லுகிற திரளிலே இவன் பரிக்ராஹ்யன் என்று சொல்லுவாரையும் பெற்றோம்' என்று திருவுள்ளம் உகந்து,
1"அத ராம: ப்ரஸந்நாத்மா ஶ்ருத்வா வாயுஸுதஸ்ய ஹ। ப்ரத்யபாஷத துர்த்தர்ஷ: ஶ்ருதவாநாத்மநி ஸ்திதம்॥", என்கிறபடியே அநுகம்பநீயமான ஸ்வமதத்தை அருளிச்செய்யத்தொடங்கினார். 'விபீஷணன் ஸதோஷன்; ஆகையாலே த்யஜநீயன்' என்ற அந்யாபிமதங்களுக்கும், 'இவன் நிர்தோஷன்; ஆகையாலே பரிக்ராஹ்யன்' என்கிற திருவடிமதத்திற்கும் §விருத்தமாக 'ஸதோஷனேயாகிலும் சரணாகதன் என்று பேரிட்டுவந்தவன் பரிக்ராஹ்யன்' என்று தாம் அருளிச்செய்யப்புகுகிற மதம் அவ்வோலக்கத்தில் ஸர்வவிருத்தமாகையாலே, இத்தை எல்லாரும்கூட அநாதரிப்பர்கள் என்று பார்த்தருளி,
2"மமாபி து விவக்ஷாஸ்தி காசித் ப்ரதி விபீஷணம்। ஶ்ரோதுமிச்சாமி தத் ஸர்வம் பவத்பி: ஶ்ரேயஸி ஸ்திதை:॥" என்று 'நம்முடைய மதத்தை ¶நாமும் சொல்ல நினையாநின்றோம்; அதனுடைய அநுஷ்டானம் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம், நமக்குப் பரிவான

1 ரா. யு. 18. 1. 2 ரா. யு. 18. 2. ¶ நாம்முன்—க.
‡ நிர்தோஷத்வ குணவத்வங்களாலே—வ. § அவிருத்தமாக—க.

நீங்கள் நாம் சொல்லுகிற வாக்யத்தை விபீஷணனுடைய சரணாகதிவாக்யம் பட்டது படுத்தி அநாதரியாதே கேட்டுத் தரவேணும்' என்று இரந்தருளினார்.

இப்படி முதலிகள் செவிதாழ்க்கும்படி இரந்து தம்முடைய ஸ்வபாவம் சொல்லுவாரைப் போலே ஸ்வவிஶ்வாஸத்தை ஸமீசீநமான ஹேதுவோடே சுருங்க அருளிச் செய்கிறார்:

[1]"மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந ।
தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் ॥"

பெருமாள் தம்முடைய சீர்மையாலே ஆஶ்ரிதனைத் தம்மோடு ஒக்கப் பார்த்தருளி சரணாகதன் என்று $புல்லிதாகச் சொல்லமாட்டாமல் 'மித்ரபாவேந' என்று அருளிச்செய்கிறார். பெருமாளோடு துல்யஶீலையான பிராட்டியும்,

[2]"விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல: ।
தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ॥" என்று

ஶரணாகதிஶப்தவிஷயத்திலே 'மைத்ரீ' என்று அருளிச் செய்தாளிறே. (மித்ரபாவேந) மித்ரத்வேந. இத்தால் இங்கு ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிபூர்வகமாகப் பண்ணின ஆத்மரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம்* ஸூசிதமாகிறது. அங்ஙன்றிக்கே மித்ரபாவநையால் என்னவுமாம். 'உள்ளில்லையேயாகிலும் சரணாகதன் என்று பேரிட்டு வந்தாரை நாம் விடமாட்டோம்' என்கிறார். இப்படி ப்ராஜ ஶாஸ்த்ரஸாபேக்ஷமான பெருமாள் திருவுள்ளத்தை அடி

[1] ரா. யு. 18. 3. [2] ரா. ஸு. 21. 21. $புல்லிதாக ஸ்பஷ்டேந சொல்லமாட்டாமல் 'மித்ரம்' என்று—வ.

யொற்றி, [1]வாஷீயவொஉவி ஶரணாமதிஶவஹாஜொ நொவெக்ஷணம் ஊ தவொஷிதீஶ்வரவஸ்ய। கூவஸஜீஜாந ஶக்திகாருணாவஸ்ததீஷ்வ நைவ வாவம் வரா கூதித்ரஉஹுதி ஊஉகீநஃ॥” என்று பூர்வர்கள் விண்ணப்பம் செய்தார்களிறே. (ஸம்ப்ராவ்தம்) இவன் ராவணஞாஹஹஷீ தனுய் கடலுக்கு அக்கரைக்கே நின்று [2]“ராவவம் ஶரணம் மத:” என்றுனுகில், நாம் சுதிகூவெரயோடே வெடிதெயமதியாலே அக்கரைக்கே செல்லவேண்டியிருக்க, நாம் இருந்த இடத்திலே வஜொரவரி † மஜாநிவதநநாயத்தாலே வந்த இவனே நாம் விடும்படி என்? (ஸம்ப்ராவ்தம்) ஸஉக்ஷ் ஹ்ராவ்தம். இங்கு ஸஉக்ஷமாவது [2]“த்யக்த்வா வு த்ராம்ஶ் ஊரரம்ஶ்” “[3]வரித்யக்தா உயா முஜாஷிக்தாணி வ யநாநிவ। ஹவத்தம் ஜொராஜ்யம்வ ஜீவிதம் வ ஸவ்வாநிவ॥” என்கிறபடியே ஹெயொவாஷெயவிஹாமம் பண்ணி, கழிக்கவேண்டுவது கழித்து கைக்கொள்ளவேண்டுவது கைக்கொண்டு, சரணுகதன் என்கிற உக்ஷாத்ரமே பற்றுசாகப் பற்றி, சுதிஶங்கை தீர்ந்து, சுஞாரஜுரை வார்ஷகாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு வருகை. (நத்யஜெயம்) இவன் ‡வரித்யாஜ்யனே வரிஹாஹ்யனே என்கிற மீமாம்ஸை எதற்கு உறுப்பாகிறது? சரணுகதன் என்கிற ஶவ்த்தை நம் செவிப்படுத்தினவனே நாம் விடவல்லோமோ? (கயம்வந) சரணுகதனுக்கு குணங்களில்லே

---

[1] அதிமா. ஸ்த. 61. [2] ரா. யு. 17. 14. [3] ரா. யு. 19- 5.

*ஸமர்ப்பணஸம்பந்தம் ஸூசித—க. † மஜாநிவததீதி

‡பரிக்ராஹ்யனேஅபரிக்ராஹ்யனே— வ. [நாய—வ.

யே யாகிலும், தோஷங்கள் ப்ரசுரங்களேயாகிலும், இவனைக் கைக்கொள்ளுகை பரிவாரானர்க்கு ஸம்மதம் அன்றேயாகிலும், இவனைக் கைக்கொண்டால் மேல் அத்ருஷ்டாத்ருஷ்டப்ரத்யவாயஸஹஸ்ரம் உண்டேயாகிலும், ஒருபடிக்கும் நாம் இவனை விடமாட்டோம். இஶ்ஶ்லோகத்தில் வக்ஷ்யமாணத்தாலே [1]"ஸக்ருத்" இத்யாதியான ஶ்ருதிவாக்யம் உபப்ரும்ஹிதமாய்த்து. 'உன்னுடையவன் நான், உனக்கே ஶேஷம்' என்று ஒருக்கால் உறவு பண்ணுவதடியாக ஒருகாலத்திலும் இவனை ஸர்வேச்வரன் விடான்" என்றிறே இஶ்ஶ்ருதியின் பொருள்.

இப்படி ஒருபடியாலும் சரணாகதனைத் தாம் விடமாட்டாத ஸ்வபாவத்தை அருளிச் செய்து, முதலிகள் விண்ணப்பம் செய்த விபீஷணத்யாகஹேதுக்களான தோஷங்களுக்கு ஸாத்யத்தோடு ப்ராப்தி இல்லாமையாலே· அவை உண்டேயாகிலும் அகிஞ்சித்கரம் என்கிற திருவுள்ளத்தாலே அவர்கள் சங்கித்த தோஷங்களுடைய ஸ்வரூபஸத்பாவத்தை இசைகிறார்— (தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்)· இவ்விடத்தில் ஸுக்ரீவாதிகளுக்கு தோற்றுகைக்காக வாதல், ஸ்வபாவனையைப் பற்றவாதல், ராவணனையும் சரணாகதரக்ஷணத்தாலே வசீகரித்தார் என்கிற ப்ரமாணஸித்தமாக தோஷப்ரவ்ருத்தியைப் பற்றவாதல் 'ஸ்யாத்' என்கிறார். 'தோஷ:' என்கிற ஸாமாந்யநிர்தேசத்திற்கு நீங்கள் சொன்ன தோஷங்களாகவுமாம்; நீங்கள் சொல்லாத ஸாக்ஷாத் § ராவணாதிகததோஷாந்தரங்களாகவுமாம் என்று கருத்து. இத்தோஷங்களெல்லாம் விபீஷண

[1]தை. ஆ. 3. 14. 43· §ராவணாதிகதமான—க·

ஜ்ஞாதாஜ்ஞாதங்களாவது ஶரணாகதவ்ருத்திவிஷ யத்திலே என்று ‘தவ ஸ்ராஸ’ என்கிற ஸவ்யதோக ஶரணாரான பெருமாளுக்குத் திருவுள்ளம். ஆகை யாலேயிறே [1]“யதி வா ராவண: ஸ்வயம்” என்றும், ராவணன் தன்னைக் குறித்தும் [2]“ந சேஶரணமஹிஷ்” என்றும் அருளிச்செய்கிறது.

‘தேவரீர் ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யராகையாலே *துஷ்பரி க்ரஹம் பண்ணினால், நாட்டிலே ஶிஷ்டகர்ஹை பிற வாதோ’ என்று முதலிகளுக்குக் கருத்தாக அதற்கும் உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார்— (ஸதாம் வா தஸ் க்ஷம ஹிதம்). (க்ஷமஹிதம்) மஹிதாசநஸ், வர்ஜிதம் என்றபடி நாம் சரணாகதனை தோஷம் பாராதே பரி க்ரஹித்தால், ‘ஶத்ருவேயாகிலும் சரணாகதனை அழியக் கொடுக்கலாகாது’ என்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை அறிந்து அநுஷ்டித்துப் போருகிற வஸிஷ்டவாமதேவ விஶ்வாமித்ர வாமதேவ உள்ளிட்ட ஸத்துக்கள் ‘நாம் பண்ணின யஜ்ஞாவதேஶம் ஸித்தது’ என்று கொண்டாடும்படி யாம். நீங்கள் சொல்லுகிறபடியே கேட்டு நாம் கைவிட் டால், அவர்கள் நம்மை கர்ஹிக்கும்படியாம். ஆகை யால் நமக்குக் கார்யம் தப்பாமைக்கு நீதி சொல்லப் பரிவும் நிரப்பமுமுடைய நீங்கள் வஸிஷ்டவிஶ்வாமித்ர ப்ரஹ்லாத்ரவாஶிவிப்ரஹ்யாதிகளான ஸத்துக்களும் நெஞ்சாறல் படாமே நம்வ்ரதவத்தையும் குலையாதே நம்மைப் பெறப் பாருங்கோள் என்று திருவுள்ளம்.

இதி ஶரணாகதிப்ரகாஶ: பஞ்சமோऽதிகார: ॥

---

[1] ரா. யு. 18. 35. [2] ரா. யு. 41. 66. * துஷ்பரிக்ரஹ ப் - க

6. ஶரண்யவைலக்ஷண்யப்ரகாஶ: ॥

இப்படிப் பெருமாள் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, மஹாராஜர் மஹாஸத்த்வனான ராக்ஷஸனுடைய ஸந்நிவேஶத்தாலே என் விளையப்புகுகிறதோ என்று பெருமாள்பக்கல் பரிவாலே கலங்கி; பின்பு [1]"கோ நாம ஸ பவேத் தஸ்ய யமேஷ ந பரித்யஜேத் । ஈத்ருஶம் வ்யஸநம் ப்ராப்தம் ப்ராதரம் ய: பரித்யஜேத் ॥" என்று விபீஷணதோஷப்ரகாஶநாதிகளைக் காட்டி பெருமாளை விலக்கப் பார்க்க, பெருமாள் ராஜநீதிவ்யுத்பத்தியாலே உத்தரம் அருளிச் செய்தார். *பின்னையும் மஹாராஜர் 'பெருமாளுடைய ப்ரணதரக்ஷணைகாந்த்யத்தாலேயிறே நாம் விண்ணப்பம்செய்த வார்த்தை திருவுள்ளத்தில் படாதே இருக்கிறது' என்று ஶங்கை பண்ணி, 'ஒரு ப்ரபத்திக்கு இரண்டு ப்ரபத்தியாகப் பண்ணுவோம்' என்று †இளையபெருமாளையும் கூட்டிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தரிக்கவேணும் என்று பார்த்து, 'உம்மளவிலன்றிக்கே உமக்குத் தோழனான என் விஷயத்திலும், பஹிஶ்சரப்ராணஸமரான இளையபெருமாள் விஷயத்திலும் இவன் ஶத்ருவாய் நின்று நலியும்கிடீர். ஆகையால் இவன் வத்யன்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய, இத்தைக் கேட்ட பின் பெருமாள்,

[2]"ஸுக்ரீவஸ்ய து தத்வாக்யம் ராம: ஶ்ருத்வா விம்ருஶ்ய ச । தத: ஶுபதரம் வாக்யம் உவாச ஹரிபுங்கவம் ॥" என்கி

---

[1] ரா. யு. 18. 5. [2] ரா. யு. 18. 21. *பின்பு—வ.

† இளையபெருமாளைக் கூட்டி—க.

றபடியே 'கலக்கமடியாக மஹாராஜர் இளையபெருமாளை யும் கூட்டிக்கொண்டு பண்ணின சரணாகதியிற் காட்டி லும் தெளிவடியாக வந்த விபீஷணன் சரணாகதி யொன்றுமே ப்ரபலம்' என்று அறுதியிட்டு, மஹா ராஜருடைய அச்சம் தீரவேணும் என்று பார்த்தருளி, 'தோழனாரே! விபீஷணன் துஷ்டன் என்றும் அதுஷ்டன் என்றும் பண்ணுகிற விசாரம் ஏதுக்காகப் பண்ணு கிறீர்? நம்மளவிலாதல், உம்மளவிலாதல், தம்பியள விலாதல் இவன் ஒரு பாதகம் செய்கைக்குப் ப்ரஸங்க மென்? நம்முடைய பூந்தோட்டத்தில் ஜாதிஸாத்துவா நரங்களுக்கும் இவன் ஒரு குற்றம் செய்யவல்லனோ? நாம் நினைத்தபோது பிசாசங்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், ப்ருதிவியிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள், எல்லாரும் திரண்டு வந்தாலும், ஒரு அங்குல்யக்ரத்திற்குப் பற்று மோ? அஞ்ஜலியாகிற அஸ்த்ரம் எடாதார்க்கு நம்மை வெல்ல விரகு உண்டோ? என்று தம்முடைய ஸர்வ ஸக்தத்வத்தை வெளியிட்டு மஹாராஜருடைய அச்சத் தைக் கழிக்கிறார்.

[1]"ஸுதுஷ்டோ வாப்யதுஷ்டோ வா கிமேஷ ரஜநீசர:। ஸூக்ஷ்மமப்யஹிதம் கர்தும் மமாஸக்த: கதஞ்சந ॥ [ஸா:। பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாம் யே ச ராக்ஷ அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேஸ்வர ॥"

பண்டு நாம் உமக்குக் காட்டின ப்ரபாவத்தை வாநரரா ஜ்யத்திலே புக்கவாறே மறந்தீரோ? 'த்ருஷ்டோ தேந' என்று விபீஷணன் நினைப்பித்ததும் நெஞ்சில் பட்டதில்லை யோ? எதிரிகள் விரல்கவ்வும்படி காணும் நம்முடைய

---

[1]ரா. யு. 18. 22, 23.

ஒரு அநுஷ்டேயவ்யாபாரம். நவங்களிறே ‡ பெருமாளுக்கு ப்ரவிஷ்டசெய்யில் ஸ்ரீவம்சாயாமங்கள்.

ஶரண்யக்ருத்யத்வமாக பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலும் அபியுக்தர் வாக்யங்களிலும் [1]"ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஶ்வேஶ: ஸதா காருணிகோऽபி ஸந்" என்றும், [2]"ஸ்வதந்த்ராநந்தகாருண்யாஸ் ஸதீக்ஷே" என்றும் ஸங்க்ரஹிதமான ஶரண்யகுணத்ரயமும் இப்ப்ரகரணத்திலே விவக்ஷிதம். எங்ஙனே என்னில்: அடியிலே [3]"அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித்" என்று ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லிற்று; பின்பு [4]"மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்று பரமகாருணிகத்வம் சொல்லிற்று; இவ்விடத்தில் [5]"அநுஜ்ஞாதஸ்த்வயா தாந் ஹந்யாமிஷு" என்று § ஸர்வஶக்தத்வம் சொல்லிற்று. இப்படி ப்ராதுர்பாவத்திலே நின்று ராவணம் ஈரரசுபடாதபடி பண்ணின மஹாவீரன் என்னும் செருக்காலே மதியாமே பேசுகிறப்போலே தம்முடைய ¶ ஸம்ஸாரஸ்வரக்ஷகத்வஜ்ஞாபகஸர்வஶக்தத்வத்தாலே ஶரண்யக்ருத்யஸர்வகுணஸம்பூர்ணத்தையை அருளிச்செய்து, ஸுக்ரீவாதிகளுடைய அச்சம் தீரும்படி பண்ணியருளினார்.

இதி ஶரண்யவைபவப்ரகாஶ: ஷஷ்டோऽதிகார: ॥

---

[1] ல. த. 17. 18. [2] அதிமா. ஸ்த. 61. [3] ரா. யு. 17. 33. [4] ரா. யு. 18. 3. [5] ரா. யு. 18. 23. ‡ பெருமாளுக்கும் அன்று—வ. § ஸர்வசக்தித்வமும்—க. ¶ ஈஶ்வரத்வஜ்ஞாபகமான—வ.

7. வாஜயஉ_நிண_யஃ ॥

இப்படித் தம்முடைய ஸ்வலாவத்தையும் வூலாவத்தையும் வெளியிட்டு, மேல் 'இவன் துஷ்டனேயாகிலும், நாம் சுஸாஞரேயாகிலும், வூாணவய_ஜமாக சரணுகதரக்ஷணம் பண்ணவேண்டும்; இது வே வாஜயஉ—ம்' என்னுமிடத்தை கவொதொவாவூா நவஸஹகுத ‡கண்ணூாமாயாவியிஜூவத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்:

[1]"ஶுஉயதெ ஹி கவொதெந ஶத்ருஃ ஶரணாகதஃ।
சுவிதஸு யஶாநூாயம் ஸெஸு ஶாம்ஸெநிஉஜிதஃ ॥"

(ஶுஉயதெ ஹி) என்கிற இத்தாலே [2]"ஶூணூாஜநு கவிஜெதாம் ஸவாவாவூணாஶிநீம்। நூவதெஉ_ஃவஃகஃநுஸு கவிதா ஹாரு வெண யா" என்றும் [3]"ய ஜஂ ஶூணூயாஜிதூம் * வஶொவூா நஜூதஜம்। விஉஜஸுவ_வாவெஹூஃ ஸ்வஂ_ஜொகம் ஸ ஶுதி ॥" என்றும் சொல்லுகிறபடியே † வாவநதஉவத்தாலே ஸர்வரும் ஆதரித்துக்கேட்கும்படி ஸஉவிதமாகிறது. (ஶுஉயதெ) விவூகீண_ங்களாய் சுநஞங்களான ஶுதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லார்க்கு இதுவும் ஒரு மூலையிலே காணலாய்க்காணும் இருப்பது. (ஶுஉயதெ) ஹாம_வாதிகள் சொல்ல ஊவஃகஃநாதிகள் கேட்கலாமத்தனைபோக்கி, எத்தனையேனும் காருணிகராயிருப்பாராலும் இப்படி அநுஷ்டிக்கை அசக்யம்காணும். (ஹி) சுதிவூஸிஜமாகையாலும், சுநூவூதாஜமாகையாலும், இவ்வூதாஜம் எங்களுக்கு முன்னே

---

[1] ரா. யு. 18. 24. [2] இதி. ஸமு. 8. 5, 128. † பாவநத் வத்தாலே--வ. ‡ கண்டுமஹர்ஷிகாதா—க. * கவொதாவூா நம்* ஐதி ஊஜிதெ.

நீங்களும் கேட்டுப் போருமதன்றே? நம்பக்கல் பரிவாலே வந்த கலக்கத்தை விட்டு நீரே வூதிவஸா நம் பண்ணிப் பாரீர். (கவொதெந) ஒரு தெவூவணிகனுமன்று; வணூசாகூத்தில் பிறந்தானொருவனும் அன்று; ஸாசாநூயசூயொமூ உநாஷூஜாதீயனுமன்று; ஒரு திய்யுகூ செய்தபடி இது. இப்படி இத்தர்மம் திர்யக்குகளுக்கும் கூட ரக்ஷணீயமாயிருக்க, யசூவூவதூக ரான நாம் இருந்து சரணுகதனை வயூன் என்பதும் தூஜவூன் என்பதுமாகா நின்றேம். (கவொதெந) ஒற்றைக் கபோதமாகையாலே விலக்குகைக்கிடான பரிவர் இல்லாமையாலும், 'ஈயூம்' என்று ஶ்ருதியில் ஓதுகிற படியே ஸஹாயிகாரத்தாலே யசூயிலே சொருகி, [1]"ஶூணா வாவஹிதஃ காஞு யதெூ வக்ஷூாசூஹம் ஹிதம்। வூாணொவி கவயா நிதூம் ஸம்ரக்ஷூஃ ஶரணாமதஃ" என்று யசூத்திலே வூரிப்பிக்கிற ஸஹயசூவாரிணீ ஸங்கியாலும், அக்கபோதம் சடக்கென சரணுகத ரக்ஷணதர்மம் அநுஷ்டிக்கப் பெற்றதிறே. (ஶதூஃ) கபோதத்திற்கு வேடன்தானே ஸாயூாவஹாரம் பண்ணின சத்ருவாயிருக்கும்; நமக்கு விபீஷணன் அப்படிப் பட்ட சத்ருவிருந்த ஊரினின்றும் வந்தானத்தனையன்றே? (ஶரணாமதஃ) கபோதமிருந்த மரத்தடியிலே வேடன் யாசூஜீகமாக வந்தானத்தனை.

[2]"ஸொஹஜஷி ஶிரஸா கூகவா வாகூசாஸ வநஸதிம்। ஶரணம் ஹி மதொஸூசூ தெவதாம் ஈிஹ வாவிநீ" என்று வநஸதிதெவதையைக் குறித்து ஶரணஶஸூம் வூயொமித்தானுகிலும், இக்கபோதத்தைக் குறித்து ஶர

---

[1] இதி. ஸமு. 8. 40. [2] இதி. ஸமு. 8. 24.

ணஸவும் வூயொமித்திலன். விபீஷணன் வாதுரா ராதிகள் எல்லாவற்றையும் விட்டு [1]"ராவவம் ஶரணம் மதஃ" என்று நமக்குக் கூடிவுனை ரவாமாக்ஷவ ஸவாரத்திலே ஶாரணாமதாக்ஷணம் பண்ணினபடி யை நினைப்பித்துக்கொண்டு நம்மை யஶாகூஶம் சரணு கதனுன். (கவிடதஸ்) வேடனுகையாலே பக்ஷிஜா திக்கு வூகூதூ ஶதூவுமாய், *விஶேஷித்துத் தன் ஹாயடாவஷதடூவுமான இவன் பட்டதுபடுகிருன் என்று இருப்புதல், அவஸரத்திலே நலிய விரகுதே டுதல் செய்ய வூாவுமாயிருக்க, கதியினை ஷெவணுகவியி க்கிற ஶுதியின்படியே தேவர்களை ஆராயிக்கும்திறத் திலே கஹீஶவமாகவன்றே கபோதம் அர்ச்சித்தபடி. நாமும் சரணுகதனை [2]"வயூதாஷெஷ தீவெுண ஜணெ ந ஸவிவெஃ ஸஹ" என்று சுநாவஸிவயடுகமாக நன்ருக அர்ச்சியாநின்ரேம். (யஶாநூயம்) ஶீதத் தாலும் க்ஷுத்தாலும் ஆதடுனை வேடனுக்கு கவெ க்ஷிதங்களான கூஹூநயநாதிகளைப் பண்ணி, நல்விரு ந்து வந்தால் ஆதரிக்கும்படி தப்பாதே, கஙவிடஷாரம ஙமில்லாதே அக்கபோதம் ஆதரித்தபடி. (யஶாநூயம்) இன்சொல் முதலாக வூாணவயடுகமாக சரணுகத விஷயத்தில் ஶக்திவாவநம் பண்ணுதே செய்த பரிவெல் லாம் அளவாயிருக்குமத்தனை போக்கி, மிகுதியுண்டோ? (ஷெஷ்ஸ ஊம்ஷெநிடஊஞூதஃ)- புறம்பே சில ஆஹா ரங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து இட்டதன்று; தன்னு டையதான ஊவூாஷாங்களிலே சிலவற்றை இட்டு உவவரித்ததுமன்று; விவேகமில்லாதார் தானுக கஹிஶா

[1] ரா. யு. 17. 14. [2] ரா. யு. 17, 27. *விசேஷித்து பார்யாக.

நித்திருக்கக் கடவதாய், விவேகிகளும் ‘ஶ்ரேஷ்டமான யஜ்ஞஸாதநம்’ என்று பேணக்கடவதான சரீரத்தின் மாம்ஸங்களாலேயன்றோ அவனை உபசாரபூர்வகமாக ‡ நல்விருந்தாட்ட ப்ரவர்த்தித்தது. §(ஶாஸ்த்ரீய) ஸம்ஸ்காரங்களைப் பிரித்து இட்டதன்று; கடுகப் பசி தீர்க்கவேண்டும் என்று வேடனுக்குத் தனக்குள்ள அவயவங்கள் ஒன்றும் சேஷியாதபடி ஸஹஜாதீயரைப்போலே இதொரு உபாதேயவஸ்துவாக நினைத்து நெருப்பிலேகாணும் விழுந்தது.

இப்படி இஶ்லோகத்தில் சொன்ன அர்த்தம் தன்னை தம்முடைய அநுஷ்டானத்திற்கு ஹேதுவாக அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, இப்படியானால் நமக்கு சரணாகதரக்ஷணம் கைமுதிகந்யாயஸித்தமன்றோ’ என்று அருளிச் செய்கிறார்.

[1]“ஸ ஹி தம் ப்ரதிஜக்ராஹ பார்யாஹர்தாரமாகதம் ।
கபோதோ வாநரஶ்ரேஷ்ட கிம் புநர்மத்விதோ ஜந: ॥”

(ஸ ஹி)—அக்கபோதம் நம்மைப்போலே யஜ்ஞாநுஷ்டாநம் பண்ணக்கடவ ஜாதிகளில் ஒன்றிலேயாதல், சரண்ய வம்சத்திலே யாதல் பிறந்ததன்று என்னுமிடம் ப்ரஸித்தமாயன்றோ இருப்பது. ¶ (தம்) ஜாதியாலும் விசேஷித்துத் தன் கொடுமையாலும் [2]“கபிஞ்ஜல க்ஷுத்ர ஸமாசார: பக்ஷிணாம் காலஸந்நிப:” என்று பக்ஷிஜாதிக்காக விரோதியாய், கபோதமிருந்தவிடத்திலே

---

[1] ரா. யு. 18. 25. [2] இதி. ஸமு. 8. 6. ¶ தன் ஜாதியாலும்—க.
‡ நல்விருந்தூட்ட—வ. § ஶ்ரேஷ்ட ஶாம்ஸோஷ—க.

யாத்ருச்சிகமாக வந்து விழுந்ததற்கு மேலே கபோதத்தைக் குறித்து ஒரு உவாயவூயொமாஹிதனுய், விவரீதாநுஷ்டாநத்திலும் நிலைகுலையாதவனுய், சுநூதாவமெயமாதல் சுநூகஒருவாதவூஹஜமாதலின்றிக்கே கிடீர் அவ்வேடன் இருப்பது. (ஹஹிதம் ஹூதிஜநூாஹ)-தன்னை யழியமாறியன்றே அவ்வேடனைக் கைக்கொண்டு ரக்ஷித்தது. முன்பு ஶதூவென்று பொதுவிலே அருளிச்செய்ததை அவன் வூத்தியைக் காட்டி விசேஷிக்கிறுர் (ஹாய-ராஹத-ாஶ). இப்படியே ராவணன் வந்தாலும், நமக்குக் கைக்கொள்ள வேண்டியன்றே இருப்பது என்று திருவுள்ளம். (சூமதம்) இவன் தன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்குச் செய்த உபாயாநுஷ்டாநம் கபோதமிருந்த மரத்தடியிலே வந்தவளவே கிடீர், அல்லது வநஸ்பதிதேவதையைக் குறித்து சரணம் என்று சொன்ன ஶவூம் கபோதம் கேட்டதில்லை. (கவொதஃ)-முன்பே கபோதம் என்று சொல்லியிருக்க, $ இருகாலுமிட்டு 'கபோதம்' என்றது ஶிவியினுடைய ஶரணாமதாக்ஷணயஊம் சொல்லுகிற ஶெநகவொதவூதூந்த்தில் போலே கபோதவேஷம் கொண்டானெருதேவனே ரிஷியோ என்று ஶஜியாமைக்காக இது வஒவ-ாகஊவிஶெஷத்தாலே மஜெரூாதிகளைப்போலே திர்யக்காயிருக்க இப்படி யஊ-ாநுஷ்டாநயொமமாய்ப் பிறந்தது. (வாநரஶ்ரெஷ்ட)- வேறேயும் ஒரு திர்யக் சத்ருவான வேடனை ரக்ஷித்தபடி கேளீர். வாநரஜாதிகளுக்கு முடிசூடின நீர் வூாவூவாநரஸம்வாதம் கேட்டறியீரோ ? ஒரு புலி வந்து தொடர,

$ இருகால்மட்டு—வ.

தான் இருந்த மரத்தடியிலே வந்து ஏறினவேடனை, அந்த வ்யாக்ரம் விடச்சொல்ல, இவனை சரணாகதன் என்று வாநரம் ரக்ஷித்தது. அப்போது மரத்தடியை விடாதே கிடக்கிற புலி, இவ்வாநரம் தூங்கினவளவிலே, வேடனைப் பார்த்து 'உன்னை விடுகிறேன், வாநரத்தைத் தள்ளவல்லையோ' என்ன; பாபஸ்வபாவியான வேடன் தன்னை ரக்ஷித்த வாநரத்தைத் தள்ளினவளவிலே, வாநரத்தைப் பிடித்து, 'உன்னை விடுகிறேன், தனக்கு உபகாரகனான உன்னைத் தள்ளின வேடனைத் தள்ளித் தரவல்லையோ' என்று க்ஷுத்பீடாஸம்ருத்தமான புலி சொல்ல; ஸத்வ்ருத்தான வாநரம் *ப்ராணாத்யயஶ்ரேயாகையாலே ஸஹ்ருதயமாக இசைந்து, புலி விட்டவாறே மரத்தில் ஏறி, சத்ருவான வேடனைப் பின்பும் போக்கற்றுத் தான் இருந்த மரத்தில் இருந்தேயடியாக சரணாகதன் என்று ரக்ஷித்தது. நீர் வாநரங்களுக்கு முடிசூடியிருந்தாலும், உங்களுக்கு ஜாதிஸாம்யம் என்று பார்த்தாகிலும் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? (வாநரஶ்ரேஷ்ட)- முதலிகள் கலங்கினால் தெளிவிக்க இருக்கிற நீர் கலங்கலாமோ? (வாநரஶ்ரேஷ்ட). வாயுவம்சத்தில் இருந்தவாறே உமக்கு ஶரணாகதரக்ஷை ஶிக்ஷித்ததோ? (வாநரஶ்ரேஷ்ட)—வாநரமாத்ரமல்லீரே; ஸுக்ரீவனுடைய மந்த்ரியுமாய் ஸந்திவிக்ரஹங்களை அறிந்தும் இருக்கிற நீர் அல்லாத வாநரங்களைப் போலே சாபல்யம் பண்ணப்பெறுவதிரோ? (கிம் வாநரத்வேந ஜநா:) கபோதம் செய்தபடி கண்டால் நம்போலிகளுக்கு கேட்

---

* ப்ராணாத்யயஶ்ரேய—க.

கவேணுமோ ? நாம் சரணுகதரக்ஷணத்திற்குக் கொடி எடுத்த ரவாுவம்ஶத்தில்

[1]“ஷஷிவ_ுஷ_ுஸஹஸ்ராணி லோகஸ்ய வா தாஹிதா। வாணுாஸ்ாதவத்ஸ்ய ஹாயாயாம் ஜரிதம் ஏயா ॥”

என்று அறுபதினயிரம் ஆண்டு வெண்கொற்றைக் குடைதன் நிழலொழிய வேறொரு நிழலில் ஒதுங்காதே லோகாக்ஷணாய_ுமாக பத்துத்திக்கிலும் தேர்நடத்திப் ஞூஸிஜனை தசரதன்மகனுய், வஸிஷ்விஸ்ாமித்ர ஶிஷ்யனுய், ஊறாயோமியாக ஞூவ்ாதனுன ஜநகனோடே ஸம்பஷம் பண்ணின நாம் [2]“ராஜோ விரஹவாநு யஉ_ுஃ” என்று உடம்பில் ஶிஷ்டயா ஞூஸிஜியை ஏறிட்டுக்கொண்டு [3]“ஶய_ுாவா நாம் வ லோகஸ்ய கத_ுா காரயிதா வ ஸஃ” என்கிறபடியே இத்தனைகாலமும் நம்முடைய கைபார்த்து நாட்டார் அநுஷ்டிக்கும்படி நடந்து போந்து, இன்று ஶரணாமதவாதம் பண்ணினுல், நாடு என்படக்கடவது ? (ஊஜியஃ) நம்முடைய வூதம் பின்பு சொல்லக்கடவோம்; [4]“ஸாஊாநேஹாZயம் யஉ_ுவெதா நடுராணாம்” என்கிறபடியே நம்போலிகள் எல்லார்க்கும் இதுவேபொதுவாய்க்காணும் இருப்பது. (ஊஜியஃ)— நம்போலிகள் சரணுகதனை விடுவார்களோ ? ஹிம்ஸாஹிரவிகளாகையாலே சுவயஸ்ரை வயிக்கவல்ல ராவணாதிகளுக்கன்றே * இப்படிக்கு ஒத்த காரியங்கள் ருசிப்பது. (ஜநஃ) சரணுகதனை வரித்ஜித்தவன் என்ன பிறப்புப் பிறந்தானுகக் கடவன்? நம்போலிகளுக்கு ஜநவூயொஜநம் ஶரணாமதாக்ஷணமன்றே ?

---

[1] ரா. அ. 2. 7. [2] ரா. ஆ. 37. 13. [3] ரா. ஸு. 35. 11.

4

* இப்படிப்பட்ட—வ.

ஶிஷ்டாசாரம் ப்ரமாணமேயாகிலும், ஒரு கபோதம் அநுஷ்டித்தது என்று ஒரு ப்ரமாணம் உண்டோ? இதற்கு வியாயகமாய் இருப்பதொரு வாக்யம் வேண்டாவோ என்கிற சங்கையாலே கண்டு என்பானொரு மஹர்ஷிகண்டதொரு காதையைக் கேளீர் என்கிறார்.

[1]“ஜுஷேஃ கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டுநா பரமர்ஷிணா।
ஶ்ருணு காதாம் புரா கீதாம் தர்மிஷ்டாம் ஸத்யவாதிநா॥”

‘கண்டு’ என்கிற மஹர்ஷியினுடைய ஜந்மப்ரகர்ஷத்தை முற்படக் கேளீர். (ஜுஷேஃ கண்வஸ்ய புத்ரேண) தான்தோன்றியன்றிக்கே [2]“யஸ்ய ஸ்யாத் ஶ்ரோத்ரியஃ பிதா” என்கிறபடியே அவனுடைய பிதாவும் வேதவேதாத்யாயியாய் ஜிதேந்த்ரியஸ்வபாவனாய்க்காணும் இருப்பது. ஆனால் பறப்பதின் குட்டி தவழாதிறே. (கண்வஸ்ய புத்ரேண) மஹாதபாவான † கண்வமஹர்ஷிக்கு ஸம்ஸாரநிவர்த்தகனாய்க்காணும் இவன் பிறந்தது. (கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டுநா) பிதாவின் பெயராலும் தன்பெயராலும் ப்ரஸித்தனாய்க் காணும் இருப்பது. (கண்டுநா) அவன்தன் பெருமையைப்பார்த்தால், [3]“ஸ பாவி ஶுத்தபாவோ கண்டுஃ” என்று ‡மஹர்ஷிகள் கொண்டாடும்படியான பெயருடையானொருவன்காணும். (ஜுஷேஃ புத்ரேண. பரமர்ஷிணா) விளக்கில் கொளுத்தின பந்தம் என்னும்படிகாணும் ப்ரகாஶகஸ்வரூபனான பிதாவிலும் காட்டில் இவனுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸம் இருக்கும்படி. (ஶ்ருணு) இத்த

---

[1] ரா. யு. 18. 26. [2] மநு. 3. 137. [3] வி. பு. 1. 5. 52.

† கண்வனென்கிற மஹரிஷிக்கு—க. ‡ ப்ரஹ்மர்ஷிகள்—வ.

னொருநாளும் இச்சாகை உம்முடைய செவியில் படா மையிறே நீர் இப்படிக் கலங்குகிறது. இத்தை ஸாவதா நராய்க் கேளீர். (ஸமாஸம்) இது பெரிய பொருள்களை யெல்லாம் பொதிந்துகொண்டு எளிதாகக் கேட்கலாம் படி சுருங்கின பாசுரமாய்க்காணும் இருப்பது. (புராணீம்) இன்று முதலாகக் கட்டினதொன்றன்றுகாணும் இது; வேதம்போலே பழையதாய் இருப்பதொன்று. (ஸ்ரீதாம்) கண்டுவான மஹர்ஷியும் இத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான் என்று இராதேகிடீர். ரிக்கை ஸாமமாகப் பாடுமாப் போலே பண்டே உள்ளதொன்றை அவன் பாடினனத் தனை. (ஸ்ரீதாம்)—அவன் செய்தானாகிலும் அந்த ஸாவிஸ்ருதிபோலே ஸஸ்ஹவாவங்களையும் போக்கவற்றாய்க் காணும் இருப்பது. (யஜுஷ்யாம்) போலியான தர்மங் களைப் போலன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷச்ருதிஸித்தமானவாஜ ஸநேயத்தை விஷயமாக உடைத்தாய்க்காணும் இச் சாகை இருப்பது. (ஸத்யவாதிநா)— ஸத்யவாதீஸ்ரீ னான கண்டு என்கிற மஹர்ஷி வாய்வெருவிச்சொன்ன லும், பழுதாயிருப்பதொரு 'வ'வ்வும் 'த'வ்வும் கூட்டு கையுமன்றிக்கேகாணும் இருப்பது. இதில் 'வாஜ ஷிணா' என்று யதார்த்தவிஷயத்வம் சொல்லிற்று; 'ஸத்யவாதிநா' என்று யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வம் சொல் லிற்று; 'யஜுஷ்யாம்' என்று உபதேசத்தினுடைய வாஜ ப்ரயோஜநத்வம் சொல்லிற்று. இத்தால் 'ஸ்ருதிஸ்ருதங் களற்று ஸவர்ணாகஹிதம் சொல்லுவானொருவன்' என்று ஸூத்ரகாரிஸம் சொல்லித்தாய்த்து.

மேல் 'கண்வசாகை' என்று எடுக்கிற நாலரை ஸ்லோகத்தில் ப்ரதமஸ்லோகத்தாலே வர்ணாச்ரமா

மதி இல்லையே யாகிலும், போக்கற்ற உபாயத்தில் ஆத்மநிக்ஷேபாதிரூபாயவ்யஞ்ஜகங்களாய்க் கொண்டு சரணாகதியினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்களான அஞ்ஜலிப்ரணாமாதிமாத்ரங்களை நேர்ந்தவனையும் அழியக்கொடுக்கலாகாது என்கிறார்.

[1]"பத்தாஞ்ஜலிபுடம் தீநம் யாசந்தம் ஶரணாகதம் ।
ந ஹந்யாதாந்ருஶம்ஸ்யார்த்தம் அபி ஶத்ரும் பரந்தப ॥"

(பத்தாஞ்ஜலிபுடம்)--ஆநுகூல்யவ்ருத்தியும் ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியும் இல்லையேயாகிலும், கையில் அஞ்ஜலிமாத்ரமே அமையும். [2]"அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்கிறபடியே அத்யந்தக்ரூரனையும் கடுக இரங்கப் பண்ணும் §முத்ரை அன்றோ இது? (தீநம்) அஞ்ஜலியும் ¶வாக்யமாத்ரமும் நேராதே கார்பண்யம் தோற்ற நிற்கும் நிலையே அமையும். (யாசந்தம்) கை கூப்பிற்றிலனேயாகிலும், கார்பண்யமும் தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், அபேக்ஷயமாக இரக்கவும் அமையும். (ஶரணாகதம்)— அஞ்ஜலிபந்தாதிகள் மூன்றும் இல்லையேயாகிலும் *ரக்ஷகன் கிடைக்குமோ என்று இருந்த இடத்திலே வந்து புகுர அமையும். முதல் ஸ்வரக்ஷாபர நிக்ஷேபரூபையான சரணாகதியில் ஶக்யஸாதநங்களைச் சொல்லிற்றாய், இங்கே 'ஶரணாகதம்' என்று ப்ரபத்யஶரணாகதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (ந ஹந்யாத்)-தான் அழியச் செய்தல், ரக்ஷிக்க ஶக்தனை தன் உபேக்ஷாதிகளாலே அழியக்கொடுப்

[1] ரா. யு. 18. 27. [2] பாரத்வாஜஸ. § முத்ரை இதன்றோ?-க.
¶ வாக்மாத்ரமும்—வ. * ரக்ஷகரை—க.

புதல் செய்யப்பெருன். இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஸௌஹார்த்தார்த்தமோ, பரலோகார்த்தமோ, ப்ரத்யவாய பரிஹாரார்த்தமோ என்ன; அவை நிற்க, முற்பட ப்ரயோஜநாந்தரம் சொல்லுகிறது (ஆந்ருஶம்ஸ்யார்த்தம்) ஆந்ருஶம்ஸ்யமாகிற மஹாகுணத்தை ரக்ஷிக்கைக்காகவுமாம்; 'ந்ருஶம்ஸன்' என்று நாட்டார் சீ சீ என்னுமைக்காகவுமாம். (அபி ஶத்ரும்)--நேரே சத்ருதான் வந்து சரணாகதனானாலும் அழியவிடவொண்ணாதபடியானால், இதற்கு முன்பு ஒரு குற்றம் காணாதிருக்க, சத்ரு இருந்த ஊரில் நின்றும் வந்தான் என்கிற இவ்வளவைக் கொண்டு, சரணாகதனானவனை அழியக்கொடுக்கலாமோ என்று தாத்பர்யம். (பரந்தப)— சரணாகதனோடேயோ நம் சேவகம் காட்டுவது? நேரே பொருமவனோடேயன்றோ?

'ந ஹந்யாத்' என்று தான் கொல்லாதொழியுமளவன்றோ என்ன, அங்ஙனன்று; சரணாகதனை வேறொருத்தர் நலியும்போது, 'ஆர்த்தன்' 'த்ருப்தன்' என்கிற ஶரணாகதாவஸ்தாவிஶேஷங்களைப் பாராதே, தன் ப்ராணன்களை அழியமாறியும் அவனை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்கிருர்.

[1]"ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாகத:।
அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ॥"

(ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த:)—'இப்போதே அபிமதஸித்தி உண்டாகவேண்டும்' என்று விலம்பாக்ஷமனன்றிக்கே இருக்கவுமாம்; விலம்பித்துப்பெறலாவதொரு

[1] ரா. யு. 18. 28.

ஸ்நேஹத்தைக் கோலி 'என்றேனுமாக ஶிக்ஷிதம் ஸக்யம் அன்றோ' என்று தேறியிருக்கவுமாம்; * இவனுக்கும் ஶிக்ஷிதத்தைப்பற்ற ஶங்கை யுதைதையாலே ஆதி உண்டு. அங்ஙனன்றிக்கே ப்ராணாயாமாதிகனாய் இருக்கவுமாம்; இவை யன்றிக்கே இருக்கவுமாம், ‡ என்றும் ஆதர்த்யமுவிகாரம் சொல்லுவர்கள். (யஶேஷாம் ப்ராணாதநஃ)—இதற்குமுன் முகமறியாதார் இருந்தவிடத்தே வரவமையும். (ஶநிஃ)— அவன் ஸத்த்வம் அடியறுதே உள்ளே கிடக்கச்செய்தே, ஸந்தாவனையைப் பண்ணிவந்தாலுமாம். (ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்யஃ)—ஶரீரங்களான ப்ராணன்களை விட்டு, ஸ்திரமான சரணாகதரக்ஷணதர்மத்தைப் பற்றவன்றோ ப்ராவதம். இவ்வர்த்தத்தை,

[1] "ஆர்தம் வா யதி வா த்ருப்தம் பரேஷாம் ஶரணாகதம் । அரிஃ ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்யஃ க்ருதாத்மநா ॥"

என்றும் §, "ப்ராணைரபி ஶ்ரயா ராஜந் ரக்ஷிதஃ க்ருபணோ ஜநஃ" என்றும் ¶ ஶௌநகவோபதேஶத்திலே ஶிபியைக்குறித்து ஜந்ஸன் சொன்னான். (க்ருதாத்மநா)—இப்படிச் செய்யாதபோது இவன்கற்ற கல்வியெல்லாம் என் செய்ததாகக் கடவது? [2] "விதாஶ்சைதிக்ருத்ஸ்நமஸ்ய" என்னும்படியாமித்தனையிறே. தன்னை ரக்ஷித்த வாநரத்தைத் தள்ளின வேடனைப் போலே, ரக்ஷிதனான சரணாகதன் பின்பு க்ருதக்நனாய் ப்ரதிகூலனானபோது, தான் அவனுடைய ஶிக்ஷாதிகளில்

[1] இதி. ஸமு. 4. 74, 75. [2] கௌதமதர்ம. 2. 12. 6. * இவனுக்கு—க. ‡ என்று—க. § 'என்றும்'-இது இல்லை—வ. ¶ என்று—வ.

ஶக்தனாகில் ஸ்வஸத்த்வத்தாலே ரக்ஷிக்கவும், அவற்றில் ஶக்தனல்லாதபோது பின்பு அவன் ஶரணாக³தனாய்ச் சரணாகதன் ஆனாகில் க்ஷமிக்கவும், அங்ஙனல்லாதபோது உபேக்ஷிக்கலான †ப்ராதிகூல்யத்தை உபேக்ஷிக்கவும், தன்னுடைய யதா²ஸத்த்வாநுரூபமாக ப்ரவ்ருத்திக்குமாகில் ஸாத்த்விகரோஷமில்லாத ஸமாதியாலே யதா²ஶக்தி விலக்கிக்கொள்ளவும் ப்ராப்தம்.

மேலிரண்டு ஶ்லோகத்தாலே ஶரணாக³தபரித்யாக³த்தில் வரும் த்³ருஷ்டாத்³ருஷ்டப்ரத்யவாயங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[1]"ஸ சேத்³ ப⁴யாத்³வா மோஹாத்³வா காமாத்³வாऽபி ந ரக்ஷதி।
ஸ்வயா ஶக்த்யா யதா²ஸத்த்வம் தத்பாபம் லோகக³ர்ஹிதம்॥"

(ப⁴யாத்³வா) சரணாகதனைக் கைக்கொண்டால் ப்ரப³லமான விரோதிகள் நம்மையும் ‡நலியில் செய்வதென் என்னும் அச்சத்தாலேயாதல் என்றபடி. ஸேந்த்³ரதக்ஷகந்யாயம் இங்கேகண்டுகொள்வது. (மோஹாத்³வா) [2]"ஈத்³ருஶம் வ்யஸநம் ப்ராப்தம் ப்⁴ராதரம் ய: பரித்யஜேத்" என்றாற்போலே சில ஶாஸ்த்ராபா⁴ஸங்களாலே வந்த கலக்கத்தாலேயாதல் என்றபடி. (காமாத்³வா)— ஸாம்ராஜ்யாதி³ பு⁴ஜநஸௌக்²யமான ஸ்வஸுக²ஸங்க³த்தாலேயாதல் என்றபடி; அங்ஙனன்றிக்கே ஹிம்ஸாஸ்வபா⁴விகளான ராக்ஷஸரைப்போலே இவன் படுவது கண்டால் ஆகாதோ

[1] ரா. யு. 18. 30. [2] ரா. யு. 18. 5. ‡நலியச் செய்வது— க.
† ப்ராதிகூல்யத்தையும்— க.

என்கிற விவரீதரூஷியாலேயாதல் என்றுமாம்; அப்படியே சரணுகதனுடைய சத்ருவின்பக்கலிலே கைக்கூலியை ஆசைப்பட்டு என்னவுமாம். (ஃவி)—வகு வஹாவகாரங்களை நினைத்துவரும் ஔஃாஸீநும் முதலான வேறு ஏதேனுமொரு ஹேதுவாலே யாகவுமாம். (நரக்ஷிதஃ)—கிணற்றின்கரையில் பிள்ளையை வாங்காதாற்போலே, ரக்ஷியாதமட்டும் கிடீர் நாம் சொல்லப் புகுகிற பாபம். இப்படியானுல் தானேநலியுமளவிலே என்ன விளையக்கடவது? (ஸுயா ஶக்ஷா)--தன் ஶக்திவாவநம் பண்ணுதே ரக்ஷிக்கவேண்டும்; அங்ஙனன்றிக்கே கைக்கொள்ளவுமாம், கைவிடவுமாம், தான்வல்லதொரு விரகால் என்று தாத்பர்யம். ரவஹூஜாதிகள் ஸுாஹணாஃிகளைத் தாங்கள் கைக்கொண்டு ரக்ஷித்தார்கள்; $தேவர்களும் ரிஷிகளும் காகத்தைப் போக்கற்றது என்று பெருமாள் கைக்கொள்ளுகைக்காகத் தாங்கள் கைவிட்டு ரக்ஷித்தார்கள். (யமாவஶ்யம்)- லோகத்திற்குக் கண்காணிகளாகப் படைத்த ஸூஃிதூாஃிபதிஞலு ஸாக்ஷிகளும், இவர்களுக்கும் மேல் கண்காணியாய் †ஸர்வஸாக்ஷியான ஸர்வேஶ்வரனும் கண்டுகொண்டிருக்க, தான் ஶக்தனயிருக்கச் செய்தே சில *ஹேதுங்களாலே தனக்கு ஶக்தியில்லாமையைக் காட்டி, “ஶொவணிவ ரூஃணிவ’ ’என்கிற கணக்கிலே கண்ணழிக்கப் பெருன். (தஜூாவம்)- அந்த வாவத்தின் கொடுமையைக் கேளீர்.

T *ஹேதுங்களாலே—க. †ஸர்வஸாக்ஷியுமான—வ.

$ஸுரர்களும் பரமரிஷிகளும் ‘காகம் அநந்யகதிகம்’ என்று பகவான் ரக்ஷிப்பர் என்று உபேக்ஷித்து ரக்ஷித்தார்கள்—வ.

இது நஹுஷப்ருஹஸ்பதிஸம்வாதாதிகளிலே அதிப்ரஸித்தமாய்க்காணும் இருப்பது. இதின் கொடுமையை,

[1]“ஶரணாகதாம் ந த்யஜேயம் இந்த்ராணீம் ச யஶஸ்விநீம் ।
தர்மஜ்ஞாம் தர்மஶீலாம் ச ந த்யஜேயமநிந்திதாம் ॥
நாகார்யம் கர்துமிச்சாமி ப்ராஹ்மணஸ்து விஶேஷத: ।
ஶ்ருததர்ம: ஸத்யஶீலோ ஜாநந் தர்மாநுஶாஸநம் ॥
நாஹமேதத் கரிஷ்யாமி கச்சத்வம் வை ஸுரோத்தமா: ।
அஸ்மிம்ஶ்சார்த்தே புரா கீதம் ப்ரஹ்மணா ஶ்ரூயதாமிதம் ॥
ந சாஸ்ய பீஜம் ரோஹதி ரோஹகாலே ந சாஸ்ய வர்ஷம் வர்ஷதி வர்ஷகாலே । பீதம் ப்ரபந்நம் ப்ரததாதி ஶத்ரவே ந ஸோऽந்தரம் லபதே த்ராணமிச்சந் ॥
மோகமந்நம் விந்ததி சாப்யசேதா: ஸ்வர்காத் லோகாத் ப்ரஶ்யதி நஷ்டசேஷ்ட: । பீதம் ப்ரபந்நம் ப்ரததாதி ஶத்ருவே ஸேந்த்ரா தேவா: ப்ரஹரந்த்யஸ்ய வஜ்ரம் ॥” என்று இந்த்ரபதம் ‡பெற்ற மதிகெட்ட நஹுஷனாலே ப்ரேரிதரான தேவர்களைக் குறித்து தேவபுரோஹிதன் சொன்னான். அப்படியே.

[2]“ப்ராயஶ்சித்தம் ந பஶ்யந்தி ப்ரஹ்மவாதிநோऽபி யே ।
ஶரணாகதஹந்த்ரூணாம் ஶுத்தி: க்வாபி ந வித்யதி ॥
பச்யந்தே நரகே யேந ப்ரஹ்மவாதிநோऽபி ஹி ।
ஶரணாகதஹந்தாரோ ந கேவல ரஜநீசர ॥” என்று ராவணாக்ஷஸஸம்வாதத்திலும் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தம். இத்தை [தம் ।
[3]“லோபாத் த்வேஷாத் பயாச்சாபி யஸ்த்யஜேச்சரணாக

¹ பார. உத். 12. 16-20. ² ³ இதி. ஸமு. 4. 18, 19, 52.
‡பெற்றும்—வ.

ப்ரஹ்மஹத்யாஸமம் தஸ்ய பாபமாஹுர்மநீஷிண: ॥
ஸர்வேஷாம் நிஷ்க்ருதிர்த்ருஷ்டா மஹாபாதகிநாமபி ।
ஶரணாகதஹந்தூர்ந த்ருஷ்டா நிஷ்க்ருதி: க்வசித் ॥
*ப்ராணிநம் பயார்த்தந்து ய: ஶக்த: ஸமுபேக்ஷதே ॥
ஸ யாதி நரகம் கோரமிதி ப்ராஹுர்மநீஷிண: ॥”
என்று ஶ்யேநரூபனான இந்த்ரனைக் குறித்து ஶிபிசக்ரவர்த்தி சொன்னான்.

[1]“ப்ராணாபீஷ்டநிஶம் ஶீதம் த்விஜம் வா ஶரணாகதம் ।
ஶக்தோऽபி ரக்ஷணே யோ ஹி ஸ யாதி ஶரணாகதம் ॥”
த்யஜேயம் யதி லோபாத்: ஸ்வப்ராணார்: பாபக்ருத் ஸர்வி ।
யஸ்த்யஜேச்சரணாயோகே ப்ரஹ்மஹத்யாம் ஸ விந்ததி ॥
என்று இதிஹாஸோத்தமத்திலும் சொல்லப்பட்டது.
[2]“யோ ஹி கஶ்சித் த்விஜம் ஹந்யாத் காம் வா லோகஸ்ய மாதரம் ।
ஶரணாகதம் ச யோ ஹந்யாத் துல்யம் தேஷாம் ச பாதகம் ॥”
என்று கபோதி தன்னைக் கட்டியிருக்கிற வேடனை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தன் பர்த்தாவான கபோதத்தைக் குறித்துச் சொல்லிற்று. (தத்வாவம்)—
[3]“ஶரணாகதம் பரித்யஜ்ய வேதம் விப்லாவ்ய ச த்விஜ: ।
ஸம்வத்ஸரம் யவாஹார: தத்பாபமபஸேதி ॥” என்று மந்வாதிகள் சொல்லுகிறபடியே ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ண அரிதாய்க்காணும் இப்பாபம் இருப்பது. (லோகமஹிஷ்டம்)

1   [2]பார. சா. 144, 25.   [3]மநு. 11, 198.
*ப்ராணிநாம் பயார்த்தாநாம் ய: கஶ்சித்—பா.

1 "தஷெவஶாமதவஸ்ராவஸ் கவொதஸ்ராஹயாயிநஃ।
கயஶவஸ்ஜியஷூராமம் காயநாசஃ ஸஜிவிநமஹிநத்ஃ॥"
என்று ஶிபி சொன்ன ஶிஷ்டமஹெயளவேயன்று; இது கேட்கிலும் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டுகையாலே நாட்டார் எல்லாரும் இவனை 'சீ சீ' என்று ஒருக்காலும் கூட்டிக்கொள்ளார்கள். ஆகையாலேயிறே
2 "஬ாலுவ்நாம்ஶ் க்ரதவ்நாம்ஶ் விஶ்ராஜாநவி யஃநதஃ।
ஶரணாமதஹஞ்ராம்ஶ் ஸ்த்ரீஹஞ்ராம்ஶ் ந ஸம்வஸெசு॥"
3 "ஶரணாமதவாலுஸ்த்ரீ ஹிம்ஸகாநு ஸம்வஸெஞ தா।
சீணநவ்ரதாநவி ஸதஃ க்ரதவ்நஸஹிதாநிமாநு॥"
என்று 'ஶரணாமதவாதகனையும், ஬ாலுவாதகனையும், ஸ்த்ரீயைக் கொன்றவனையும், க்ரதவ்நனையும், ப்ராயஶ்சித்தம் ¶பண்ணித் தங்களுக்கு ஶாஜ்ஞனாலும் ஒருக்காலும் கூட்டிக்கொள்ளலாகாது' என்று ஶாஷ்த்ரியஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிறது. ஆனபின்பு நாம் சரணாகதனை விட்டால், நம்மை நாடும் விஶ்வாமித்ராதிகளான மஹர்ஷிக்களும் ஒருக்காலும் கூட்டிக் கொள்ளார்கள் காணும்.

இப்படி த்ருஷ்டஃப்ரதவாயம் சொல்லிற்று; மேலதனம் அத்ருஷ்டஃப்ரதவாயம் சொல்லுகிறது—

4 "விநஷ்டஃ வஸ்யதஸ்யாரக்ஷிணஃ ஶரணாமதஃ।
அாதாய ஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸவம் மச்செதரக்ஷிதஃ॥"

ரக்ஷிக்கவல்லவனாயிருக்க ரக்ஷியாமலே அவன் காணச் செய்தே நஷ்டனான சரணாகதனுக்கு வேறொரு

---

[1] இதி. ஸமு. 4. 17. [2] மநு. 11. 190. [3] யாஜ்ஞ. 3. 5. 298.
[4] ரா. யு. 18. 30. ¶பண்ணிக்கொண்டு—வ.

க்ருஷிபண்ணவேண்டா; அவன் அநாதிகாலம் பண்ணின ஸுக்ருதத்தை எல்லாம் ஸவாஸநமாக வாங்கிக்கொண்டு, அவன் புகக்கடவ ஸ்வர்க்கலோகங்களையெல்லாம் தான் கைக்கொள்ளும். சரணாகதபரித்யாகியானவன் பக்கல் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகைக்கும் கைமுதலான ஸுக்ருதலேசமும் இல்லாமையாலே முழுக்க நரகங்களிலே விழுமத்தனை.

உத்தரார்த்தத்தாலே த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களை ஸங்க்ஷேபித்துச் சொல்லுகிறது.

[1]"அஸ்வர்க்யம் சாயஶஸ்யம் ச பலவீர்யவிநாஶநம்[2]।

சரணாகதனுக்கு சரீரம் ஒன்றும் அழியுமளவேயுள்ளது; அவனை அழியக் கொடுத்தவனுக்கு ஸ்வர்க்கமும், இங்குள்ள புகழும் பலவீர்யங்களும் மற்றும் சொல்லிச் சொல்லாத குணவிபூதிகளும் எல்லாம் அழியும்படியாயிருக்கும். சரணாகதனுக்கு ரக்ஷை பிறந்ததாகில் இங்கே நினைத்தது ஆம்; ரக்ஷை பிறந்ததில்லையாகில் விட்டவனுடைய ஸுக்ருதத்தை எல்லாம் கைக்கொண்டு தன் நினைவன்றிக்கே வந்த ஸ்வர்க்கலோகவாஸம் பெறலாம். ஒரு படியாலும் சரணாகதனுக்குக் காரியம் தப்புவதில்லை.

இப்படி சரணாகதனை ரக்ஷியாதபோது வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டதோஷம் ||சொல்லிற்று. மேலில் ச்லோகத்தாலே சரணாகத ரக்ஷணத்தில் வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டஸ்ரேயஸ்ஸம்ருத்தியை அருளிச் செய்துகொண்டு, கண்டு

---

[1] ரா. யு. 18. 31. ||தோஷங்கள்—வ. [ணே' இத்யதிக:।
[2] ஏவம் தோஷோ மஹாநத்ர ப்ரபந்நாநாமரக்ஷ

மஹர்ஷி சொன்ன அர்த்தத்திலே தமக்கு அநுஷ்டித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிறந்த ருசியை அருளிச் செய்கிறார்—

¹"கரிஷ்யாமி யதார்த்தம் து கண்டோர்வசநமுத்தமம்।
தர்மிஷ்டம் ச யசஸ்யம் ச ஸ்வர்க்யம் ஸ்யாத்து பலோதயே॥"

(கரிஷ்யாமி)— நாம் சரணாகதரக்ஷணம் பண்ணக் கடவோம்; ²"தர்ம: ஶ்ருதோ வா த்ருஷ்டோ வா" இத்யாதிகளை *அறிந்து தர்மிஷ்டரான நீங்கள் இதற்கு விலக்காமை என்றொரு ஸாஹாய்யமும் செய்து தரவேண்டும். (கரிஷ்யாமி)— அநுஷ்டிக்கைக்காகவன்றோ நாம் இக்காதையை கற்றது. ³"ந காதா காதிநம் ஶாஸ்தி" என்கிறபடியே ‡பூலிங்கசகுநியைப் போலே வேறொன்றைச் சொல்லி வேறொன்றைச் செய்கைக்கன்றே. (யதார்த்தம்)— பாதகமில்லாமையாலும் ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிஸம்வாதத்தாலும் பழுதற்ற பாசுரம். த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிருத்தமான உங்கள் வார்த்தையைக் காட்டில் அவன் வார்த்தைக்குள்ள விசேஷம் இருந்தபடி †கண்டீரே. (கண்டோர்வசநம்)— ⁴"தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்" என்னும்படி இருந்தால், ⁴"மஹாஜநோ யேந கத: ஸ பந்தா:" என்கிறபடியே பெரியனை கண்டு

---

¹ரா. யு. 18. 32. ²பார. ஆச்வ. 96. 31. ³பார. ஸபா. 64. 20. ⁴பார. வந. 314. 119. *பார்த்துமறிந்தும்—வ.

‡'ஸாஹஸத்தொழில் செய்யலாகாது' என்று பிறவற்றுக்குப் போதனை செய்து, சிங்கம் வாயைத்திறக்கும் போது தான் உட்புகுந்து அதன் தொண்டைத் தசையைத் தின்னும் ஸ்வபாவமுள்ளதாகக் கூறப்படும் 'குலிங்கம்' என்னும் பக்ஷி.

†கண்டீரே—க. வைஷம்யமிருந்தபடி—வ

வின் வழியைப் பின் செல்லுகைகாணும் நமக்குக் கார்யம். (உத்தமம்)— §உத்தமாதிகாரிவிஷயம். அங்ஙனன்றிக்கே இப்பாசுரத்திற்கு மேல் உம்மாலேயாதல், முதலிகளாலேயாதல், நம்மாலேயாதல், ஒரு கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாதபடி எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பாசுரம் காணும் இது. இதற்கு

[1]"ஸீதாபயப்ரதாநேந ஸர்வாந் காமாநவாப்ஸ்யஸி ।
ஜீவாத்மாஸ்ய ப்ரஹதே ஸர்வே சைவ ஸதா பவேத் ॥"

[2]"ஏகத: க்ரதவ: ஸர்வே ஸமக்ரவரதக்ஷிணா: ।
ஏகதோ பயபீதஸ்ய ப்ராணிந: ப்ராணரக்ஷணம் ॥"

என்று ஸம்வர்த்தாதிகள் சொன்ன தாத்காலிகபலமும் விபாககாலத்தில் பலமும் கேளீர். 'யஶிஷ்டம் ச யஶஸ்யம் ச' என்று தாத்காலிகத்திலே ஸித்தித்து நிற்கும் பலம்; 'ஸ்வர்க்யம் ஸ்வார்த்தம் மோக்ஷதம்' என்று ப்ரதிபந்தகம் கழிந்தால் விபாககாலத்தில் வரும் பலம்.

"நாதோ பூயஸ்தமோ யஜ்ஞ: கஶ்சிதந்யோஸ்தி வை த்விஜ ।
ப்ராணிநாம் பயபீதாநாமபயம் யத் ப்ரதீயதே ॥

[3]ஶ்ரேயாந் யஜ்ஞாத்க்ஷயபல: ஶரணாகதபாலநே ॥
யஜ்ஞநிஶ்சயதத்வஜ்ஞா ஸநாதநாப்ததக்ஷிணா: ॥" என்று

ஶிபிப்ரப்ருதிகள் அறுதியிட்டபடியே சரணாகதரக்ஷணமே யஜ்ஞங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முடிசூடின யஜ்ஞம். இதறிந்து காருணிகருமாய் ரக்ஷணஸமர்த்தருமாயிருக்குமவர்கள்பக்கல் சரணாகதிக்குப் பலஸித்தியில் ஸம்ஶ

---

[1] ஸம்வர்த்தஸ்மிருதி. 53. [2] இதி. ஸமு. 4. 3. [3] இதி. ஸமு. 8. 2.
§உத்தம விஷயர்—வ.

யம் இல்லை என்று திருவுள்ளம். [த்ராஸாத்வா ததோ ।
தீநோ வா ப்ரவ்ருத்தோ வா ஸர்வபாவேந வா புந: ஸர்வம் ப்ராப்நுயாத்
த்ராதவ்யஶ்ஶரணாகதஶ்ஶத்ருரப்யதிதிர்யதா ஶ்ராவ்யதே ।
*விஶ்வாமித்ரேண கோதமோ(?) நாரதாதிபி: வ்யாக்ரயந்த்ர(?)
நாளீஜங்க ப்ருஹஸ்பதிர்ஹி நஹுஷ ஸர்வாவய: ॥
இதி ஸாத்யநிர்ணய: ஸப்தமோ(அ)திகார: ॥

8. ஶரண்யவ்ரதவிஶேஷப்ரகாஶ: ॥

[1]"ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதி: ஸதாசார: ஸ்வஸ்ய ச ப்ரியமாத்மந: ।
ஸம்யக்ஸங்கல்பஜ: காமோ தர்மமூலமிதம் ஸ்ம்ருதம் ॥" என்று மஹர்ஷிகள் சொன்ன தர்மப்ரமாணங்கள் அஞ்சிலே நாலை அருளிச்செய்து காட்டி, பஞ்சமப்ரமாணத்தை அருளிச் செய்கிறார்—
[2]"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥"

---

[1] யாஜ்ஞ. ஸ்ம்ரு. 1. 7. [2] ரா. யு. 18. 33. † த்ராஸத:—வ.

* சரணுகதனை ரக்ஷித்தவர்கள்: விச்வாமித்ரர் சுநச்சேபனை ரக்ஷித்தார். புரூ மனைவியை அபஹரித்த வேடனையும்; வாநரம் தன்னைத் தள்ளின வேடனையும் புலியிடமிருந்து; ரகுமஹாராஜன் ராக்ஷஸனிடமிருந்து பிராமணனையும்;தேவஸ்திரீகள் தேவதைகளால் துரத்தப்பட்டு தங்களை சரணமடைந்த த்வஷ்டாவையும்- நாடீஜங் என்னும் கொக்கு தன்னையே கொன்ற பிராமணனையும் (பக்கம் பார்க்க); பிருஹஸ்பதி நஹுஷனிடமிருந்து இந்திராணியையும் ரக்ஷித்தார்கள்.

*(ஸகூஜ)-- மற்ற உபாயத்திலே சூவுதி ஸா ஷோய-மானாற் போலே காணும் வூவதியில் சுநா வுதி ஸாஷோய-மாய் இருக்கும்படி. 'ஊவ'காரத்தா லே நைரபேக்ஷ்யம் சொன்னபடி. 'வூவஞாய' 'தவா ஸீதி வ யாவதெ' என்கிற இரண்டாலுமாக மொவுரகவ வாணமும் சூதநிக்ஷெவமும் சொன்னபடி. 'வூவ ஞாய' என்று ஶாநஸமாய், 'யாவதெ' என்று வாவிகமாக வுமாம். அயத்தில் போலே அடைவே உவாயத்தை யும் †ஹுத்தையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். 'வூவஞாய' என்று மொவஷீவடி-நூயத்தாலே வூயொஜநாஞா வாஜனச் சொல்லி, 'தவாஸீதி வ யாவதெ' என்று சுந நூவூயொஜநனச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

[1]"ஶாணம் வ வூவஞாநாம் தவாஸீதி வ யாவதாம் ।
வூஸாஉம் விதூஸஞூணாஉவி கூவ-ஞி ஸாயவः ॥"

என்கிற ஶ்லோகத்திலும் இப்படியே யொவிதவிவ க்ஷையைக் கண்டு கொள்வது. [2]"வதூவி-யா ஹஜ ஷெ ஶா" என்கிற உவாஸநம்போலே [3]"தாவஉாதி-ஷயா வாஹா" ஐதூாதிவூஶாணங்களாலே வூவதியும் ஸகநுஹநுஸாயநமாயிருக்கும். 'சுஹயம்' என்று ஸஜ்ஞா வாஹாவத்தாலே ஸவ-ஹயாஹாவத்தையும் சொல்லு கிறது.

'ஸவ-ஹஹ்திெஹு' என்கிற இத்தை வஞுஎன்று சிலர் வூாவூாநம் பண்ணினர்கள். †சோமாசியாண்

---

[1]வி. த. 106. 53. [2]கீதை. 7.16. [3]வி. பு. 1. 9. 73.

*ஸகூ தெவ—க. ‡உவெயத்தையும்—வ.

†ஸோமாசியாண்டான்—க. (ஸோமயாஜி யாண்டான்)

டான் உள்ளிட்டார்கள் தவாஸ்மீதி என்று நிர்வஹித்தார்கள். இரண்டு பக்ஷத்திலுமுள்ள ஶப்³த³ஸ்வாரஸ்ய வ்யாக்²யாநங்களை தத்தத்³க்³ரந்த²ங்களிலே கண்டுகொள்வது.

அதில் பூர்வபக்ஷத்தில், 'ப்ரபந்நாய' என்கிற இதற்கு ஸங்கோசம் இல்லாமையாலே ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதி⁴காரத்வம் ஸித்³தி⁴க்கும்; தவாஸ்மீதிபக்ஷத்தில் ஸர்வாதி⁴காரத்வம் கண்டோ²க்தமாம். பூ⁴தயானால் கேவல ராவணாதி³ஶாத்ருத்தைப் பற்றவன்று; § ப்³ரஹ்மருத்³ராதி³களையும் நம்மையும்பற்ற பயம் இல்லாதபடி பண்ணுவோம் என்று அருளிச்செய்தபடியாம். தவாஸ்மீதியானால், விபீஷணன் என்று நினைக்கவேண்டா; ராவணன் தானாகிலும் நாம் அவனுக்கு அப⁴யப்ரதா³நம் பண்ணுவோம் என்றதாம். இப்பொருள் கீழில் ப்ரகரணத்திற்கும், மேலில் ப்ரகரணங்களில் ஶ்லோகங்களுக்கும் சேரும். இந்த யோஜனையில் ஸர்வரையும் பற்ற ப⁴யாபா⁴வம் அர்த²ஸித்³த⁴ம்.

[1]"நிதா³நம் ஸர்வஸித்³தா⁴நாம் ஶக: ஶுக்ரப்ரபு⁴: ।
இதி பஶ்யந் கஶாஸ்த்ரார்த²ம் காஸ்த்விந் விப⁴ஜேதி ஹி ॥
ஸர்வாபராத⁴நிஷ்க்ருத்யா ப்ரபத்த்யா கர்மணாமியம் ।
ப்ரஸாத³யந் ஹி பா⁴நஸ்க்தோ ப⁴யஸ்யாக³தி ॥
அபாயஸம்ப்லவே ஸத்³யோ யதா²ர்ஹம் ஸந்நிஶிஷ்யதே ।
ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்பு³ந: ஶரணம் வ்ரஜ ॥"
(அதஸ் வ்ரதம்) இது ¶ ப்ரமாணஸம்மதமாய், தவரில்

---

1 மூன்றும் ஸ்ரீதேசிகனுடைய காரிகைகள் என்று ஆசார்யர்கள்.
§ ப்ரஹ்மருத்ராதிகளையும்— வ. ¶ ஸர்வப்ரமாணஸம்மதமாய்—வ.

ப்ரத்யவாயம் வரும்படியான அத்ருஷ்டமான ஸஹஜமும் காணும். (அத:)— நமக்கு ஸங்கல்பம் நடத்துகைக்கு விலக்கான அஜ்ஞாநாஶக்திகள் ஒருக்காலும் வாராது காணும். ஆகையால் விலக்கவொண்ணாத இவ்வ்ரதத்தை பரிவரான நீங்களும் இசைந்து ரக்ஷியுங்கோள் என்று திருவுள்ளம்.

இச்ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்த வ்ரதத்தினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வத்தை ப்ரக்ருதமான ராவணவிபீஷணோதாஹரணத்திலே காட்டி, 'இவன் விபீஷணனேயாகிலும் ராவணனாகிலும் நாம் இவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணினோம். உம்மையும் முதலிகளையும் புருஷகாரமாகக் கொண்டு நம்மை சரணாகதனானவனை *ஆதிவாஹிகரான நீரே நம்மோடே சேர்த்து, நமக்கு இப்புருஷார்த்தத்தைத் தாரீர்' என்று ஸௌஹ்ருதாதிசயம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார்.

[1]"விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ।
ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா ॥"

நீங்கள் சொல்லுகிறப்போலே விபீஷணனாகவுமாம், ப்ரமோதத்தின் பேறு நாமும் பெறவேண்டும் என்று இருக்கிற நம்முடைய அபிப்ராயத்தின்படியே ஸாக்ஷாத் ராவணனாகவுமாம்- (ஸ்வயம்)— [2]"ராகவம் ஶரணம் கத:" என்கிற † மர்மஸ்ப்ருகுக்தியை நேர்ந்த இவனுக்கு என்றபடி. 'ஸ்வயம்' என்கிற இதிலே இவனு

---

[1] ரா. யு. 18. 34. [2] ரா. யு. 17. 14. * ஜீவாத்மாக்கள் மோக்ஷத்திற்குச் செல்லுங்கால், அவர்களை அழைத்துச் செல்வதற்காக விரஜைக்கரையிலுள்ள ஒரு கடவுள். † உயிர்நிலையை வருத்தும்சொல்

டைய அநுவாஸிகளும் அநுவ்ருத்திஷு; அநுவாஸிகளுடைய ஸம்ப்ரமும் ஶிதிலமாய்த்து இவனுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணிற்றுவது. விபீஷணாங்கீகாரத்தை இசைந்து முதலிகள்பக்கல் தாக்ஷிண்யம் குலையாமைக்காக, இவனைச் சிறிது பரீக்ஷித்ததாகப் பண்ணி கைக்கொண்டாலோ என்று மஹாராஜருக்குக் கருத்தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (உத்தரஶ்லோகம் ௨௰). ஸத்யஸங்கல்பரான நாம் பண்டே ஶரணாகதபரித்ராணத்தை நமக்கு வ்ரதமாக ஸங்கல்பித்துவைத்தோம்; விபீஷணனும் உபாயமநுஷ்டித்தான்; ஆனபின்பு நாம் இவனுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணினோமாய்த்து. இனி இவனுக்கு நம்மைப்பற்ற பரீக்ஷை என்று ஒரு ஸம்ஶயஸ்தானத்தை உண்டாக்கி, நமக்கு வ்ரதலோபம் பிறப்பிக்க அழகிதோ? தாங்களே தெளியப் புகுகிற முதலிகள்பக்கல் *தாக்ஷிண்யம் அழகிதோ என்று ஸர்வஜ்ஞனாய் வாநரராஜ்யத்திற்கு முடி சூடி §மஹாத்மாவாயிருக்கிற நீர் இத்தை நெஞ்சிலே உறைத்துப் பாரீர். 'ஆநயைநம்' ‡என்றது கார்யத்தில் தீர்வு இருந்தபடி.

இதி ஶரண்யவ்ரதவிஶேஷப்ரகாஶ: அஷ்டமோऽதிகார:॥

9. ஶரண்யஶரணாகதஸஜ்ஜீபாவ:॥

இப்படி அருளிச்செய்தவாறே முன்பு [1]"கூழாள் பட்டு நின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்

[1] தி. பல்லா. 3. * தாக்ஷிண்யபங்கமாகிறதோ—க.
§ மஹாத்மாவாய்—க. ‡ என்கிறது—க.

டோம்" என்று நின்ற மஹாராஜர் தெளிந்து, தாம் பண்ணின அபராதத்திற்கு பெருமாளை க்ஷமைகொண்டு, தாமே புருஷகாரமாய் "வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்," [1]"எமதிடம் *புகுதுக" இதஹாதிகளில் வுரக்ரியையாலே 'நாங்களும் ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானும் §ஒரு வாசியற அடிமை செய்யப்பெற வேண்டும்; நாங்களும் இவனுக்கு [2]"ஸவா ஊாஸொZவி" என்னும்படி அடியோமாக வேண்டும்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய; இப்படி வுரதிவஙகம் கழிந்து ஈநஞாரம் பெருமாளுக்கு ஶாரணாமதஹஶாலமாகிற புருஷார்த்தம் பிறந்தபடியையும், [3]"ஊக்ஷஸஹாஹயம ஜயா" என்கையாலே அபயம் பெற்ற சரணுகதனுக்கும், இப்படி விஶேஷித்துப் பெருமாள்பாசுரமின்றிக்கே¶ தங்களுக்கு வேருெரு உபாயமின்றிக்கே சரணுகதனுடைய ஈஹிஶாநத்திலே அடங்கிக் கூட வந்த நாலுராக்ஷஸர்களுக்கும் பெருமாள் திருவடிகளைப் பெறுகையாகிற வாஜவாராஷாயடும் பிறந்தபடியையும், வயடுஜவிஹாதிகளில்படியே †வாஸரஸெம்ஷத்தாலே பிறந்த வீரதிவரீவாஹமான ஸவாஊ விஶேஷங்களையும் எல்லாம் இந்த ஸமடுத்தின் ஶேஷத்தாலும் மேலில் ஸமடுத்தின் முகப்பாலுமாகச் சொல்லி, ஶாரணாமதிவெஊமான வுரஙஙத்திலே உவநிஷஊாமமான ஈஹயவுரஊாநவுரகரணத்தைத் தலைக்கட்டுகிறுன் ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான்.

---

[1]10. 9. 9. [2]ரா. யு. 40. 10. [3]ரா. யு. 18. 34. †பரஸ்பரம்-க. *புகுதமின்- க. §ஒக்க ஒரு-வ. ¶தங்கள் தங்களுக்கு வ.

அவ்விடத்தில் தாம் முற்பட நினைத்ததொன்றை விலக்கவல்லார் இல்லாதபடியான நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடைய பெருமாள் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யராய், மஹாராஜரையும் முதலிகளையும் தெளிவித்து, [1]"ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட" என்று அருளிச்செய்த உறவுடைமையிலும் நீர்மையிலும் ஈடுபட்ட மஹாராஜர் விண்ணப்பம் செய்தபடி சொல்லுகிறான்.

[2]"ராகவஸ்ய து வச: ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவ: ப்லவகேஶ்வர: ।
ப்ரத்யபாஷத காகுத்ஸ்தம் ஸௌஹார்தேநாபிசோதித: ॥"

ஶரணாகதனை, இவர் ‡கைவிடில் எங்கேனும் புகுரிலும் அழியும்படி நிற்கிற விபீஷணாழ்வானையும் இவனை அழிக்க நினைத்த பரிவரையும் ரமிப்பித்தபடியைப் பற்ற இங்கு 'ராகவஸ்ய' என்கிறது. 'து' என்கிற இத்தாலே மஹாராஜருக்குக் கலக்கமும் சீற்றமுமான $முன்னில் அவஸ்தையைக்காட்டில் தெளிவும் ப்ரீதியுமான இதொரு அவஸ்தாபேதம் இருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (ஸுக்ரீவ: ப்லவகேஶ்வர:)- ஶரணாகதன் பக்கல் அபசாரஶங்கை தவிர்ந்த *பின்பன்றோ இவருக்குப் பேரும் பெருமையும் நின்றது. (காகுத்ஸ்தம்)—பராவஸ்தையில் தேட்டமாய், பிறந்து படைத்த நீர்மையிருந்தபடி. (ஸௌஹார்தேநாபிசோதித:)— இப்படி நிர்ப்பரரான மஹாராஜர் பெருமாளுடையவாதல் தம்முடையவாதல் ஸௌஹார்தம் பேசிவைக்கப்பெறுகிறார்:-

[3]"கிமத்ர சித்ரம் தர்மஜ்ஞ லோகநாத ஸுகாவஹ ।
யத்த்வமார்யம் ப்ரபாஷேதா: ஸத்த்வவாந் ஸத்பதே ஸ்தித: ॥"

[1] ரா. யு. 18. 34. [2] ரா. யு. 18. 35. [3] ரா. யு. 18. 36. $ முந்தின—வ.
‡ கைவிடிலும் எங்ஙனும்—க. * பின்பாயிற்று இருவருக்கும்—வ.

(கிமத்ர சித்ரம்)—எங்களைப் போலிகள் இப்பாசுரத்தைச் சொல்லிலன்றோ ஆஶ்சர்யமாவது; தேவரீர் இப்படி அருளிச்செய்தவிடத்தில் ஆஶ்சர்யமுண்டோ? ஸஹஜம் என்றிருக்குமத்தனையன்றோ? (யதுஜந்து)— பணையோடு பணை தத்தித்திரிந்த எங்களாலே தேவரீர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கும் தர்மங்களெல்லாம் அறியப் போமோ? [1]“ஸூக்ஷ்ம: பரமதுர்ஜ்ஞேய: ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம” என்று அருளிச்செய்த தேவரீருக்கேயன்றோ தர்மத்தின் உண்மை தெரிவது. (லோகநாத)-உடைமை அழியாதபடி ரக்ஷிக்கை உடையவனுக்கேற்றமல்லாமையாலே, சரணாகதனை அச்சம் தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர்; எங்களை அபசாரம் தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர். (ஸர்வாவஹ)- ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தேவரீருக்கு அடிமைசெய்யப் பெற,¶ நாங்களும் அவனுக்கு அடிமைசெய்யப் பெற, இரண்டு பக்ஷத்தையும் க்ருதார்த்தராக்கினீர். (ஸத்த்வவாந்)— *இதற்கு முன் கண்டறியாத சரணாகதன் பக்கல் ஒருதலையாகப் பரிவர் சொன்ன உபபத்திகளுக்கும் நிர்பந்தங்களுக்கும் இளையாத வ்யவஸாயத்தில் திண்மை இருந்தபடியென்? (ஸத்யே ஸ்தித:)— ப்ரஹ்லாத - ஶிபி - ரந்தி - வாமந - கபோத - வஸிஷ்ட - விஶ்வாமித்ராதிகளான ஸத்துக்கள் நடந்த நல்வழியான ஶரணாகதபரித்ராணத்திலே தேவரீர் நின்ற நிலை ஒருகோடி †சரணாகதராலும் கலக்கவொண்ணாதபடியாயிருந்தது. (யஶ: கீர்த்யம் ப்ரஸாதயோ:)—

[1] ரா. கி. 18. 15. ¶நாங்கள்—க. *இவனுக்கு முன்—க.
† சரணாகதராலும்—க.

தேவரீர் அருளிச்செய்த பாசுரத்தின் நிழலிலே ஒதுங்கி, புலியும் §புல்வாயும் ஒரு துறையிலே 1 நீருண்ணும்படியாயிருந்தது.

'எனக்கு மறக்கமாட்டாமையாலே கொண்டாடுகிறீரோ, நீர் 2 ஶாகுந்தலாபவாதமும் தவிரும்படி தெளிந்தீரோ?' என்ன,

¶“மம வாக்யஜ்ஞாததா³யம் ஸாது⁴ம் வேத்தி விபீ⁴ஷணம் ।
அநுமாநாச்ச பா⁴வாச்ச ஸர்வத꞉ ஸுபரீக்ஷித꞉ ॥”

3 ஒருத்தராலும் தெளிவிக்கவொண்ணாதபடி கலங்கின என்னெஞ்சும் தேவரீர்பாசுரங்களாலே தெளிந்து சரணாகதனான விபீஷணன் ஸாது⁴ என்று ‡அறியப்பெற்றது. (அநுமாநாச்ச)— [1]“ப்ரணாத³ஶ்ச ஶரணைஷி꞉” இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வப்ரவாதாதிகளாலும். (பா⁴வாச்ச)— முக²வர்ணவ்யஞ்ஜகங்களான மற்றுமுள்ள ஆகாரங்களாலும் என்றபடி. [2]“ஸதாம் ஹி ஸந்தே³ஹபதே³ஷு வஸ்துஷு ப்ரமாணமந்த꞉கரணப்ரவ்ருத்தய꞉” என்கிறபடியே நம்முடைய அந்த꞉கரணம் இசைந்தபடியாலும் என்னவுமாம். (ஸர்வத꞉)- உள்ளும் புறமும் ஒக்க என்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே 'ராவணனுமல்லன்* ராவணப்ரேஷிதனுமல்லன்; *ராவணாநுரக்தனுமல்லன்*' என்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் 4 தெளிய அறிந்

---

[1] ரா. யு. 18. 14. [2] சாகுந்தலம். 1. 20. 1நீருண்ணும்படியிருந்தது—க. 2மாநஸாபசாரம்—க. 3ஒருக்காலும் தெளிய—வ. 4தெளிந்தோம்—வ. *அல்லன். §கலைமானும். ‡ அறியப்பெற்றேன்—க. ¶ ரா. யு. 18. 37.

தோம் என்றுமாம். (ஸாவஶீக்ஷிதஃ)— இனி ஸவஶ
ஶக்தரான உம்மாலும் எங்களைக் கலக்கவொண்ணாது
என்று தாத்பர்யம்.

'நாம் இனி விபீஷணனுக்குச் செய்யவேண்டுவது
என்? உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்? இரண்
டும் நீர் [1]நியமித்தல்லது நாம் செய்யவொண்ணாது'
என்று பெருமாளுக்குத் திருவுள்ளத்தில் கருத்தாகக்
கொண்டு விண்ணப்பம் செய்கிறார்: [ராவவ।
[1]"தவாஸ க்ஷிப்ரம் ஸஹாஸாமித்ரைஸ்ஸவது
விஷீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞஃ ஸவிசவம் வாஸ்யேவைது
[நஃ॥

(தவாஸ)- நிஷேதார்த்தனை வளவன்றிக்கே எங்க
ளிலும் பரிவன் என்னுமிடம் தெளிகையாலும், [வா।
[2]"யெயோர் நித்தந வா வித்தம் நெஸ்ரதம் நெஸ்ருதெந
வஸெவு ப்ரஜ்ஞயா ப்ரஜ்ஞோ நியோ நிஷ்டீத்ரு நஜீய
தே" என்னும்படி எங்களுக்கும் இவனுக்கும் ஸமா
னாதிகள் ஒத்திருந்தபடியாலும் (ஸவிப்ர) இனி இவ
னையொழிய ஒருக்ஷணமும் எங்களுக்குக் கைங்கர்யம் பண்
ணமுடியாது; அவன் தானும் இனி ஒரு க்ஷணம் விஶ்லே
ஷம் பொறுக்கமாட்டான். (ஸஹாஸாமித்ரைஸ்
ஸவது)- இவன் எங்களோடு பிரிக்கப்படாதே நாங்கள்
பெற்ற பேறும் பெற்று, [3]"ஒழிவில் காலமெல்லாம் உட
னாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யத்" திருவுள்ள
மாயருளவேண்டும். இவன் இருந்த காலத்திற்கும்

---

[1] ரா. யு. 18 38. [2] பார. உத். 39 48. [3] 3. 3. 1. *அல்லான்-க.
1நியமித்தாலல்லது—வ.

†படியெடுத்ததுமாய், இப்போது கலத்திலே சோற்றை யிட்டுக் கையைப் பிடித்தாற்போலே தகையுண்டு நிற்கிற க்லேசமும் தீர, இவனொருவனுமே ஒருதலையும் நாங்களெல்லாரும் 1 ஒருதலையுமாக விஷயீகரித்தருள வேண்டும் என்று ஏகவசநத்திற்கும் பஹுவசநத்திற்கும் தாத்பர்யம். (விபீஷண:) தேவரீர் அவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணினபடியாலே ராவணாதிகளெல்லாம் இவனுக்கு அஞ்சும்படி பயாவஹநான ஆனான். 1"விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித:" என்கிற தர்மிஷ்டத்வப்ரஸித்தியும் தோற்றுகிறது. (மஹாப்ராஜ்ஞ:)— தர்மத்தில் நிலை குலையாதபடி வரம் வேண்டிக்கொண்ட தெளிவுடையவன்; 2"ஸீதாம் ச ராமாய நிவேத்ய தேவீம் வஸேம ராஜந் இஹ வீதசோகா:" என்று ராவணனுக்கும் கூட ஸாரஹிதம் சொல்லும் படிக்கீடான வ்யுத்பத்திஜ்ஞாநமுடையவன்; தைர்ய மாகிற ஸாரஸர்வஸ்வமும் பெறுகைக்கு ஸக்ருச் சரணவ்ரதமான ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே வசீக்ருதராய், 3"ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்னும்படியிருக்கும் 'பெருமாள் ஸித்தோபாயம்' என்றும், 'இவர் தாமே விலக்குவாரைத் தெளிவித்து ஸாநுகூலராக்கி இருவகைப்படாதபடி பொருந்த விடுவார்' என்றும் துணிய வல்ல மஹாவிச்வாஸரூபமான ஜ்ஞாநத்தை உடையவன். (மஹாப்ராஜ்ஞ:)- 4"ஸுக்ரீவ: சக்திஸம்பந்ந:

1ரா. ஆ. 17.24. 2ரா. யு. 15. 14. 3ரா. ஆ. 37. 13. 4ரா. பா. 1. 63.

†படி=ஒப்பு; படியெடுத்தலாவது—ஒன்றைப்போலமற்றொன்றுசெய்தல்; அதாவது இழந்ததற்கு ஈடு செய்தல். 1ஒருதலையாக—க.

நிதராம் வீயேஷண ராவண” என்று எனக்குப்பிறந்த பழியில்லாதவன். இன்னம் கலங்குகிற எங்களைப்போலே இவனும் ஸந்தேஹம் பண்ணினுகில், ராவணன் எடுத்த *கைலாஸத்தை வாலி எறிந்த 1 துந்துபிகாயம் பட்டது படுத்திக்காட்டவேண்டுமிறே தேவரீருக்கு. (ஸவிசேஷம் ச ஸுஹ்ருத்வம் ந:)-- காசிராஜா முதலான தரமுடைய ராஜகுமாரர்கள் பெறக்கடவ †பேற்றை காட்டுக்கு எழுந்தருளப்பண்ணின ஸாதுகாருணிகருடைய ஸ்வபாவத்தாலே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளும் நாமும் பெற்றாற்போலே, இவனும் தேவரீருக்கு தோழன் என்கிற தரம் பெற்று, ராக்ஷஸஜாதியில் குடல் துவக்காலுள்ள §வழு அறும்படி பண்ணியருளவேண்டும். நாங்கள் அடியோம் என்றால், உண்மையாகிலும் தன் நீர்மையாலே இவன் இசையான்; எங்களுக்குத் தோழன் என்றுகிலும் தேவரீரைப்போலே இவனும் இசையும்படி பண்ணியருளவேண்டும்என்றதாகவுமாம். [1]“ஸவாசாரஸ்ரீ” என்னுமவராகையாலே நாங்கள் அடியோமாக வேண்டும் என்று இவருக்குத் தாத்பர்யம். (ஸுஹ்ருத்வம்)— வைஶ்ரவணன் தம்பியான ‡மேன்மையையிட்டு ஸநாதநியாதே வாநரங்களை அடிமைகொள்ள 2 இவரை நினைப்பிடும்படி பண்ணியருள வேண்டும் என்று கருத்து. இத்தால் தேஹாத்மாபிமானம் முதலான ¶அல்வழக்குகளெல்லாம் கழித்து ஸாமவத

---

[1] ரா. யு. 40. 10. 1 துந்துபிகாயம்—வ. 2 இவர்—வ.
† ஸௌஹ்ருத்தை—க. ஸஹ்ருத்தை—வ. §பழிப்புரை.
‡ மேன்மையிட்டு—க. *கைலாஸத்தையும்—க. ¶ தகாத ஒழுக்கங்கள் [1] என்னும்படியாகையாலே—வ

ஸௌஹார்தயுக்தமான ஸம்பந்தத்திலே நிலைநின்றவராகையாலே, மஹாராஜர் பெருமாள் திருவடிகளிலே விபீஷணாழ்வானைச் சேர்த்து, தாம் அவனுக்கு அடிமைசெய்ய ஆஶ்ரயிக்கிறார்.

இப்படி சரணாகதனை விபீஷணாழ்வானுக்கு ஸவேஷ்டிதத்தையும், ¹"விவேஶயத தாம் ஸஹிதம்" என்று அவன் இரந்தபடியே $ஸங்கடகரான தங்களுக்கு ஸவேஷ்டிதத்தையும் மஹாராஜர் விண்ணப்பம்செய்ய, அதடியாகப்பிறந்த ஶரண்யோபநாயவ்ருத்தி சொல்லப்படுகிறது.

²"ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய தத் ஹரீஶ்வரேணாபிஹிதம் நரேஶ்வர: । விபீஷணேநாஶு ஜகாம ஸங்கமம் பதத்ரிராஜேந யதா புரந்தர: ॥"

(ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய தத்)— வடக்கு டையவும் சரணாகதனுடையவும் ஸம்பிக்காட்டும் மஹாராஜர் தெளிந்து விண்ணப்பம்செய்த பெரியவார்த்தையைக் கேட்டருளின பின்பு, 'இவர்கள் காட்டித்தர நாம் இப்போது பெற்றோம்' என்று பெருமாளுக்குப் பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷத்தினுடைய ஏற்றம் இருந்தபடி (தத்)— ஶாஸ்த்ரமும் தம்முடைய வ்ரதவிஶேஷமும் நிற்க இப்போது தோழன்மார்வாக்யமே ஶரணாகத பரிக்ரஹத்திற்குக் காரணம் என்று கைக்கொண்டருளினார் என்று தாத்பர்யம். (நரேஶ்வர:)— ஶரணாகத ரக்ஷணத்திற்கு முடிசூடின *ரகுவம்ஶத்திலே

---

¹ரா. யு. 17. 15. ²ரா. யு. 18. 39. $ பொருந்தவிடுவோர்.
*ரகுவம்சத்திலேபிறவி—வ.

பிறந்த பிறவி இப்போது நிலைநின்றது என்று இருந் தார். 'ஸர்வேண ஸஹிதோ விபீஷணேந ஸங்கம ஜகாம' என்று அந்வயம். [1]"ததஸ்து ஸுக்ரீவம்" என்கிற ஶ்லோகத்திலே மஹாராஜர் விண்ணப்பம்செய்த விபீஷ ணாதிகளுடைய உபாயவிஷய அநுஷ்டாநமாக ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடே தமக்கு உண்டான சேர்த்தி யைத் தம் பேறாகப் பெற்றார். (ஸூத்ர)— ப்ரதிபந்தக ங்களெல்லாம் கழிந்தால் ஸ்வரூபப்ராப்த்திற்கு விளம் பம் இல்லையிறே. இது பெருமாளுடைய சவராதிஸ யம் சொன்னபடியாகவுமாம். (யதா ராஜேந யதா வாஸவ:)— தன்னில் ஸஹாயத்தாலும் பெரிய ளான பெரியதிருவடியோடே இந்திரன் உறவுபண்ணி னபோது இந்திரனுக்குப் பேறு ஆனாற்போலே, பெரு மாள் ஶரணாகதனாலத்தைத் தமக்கு நிரதிஶயஸம் பத்தான ஸம்பந்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றினர் என்று தாத்பர்யம்.

இதி ஶரண்யஶரணாகதஸம்பந்தாதி:
நவமோऽதிகார: ॥

---

10. ப்ராப்யப்ரகாரப்ரபஞ்சு: ॥

இப்படி ஒன்றாலும் ப்ரதிபந்திக்கவொண்ணாத ஒரு உத்க்ருஷ்டத்தாலே யதாப்ரபாணம் 1 சரணாகதன் கொள்ளும் ஸம்ஸித்தபடியை பொதுவிலே சொல்லி, மேல் ப்ராப்யப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறான்.

---

[1] ரா. யு. 18. 38. 1 சரணாகதபலம்—வ.

[1]"ராகவேணாபயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணாநுஜ꞉ ।
விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ꞉ பூமிம் ஸமவலோகயந் ॥"

(ராகவேண)— மேன்மைகொண்டு அபயப்ரதாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அணுகவொண்ணாது *என்கிற பயம்தீரும்படி பரிக்ருஹித்த அவதாரதசையில் நீர்மை விஞ்சியிருந்தது. [2]"தத்தமஸ்யாபயம் மயா" என்று தாம் அருளிச்செய்தது போராமே [2]"ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட" என்று மஹாராஜரையும் முன்னிலையாக்க; அவரும் [3]"அஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது" என்று விண்ணப்பம் செய்ய, இப்படி முதலிகளும் இசைய; பெரிய †திருவோலக்கத்திலே எழுந்திருந்து 'ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு அருளப்பாடு' என்ற பின்பு பெருமாள் பண்ணின அபயப்ரதாநம் நிலைநின்றதாயிற்று என்று தோற்றுகைக்காக இங்கே (அபயே தத்தே) என்று அநுவதிக்கிறது. (ஸந்நத꞉)— ஸம்யக் நத꞉. சரண்யனுடைய நிலையுடைமையிலும் நீர்மையிலும் மிகவும் ஈடுபட்டு, [4]"தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து அவன் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி" பெற்றான். அருளப்பாட்டுக்கும் தூரத்திலே உசிதோபசாரம் பண்ணினான் என்னவுமாம். (ராவணாநுஜ꞉)— [5]"ந நமேயம்" என்று இருக்கக்கடவ [6]"வணங்கலிலரக்கன்" கிடந்த வயிற்றில் கிடந்தவனுக்கு ப்ரஹ்வபாவத்தாலே வந்த வகுத்தவிஷயத்தில் வணக்கமிது. (விபீஷண꞉)— ஒருவயிற்றிலே

[1]ரா. யு. 19. 1. [2]ரா. யு. 18. 34. [3]ரா. யு. 18. 38. [4]3 2. 4.
[5]ரா. யு. 36. 11. [6]தி. மொ. 9. 8. 5. [6]ராக்ஷஸன்—வ.
*என்ற பயம் தீரும்படி அவதாரதசையில்—க. †சபை; கோஷ்டி-

கிடக்கச்செய்தே "விஹீஷணஸ்து யகூரதா ந தூ ஙா க்ஷஸவெஷிதஃ" என்று சூஂஹகணூரதிகளிற்காட்டில் வேறொரு ஜாதியாகப் பேர்பெற்றவன். (உஷாஷூாஜூஃ)-தான் க்ஷணம் விளம்பிக்கில் பெருமாள் தரிக்கமாட்டார் என்று தூரத்திலே ஊஜீதம்கொண்டு அறியவல்ல பேர றிவாளன். (ஹூஷிஂ ஸஉவஜொககயநு)— பெருமாளு டைய ஶரணாமதவாத்ஸல்யத்தையும் ‡முற்பட்ட வாநர முதலிகள் பெற்ற பேற்றையும் கண்டு, தான் ஊஷூகூ திகளான §ராவணாதிகளேயும் திருத்தலாமோ என்று ஷிதொவஷெஶாயத்தும் சூநாஶஂஸத்தாலேயும் வாத்ஸல்ய த்தாலேயும் இத்தனைகாலம் கால்தாழ்ந்ததற்கு லஜ்ஜி த்துக் கவிழ்தலையிட்டான். முன்பு கல்லும் தடியுமாய் நின்ற ஓலக்கத்தைப் பார்க்க அஞ்சி நின்றான்; இப் போது முதலிகளெல்லாம் ஊகூவிஷயத்தில் சூதிவா ஷிகரைப் போலே [1]"போற்றி" [2]"பல்லாண்டு" என்று நின்ற நிலையைக் கண்டு ஶரணன் இருந்த திவஷெஶ த்தினுடைய ஷூஹாவம் இருந்தபடி என் என்று பார்த் தான் என்னவுமாம். கல்லும் தடியும் புகட்டு, கையும் அஞ்ஜலியுமாய் எதிர்கொள்ள நிற்கிற ஓலக்கத்திலே தண்டனிட இடம் பார்த்தான் என்னவுமாம். இஶ்லோ கத்திற்கு 'ஸஜதஃ' என்று வாகூயத்தும் தலைக்கட்டு கிறது; ¶ 'வாசஉவாத' என்று மேலே அந்வயிக் கவுமாம்.　　[ஜெஸஹ"

[3]"வாசஉவவாதாவநிஂ ஷாஷொ ஹஜெகாநாவ

[1] 4. 5. 1.　[2] தி பல். 1.　[3] ரா. யு. 19. 2.

‡ முற்பாடரான—வ. § ராவணாதிகளை—வ. ¶ கவிழ்தலை விட்டான்—க. கவிழ்ந்து—வ.

தலைக்கு ஶேஷபூதருமாய் பரதந்த்ருமாய் இருக்கையாலே தன் கைகளும் கால்களும்போலே தன்னிலே சொருகி, தனித்து ஓர் உபாயாந்தரங்கள் இல்லாத நாலு ராக்ஷஸரோடே கூட உத்தேஶ்யமான திருவடிகளைவும் செல்லவொண்ணாதபடி ஹர்ஷப்ரகர்ஷமும் தள்ள, திருவடிகளோடே பிறவித் துவக்குடைத்தான ஸம்ருத்தியிலே விழுந்தான். பண்டு ராவணஸ்தானத்திலே விழுந்து ஏறிட்டுக்கொண்ட ரஜஸ்ஸெல்லாம் போம்படி அநாதவகார ஸ்வரூபம்போலே அதந்த்ரஸௌஹ்ருதமான திருமுன்பில் பூமியிலே விழுந்து திருவடிகளை ஸ்பர்ஶிக்கைக்கு யோக்யனாய்; பின் எழுந்திருந்து வந்து திருவடிகளிலே தலை சாய்க்க விழுந்தபடி சொல்லுகிறான்:
[1]"ஸ து ராமஸ்ய தர்மாத்மா நிபபாத விபீஷணஃ ।
பாதயோஃ ஶரணாந்வேஷீ சதுர்பிஃ ஸஹ ராக்ஷஸைஃ"

(ஸ து)— ஶ்ரீவிபூதியிலேயுள்ள சிலர் [2]"ஜயம் ஜயம் வயம் வயம்" என்கிறபடியே வந்தேறிகளான பந்தங்களோடு துவக்கற்று ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தைக் கடந்து விஷ்ணுபதத்தைக் கிட்டினால் பிறக்கும் வேறுபாடு போலே யிருந்தது. (ராமஸ்ய)— விபீஷணாழ்வானுக்கு பஹுகாலவவிலம்பத்தாலே பிறந்த வரிதாபமெல்லாம் கழியும்படி ரமணீயமாயிருந்தது. [3]"தயரதன் பெற்ற மரகதமணித்தடமிறே." (தர்மாத்மா)- பழையபோலிகளான தர்மங்கள் போலன்றிக்கே இருக்கிற ஶரணாகதிதர்மம் ஒரு வடிவு கொண்டாற் போலே இருந்தான். (பாதயோஃ ஶரணாந்வேஷீ) — [4]"தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ் கொள்ளு

---

[1] ரா. யு. 19. 2. [2] வி. தர். (?) [3] 10. 1. 8. [4] 3. 7. 7.

மப்பன்" திருவடிகளிலே தனக்கு நிலைநின்ற புகலிடத்தை ஆசைப்பட்டான். 'வாதயொநிஷ்டவவாத' என்று அந்வயிக்கவுமாம். இது ஸ்ரீவைகுண்டநாயன் திருவடிகளை முக்தன் பெறும்படிக்கு மூதலிப்பு. இப்படி ஒருவன் சரணாகதனாய் திருவடிகளைப் பெறும்போது, அவனைப் பற்றினார்க்கும் அவனுடைய ஆத்மீயஸம்பந்தத்திலே துவக்குண்டானபடியாலே, தனித்து சரணாகதி பண்ணவேண்டாதே, தனித்து பரீக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே, ராஜஸேவகருடைய ஸ்நாநயருக்குப் போலே பரீக்ஷாப்ரஸங்கம் தூரஸ்தமாம் என்று [1]"வஶாஸ்த்ரநஷ்டு: வக்ஷீ வா யெ ச வைஷ்ணவஸம்ஸ்ரயா:। தெநைவ தெ ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்॥" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறான்: (பதந்தி: ஸஹ ராக்ஷஸை:).

இப்படி ஸபரிகரனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளைப் பெற்றபடி சொல்லி, ஈசனுக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுக்கும்போலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கும் பெருமாளுக்கும் பிறந்த ஸம்வாதஸௌஹ்ருத்தாலே ப்ராப்திஸம்வீவாதத்தை உதாஹரிக்கிறான்:

[2]"அப்ரவீச்ச ததா வாக்யம் ராமம் தத்ர விபீஷண:।
யஸ்யாந்தம் ச யாந்தம் ச ஸம்ப்ருதம் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டமா॥
அநுஜொ ராவணஸ்யாஹம் தெந சாஸ்ம்யவமாநித:।
பவந்தம் ஸர்வபூதாநாம் ஶரண்யம் ஶரணம் கத:॥
பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச।
பவத்கதம் மெ ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச॥

---

[1] சாண். ஸ்மி. 1. 15. [2] ரா. யு. 19. 3-7.

தஸ்ய தத்வசநம் ச்ருத்வா ராமோ வசநமப்ரவீத் ।
வத்ஸ ஸௌமித்ரிணேவாஹம் பாதாஸ்மி விபீஷண ।
ராக்ஷஸானாம் வதாத் தேவ ராக்ஷஸானாம் பயாவஹ ॥ "

(அப்ரவீத்)— திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்கப்ரணாம் பண்ணுகையாலே [1]"தத்கர்ம யத்ந பந்தாய" என்கிறபடியே மனஸ்ஸு படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றான்; திருவடிகளிலே விழுகையாலே சரீரம் படைத்ததை ஸ்வும் பெற்றான்; இப்போது வாகிந்த்ரியமும் க்ருதார்த்தமாம்படி பெருமாளுக்கு ஒரு வார்த்தை விண்ணப்பம் செய்யப் பெற்றான். (தத்) ஸர்வஜ்ஞனை ஸ்வாமிக்கு அடையாளமாக [2]"ஸிம்ஹாஸநஸ்தம்" என்று நீதிசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் காட்ட, இளையபெருமாளுக்கும் மஹாராஜருக்கும் அணுகத் துணுக்கிடும்படியான திருவடிபக்கத்திலே. (தஸ்ய)—பெருமாளுக்கு கைங்கர்யம் பண்ண இடம் கொடுத்திலன். (ராமம்)—முன்பு [3]"நிவேதயத" என்று முதலிகளை முன்னிலையாக்கி விண்ணப்பம்செய்தான்; இப்போது [4]"அஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது" என்று மஹாராஜர்கொடுத்த தரம் பெற்றவனாகையாலே பெருமாள் தம்முடனே வார்த்தைசொல்லப் பெற்றான். (விபீஷண:)— பெருமாளுடனே இவன் ஸம்பாஷணத்திலே வார்த்தை சொல்லுகிறபோது ராவணன்வழியில் ஒதுங்கின ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் குடல் கரிக்கும்படியாயிற்று. பெருமாள் இவனுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணினபின்பு இவன் பயமெல்லாம் இவன்விரோதிகள் நெஞ்சிலே

[1] வி. தர். 1. 13 [2] நீதிசாஸ். [3] ரா. யு. 17. 15. [4] ரா. யு. 18. 38.

*குடிப்புக்கது (யஉ-யாஃஞம் வ)— இவனுடைய யஉ- விஶேஷம் இருந்தபடி: ஹஸ்த்தைக் கொடுத்து நயியா தே, இவன்பேர் சொன்னாரை யெல்லாம் ரக்ஷிக்கும்படி [1]"ந ஜாதா ஹீயதெ" என்கிற நிலையிலே நின்றது. க்ருதஜ்ஞதையாகிற நிலைநின்ற தர்மத்தோடே கூடியிருந்தது என்னவுமாம். (யாஃஞம் வ)— தன் க்ருதஜ்ஞதைக்கும் பரிஷத்தினுடைய மதிப்புக்கும் ஈடாக பெருமாள் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்தால், கேட்டு ஆராதபடி [4]"செவிக்கினிய செஞ்சொல்லான." (வாக்ஹ)--வார்த்தையை (ஸாம்ரூதம் ஸம்ரூஹஷணம்)— இதற்கு மேல் ஒரு ஹஸ்ம் கணிசிக்கவேண்டாதே, [2]"உநவ்ரூதிரநாயாஸாக" என்கிறபடியே இப்போதே ஃநாஸவஸாரஸமே ஃதிவெஸமாயிருக்கை.

மேலிரண்டு ஶ்லோகங்களும் அயத்தில் வஷவெயாதரவணங்களை விவரிக்கின்றன: [3]"(ஃநாஜொராவண ஸாஹம்)—த்ரைலோக்யமும் கூடிக் கேட்கவொண்ணாதபடி, ஃநாயகாரியாய்க் கதறுவித்த ராவணனுக்குப் பின்பிறந்தவனாகையாலே, அவன்வாஸத்தாலே ஷிதமான குடலிலே பிறந்தேன். ([3]"தெந வாஸ வஶாநிதஃ)— என் தோஷங்களை நேராகக் கண்டு ஸாத்விகர் அவமாநம் பண்ணப் பெற்றேனாகில், அதுவும் ஒரு தரமாகலாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே நான் வாத்ராவாதூவிவெகம் பண்ணாதே †சொல்லப் போன தற்று பாவகஉங்களுக்கு முடிசூடின ராவணன் ஆளி

[1] ஸ்தோ. ர. 28. [2] ம. தர். 68. 3. [3] ரா. யு. 19. 4.
[4] 10. 6. 11. * குடிபுகுந்தது—வ. †சொல்லப்போக—வ.

ட்டுப் *பரிபவிக்க, அவன்கோஷ்டிக்கும் ஆகாதேபோந்தேன். (ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச் சாவமாநித:)— தேவரீர் ஸநாதொவிதவிஶேஷாஶேஷலோக ஶரண்யரானபடியினாலே ராவணனிலும் தண்ணியனான எனக்கும் புகலிடமாவீர் என்று விதாஹஸம்பந்தத்தினாலே ஒரு வெளிச்சிறப்பு முன்காட்ட, ஶரண்யகுணவத்தையுடைய தேவரீரை சரணமாக அடைந்தேன். [1]"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" இத்யாதிகளிற்படியே முன்பே சரணாகதிபண்ணி [1]"ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்கிறபடியே ஃபலமும் பெற்றவன் இப்போது திரும்பியும் ப்ரபத்திபண்ணுகிறானல்லன்; இது தன் நிஷ்டையை அநுஸந்தித்து தனக்கும் கூடப் பெருமாள் புகலிடமானபடிக்கு க்ருதஜ்ஞனாய்க் கொண்டாடினபடி.

முன்பே [2]"ராஜ்யநாகாங்க்ஷீ ச ராக்ஷஸ:" என்று தனக்குப்பிறந்த பழிதீரும்படி உத்தரவாக்யத்தின்படியே தன்னுடைய ஸநத்யப்ரயோஜநத்வத்தை வெளியிடுகிறான்: (பரித்யக்தா மயா லங்கா)—எங்களுக்குக் குலக்ரமாகதமான [1]படைவீடாயிருக்க, இத்தை ஸம்ஸாரிகளாயிருக்கும் வாஸுதேவாதிகளுடைய தேஹங்களை ஸத்வஸ்தரானவர்கள் விடுமாப்போலே ஸவாஸநமாக விட்டேன். பரித்யக்தா-பரிதஸ்த்யக்தா. அவ்வூரில் துவக்குடையவை எல்லாவற்றையும் அறுவறுத்தேன். 'மயா பரித்யக்தா' - நான் துவக்கற விட்டேன்: தேவரீர் லங்கை என்று பேரிட்டு ஒருவிலங்கைப் பூட்டுகிறீரோ

---

[1] ரா. யு. 18. 33, 34. [2] ரா. யு. 18. 13.

[1] ராஜதானி *பரிபவிப்பிக்க—வ.

என்று நடுங்காநின்றேன். (ரிக்ஷாணி வ). [1]"ரிக்ஷூஹொ வ வாதகா" என்னும்படி இருக்கச்செய்தே, தேவரீரோடே விரோதித்த மித்ரர்களை சத்ருக்கள் என்று கைவிட்டேன். ாயகூ(நி வ) — [2]"சூவ௰ய—ும் யகூா ரகேக்ஷகா" என்னும்படியிருக்கிற யகூங்களையும், அவற்றோடே துவக்குத்தானே ஆபத்துக்களுக்குக் காரணமாகக் கண்டபடியினாலே விட்டேன். 'வ'காரத்தாலே [3]"விதாரம் ஊதாரம்" ஐதூாதிகளிற்படியே *தேவரீர் திருவடிகளிலே வேலைவைக்கு விரோஜங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டேன் என்கிறான்.

நாட்டார் வாரஷாய—ும் என்றிருக்குமவற்றையெல்லாம் விட்டீராகிலும், அவற்றினுடைய 1விழவு நெஞ்சிலே கிடவாதோ என்னில், திருப்பாற்கடல்லே வாய்வைத்தவனுக்கு நாய்ப்பால் குடியாத விழவுண்டோ என்கிறான்: [4](ஜவஹூதம் ஜெ ராஜூ வ ஜீவிதம் வ ஜாவாநி வ)— ஹொமொவகரணங்களும், ஜொகூாவான என்னுடைய ஊத்தையும், ஜொமங்களும், எல்லாம் தேவரீரை சுநாஜவிக்கையாகிற ஊஹாஜஜூத்தின் திவலைகளிலே ஒதுங்கிக்கிடக்கும். இது ஜஜூத்திலே 2குளப்படியும் உண்டு என்னுமாப் போலே இருப்பதொரு பாசுரம். இப்படி சுநநூயொஜநனை விபீஷணாழ்வானுக்கு மேல் லங்காராஜ்யம் வந்தபடியென்னென்னில்; அது ராஜநியொமாநாவாறுநாவிக

[1] கீதை. 1. 38. [2] பார. உத். 37. 18. [3] சரணாகத்கத்யம்.
[4] ரா. யு. 19. 5. 1விழவு = ஆசை (இழவு—நஷ்டம்)
2 மாட்டின் குளம்புச் சுவட்டில் தேங்கிய நீர்.
* தேவரீர் ஸேவைக்கு—வ.

ஞன இவனுக்கு ¹"நின்னையே தான் வேண்டி நீள் செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான் வேண்டும் செல்வம்" என்கிறபடியே வந்ததத்தனை.

இப்படி சரணாகதன் பாசுரத்திலே ஈடுபட்டபெருமாளுக்குப் பிறந்த இரக்கத்தையும், அதடியாக அருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தத்தையும் சொல்லுகிறான்: ²'ததஸ்து' இத்யாதியால். (ததஸ்து)— அநந்யஶரண்யனாய் அநந்யப்ரயோஜநனானவனுடைய: (தஸ்ய வசநம்)— ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வ ஸாரமாக அர்த்தபுஷ்டமான வசநத்தை. (ராமோ வசநமப்ரவீத்)— ³"ந: ஸர்வம் நாதிஸஞ்சிந்த்ய ந: ப்ரதயதி நாஸ்ரிதாந் । நிஷ்ப்ராதி ந வாயிப்ரஹ்மோ ராமோ நிந்யூதிஸாக்ஷிதே" என்று கவி பாடினால், இது ஸத்யமாயிருக்கும்படி ஶௌர்யாதிஶயமுடைய பெருமாள் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்கார்யத்தைப் பற்ற இனி ஒரு வக்தவ்யமில்லாமையாலே, தம்முடைய அவதாரப்ரயோஜநமான ராவண விநாஶத்திற்கு உபாயமாக,

²"ஆக்யாஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்" என்று ராக்ஷஸவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டருளினார். (வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்)— 'நீர் இதற்கு முன்பு பட்ட *சிறுமையெல்லாம் நமக்காகவன்றோ? இதெல்லாம் ஏற்கவே கோலப்பெறாதே ஸாபராதரான நாமன்றோ பட்டோம்' என்னுமாப்போலே இன்சொல்லாலே இவனை உருகப் பண்ணி அருளிச்செய்தார். அருளிச்செய்கிறபோது (லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ). பெருவி

¹பெரு. தி. 5. 9. ²ரா. யு. 19. 6, 7. ³ *செறுக்கெல்லாம்.—வ

டாய்ப்பட்டவன் தண்ணீரைக் கண்டால் ஒருக்காலும் விடமாட்டாதாற்போலே, [1]"பாரித்துத் தான் என்னை முற்றப் பருகினான்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸாநுராகமாய் நின்றுகொண்டு, ஸந்த்யாஸமயஸஞ்சாதநீரஜ ஸஹஜங்களான திருக்கண்களாலே ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் முக்தனைப் பார்த்தருளுமாப் போலே குளிரப் பார்த்தருளி, ஆலாங்கட்டியை விட்டெறிந்தாற்போலே அவனை [2]'ஶீதீபூதோ நிராஶய:' என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டு வார்த்தை அருளிச் செய்தார். இதற்குமேலுள்ளதெல்லாம் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஆஶாஸித்த கைங்கர்யத்திற்கு உறுப்பான பரிப்பாகக் கண்டுகொள்வது.

ஶாகாப்தே ஸாஹஸ்ரஸ்வஸ்தித ஷண்ணவத்யுத்தரகே
வத்ஸரே ஸங்க்ஷேபாத் ஸாஹஸ்ரா காலம் ப்ரஹஸ்த ஶ்ரவணகார்த்திகே
கார்த்திகமாஸ்யாதிகாயஶ । ப்ருஹஸ்பதிவாஸரேஹாதிகஶய
ஶகராஶௌ ச ஸ்வேதநூஸ்த்ரம் ஜிதவா ஸேவ்யாஷ்டமீ
ஷஷ்டாம் ஸஹஸ்ரதிவஸ ஸவ்யேஶ ராவணம் ராஶஹத்ய:॥ [ஶ்ரீ।
ஸ்வதிஶ்ய வேங்கடேஶம் *ஶ்ரீஹஸ்திஶைலஸஸ்தக தயிதபாதகா
அபயப்ரதாநஸாரம் ஶாஸ்த்ரஸாரஃ ஸ்வயம் வ்யதிஶத்॥

பொன்னை யிகழ்ந்து விருகங்கள் புல்லிய புல்லுகந்தால்
மன்ன ரெடுப்பதப் பொன்னல தேமன் னுலகனைத்தும்
தன்னை யடைந்திடத் தானருள் செய்யும் தனிச்சிலை [யோன்
பொன்னடி நாமடைந் தோம்புறமா றென்கொல் [செய்திடிலே. 17.

---

[1] 9. 6. 10. [2] பார. சா. 194. 28. *ஶ்ரீஹஸ்திநந்த்ருஹ—வ.

வேதத் திரளில் விதியுணர்ந் தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற் கதியையும் ஞானத் தையுங்கரு மங்களையும்
சாதிக்க வல்ல சரணாகதி தனி நின்ற நிலை [களே. 18.
ஓதத் தொடங்கு மெழுத்தின் திறத்தி னுணர்வின்

மூவுலகுந் தன்பிழையைத் தானே சாற்ற
முனிவர்களுந் தேவர்களு முனிந்த வந்நாள்
தாவரிதா யெங்கும்போய்த் தளர்ந்து வீழ்ந்த
தனிக்காகந் தானிரந்த உயிர் வழங்கிக்
காவலினி எமக்கெங்கும் கடனென் றெண்ணிக்
காணநிலை யிலச்சினையன்(று) இட்ட வள்ளல்
ஏவல்பயன் இரக்கமிதுக்கு ஆ(று)என்(று) ஓதும்
எழிலுடையார் இணையடிக்கீழ் இருப்போம்
[நாமே. 19.

இதி ஶ்ராவித்ரகாரஶ்ரவணம் த³ஶமோऽதி⁴கார꞉ ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்³வேங்கடநாத²ஸ்ய வேதா³ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸாரத்ரயஸாரநவநீதஸாரம் ஸம்பூர்ணம் ॥

21-வது ரஹஸ்யமான ஶகுனவிசாரணி ஸூத்ரம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 22-வது ரஹஸ்யமான ரஹஸ்யஶிகாமணி: ॥

[ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய .... । .... ஸதா ஹ்ருதி ॥]

ஶ்ரீவராஹமுகாத் க்ஷோண்யா: க்வசித் சரமபர்வணி-
விஷயே ஸவதி க்ரோடகீர்த்தாம் விஹாரயத: ப்ரபோ: ।
ஶ்ருதிசிரசிவண ஶ்லோகஷட்கம் ஆத்ருத்ய நா வஶிவக்த்ரோ
ருசயதே ஜநஸ்ஸ்வஸ்த்யாநாம் ரஹஸ்யஶிகாமணி: ॥

க்வாபி க்வாஶகவேஶஞ்சே வர்ணிதே ஸ்ம்ருத்யதாம் ।
வஹதே *ஶஷிநீர்வ்ருத்தாம் ஶஹதே வொத்ருணே நம: ॥

திருத்தம் பெரியவர் சேரும் துறையில் செறிவிலர்க்கு
வருத்தம் கழிந்த வழியருள் என்றநம் மண்மகளார்
கருத்தொன்ற ஆதி வராக முரைத்த கதியறிவார்
பொருத்தம் தெளிந்துரைக் கப்பொய் யிலாமதி பெற்ற
[ணமே. 20·

"ஸ்திதே மநஸி" இத்யாதி ॥

[1]"இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத் । பிபேத்யல்பஶ்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி ॥" என்கிறபடியே வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான புராணங்களில் ஸங்கீர்ணராஜஸதாமஸபுராணங்களுக்கு காரணதோஷமும் பாதகப்ரத்யயமும் உண்டானபடியாலே இவற்றை ஆதரித்தவர்கள்

---

[1] பார. ஆதி. 1. 293.   * ஶஷிநீம்—க.

[1]"இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும் *மலிந்து வாது செய்வீர்களும்" என்று வேதபாஹ்ய கொடியிலே கோப்புண்டார்கள். ஸாத்விகபுராணங்களுக்கு காரணதோஷமும் பாதகப்ரத்யயமும் இல்லாதபடியாலும், வைதிகபரிக்ரஹப்ராசுர்யத்தாலும், இவையே உபப்ரும்ஹணங்களில் உபாதேயதமங்கள்.

இவைதன்னில் ஸ்ரீவராஹபுராணம்:

[2]"பாசி தூர்த்துக் கிடந்த பார்மகட்குப் பண்டொரு நாள்,
மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாம்
தேசுடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார்
பேசி இருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே"

என்கிறபடியே ஒன்றாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களில் †ஸுப்ரதிஷ்டிதமாயிருக்கும். இதற்கு வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தாலும் ஶ்ரோத்ருவைலக்ஷண்யத்தாலும் அதிஶயம் உண்டு. வக்த்ருவைலக்ஷண்யம் ஏதென்னில், இதற்கு வக்தாவான ஞானப்பிரான் ஜ்ஞானவிஜ்ஞாநைஶ்வர்யஶக்திஸம்பாவனையையுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞரைப்போலன்றிக்கே ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே இவனுக்கு ப்ரமமும் ப்ரமாதமும் கூடாது; ப்ரத்யுபகாராதி நிரபேக்ஷபரமகாருணிகனாகையாலே ஆஶ்ரிதர்திறத்தில் இவனுக்கு விப்ரலம்பகத்வம் வடியாது; [3]"ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வக்ருத் ஸர்வஶக்திஜ்ஞாநபலர்த்திமாந்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வஶக்தியாகையாலே இவனுக்கு அஶக்திப்ரஸங்கமும் இல்லை.

---

[1] 4. 10. 5. [2] நா. தி. 11. 8. [3] வி. பு. 5. 1. 46.

† ஸுப்ரதிஷ்டிதங்களாய்—க. * வலிந்து—வா.

இவ்வவதாரத்திற்கு இவன் தன்னுடைய ஸ்வபாவங்களிற் காட்டில் ஏற்றமுண்டு. எங்ஙனே யென்னில்: இவ்வவதாரம் ஒருவழியாலே கரையேறினவர்களை கூட்டிக்கொண்டு இருக்கிறவளவேயான வராஹவம்போலன்றிக்கே, அழுந்தினவர்களைக் கரையாதபடி எடுத்துக் கரை ஏற விடும்படியாயிருக்கும். வ்யூஹங்களைப் போலே ஸநகரானவர்கள் ஆஸ்ரயிக்க மேலான நிலத்தில் இருக்கையன்றிக்கே, [1]"பார்வண்ணமடமங்கை பத்தர்" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர்பக்கல் தன் பக்தி தோன்ற [2]"கேழலாய்க் கீழ்புக்கு இடந்திடும்"என்கிறபடியே அவர்கள் இருந்த கீழ்நிலத்திலும் சென்று, [2]"தடம்பெரும் தோளாரத் தழுவும்" என்னும்படியாயிருக்கும். த்ரிவிக்ரமாவதாரம்போலே தான்பெற்றப்ரஜைகள் உலாவித் திரியுமளவிலே ஸ்பர்சஸுகத்தாலே ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே இங்கே ப்ரஜைகள் நினைக்கவும் மாட்டாதே காஷ்டபாஷாணஸந்நிபராய் விழுந்து கிடக்கிறவளவிலே, அவர்களுக்கு அடைத்த நினைவைத் தான் அநுஷ்டித்து ரக்ஷிக்கிறான் என்னும்படிக்குத் தன் பாசுரமேயுண்டு. கூர்மாவதாரம்போலே ஒரு ஸமுத்ரம் ஸ்திதிக்கைக்கு அதிஷ்டானமாய் நிற்கையன்றிக்கே, இது தான் ஸமுத்ரமுமாய், ஸ்ருஷ்டியும் ஸமுத்ரங்களும் கலங்காதே [3]"ஊன்றி இடந்து எயிற்றில் கொண்ட அன்று தானத்தவே" என்னும்படி நிலைநிற்கப் பண்ணுமதாயிருந்தது. ஸ்ரீநரஸிம்ஹாவதாரம்போலே தட்டுப்பட்ட தொன்றையும் பிளக்குமதன்றிக்கே. இது ஸ்ருஷ்டியெல்

---

[1] தி. நெ. 18. [2] 2. 8. 7. [3] 7. 4. 3.

லாம் தட்டுப்படாதபடி [1]“ஸுத்ராமஸஃ” என்கிறபடியே ‡ இறுகப் பண்ணுமதாயிருந்தது. ஸ்ரீவாமநாவதாரம் போலே [2]“பொல்லாக் குறளுருவாய், பொற்கையில் நீரேற்று” தன்னுடைய பூமியைப் பிறர்க்குக் ‖ கொடுக்கக் கொள்ளுகையன்றிக்கே இது ஸஹாயவதியான அஸுரனை நிராகரித்துத் தன் பூமியைத் தானே கைக்கொண்ட அவதாரமாயிருக்கும். விரோதிநிராகரணத்திற்கு மழு வந்தவேண்டும் ¶ பரசுராமாவதாரத்தில் போலன்றிக்கே, இவ்வவதாரத்தில் விரோதிநிராகரணத்திற்கு பூமிதானே ஸாக்ஷியாம்படி இருந்தது. சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் அவதாரம்போலே பூமியிலுள்ள வாநரங்களைத் தன் வசத்திலே ஏற்றுமளவன்றிக்கே, இது பூமிதன்னைத் தோளிலே ஏற்றும் அவதாரமாயிருந்தது. பலராமாவதாரம் போலே பூமிக்கு க்ஷதியைப் பண்ணுவதொரு § வந்தேறியான உபகரணத்தைக் கையிலே கொண்டிருக்கையன்றிக்கே, இது பூமிக்கு க்ஷதிவாராதபடி எடுக்கும் ஸஹஜமான ஸ்வோபகரணத்தை உடைத்தாயிருக்கும். [3]“ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்றவனுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கி, ஸர்வயோகாதிகளிலே ஸங்க்ரஹித்துக் கடையாயிருப்பதொரு ஶ்லோகத்திலே பரமஹிதத்தைக் காட்டின க்ருஷ்ணாவதாரம் போலன்றிக்கே, இது [4]“ஸுஹம் ஶிஷ்யா ச தாஸீ ச பக்தா ச த்வயி மாதவ” என்றார்க்கு ஆரம்பத்திலே முழுகி ‡மண்கொண்டு

[1] தை. ஸ்ரா. 1. 1. 20. [2] நா. தி. 11. 5. [3] கீதை. 2. 7. [4] வராஹபு.
‡ இருக்க—க. ‖ கொடுக்கையன்றிக்கே—க. ¶ பரசுராமாவதாரம் போலன்றிக்கே-க. § ஒரு உபகரணத்தை-க. ‡ மணைப்பொண்டு-க.

உபதேசிக்கும்படியாயிருந்தது. [1]“கற்கியாமின்னம்” என்னும்படி ஸாவஹேவகாரகமான கவஷ்ணவதாரம்போல ன்றிக்கே இது ஸஹெதாவகாரமுண்டான அவதாரமா யிருந்தது. ஆகையால் இப்ப்ராணவஹவதருகமான இவ்வவதாரத்திற்கு மானமில்லாதாற்போலே உவஶாந மும் இல்லை. இவ்வவதாரத்தை உநாஷிவரஶாவு வஸி மணிநெறியிலே யஉடியாஜ்ஞவஹவதருகர்கள் தாங்களே சேர்த்தார்கள்.

இப்படி வக்ருவெலக்ஷண்யத்தாலே இப்புராணம் உத்க்ருஷ்டம். ஶ்ரோத்ருவைலக்ஷண்யத்தாலும் இது ஸவோத்க்ருஷ்டம்; எங்ஙனேயென்னில்: ஸ்ரீபூமிப்பிரா ட்டியை ஜகத்திற்கு [2]“மாதா” என்று ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே வேதநாவேதநரூவமான ஜக த்திற் காட்டில் இவளுடைய உத்கர்ஷம் ஹவிஜம். [3]“க்ருதாமஸ ஶுக்ஷாஜ்ரதி *கௌஸவ ஶ்ரிதாநு கக்ஷிவ நாவஹ்நு கஉஶா கடாக்ஷயெக நவ ஹவஸஜ ஹுதி ஷெயஸீதி யக க்ஷஶா கவஜெவொவி ஸஹஸ்ஹ ஶஉவி” என்கிறபடி ஸவஹஸவெஸயான இவளுக்கு ஸர்வேஸ் வரனைக்காட்டிலும் பெரியபிராட்டியாரைக்காட்டிலும் க்ஷஶஷிமாணஹயவெஷ் உண்டாயிருந்தது. இப்படி யானால் இவளுக்குத் தங்களைக் காட்டில் ஏற்றத்தை ஸஹ ரிகள் தாங்களே அறிவார்கள். ஆகையால் கஉவ ஶ்ரானவர்கள் ஹூகாயஹாயஹமாகக் கேட்க, உறவில் லாத க்ஷேத்ரஜ்ஞர் உபதேசிக்க, ஹவ்யதங்களான $வா ணாகாரங்கள்போலன்றிக்கே, ஸவஹஜொகஜநநி

[1]5. 1. 10. [2]தை. ஸ. 4. 4. 12. [3]
*கௌஸவா—க. $புராணங்கள் —வ.

யான இவள் †ஜமஜிதாய—மாகக் கேட்க, ¹“விதாஉவி ஞொகஸ ஸாாசாஸ” என்கிறபடியே ஸவ—ஞொக விதாவானவன் அருளிச்செய்ய ஹவ—தூமான புராண மாகையாலே இது எல்லாவற்றிலும் சுயிகம்.

²“ஸவெ—ஷாஜெவ யஉ—ாணாஉாதஜொ வெஷணவொ வியிஃ” என்று உஹாஹாாதத்தில் சொன்ன விஶெஷயஉ—ஹாவாய—த்தாலும் இது ஸவெ—ாதூஷ்டம்.

*இதில் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸாக்ஷாஆ வாஂவாயா வா ஜொக்ஷொவாயமாக விஹிதங்களான ஸஂஶாஜ—ந - உவயெவந - வஒணா—, விரு, ஶாஹாகாண - ஷீவாஜொ வண - ஹவிநி—வெஉந - நநநவநகாண - விஶாநநி உ—ாண - ஹுஉக்ஷிண - ஹுணாஉ - கயாஶ்ரவண - ஸூதி- ஸஜீத—ந - மணகயந - ஶீத - நநூ - யாாணா - யூாநாஜிவிஶெஷயஉ—ங்கள் தன்னில் ஸவ—ாயிகாா முமாய், ஸாகா முமாய், ஸூாஉவுமான உபாயவிசேஷத்தை ஹதிவாஜிக்கிற இப்ஹகாணம் ‡உவஜீவ—தஉம். இவ்வுபாயவிசேஷம் ³“ஸா ஹி ஸவ—த்ர ஸவெ—ஷாஂ ஸவ—காஉஹஹுஉா” ⁴“தாவஉாதி—ஹுயா வாஂ ஊா” ஐதூாஜிகளிற்படியே யயாயிகாாம் ஜொக்ஷதஉவா யாஜிகளை ஸாயிக்கவற்றாயிருக்கும்.

இத்தை ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி ஹூாஹாவிகஸாவ—ஜூ த்தாலே அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், ‘ஹஜாஹிதாய— மாக ஶாதா கேட்க, ஸவ—ஹஒதஸாஉஹ—த்தான விதா

¹கீதை. 11.43. ²பார. ஆநு. 36.24. ³ஸநத். ஸம். *இது—க. ⁴வி. பு. 1.9. 73. †ஜமஜிதமாக—க. ‡உஜ்ஜீவ்யதம:—க.

அருளிச்செய்த வார்த்தை' என்று ப்ரகாசமாகவேண்டும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, 'அஜ்ஞருமாய் அசக்தருமான அதிகாரிகளுக்கு ப்ரபத்த்யுபாயத்தை விதித்தால், அது குருவியின்கழுத்திலே கட்டின பனங்காய் போலேயாம்; இவர்களுக்கு விஹிதமான அங்கஸஹிதமும் சரணாவஸ்தையில் மனஸ்ஸு ப்ராப்யவிஷயத்தில் ப்ரதிஷ்டிதமாகமாட்டாதபடியாலே ஸுகரத்தால் ஸாதிக்கப்போகாது. ஆனபின்பு ஸ்வரூபவதிகாரிகளால் சுமையற்றதொரு லகூபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேண்டும்' என்று விண்ணப்பம்செய்ய, ஸர்வோபாய ஸமர்த்தராய் §ஸர்வஜ்ஞருமான ஸ்ரீவராஹநயினார் தம்முடைய வசீகரணார்த்தமாக ஸாரமான ஜ்ஞாநயஜ்ஞ ¶ஸாரத்தையும், இவ்வளவாலே ப்ரஸந்நராய், [1]"சன்ம சன்மாந்தரங்காத்து அடியார்களைக் கொண்டுபோய் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ் $கொள்ளும்" படியையும் "ஸ்திதே மநஸி" என்று தொடங்கி இரண்டு ச்லோகத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். இவ்வடைவே [2]"ஸ ஹாதக்ஷுரணள ராஜம்," [3]"பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா" என்கிற இரண்டு ச்லோகங்களையும், வரச்லோகத்தில் வக்தவ்யார்த்தங்களையும், அயத்தில் வக்தவ்யார்த்தவணங்களையும், [4]"அகலகில்லேன்" முதலான இரண்டு பாட்டுக்களையும் அநேநோநோவ காரகங்களாக அநுஸந்திப்பது.

---

[1] 3 7. 7. [2] ரா. அ. 31. 2. [3] ரா. அ. 31.25. [4] 6. 10. 10. 11.

§ஸர்வசக்தருமான—க. ¶ஸாரத்தை இவ்வளவிலே ப்ரஸந்நராய்—க. $கொள்ளும்படியை—க.

இவை இரண்டில் பூர்வச்லோகம் [1]"மத்க்ருதே ஸர்வபக்தாநாம் லகூபாயம் வத ப்ரபோ" என்று கேட்ட உபாயவிசேஷத்தை கால - அதிகார - ப்ரகார - விஷயவிசேஷங்களோடே கூடக் காட்டுகிறது உத்தரச்லோகம். உபாஸநத்திற்குப் போலே அங்கப்ரபத்தியும் உபாயகோடியிலே சொருகி ஸ்வதந்த்ரஸாத்யமாக வேண்டாதபடி, ஸர்வேச்வரஸ்வீகாரம் பண்ணின சரண்யனுடைய வ்யாபாரவிசேஷத்தாலே தேசகாலாதிநியமரஹித ஸௌகர்யம் பர்யந்தபரமபுருஷார்த்தலாபத்தைக் காட்டுகிறது.

ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரே ஸதி யோ நர: ।
தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்தா விச்வரூபம் ச மாமஜம் ॥

இங்கே 'ஸ்திதே மநஸி' என்னவேண்டுமோ? ஸர்வப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் மநஸ்ஸினுடைய ஸ்திதி வேண்டியன்றோ இருப்பது என்னில்; [2]'சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண' என்றும், [3]"அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வாநரம்போலே கட்டிவைத்தாலும் சாபல்யம் விடாத மநஸ்ஸு ஒரு ஸுக்ருதவிசேஷமடியாக உண்டான ஸத்த்வோத்ரேகவசத்தாலே ஸதாசார்யோபதிஷ்டமான தத்த்வ - ஹித - புருஷார்த்தங்களில் தெளிவும் துணிவும் த்வரையும் பிறக்கும்படி ப்ரதிஷ்டிதமான அளவொழிய இங்கு சொல்லுகிற ஸ்மரணவிசேஷத்திற்கு கர்மாங்கங்களிற்போலே ஒரு தேசகால விசேஷநியமமில்லை; ப்ராணப்ரயாணதேசகாலவிசே

[1] வராஹபு. [2] கீதை. 6. 34, 35.

ஷங்களால் வருவதொரு ஹேயோத்கர்ஷாபகர்ஷமும் இல்லை என்கைக்காக இங்கு 'மநஸ்ஸு ஸ்திரமாயுள்ள விடத்தில்' என்கிறது.

ஆனால் ஶரீரஸ்வாஸ்த்யம் இல்லாதபோது மநஸ்ஸினுடைய ஸ்திதி கூடுமோ? அப்போது இவன் ப்ரமாதநித்ராதிகளாலே அபேக்ஷிதஸ்மரணத்தைப் பண்ணமாட்டாதொழியானோ? ஆகையால் 'ஸர்வஸ்வே ஶரீரே' என்னவேண்டுமோ என்னில்; சில கர்மங்களுக்கு ஶரீராவஸ்தாரூபமான வயோவிஶேஷமும், ஶௌர்யாதிகளும், ப்ராங்முகஸ்வவேஷ்டநாதிகளும் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கும்; இதற்கு அப்படி அன்று. ஶாஸ்த்ரீயப்ரதிஷ்டாநத்திற்கு அநுகுணமாக சரீரத்தினுடைய ஸ்வாஸ்த்யமேயே வேண்டுவது. மற்றும் யோகஶாஸ்த்ரங்களிலே நியமநத்திற்குச் சொன்ன ஸுகாஸநாதிகளும் வேண்டாம் என்கைக்காக 'சரீரம் ஸர்வஸ்வமானவளவிலே' என்கிறது. இங்கு 'ஸ்வஸ்வ' மாகையாவது. அபேக்ஷிதவிஸ்மரணோந்மாதநித்ராதிஹேதுவான தசை கழிகை. 'ஸர்வஸ்வ' மாகையாவது—ஸசேஷ்டாத்ருஷ்டிவிஶேஷத்தாலே வரசுபாரம்பர்யாதி பிறக்கைக்கு அநுகுணமாகை.

இந்த ஶரீரஸ்வாஸ்த்யந்தான் ஆசார்யோபதேஶமான யாதார்த்யத்தை யொழிய வருமோ? ஆனால் (யாதார்த்யாஸ்திதே) என்றதென்னென்னில்; இவ்விடத்தில் அவர்வருக்கும் ஸஹாவிதமான யாதார்த்யத்தாலே வரும் ஶரீரஸ்வாஸ்த்யத்தை* யொழிய அஶாஸ்த்ரீயர்க்குப் போலே ஆஸநப்ராணாயாமாதிகளாலே ஒரு அபூர்வஶரீரஸ்வாஸ்த்யம் தேடவேண்டாம் என்றபடி.

*ஸ்வாஸ்த்யத்தை—வ.

இங்கு ப்ரவ்ருத்திக்கு வேண்டுமளவு அநுஷ்டாத்ராதிகளைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, ஆஸ்திக்யாதிமான்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி சொல்லுவது விருத்தமன்று. இப்படிகளாலே [1]"ப்ரவ்ருத்தேஃ ஸ்வவிதவைஷ்ணவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே" என்று சொன்ன நைரபேக்ஷ்யம் ப்ரகாஶிதமாயிற்று.

[2]"நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன்" †

[3]"அஹந்தா வர்ணேநோந கீர்த்தயம் காயதஸ்ஸ்வயா |
ப்ராப்தம் ஜீர்ணோதயேஃ வாரம் ஸ்வர யாவந் வித்யதே"

[4]"கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்" என்னும் அர்த்தம் தோற்ற (ஸதி) என்கிறது. இது மூன்றிலும் அந்வயிக்கிறது.

[1]"ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம்" என்கிறபடியே ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வம் தோற்ற (யோ நரஃ) என்கிறது. இதற்கு வர்ணாஶ்ரமாத்யதிகார நியமமில்லை; ஸத்ரவசநாதிகளைப் போலே ஸாமாந்யமாகையாலே ஶரண்ய--ஶரணாகதி--தத்த்வஜ்ஞாநமுடையார் எல்லார்க்கும் ருசி பிறந்தபோது‡ [5]"ஸர்வயோக்யமநாயாஸம்" [6]"ஸர்வலோகஶரண்யாய" என்கிறவிஷயத்தைப்பற்றக்குறை இல்லை என்று தாத்பர்யம்.

ஆனாலும் 'யஃ' என்கிறவளவே அமையாதோ? 'நரஃ' என்றது மிகுதியன்றோ? இதுதான் [7]"ஸஜிஹ்மகல ஸர்வயக்ஷாஶ்ச ததஸ்ஸ்வாம் ஶரணம் கதாஃ" [8]"ததுபர்யபி

---

[1] ஸநத். ஸம். [2] தி. மொ. 1. 1. 4. [3] வராஹபு. [4] 2. 10. 1.
[5] [6] ரா. யு. 17. 15. [7] ரா. பா. 15. 24. [8] சா. ஸூ. 1. 3. 25.
† 'என்கிறபடியே ப்ரபத்திஹேது' என்று அதிகப்-ஷ. ‡ 'மற்றப் பேர்க்குமில்லாதபோது' என்று அதிகப்-ஷ.

வாதராயணஃ ஸம்ஹவாத" §என்று தேவாதிகளுக்கும் வர்ணவிசேஷஸாபேக்ஷயணாதிகாரம் சொன்ன இடங்களோடே விரோதியாதோவென்னில், [1]"சூத்ரோ வா நுஷ்ட தேஷ:" [2]"தா நுஷ்டம் ஸர்வ யோகேஷ்விது" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாதிகளிக்கழிந்த உஷாமூஹத்தையும், [3]"விதிதா தேஷவேதி: ஸம்ஸார நிவேதிதம்" இத்யாதிகளில் சொன்ன வழிதப்பினுல்உள்ள அநயத்தையும் நினைப்பிக்கையாலே, 'நர'ஶப்தம் ஸப்ரயோஜநம். இது ¶தேவாதிகளுக்கு வ்யவச்சேதகமன்று; கைமுத்யஸித்தரான உசிதாதிகாரிகளை முன்னிட்டு தேவாதிகளையும் உபலக்ஷிக்கிறது. இங்கு நரஶப்தம் யோகத்தாலே ஆத்மவாசியாய், விசிஷ்டாவத்தாலே ஶாஸ்த்ரவஶ்யரெல்லாரையும் காட்டுகிறதாகவுமாம்.

‡'யாவனொருநரன்' என்கிற இத்தால் எல்லார்க்கும் நினைவு கூடாது, இவ்வதிகாரி சூத்ரன் என்கிற அர்த்தமும் தோற்றுகிறது. இப்படி காலத்தையும் அதிகாரத்தையும் ஶோதித்து, அகிஞ்சநதனான இவ்வதிகாரியினுடைய க்ருத்யவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறன்: (ஸக்ருத்). உபாஸநம்போலே ப்ரபத்தநமும் ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தளவன்றிக்கே, [4]"ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிறபடியே விதேயமாயிருப்பதொரு ஸ்ரீதிவிஶேஷமாகையாலே, இங்கே அவிதேயஜ்ஞாநவாதிகளுக்கு அவகாஶமில்லை. இந்த ஸ்ருதியில் ஆவ்ருத்திக்கு ஜ்ஞாபகம் இல்லாமையாலும், ப்ரகரணாந்தரங்களிலே

---

[1] பாகவ. 11. 2. 28. [2] [3] வி. தத்வ. [4] கீதை. 18. 66

§ என்றும் — க. ¶ தேவாதிகளுக்கும் — க. ‡ யாவனொருவன் — ஞ.

'ஸக்ருத்' ஶப்தாதிகளால் அநாவ்ருத்தி காண்கையாலும், இங்கே ஸர்வகாலத்திலும் ||ஸர்வருக்குமாம் என்கையாலும், ப்ராரப்தஶரீராவஸாநத்தில் மோக்ஷம் என்று தோற்றுகிற ஶாஸ்த்ரத்திற்கு பாதகமில்லாமையாலும், ஸ்வதந்த்ரஸாத்யாந்தரநிரபேக்ஷதை சொல்லுகையாலும், 'தத:' என்கிற ஶப்தம் ஆவ்ருத்திக்கு விலக்காகத் தோற்றுகையாலும், இது உபாஸநாதிஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற ஆவ்ருத்தியன்று. இங்கும் [1]"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிற *அர்த்தமும் தோற்றுகிறது. இது ப்ராயஶ்சித்தவத் ஸக்ருத்கர்தவ்யம் என்னுமிடமும், இதற்கு மஹாவிஶ்வாஸாதிகள் அங்கங்கள் என்னுமிடமும், வர்ணாஶ்ரமாதிதர்மங்கள் இதற்கு அங்கங்களன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ராஜ்ஞையாலே வருகின்றன என்னுமிடமும் ப்ரகரணாந்தரங்களிலே கண்டு கொள்வது.

இது பஞ்சப்ரகரணத்தாலும் உத்தரஶ்லோகத்தாலும் ஸாக்ஷாத்ப்ரபத்தியாகையாலே, தன்னையொழிந்தார் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயர் அன்று என்கைக்காகவும், தன்னை ஆஶ்ரயித்தே மோக்ஷம் பெற வேண்டும் என்கைக்காகவும் இப்ப்ரபத்திக்கு இலக்கான தன்படிகளை பரத்வஸௌலப்யப்ரதிஷ்டாபகமாக பதத்வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறான்.

இதில் (விஶ்வரூபம்) என்கிற பதம் 'நாரங்களை அயநமாக உடையவன்' என்கிறாப்போலே 'விஶ்வத்தையும் தனக்கு ஶரீரமாக உடையவன்' என்கிறது. இத்

---

[1] ரா. யு. 18. 33 ||ஸர்வருக்கும் பாடம். *அர்த்தமே—பா.

தால் ஸர்வத்துக்கும் ஆதாரமுமாய், நியந்தாவுமாய், ஶேஷியுமாய். இவைதன்னாலே இவற்றினுடைய ஸத்தா ஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகள் தானிட்டவழக்காய், த்ரைலோக்ய ரக்ஷணமாய், ஸ்வாமியாக ஸமஸ்தாவதாரங்களிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் என்றும், ஆஶ்ரயணீயன் ஸுலபனாகையாலே ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு நித்யஸந்நிஹிதன் என்றும் தோற்றுகிறது.

ஸ்வரூபஸந்நிதி ஸூரிகளுக்கும் முக்தருக்கும் யோகிகளுக்கும் காணலாமத்தனையன்றோ? விக்ரஹவிஶிஷ்டனானாலும், பரவ்யூஹங்கள் இங்குள்ளார்க்கு இலக்காகவற்றோ வென்னில், இந்த விஶேஷதியிலே எல்லார்க்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி விஶேஷாவத்தால் வந்து நிற்கிற நிலையும், இதற்கு மூலமாய் ஆஶ்ரயணீயதைக்கு உறுப்பான ஸௌலப்யாதிகளும் தோற்ற (ஸ்ரீ) என்கிறான். [1]"ஸமஸ்தஜகதோ நீத ஜவாபலோ ஏஹாது" [2]"நீலவரை இரண்டு பிறை கவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப கோலவராகமொன்றாய் நிலம் கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய்" என்கிறபடியே போக்கற்று விழுந்தாரை எடுக்கைக்கு அநாதரணமான ஸாலாஶ்ரயவிக்ரஹவிஶேஷத்தோடே தோற்றின என்னை. நினைக்குமவனுக்கு [3]"ஆபாஸே ஶரணே கோஷ்ட" என்கிறபடியே அருமை இல்லை என்று தாத்பர்யம். 'விஶேஷ்யம்' *'ஶ்ரீ' என்கிற பதங்களாலே ஜகஜ்ஜீதாவதாரத்வ ஶரண்யத்வ

[1] வி. பு. 1. 4. 26. [2] 10. 10. 7. [3] வி. பு. 1. 17. 78.

* வ ஶ்ரீ—க:

ஞூாவ்ரெவொவயாகூ ஸவ்ருகஞ்ாண ஶாணா கஈகவ மும் ஸிஜிக்கிறது. இது கூநாஜுவஸசாவுயாய்ருகமான† 'வ' காாத்தாலே யாகவுமாம்.

ஆனுலும் 'விஸூஈ ஷவம்' என்கிற வசத்தில் சொன்ன ஸவ்ருஸாீாகவத்தாலும், இதுதன்னுலே ஸஜிதங்க ளான ஸவெ்ராவாசா நகவநிவிதகவங்களாலும், வெதநா வெதநஷொஷங்களெல்லாம் சங்கிக்கலாம்படியன்றோ இருப்பது. பிறக்கின்றவன்தனக்கும் மற்றும் பிறப் பாருடைய வ்ருகாாங்கள் உண்டாகாதோ? அவதாரங் களிலே ஸொகஶொஹாசிகள் சொல்லவும் காண்கிலோ மோ? இப்படியானுல், [1]"ஹூஈக்ஷணெசவ்ருஸகூஸ்ர கொ ஹெதுஃ வாஈக்ஷணெ" என்கிற வொசும் வாரா தோ என்ன, (அஜம்) என்று வாஈஷாஞஈஸஜாதீயஜந நிஷெயத்தாலே தன்னுடைய ஹெயவ்ரதிஹடதுத்தைக் காட்டுகிருன். இங்கு ஜநநத்தை நிஷெயித்தது மற்று முள்ள 'ஸாவவிகாாங்கள் ஷஃஷவிடிகள்' என்றுற்போ லே சொன்ன வெதநாவெதநஷொஷங்கள் எல்லாத்தை யும் நிஷெயிக்குமதுக்கு உவஜக்ஷணமாகையாலே, கஸகிாஷவமான ஷொஷம் கழிந்து ஹெயவ்ரதிஹடகவ மும் ஸிஜிக்கிறது. அவதாரங்களில் ஸொகாசிகள் சொன்னவிடத்திற்கு கஹிநயத்திலே தாத்பர்யம். இவ் வயடித்தை வெளியிடுகிற [2]"உநாஷ்ரெஹிநாம் வெ ஷாம்" [3]"ஸாம்ஸஞவி சஹாயொதீ," [4]"தெந வாவயதெ னொகாநு" [5]"நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய் ஒளிவருமு முநலம்" இதா்ாசிகளை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

---

[1] பார. சா. 294. 19. [2] வி. பு. 5. 22. 18. [3] பார. உத். 62.
[4] மநு. 24. [5] 1. 3. 2. † ஸமுச்சயமான—க.

இப்படி இஸ்ஶ்லோகத்தால் ஸித்தோபாயஸாதனஞான சரண்யனையும் இவனுடைய வஶீகரணாய்மாக வ்யாப்தமானஅதிகாரிக்ருத்யவிஶேஷத்தையும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஸித்தோற்ற ‡அநுவாதரூபமான வாக்யத்தாலேகாட்டி, ஸ்வீகாரம் பண்ணின தன்னுடைய க்ருத்யமாக "சன்மசன்மாந்தரம் காத்து" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ஸர்வநிஷ்டநிவர்த்தநத்தையும் ஸர்வஷாயப்ராவணத்தையும் ப்ரபந்நன் திறத்தில் வாசிதோற்ற உத்தரஶ்லோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறான்:

"ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம்।
அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்॥"

(தத:) என்கிற பதத்தில் 'ஸ்மரணம் ஹேதுவாக' என்று பொருளானால், இதற்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; 'து' என்கிறவளவாலும் இது தோற்றும். இப்படியே 'ஸ்மரணத்திற்குப் பின்பு' என்று தாத்பர்யம் கொண்டாலும் மிகுதியாம். ஆகில் என்னென்னில், ஶ்ருதிப்ரவிஶேஷாதிகளாலே ப்ரபத்திக்கு அநந்தரக்ஷணத்திலே ஶரீரபாதம் ப்ராப்தமானாலும், இந்த ஸ்மரணத்தளவே வ்யாஜமாக ஶரீராவஸாநத்தில் ப்ரவேஶியாதபடி அப்போதே ரக்ஷிப்பன். இவனுக்கு ஸந்யாஸம் பண்ணினவிஷயத்தில் கர்தவ்யஶேஷமில்லை என்று தோற்றுகைக்காக (தத:) என்கிறது. (து) என்றது 'க்ருதக்ருத்யனைய் §வாதகவ்யதீயான தனக்கு வரும் மரணத்தை ப்ரியாதிதியைப்போலே பார்த்திருக்குமவனை' என்றபடி. (மத்பக்தம்) என்றது 'நம்மையே நிரதிஶயபோக்ய

---

13. 7. 7. ‡அநுவாதன்னுரூபமான—க. §சாதகக்குறிப்பா—க.

மாக உகந்து பற்றினவனை' என்கிறது. 'த்வ' 'ஸ்ரக்த்வ' என்கிற இரண்டு பதத்தாலுமாக ஆநந்தாவஹனுமாய் ஆநந்த்யயோஜநனுமானவனை என்கிறான். இத்தாலே ஸௌஶீல்யஸௌலப்யாதிகளையும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும் ப்ரதர்சிக்கிறது. காருணிகனான ஈஶ்வரன் எல்லாருக்கும் மோக்ஷம் கொடுக்க ப்ராப்தனேயாகிலும் அநாதிஶாஸ்த்ரவ்யவஸ்தா ¶ விஶிஷ்டரான அதிகாரிகளுக்கு நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷம் கொடுத்தால், ஶாஸ்த்ரார்த்தவ்யவஸ்தாபகநியமம் குலையும்; அது குலையாமைக்காக இப்பாஸுரத்தில் சொன்ன ஆகாரமுடையார்க்கு $ மோக்ஷம் என்கிறது. காருண்யம் ஒன்றையும் ப்ரதாநமாக்கி, ஶாஸ்த்ரவிதவ்யவஸ்தையைக் குலைக்கப் பார்த்தால், ஸத்வஸாம்யத்தை இல்லாமையாலே ‖ இஸ்வாதந்த்ர்யமும் அழிந்து, நிரீஶ்வரவாதமும் ப்ரஸக்திக்கும். இப்படியே ஸர்வரும் ஸம்ஸாரக்ருபையாலே நித்யமுக்தராகத் தட்டென்ன என்கிற வாக்யமும் ஸரிதார்த்தம். ஜந்மாந்தரணகவிசேக்ஷப்ரயத்நாதிகள் இல்லாதபோது ஒருவனை விசேஷித்து ஈஶ்வரன் என்கைக்கு ப்ரமாணம் இல்லையிறே. இங்கு 'ஸ்ரக்தம்' என்கிற பதம் ஹக்ஷியோகநிஷ்டனைச் சொல்லுகை மூலபோதாயோக்யத்வகரணத்திற்கும் தாநாதிகரணங்களான பூர்வஸ்லோகத்தில் பதங்களுக்கும், இஸ்ஸ்லோகத்தில் அந்திமபாதத்தில் 'காஷ்டவாஷாண ஸந்நிபம்'' என்கிறதற்கும் அநாதாரணமாகாது. வஸ்த்ர

¶ விஷயசூத்ரரான—க. $ மோக்ஷமாகிறது—வ.

‖ இஸ்ஸ்வாதந்த்ர்யம் அழிந்து நிரீஶ்வரவாதப்—க.

ஸாவியாய் ம்ருதுஜ்வரமுண்டான ஒரு பதத்தைக்கொண்டு ஸந்தாஹாவியான ப்ரகரணத்தையும் ஸ்வாக்யத்தில் அநேகவசநஸ்வரஸத்தையும் பாயிக்கை ந்யாயவிரோதம்.

இவனுக்கு இனி ஜந்மாந்தராதிகள் இல்லை; [1]"மரணமானால்" என்கிறபடியே ப்ராப்யஶரீரம் விடுமளவே ப்ராப்திக்கு வேண்டுவது என்று தோற்றுகைக்காக (ஶ்ரீயஶாணம்) என்கிறான். 'மரித்தவனை' என்னாதே ஶ்ரீயஶாணனை *நயிப்பேன்' என்கிறவித்தாலே தான் [2]"விண்ணுலகம் தரவிரைகின்ற"படியைத் தோற்றுவிக்கிறான். (தா) என்கிற இது அல்லாதார்மரணம் போலே இங்குள்ளார்க்கும் பரமபதத்திலுள்ளார்க்கும் இவன் ஶோகிக்கும்படியன்றிக்கே, ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் ஸூரிகளும் முக்தரும் நல்விருந்து வருகிறது என்று [3]"வீடுதிருத்தும்" படியாய், இங்கும் க்ருதக்ருத்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவரெல்லாரும் நாமும் இது பெற்றோம் என்று நாக்கு †நீளும்படியான நல்லதொரு ஸவஹ்யம் இது என்று இம்மரணத்தினுடைய ‡உத்ஸவத்தையும், 'இதற்கு ப்ரஶஸ்தௌபகாரு நிமித்தங்கள் நிரூபிக்கவேண்டா; ஶரீராவஸாநத்தளவிலே இவனுக்கு முக்தி' என்னுமிடத்தையும் தோற்றுவிக்கிறது.

(கார்ஷ்வாஷாணஸந்நிதம்) — என்கிறது முன்புற்ற காலவிலம்பம்போலே உபாயத்திற்கு உறுப்பாகிறதன்று; பின்புற்ற அர்ச்சிராதிகதிபோலே மோக்ஷோபகாரிகமாய்

[1] 9. 10. 5. [2] 10. 6. 3. [3] 1. 5. 10. *நயிப்பிப்பேன்—க.
†நீருருளும்படியான—வ. ‡மஹோத்ஸவத்தையும்—க.

வருகிறதுமன்று; இவனுக்கு அயாநஸவநாதிகளைப் போலே இந்த்ர ஸாமாநாதிகரண்ய விஶேஷமாய் இருப்பதும் ஒன்றன்று. இப்படியிருக்க, இவனுடைய அசித்த்வ தையைச் சொல்லுகிற இது ஸ்வதந்த்ரங்களுக்கு அநர்த்தமாய், இவ்வளவன்றிக்கே ப்ரபந்நனுக்கு நிந்தையுமாகாதோ என்னில், இது [1]"அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்கிறபடியே உபாயத்தினுடைய ஸ்வயத்நஸாத்யத்வ நைரபேக்ஷ்யத்தையும் [2]"ஸர்வம்" இத்யாதிகளிற்படியே ஜ்ஞாநாவிஷயத்தையிலே ஶரண்யனுடைய வாத்ஸல்யவிஶேஷத்தையும், ஒரு ப்ரகாரமற்றுக்கிடக்கிற இவனை [3]"ப்ரதிவாரவேள" என்கிறபடியே ஒருக்காலே ஸம்ஸாரனுக்கு கிற சூஸ்வாஸ்த்யமோசத்தையும், ப்ரபந்நன் இப்படி நிர்வேதம் பண்ணும்போது ஸம்ஸாரவிஷயமான அஜ்ஞாநத்தை யொழிய மற்றொருத்தரும் தட்டி எழுப்பமாட்டார்கள் என்னும் அர்த்தத்தையும் விஸ்தரித்து, [4]"காலும் கையும் *விதிர்விதிர்த்துக் கண்ணுறக்கமதானதன் முன்னம்......வேலைவண்ணனை" மேவவேண்டும் என்று முமுக்ஷுக்களுக்கு ஶரண்யவஶீகரணத்தில் §விரைதல் ¶பிறப்பிக்கைக்காகவும், இப்பதம் ஆர்த்தமாகிறதாகையாலே இது உபாயமாய் உபாயாதிகளுடைய ஸ்துதியுமாகிறது.

ஆனாலும் ஒரு ப்ரஷ்டாங்கமே யமையாதோவென்னில், ஸாத்ரத்தில் அதிஶயம் தோற்றுகைக்காக பல

[1]பெரி. தி. 4. 10. 1. [2]தை. ஆர. 3. 43. [3]ஶா. ஸூ. 4 4. 15.
[4]பெரி. தி. 4. 5. 4. *விதிர்விதிர்த்தேற— க. §விரைத்தல்—க.
¶பெறுகைக்காகவும்—வ.

ஷ்டிரனும் சொல்லக்கடவது என்று ஆசார்யர்கள் சொன்னார்கள். இவன் வேதநாஶ்ரயமான அவஸ்தையாயிருந்தானேயாகிலும் அப்போதையில் ஸ்ஜ்ஞாநத்தை நிரூபித்துப் பார்த்தால் காஷ்டபாஷாணங்களினுடைய அசேதநவிஶேஷங்களவும் பேருமித்தனே அவற்றுக்கும் இவனுக்கும் உள்ள வைஷம்யம் என்று கருத்தாகவுமாம். இப்படியானல் [1]"ததா ப்ரலீநஸ்து மூடயோநிஷு ஜாயதே" என்றும், [2]"யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம்" என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்கள் சேரும்படி என்னென்னில், அவை ஸாமாந்யவிஷயம்; இது விசேஷவிஷயம். [3]"நஷ்ட ஸ்ம்ருதிரபி வர்த்ததே ஜந்து" [4]"எய்ப்பு என்னை வந்து நலியும்போது அங்கு ஏதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்" இத்யாதிகளுக்கும் இதுவே நிர்வாஹம்; [5]"ஶரீரபாதஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:" என்றது ப்ரபந்நர்தங்களிலே சிலரைப் பற்ற என்று சிலர் நிர்வஹிப்பர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே 'காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம்" [3] 'நஷ்ட ஸ்ம்ருதிரபி வர்த்ததே ஜந்து' இத்யாதிகளுக்கு ஸ்வயத்நஸாத்யாநுஸ்மரணநிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். [5]"மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:" இத்யாதிவாக்யம் ஸ்வயத்நமன்றிக்கேயிருக்க,‖ ஸர்வஜ்ஞப்ரமாணத்தாலே அநுஸ்மரணவிஶேஷம் ப்ரபந்நர் எல்லார்க்கும் வருகிறபடியைக் காட்டுகிறது என்று சிலர் நிர்வஹிப்பர்கள்.

---

[1] கீதை. 14. 15. [2] கீதை. 8. 6. [3] வராஹபு. [4] பெரி. தி. 4. 10.1.
[5] சரணு. க. $ஜ்ஞாநத்தையை—வ ‖ 'இருக்க' இது இல்லை—வ.

[1]"யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதா ஸ்வத:" என்னும்படியாயிருக்கிற ஈஶ்வரன் க்ஷேத்ரஜ்ஞரைப்போலே மறப்பது ஒருகாலமும் நினைப்பது ஒருகாலமும் இன்றிக்கே இருக்க, இப்போது (ஸ்மராமி) என்பானென்னென்னில், ப்ரபன்னனுக்கு அப்போது ஸ்வயத்நத்தால் ஸ்மரணம் *இல்லையேயாகிலும், இந்த ஸ்மரணம் முதலாயாதல், இதற்கு மேலாயாதலுள்ள ஸர்வமெல்லாம் ஸ்வீகாரம் பண்ணி ஸ்வீக்ருத நிர்வஹணக்ஷமனுமான தன்னாலே ஸித்திக்கும் என்று தோற்றுகைக்காக தன்னுடைய ஸாநுக்ரஹ ஸங்கல்பவிஶேஷத்தை ஸ்மரணஶப்தத்தாலே உபசரிக்கிறான். இங்குற்ற வர்த்தமாநப்ரயோகத்தாலே இவ்வநுக்ரஹத்திற்குப் பின்பு ஒரு நிக்ரஹம் வாராது என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. இதில் உத்தமனே அமைந்திருக்க, சரமஶ்லோகத்திற்போலே மிகுதியான 'அஹம்' என்கிற பதத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யமடியாக ஸர்வக்ஷேத்ரஜ்ஞர் திறத்திலும் விபரீதகர்மாநுரூபமான $நிக்ரஹத்தில் ப்ரவ்ருத்தனாய், லீலாரஸத்தை அநுபவித்துப் †போந்த தான் காருண்யமடியாக வ்யாஜவிஶேஷாநுகுணாநுக்ரஹப்ரவ்ருத்தனாய் ரக்ஷணரஸத்தை அநுபவிக்க நினைத்தபோதே மோக்ஷம் கொடுக்கவல்லபடியையும், அப்போது விலக்கவல்லார் இல்லாதபடியையும், தான் ‡கட்டின காராதிகளையொழிய தனக்கு வேறொரு ஸஹகாரி வேண்டாதபடியையும் தோற்றுவிக்கிறான்'

[1]ந்யாயதத்வம். *இல்லாமையானாலும்-க.
$நிக்ரஹப்ரவ்ருத்தனாய்—க. †போந்ததாகில்—க. ‡காட்டின-ஙு.

'காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம்' 'அஹம் ஸ்மராமி' என்கிற இரண்டாலும் [1]"ஜாம் யாதி வாஸுதேவஸ்ய: ததோ தே ஸ்ம்ருதம் ஜந:" என்கிற ப்ரகாரத்தைக் கழிக்கிறான். 'மத்பக்தம் அஹம் ஸ்மராமி' என்கிற இத்தால் நித்யாநந்தவம் பெறுகைக்கு ஒரு நினைவு பண்ணினவனைப் பற்ற நாமும் நித்யாநந்தவம் கொடுக்கைக்கு ஒரு நினைவைப் பண்ணுவுதோம்' என்றதாயிற்று.

இப்படி [2]"தாய் நினைந்த கன்றே யொக்க என்னையும் தன்னையே நினைக்கச் செய்து தான் எனக்காய் நினைந்து அருள் செய்யும் அப்பன்" என்னும்படியான தன் நினைவு பரமசேஷ்டாதிஶயயுக்தமாகிறபடியைப் பற்ற (நயாமி பரமாம் கதிம்) என்கிறான். 'நயாமி' என்கிறதற்கு சேற்றிலே விழுந்த சிறு பசல்களை எடுக்க விழுந்த பிதாவைப் போலே இவனுடைய தேஹத்திற்குள்ளே ஹார்த்தனாய் நிற்கிற நான்தானே ஸ்வப்ராப்த்யுபாயக்ஷேமவஹணயுக்தமாக நடத்துவன். நடுவு வரும் ஸவிக்நாதிகளும் இவனை எதிர்கொண்டு ஸத்கரித்து §தரம்பெறுகைக்கு நாம் அடைத்த ¶நிலைப்பேறு என்று தாத்பர்யம். கீழ்ச் சொன்ன ப்ரவ்ருத்தி ஸகலஸாதநஸாத்யமாக வற்றாயிருந்ததேயாகிலும் அநந்யப்ரயோஜநனான இவனுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங்களை $கொடுத்தல், உபாஸகாதிகளில் போலே ஸௌஶீல்யதாநாதிவைலக்ஷண்யவ்யவஹிதமாக மோக்ஷம் கொடுப்புதல் செய்யேன்; அவ்யவஹிதமாக

[1] பார. சா. 45. 11. [2] திரு. மொ. 7. 3. 2. §தாம்-க.
$கொடுத்தல்-க. ¶ஶாஶ்வதமான பாக்யம்.

வாஉவாராஷாயத்தை அடைவிப்பேன் என்கிற விசேஷம் தோற்ற (வாஉாம் மதிம்) என்கிறான். இந்த ‖ 'மதிம்' என்கிறது ஞாவத்தை என்றபடி; * 'வாஉாம் மதிம்' என்கிறது [1] "ஊாநாம் வாஉா மதிஃ" என்கிறபடியே வாஉஞாவனை தன்னையாதல், தன் விஷயத்தில் வரிவஹணாநுலவத்தையாதல், அவ்வநுபவ பரிவாஹமான கைங்கர்யவிசேஷத்தையாதல் சொல்லுகிறது. இவற்றில் ஒன்றைச் சொன்னாலும் மற்றுள்ளவையும் சொல்லிற்றாய் விடும். இதில் 'நயாமி' என்கிற இத்தாலே தன்னுடைய ஞாவகத்வமும், 'வாஉாம் மதிம்' என்கிற இத்தாலே தன்னுடைய ஞாவ்யத்வமும் சொல்லிற்றாகை உசிதம். 'வாமையான மதி' என்று சுவிபாஷிமதியையாதல், வாஉவத்தையாதல் சொல்லுவார்க்கு முடிவில் அவனுடைய ஞாவிேலே தாத்பர்யம்.

இப்படி இரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் இச்சேதனன் முமுக்ஷுவாயும் முக்தனாயும் இரண்டு விபூதியிலும் பெறும்பேறு சொல்லிற்றாயிற்று. 'நயாமி' என்கிற இதில் வாவெஷவத்தாலே ஷூதஃ ஸவஶேஷியான தன்னுடைய ஆஶ்ரிதவப்யோஜநவ்யாபாநிஸஙியைத் தோற்றுவிக்கிறான். சுவித்தினுடையவும் சுவிதாயருடையவும் வ்யாபாரம் ஷூப்யோஜநவாப்யோஜநங்கள் இரண்டையும் உத்தேசியாதே வாப்யோஜநாயமாயிருக்கும். ஜுாதாவான சுவஷெயில் ப்யோஜநாநுரவான் வாப்யோஜநாயமாக ப்ரவ்ருத்திக்கும்போது ஷூப்யோஜநத்தை உஶேஷமாகக் கொண்டு நடக்கும்.

---

1 ‖ மதி என்றது-க. *பாமையான மதி—க.

அநந்யப்ரயோஜநனை ஜ்ஞாதா ஸப்ரயோஜநத்திலும் ஸாப்ரயோஜநோபேக்ஷை ப்ரவ்ருத்திக்கும். நிர்வாயிக ஸவப்ரேஷியான† ஸர்வேஶ்வரன் [1]“ஸ்வேச்சயா” என்கிறபடியே ஸாப்ரயோஜநத்திலும் ஸப்ரயோஜநாயா மாக ப்ரவ்ருத்தித்தாலும் இவனுடைய §ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யப்ரகாரத்தைச் சொல்லப் பார்த்தால் [2]“வாத்ஸல்ய ஸகலஶ்ரேயஸ் ஸாஶ்ரிதாயாஸ்ய வக்ஷ்ய” என்கிறபடியே ஸப்ர யோஜநத்திலும் ஸாப்ரயோஜநாயாமாக ப்ரவ்ருத்திக் கும் என்னலாம். இவ்வர்த்தங்களை ‘காஷ்டபாஷாண ஸந்நிபம்’ ‘ஸ்தப்தா’ ‘ஊஹ்ய’ ‘அஹம் ஸ்மராமி’ ‘நயாமி’ இத்யாதிகளிலே அநுஸந்திப்பது.

இடம்பெற்றார் எல்லாம்என் உடலாய் நிற்க
இடர்பிறப்பொன் றிவையில்லா என்னை அன்பால்
$அடம்பற்றும் இவனென்று நினைந்தான் யாவன்
அவனுவி சரியும்போ தறிவு மாறி
உடம்பில்தான் உபலம்போல் கிடக்க நானே
உய்யும்வகை நினைந்துயர்ந்த கதியால் என்றன்
இடம்பெற்றென் னுடன்வாழ எடுப்பன் என்ற
எம்பெருமான் அருள்பெற்று மருள்செற் றோமே. [21]

இரண்டுரை யாதநம் எனம்
உரைத்த உரை இரண்டின்
திரண்ட பொருள்கள் தெளிந்தடி
சூடினம் ¶ திண்ணிருளால்

---

[1] ஸ்ரீரங்க. ஸ்த. 2. 87. [2] வர. ஸ்த. 63. †‘ஜ்ஞாதாவான அவஸ்தை யில்’—இது இல்லை—க. ‡ஈஶ்வரன்—க. §ஆஶ்ரித—க. $திடம் பற்றுபவன்—வ. ¶திண்ணருளால்-வ.

சுருண்டநஞ் ஞானச் சுடரொளி
 சுற்றும் பரப்பதன் முன்
புரண்டது நம்வினை போமிடம்
 பார்த்தினிப் போமளவே 22.

மலையும் || தலையும்என் றெண்ணியும்
 வன்பெரும் புண்டிரங்கித்
தலையும் வெளுத்தபின் தானே
 அழிய இசைகின்றிலீர்
அலையும் கடல்கொண்டவையம்
 அளித்தவன் மெய்யருளே
நிலையென்று நாடி நிலைநின்ற
 பொய்ம்மதி நீக்குமினே. 23.

ஸ்வஸ்வம் ஸ்வத்வம் ஸர்வஶேஷி ப்ரபத்யாத்மஸாத்யம் ச க்ருத்ஸ்நா
ஸ்தாநம் ச ஸ்ருதிபதஜம் விஶ்வாஸபாவம் விதந்து।
கார்யே ஸர்வே ஸ்வத: காரணவிஷயாஸ் காஷ்டாபாஷாணகல்பாந்
நாத: ஸோதீ நயது க்ருபயா நாயித:* ஸ்வாபதாந:॥

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்யஶிகாமணி: ஸம்பூர்ண: ॥

|| கொலையும்—க. * ஸம்பதா—வ.

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 23-வது ரஹஸ்யமான அஞ்ஜலிவைபவம்.

[ஸ்ரீமாந் வேங்கட..............। ....ஸதா ஹ்ருதி॥]
ஹிதாய ஸர்வஜகதாம் வ்யக்தம் யோ(அ)ஞ்ஜலிவைபவம் ।
வ்யாசீகரச் சதம் வந்தே வேதாந்தாசார்யதேசிகம் ॥

[1] "த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய கதாபி கேநசித்
யதா ததா வாபி ஸக்ருத்க்ருதோ(அ)ஞ்ஜலி: ।
ததைவ முஷ்ணாத்யஶுபாந்யஶேஷத:
ஶுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே ॥

(த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய) இத்யாதி । பெரியமுதலியார் [2] "தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே" என்கிற ஶ்லோகத்திலே 'பகவச்சரணாரவிந்தத்தில் போக்யதாதிஶயத்தை அநுபவித்தவனுக்கு அதினுடைய மாஹாத்ம்யத்தையாலே [3] "கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி கண்ட இன்பம், தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்" என்னுமதில் சொல்லுகிற ஐஶ்வர்ய-கைவல்யரூபங்களான புருஷார்த்தங்களிலே இளைப்பாறுகை கூடாது' என்று அருளிச் செய்தார். அநந்தரம் [1] "த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே அப்படிப் பட்ட அதிகாரிகளுக்கு திருவடிகளை உத்தேசித்து உண்டான ஸ்வாநுகூல்யங்களான ப்ரபாவத்தாலே

---

[1] ஸ்தோ. ர. 28. [2] ஸ்தோ. ர. 27. [3] 4. 9. 10.

ஸவடூாவெக்ஷிதவிஷ் உண்டாப்பாதியான ஆஶ்ரயண
ஸஙகயடூத்தாலும் திருவடிகளுடைய ?ஸ்ரூஜையை
அருளிச் செய்கிறார்.

இங்கு "ஸ்வநூஜி ஶஞூிஶ" என்கிறது† ஸவடூஶொக
ஶாரணமாய் ஸவடூலொஹாதிஶாயிகளான தேவர்களு
டைய *வாணாரவிநங்களை உவாயமாகவும் ஒராவ
மாகவும் ஸ்ஙிஷஸி பண்ணி †என்கிறபடி. இத்தால்,
"ப்ரஹாணம் ஶிதிகணஃவ யாஶ்சாநூ தெவதாஃஷ்ரதாஃ
ஒதிவாஜா ந வெஸவஞெ யஷாஸ வரிஶிதம் ஹு."
[1]"வணதள அள விஶாயஶ்ரெஷ்ள ஒஷாதெக்ரயஜள
ஷ்ரதள । தஶாZZஶஶிடூதவநூநள ஷ்ரஷிஸஃஹாரகா
ரகள ।"ஐதராதிகளில் வாதஞவெதநராகச் சொல்
லுகையாலே ஸாக்ஷாநொக்ஷப்ரதாநத்திற்கு ஸஶடூர
ல்லாத [2]"எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனும்
இந்திரனும்" முதலான [3]"திருவில்லாத் தேவரைக்"
கைவிட்டபடியும், ஸவூாஷிரஸ்வாதிஶொஷதூஷிதங்க
ளான ஒயொஜநாஞரங்களில் பற்றற்றபடியும், சொல்
லிற்றாயிற்று.

[4]"வெஹாஶாரஷ ஶஶடூஷ" என்கிறபடியே நா
நாவிதங்களான ஶஶடூங்களெல்லாம் காமுவிஶெஷங்
களைப் பற்றி இருக்கும். எங்ஙனே என்னில் [5]"அநெ
க்ரதயஶெ ஶஶடூா:" ஐதராதிகளிற்படியே யாஹஶஹம்,
ஶயநஹெஹம், ஶாஷஹெஹம், வக்ஷஹெஹம், திரிவார

---

[1]பார. சா. 350. 36, 19. [2]பெரி. தி. 5. 3. 6. [3]4. அ. 53. [4]
[5]மநு. 1. 85. *சரணாரவிந்தத்தை — க. †என்றது, என்றபடி-வ.

நக்ஷத்ரஶோதம், ராத்ரிதிவஸாதிஶோதம், யோகஶோதம், ரா ஶிஶோதம், சந்த்ரதாராஶோதம், என்று இப்படிப்பட்ட காலஶோதங்களிலே வ்யவஸ்திதங்களாயிறே கர்மவிசேஷங்கள் இருப்பது. † இவ்வஞ்ஜலிரூபமான ஸாதநத்திற்கு ஆர்த்தி ‡ பிறந்தபோதே காலம்; மற்றொரு காலவிசேஷம் பார்த்திருக்கவேண்டாம் என்னுமிடத்தை (கதாபி) என்று அருளிச் செய்கிறார். வணா-யஜ்ஞம், ஜபயஜ்ஞம், ஜ்ஞாநயஜ்ஞம், தீர்த்தயஜ்ஞம் என்றுபோலே சொல்லும் தர்மங்களெல்லாம் சில அதிகாரிவிசேஷங்களைப் பற்றி இருக்கும்; இவ்வஞ்ஜலிபந்தம் ஸத்வவசநாதிகளைப் போலே ஸாதாரண்யமாகையாலே. § ப்ராஹ்மணன் முதலாக ஶ்வபாகனளவாக ஸர்வருக்கும் ஸாத்யமுமாய் ¶ஸுகரமுமாய் இருக்கும் என்னுமிடத்தை (கேநசித்) என்று அருளிச்செய்கிறார். அல்லாத தர்மங்களுக்கெல்லாம் நாநாவிதங்களான ப்ரகாரவிசேஷநியமங்கள் உண்டாயிருக்கும். இவ்வஞ்ஜலிக்கு வராவரதக்வஹிதவாச்யங்களில் தெளிவு உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம்; ஹஸ்தஸ்வாங்காதிகளில் வேண்டினபடியாகவுமாம்; வணங் செய்யும் கையில்லாதபோது வாக்காலும் மநஸ்ஸாலுமாகவுமாம். எல்லாப்படிக்கும் இது ஸபலமாம் என்னுமிடத்தை (யதா ததா வாபி) என்று அருளிச் செய்கிறார். [1]“ஸக்ருச் ச க்ருத: ஸாஹ்ருதாய:” என்கிற வாக்யத்திற்கு அவகாசமில்லாமையாலே அவ்யக்தே

---

1 † இவ்வஞ்ஜலிரூபமான—வ. ‡ இருந்தபோதே—வ. § ப்ராஹ்மமுதலான—க. ¶ ஸுகரமாய்—க

வைஶேஷ இல்லை என்னுமிடத்தை (ஸர்வத்ர ஸமதா) என்று அருளிச் செய்கிறார்.

[1]“ஸர்வேஷாமேவ யஜ்ஞாநாம் தபஸாம் ச வைஷ்ணவோ விதி: ரக்ஷதே ஹ்யவாப்ய விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம தஸ்மின் ஸர்வமஸ்” இத்யாதிகளாலே யஜ்ஞாங்களிற்காட்டில் அதிகங்களாவங்களாக ப்ரஸித்தங்களான ஸம்ஜ்ஞாநு உவ்வேந ஜாரா க்ஷண-தீர்த்தாவஸ்த - ப்ரதக்ஷிண - ப்ரணாம - ஸ்தோத்ர-ஸங்கீர்த்தந-ஜபாதிகளிற் காட்டிலும் அதிகதமமாக [2]“ஸம்ஜ்ஞி: வாராஸ்ரா” என்று சொல்லப்பட்ட இதின் ஸ்வரூபம் கைகூப்புமளவே என்று தோற்றுகைக்காக (ஸம்ஜ்ஞி:) என்கிறார். காம்யாநாத்திலே ஸித்திக்கும் $கர்மங்களைப் போலன்றிக்கே இங்கு [2]“க்ஷிப்ரம் தேவ ப்ரஸாதிநீ” என்ற ப்ரஸாதத்தை (தத்தைவ) என்று அருளிச் செய்கிறார். ‘அஶுபங்களை நஸிப்பிக்கும்’ என்கிற அர்த்தத்தை *(அஷ்டாக்ஷராதி) என்று அருளிச் செய்யவேண்டிற்றென்னென்னில், ஆஸ்ரிதனுடைய அநாதிவாஸநைகள் மேலிட்டு ஸாம்ஸாரிகவர்ணாஸ்ரமங்களான விலங்குகளை விடுவிக்க இசையாதொழியிலும், [3]“தமர்கள் கூட்ட வல்வினையை நாசம் செய்யும் சதிர் மூர்த்தி” என்கிறபடியே பாபனை உபஸ்தம் பண்ணி †அபாயத்தைப் பரிஹரிக்குமாப் போலே ஒரு விரகாலே இவனுக்கு அநுகூலங்களாய் தோற்றும் பாபங்களைக் கழிக்கும் என்றபடி. இங்கு

---

[1]பார. ஆநு. 36. 24. [2] [3]8. 10. 9. $கர்மங்களுக்குப்போலன்றிக்கேஇதற்கு-வ. †அபேக்ஷ்யத்தை அபஹரிக்குமா-வ. *அஷ்டாதி என்று—வ.

சொல்லுகிற ஸம்ஶயங்களாவன: ப்ராப்தி விரோதிகளான கர்மங்களாதல், உபாயாதிகளை விரோதிக்கும் கர்மங்களாதல் என்று யதாதிகாரம் கண்டுகொள்வது. ஸூத்ர வ்யாக்யாநாதிகளுடைங்கள் சில ஸம்ஶயங்களைக் கழிக்கவற்றாயிருக்கும்; இது அப்படியன்று; ஸகலாநிஷ்டங்களைக் கழிக்கவற்று என்னுமிடத்தை (அஶேஷத:) என்று அருளிச் செய்கிறார். அநிஷ்டங்களைக் கழிக்குமளவேயன்று; † அதுமுதலாக [1]"தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து நின்மாதாள் சேர்ந்து" இத்யாதிகளிற்படியே இஷ்டப்ராப்தியையுமாக்கும் § என்னுமிடத்தை (ஸஹாநி வர்ஷணாதி) என்று அருளிச்செய்கிறார். இங்கு ஸம்ஶயங்களாவன: ப்ரியப்ரணயக ஸமவத நாஶவமும் அதின் உபாயமும், அதின் ப்ரகாரமும் ¶ அதின் அதிகாரமும், ஆசார்யனுடைய ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ஸௌஜந்யமும். இவற்றை வர்ஷமாக்குகையாவது $விலக்கறத்துத் தலைக்கட்டுகை. இவ்வஞ்ஜலிதான் தன்னுடைய கர்த்தா ஒருவனுக்குமே ஹேதும் கொடுத்து, அவ்வளவிலேபர்யவஸிக்கிறதன்று; [2]"தொழுது எழு என்மனனே" என்று தொடங்கி நம்மாழ்வார் [3]"எம ரேழேழுபிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்று அருளிச்செய்தபடியே அஞ்ஜலி *பண்ணினவனுடைய ஸந்தாநவம்ஶிகளுக்கும் அப்படியே உபகாரகமாம் என்னுமிடத்தை (ந ஜாது

---

[1] 3. 2. 2 [2] 1. 1. 1. [3] 2. 7. 1. ‡ அதுமுதலாகத்தோன்றி-க. ¶ 'அதன் ப்ரகாரமும்' என்று அதிகம்—க. § பர்யந்தமாக்கும்—வ. ‡ அருளிச்செய்தபடியே— வ. $ விலக்கறுக்க—க. *பண்ணினவன் அருளிச்செய்தபடியே— வ.

வியமிதே) என்று அருளிச் †செய்கிறார். ஸுமநாதி த்ரவ்யங்களைப் போலே இதில் த்ரவ்யமான ‡மீளாவடிமைப் பணி ஒருக்காலும் அழியாது என்று கருத்தாகவுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே ஒருக்கால் தொடங்கின அஞ்ஜலி [1]"ஸாஞ்ஜலிப்ரக்ரஹா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:" என்கிறபடியே பரமபதத்திலும் ஸர்வஸ்வமான அஞ்ஜலியாய் பரிணமித்து, ஒருக்காலும் அழியாது என்னவுமாம்.

இவ்வஞ்ஜலி [2]"நோற்ற நோன்பிலேன்" [3]"புகல் ஒன்றில்லா அடியேன்" இத்யாதிகளிற்படியே ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வாதியோகத்தாலே ப்ரபத்த்யதிகாரியாய் ஸந்யாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரத்தில் §கைமுடங்குகிறபடியைக் காட்டுகிற முத்ரையாய் நின்றபோது,

[4]"தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாऽஸுகம்।
யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாகநாஶநம்॥"

இத்யாதிகளிற்படியே இவ்வஞ்ஜலிக்கு [a] உள்ளீடாய்க் கொண்டு ஸகலபலஸாதநமாய் நிற்கிற ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யமாகையாலே இங்கு ஒரு ப்ரமாணவிரோதமும் வாராது.

இப்படி ப்ரபந்நன் வாங்கின கைக்கு பெருமாள் வைத்த கை ¶உத்தரமாம். எங்ஙனே என்னில்:

---

[1] பார. சா. 344. 45. [2] 5.7.1. [3] 6.10.10 [4] வி. பு. 1. 9. 73.
†செய்தார்—**க.** ‡மீளாவடிமைப் ஒருக்காலும்—**வ.** §கைமுடக்குகிறபடியை—**வ.** ¶உத்தரம்—**க.** a உள்ளே இருப்பதாய்

ப்ரார்த்தநாபூர்வகபரந்யாஸம் பண்ணின அகிஞ்சந னுடைய ஸ்வரக்ஷணார்த்தஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்திரூபவேஷ விஶேஷவ்யஞ்ஜகமுத்ரை அஞ்ஜலி; பரஸ்வீகாரம் பண்ணின ஸ்வதந்த்ரகாருணிகனுடைய நிரபேக்ஷரக்ஷணாதிவ்யாபாரவ்யஞ்ஜகமுத்ரை அபயஹஸ்தம்.

இவ்விடத்தில் [1]"அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்றும் [2]"அஞ்ஜேரேணாஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஸாதநமான அஞ்ஜலிக்கு ப்ரபத்திலிங்கத்வம் சொன்னால், [3]"ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் ஶரணாகதவத்ஸலம்" [4]"ப்ரஸாதயே த்வாமஹமீஶமீட்யம்" [5]"ஶரணமுபகதஸ்ய தத்ப்ரஸாதோபப்ரும்ஹிதஸ்யைவ ப்ரவ்ருத்தி:" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரபத்திக்கும் ப்ரஸாதநத்வம் உண்டாகையாலும், ப்ரபத்தியால் நிக்ரஹநிவ்ருத்திரூபமான ப்ரஸாதம் பிறவாதாகில் இது நிஷ்பலமாக ப்ரஸங்கிக்கையாலும், ப்ரஸாதநமாகச் சொன்ன அஞ்ஜலிக்கு பரந்யாஸவ்யஞ்ஜகமுத்ராரூபத்வம் சொன்னது விருத்தமன்று.

ஸஹஜக்ருபாவிஶிஷ்டனான பகவான் யதாதிகாரம் பக்தியாலேயாதல் ப்ரபத்தியாலேயாதல் ப்ரஸாதநீயனாய் அவற்றாலே ப்ரஸந்நனான பகவான் நிக்ரஹஶைதில்யஸுக்ருத ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாதி விரோதிநிவர்த்தந ஸாமர்த்யவிஶிஷ்டனைக் கொண்டு பக்திநிஷ்டனுக்கும் ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கும் மோக்ஷப்ரதனாம். இப்ப்ரபத்தியால் ப்ரஸந்நனுடையளவில், அஸ்வவ்யாபாரத்தாலே அவிளம்பிதமாக ப்ராரப்தகாயாந்

1 [2]ரா. கி. 32. 17. [3]ரா. ஸு. 21. 22. [4]கீதை. 11. 44.
[5]ஸ்ரீபாஷ்ய. கி.

களும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநங்களுமான ஸாத்யஸாதந பாவங்கள் இரண்டும் கழியும்படி இதில் உசிதாதிகாரித்வப்ரஸாதம் பிறக்கும். இதற்கு மூலகாரணம் ஸ்வாமிநிரபேக்ஷபரது:க்கநிராகரணைகதுரந்தரையான ஸஹஜக்ருபையாகையாலே [1]"நின்னருளே புரிந்து இருந்தேன்" இத்யாதிகளிற்படியே இக்ருபையிலே ஊன்றினது தோன்றி இருக்கைக்காக 'ப்ரபந்நனுக்கு க்ருபாவிசிஷ்டன் மோக்ஷப்ரதன்'' என்றும், 'பக்திநிஷ்டனுக்கு ப்ரஸாதவிசிஷ்டன் மோக்ஷப்ரதன்' என்றும், இதொரு பிரிவுபோலே *பேசுகிறார்களித்தனை. அல்லது † இவர்கள்பக்கல் க்ருபாப்ரஸாதங்கள் ப்ரதிநியதங்கள் அன்று. ப்ரபந்நனளவில் ப்ரஸாதாதிசயமே உள்ளது. அங்ஙனன்றிக்கே உபகரணாதிகளான அல்லாத ஸாதநங்கள்போலே இவ்வஞ்ஜலியும் ஒரு ஸத்கர்மவிசேஷமாய் நின்றால், ||"நேஹாபிக்ரமநாசோஸ்தி",
[2]"ஸக்ருதுச்சாரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம் ।
பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி" ॥ இத்யாதிகளிற்படியே இட்டபடை கற்படையாய், பாபக்ஷயம், ஸத்த்வோத்ரேகம், ‡ ஸம்யக்ஜ்ஞாநம், பக்திப்ரவ்ருத்திகள் என்று இப்பரம்பரையாலே மோக்ஷஸாதநத்வம் உண்டாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் ஸர்வாபீஷ்டஸித்திக்கும் விரோதமில்லை.

இப்படி வழி உண்டாயிருக்க, 'இது அதிவாதம்' என்கை உசிதம் அன்று. ஓர் அதிகாரிவிசேஷத்திலே

---

[1]பெரி. தி. 5. 4. 1. [2]வி. தர்மம் 70.84 *பேசினார்களித்தனை—வ.
†இவர்பக்கல்—க. ||கீதை. 2. 40. ‡ஸத்ஜ்ஞாநம்—க.

இவ்வாஜலிப்ரவக்ரியாமாத்ரம் தானே ஸாக்ஷாந்மோக்ஷ ஸாதநம் என்றால், ப்ரதக்ஷிணப்ரணாமாதி க்ரியாமாத்ரங்களும் இப்படியே ஸர்வவிதமோக்ஷஸாதநங்களாக ப்ரஸஜிக்கும். அப்போது [1]"ஸத்யா ஸாஸயா வாசவி" இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு விரோதம் உண்டாம். ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கு இவ்வஞ்ஜலி அவ்வோ ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொடுக்கும். அநந்யப்ரயோஜநனாய் மற்றொரு தெய்வம் தொழாதவனுக்கு உபாயப்ரகாரத்தாலே [2]"அவாவற்று வீடுபெறும்" ஸர்வஜ்ஞயோடே நிற்கட்டும். இப்படி இவ்வஞ்ஜலியின் ப்ரபாவத்தை நினைத்து,

[3]"ஸ்வீய ஊர்த்வவிஷயிக்ஷஷநாநபாஸி-
  ந்யாஸ்ய ஸ்ரக்ஷஸவாஸஷஸஹஸம்ப்ரயோமே।
ஊக்ஷ்டஸ்ஸம்வயவஸம் ஜ ஊர்த்திக்ருமே நஃ
  வ்ருத்யக்ஷஜஜ்ஜலிவலம் தவ நிஷ்ரஷாமேஷ்ரூ" §என்று சொன்னோம்.

இப்படி "ஸ்வஷ்டி ஊஷ்டிஸ்" என்கிற ஶ்லோகத்திலே முமுக்ஷுவான அதிகாரியினுடைய அநந்யதேவதாகத்வமும், அநந்யப்ரயோஜநத்வமும், இவன் ஸர்வஜ்ஞர் திருவடிகளை உத்தேசித்துப் பண்ணுகிற அஞ்ஜலிக்குக் காலநியமமும் இத்தால் உபலக்ஷிதமான தேஶநியமமும், *வர்ணாஶ்ரமாதிகாரநியமமும், ப்ரகாரநியமமும், ஶுத்திநியமமும் †என்றவிவை இல்லாதபடியையும், இதினுடைய ஸர்வாதிகாரிகத்வமும், ஸர்வேஷ்டதாத்

---

[1] அஹிர் ஸ. [2] 10.10 11. [3] வரதராஜபஞ்சாஶத் 30. § என்று ஸ்ரீ—க.
* வர்ணாஶ்ரமாதிகார—வ. † என்றிவை—க.

நிவர்த்யத்வமும், அசேஷகர்மகாரணத்வமும், அநந்யஸிரக்ஷகத்வமும், அக்ஷயமோக்ஷப்ரதத்வமும், ஸர்வஸஜாதீயவர்ணிதித்வமும் என்கிற ப்ரபாவங்களையும், இது அநந்யப்ரயோஜநனான ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் நிற்கிற ¶நிலைகளையும் அநுஸந்தித்தால், கைகளைக் கூட்டின அஞ்ஜலி ஒருவருக்கும் கைவிடவொண்ணாதபடி நிற்கும்.

இங்கு சொன்ன அதிகாரியினுடைய பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வாத்யவஸாயம் பகவதரல்லாத தேவதாந்தராதிகளையிட்டு தன்னை ஒருத்தன் வ்யபதேசிக்குமளவில்,

[1]"ஸாகாஞ்ஜீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ ஸாங்கர்யாதிபி: ।
விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி"

என்று தெளிந்து, [2]":கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்கு உரியேனோ" என்று சொல்லும் மறுமாற்றத்தாலே அறியலாம். 1.

பகவதேகாந்தியான இவனுடைய அநந்யதேவதாகத்வம் அருகு இருந்தார் அபிப்ராயம் சொல்லவேண்டும்படி தான் அத்யந்தாவஸந்நனான தசையிலும் தனக்காகத் தன் உற்றாரும் மற்றொரு தெய்வம் தொழ இசையாத ப்ரகாரத்தாலே காணலாம். 2.

அநந்யப்ரயோஜநனான இவன் அளவாகும் சிற்றின்பம் ஒழிந்தமை வைஷயிகஸுகவ்யாபாராந்தர நிவ்ருத்தியாலே அறியலாம். 3.

---

[1] விஷ். ஸம். [2] தி. மொ. 8. 9. 3. ¶ நிலைகளை—க.

[1]ஶரீரம் கேவலம் கஉ ஙூவஹ்ராமொதி கில்பிஷம்'' என்கிறபடியே ஜுவேநிவ்ருத்திகாதூமாய் ஶாஸ்த்ராநுஉதமான *சுஶநாதிஜுஷ்வாவாரம் இவனுக்கு ஷொஷமாகாது. சுநிநேவாயனை இவனுடைய †நிஷரீரசுவாயவஸாயம் ஶாநஸம் பண்ணின விஷயத்தில் ‡ஸூவாவாரதூஜிகநிவ்ருத்தியாலே அறியலாம். 4. இந்நாலு ஆகாரம் உடையவருக்கு நிஶநம் நாயஜுநிகள் முதலான ஆசாயர்கள்.

கண்ணன் கழல்தொழக் கூப்பிய
   கையின் பெருமை தன்னை
எண்ணம் கடக்க யமுனைத்
   துறைவர் இயம்புதலால்
திண்ணம் இது வென்று தேறித்
   தெளிந்தபின் சின்மதியோர்
பண்ணும் பணிதிகள் பாற்றிப்
   பழம்தொழில் பற்றினமே. 24.

ஸ்ரீஉவெஜடநாயஃ ஸ்ரீயாவஉவஷஸகுவிதாநாம் ।
சுாஜஞ்ரிவெஷவஉகயஸஂ சுநூவஹ்ரதம்யாஜுநாவாயெடு॥

ஜதி கவிதாகிகஸிஂஷஷ ஷவரூதஸூதஞூஷ
ஸ்ரீஉவெஜடநாயஷ வெஜாஞாவாயஷ க்ருதிஷு
சுாஜஞ்ரிவெஷவம் ஷஂவணம் ॥

---

[1]கீதை 4. 21. *வவநாதி—வ. †நிஷரீரசுவாயவஸாயம் பண்ணின—க. ‡ஸூவாவாரதூஜநிவ்ருத்தியாலே-வ.

ஶ்ரீ: ॥

ஶ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 24-வது ரஹஸ்யமான ப்ரதாநஶதகம் ॥

[ஶ்ரீமாந்வேங்கட.................। ....ஸதா ஹ்ருதி ॥
ய: ப்ரதாநே *ப்ரவணாநாம் ப்ரதாநஶதகம் வ்யதாத் ।
தம் நௌமி வேங்கடாசார்யம் ஸூர்யம் ஆமோத்யதீப்தித:]

ஸாரவிசேஷவஶீக்ருதம் நவப்ரதாநஶதகம்ப்ரமாணவித்ஜ்ஞை: ।
ஹஜதி ஶதகோடிஹாவம் ஸாரவத்யேஷ ச ப்ரயோஜனே ச
[ஸதாம் ॥

பொங்குபுன லாறுகளிற் புவந மெல்லாம்
பொன்கழலால் அளந்தவன் தன்தாளால் வந்த
கங்கையெனும் நதிபோலக் கடல்கள் ஏழில்
கமலைபிறந் தவனுகந்த கடலே போலச்
சங்குகளில் அவனேந்தும் சங்கே போலத்
தாரில் அவன் தண்துளவத் தாரே போல
எங்கள்குல பதிகள் இவை மேலாம் என்றே [மே.24
எண்ணியநல் வார்த்தைகள் நாம் இசைகின் றோமே

---

[1] "வார்த்தை அறிபவர் மாயவற்காளன்றி யாவரோ" என்று ஆழ்வார் ஓரவதாரத்தில் †வார்த்தையை உதாஹரித்த இது மற்றும் ஆசார்யர்கள் ‡முமுக்ஷுக் களுக்கு அருளிச் செய்யும் ப்ரதாநநிஷ்கர்ஷகவாக்யங்

---

[1] 7.5.10. *ததீயாநாம்—வ. †ப்ரதாநத்வஶாஸ்த்ரவார்த்தையை-க.
‡முமுக்ஷுக்களுக்கும்—க.

களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவை எல்லாம்கூட இங்கே விவக்ஷிதங்களாகவுமாம்.

அவை எவை என்னில்: ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்களிற் காட்டிலும் [1]"வேதஶாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி" இத்யாதிகளிற்படியே மற்றுள்ள ஶாஸ்த்ரங்களிற் காட்டிலும் பரமாப்தமாகிய ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸத்ஸ்வரூபங்களை யதாவஸ்திதமாகக் காட்டுகிற வேதம் வ்யாநம். (1). அதில் பராவரதத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் ஸந்தேஹ விபர்யயாதிகளால் வரும் கலக்கங்களையெல்லாம் தீர்க்கவல்ல வேதாந்தம் வ்யாநம் (2). அது தன்னில் [2]"இதம் பூர்ணமதம் ஹி ஸர்வவேதேஷு பட்யதே" என்கிறபடியே ஸர்வவேதஸாரமாய்க் கொண்டு ஶ்ரியபதியான ஸர்வேஶ்வரனே மூலகாரணமாகவும் மோக்ஷோபாயமாகவும் காட்டுகிற புருஷஸூக்தம் வ்யாநம் (3). இம்மஹாபுருஷனை ஸூராயிப்பார்க்கு ஸஞ்ஜ்ஞங்களாகச் சொன்னவற்றில் ப்ரணவமும் வ்யாநம் (4).

அதிலும் ஸர்வோபாயத்வமித்யாதிபரத்தாலும் ஸர்வஸர்வோத்தமத்வஶக்தியாலும் [3]"ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பரம்" என்னும்படியான ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரம் வ்யாநம் (5). இம்மந்த்ரார்த்தகிதாவாக ஆசார்யன் பிதாவாகப் ¶பிறக்கிற வித்யாஜந்மம் ஜன்மங்கள் எல்லாத்திலும் வ்யாநம் (6). இம்மந்த்ரத்தில் பதங்கள் மூன்றில் [4]"கிராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம்," [5]"ப்ரணவோ ஹ்யக்ஷரம் பரம்" என்கிற மூலமாகிய ஒற்றை எழுத்து

---

[1] பாரணி. பு. 18. 33. [2] [3] [4] கீதை. 10. 25. [5]

¶ கற்பிக்கிற—க.

வ்யாபகம் (7). த்ர்யக்ஷரப்ரஹ்மமான இதில் ஶ்ருதி கள் பிரித்துக் காட்டின அக்ஷரங்கள் மூன்றில் [1]"அக்ஷ ராணாமகாரோஸ்மி" என்கிற ஸர்வவாசகஜாதவ்யக்ரு தியானப்ரதமாக்ஷரம் வ்யாபகம் (8). இதில் ஸூசித விலக்ஷணத்திற்காட்டில் ஸர்வவாச்யஜாதவ்யக்ருதி யான ஸர்வரக்ஷகனைச் சொல்லுகிற ப்ரக்ருதிர்ஷம் வ்யாபகம் (9). இதில் யாதவ்யங்கள் பல உண்டா னாலும், உபயுக்தமாகையாலே ரக்ஷணம் வ்யா பகம் (10). ரக்ஷகமாக இங்கு ப்ரதிபாதவிஶேஷ த்தினுடைய ரக்ஷகஸ்வரூபவிஶேஷணங்களில் ஸர்வஜ்ஞவிவரணமான அயத்தில் முற்பட்ட விஶேஷ ணம் வ்யாபகம் (11). இப்படி ஸ்ரீமானாய் ஸகாரவாச் யனை விஶ்வதியை ஸர்வரவிஶ்வவேத்யன் என்று நிர்ணயிக்கிற நாராயணானுவாகம் $தத்வநிர்ணயவா க்யங்களில் வ்யாபகம் (12). [2]"ஸ்வஸ்ய ச ஶேஷம் ஹி விஷ்ணுதிரஹயாதிகா" இத்யாதிகளிற்படியே விஷ்ணு தியைப்பற்ற விஷ்ணுவதியும் ஸ்ரீயவேதியும் வ்யாபகர் கள் (13). ஶைவமான இஶ்வரிகம் உபயாயிஷாந மாநாலும் ஸம்பதிகளில் பதிவ்யாபகம் லௌகிகவேவ திகஸ்யதாஷ்டியின்படியே நித்யநியதமாகையாலே,'பதி களுக்கும் பரனான பதி' என்னும்படி நின்ற நாராய ணனே ஸர்வவ்யாபகனும் (14). இவனை ப்ரஹ்மத்வ ப்ரம்ஹணத்வங்களுடையவை எல்லாத்திலும் ப்ரக்ருஷ்ட னாகையாலே [2]"பரப்ரஹ்மம்" என்றும், ஸ்வநிஷ்டத்வமா கையாலே'பரதத்வம்'என்றும், †ப்ரகாஶங்கள் தனக்கும்

---

[1] கீதை. 10. 33. [2] விஷ்.வ.ஸ. [3] தை. உ. நாரா. $தத்வநிர்ணய வாக்ய—வ. *ப்ரஹ்மத்வப்ரம்ஹணங்களுடையவை—க.
†ப்ரகாஶங்கள தனக்கும்—க.

ப்ரகாஶகனாகையாலே 'பரஞ்ஜ்யோதிஸ்' என்றும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகையாலே 'பரமாத்மா' என்றும், தேவதைகள்தங்களுக்கும் ஆராத்யனாகையாலே 'பரதேவதை' என்றும், முக்தருக்கும் ப்ரதாநப்ராப்யனாகையாலே 'பரா கதி' என்றும், முமுக்ஷுக்களுக்கு வசீகரணீயவர்க்கத்தின் ஸீமாவாகையாலே 'பரா காஷ்டை' என்றும், ஸர்வேஶ்வராய ப்ரவாஹநீபவிஜீவாயமாகையாலே 'பராயணம்' என்றும், விஶிஷ்டதத்வங்களில் ஸர்வவிஶிஷ்டதத்வமாகையாலே 'பரதத்வம்' என்றும், பாவநங்கள் தனக்கும் பாவநத்வஹேதுவாகையாலே [1]"பவித்ராணாம் பவித்ரம்" என்றும், [2]"குணாயத்தம்" இத்யாதிகளிற்படியே நல் குணங்கள்முதலான மங்களங்களுக்கெல்லாம் மங்களாவஹனாகையாலே [1]"மங்களாநாம் ச மங்களம்" என்றும், இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் வரும் ப்ரதாநங்கள் எல்லாத்தையும் நினைத்து 'லோகப்ரதாநன்' என்று சொல்லுகிறது (15). மற்றும் ‡லோகத்திற்குப் ப்ரதாநராய் தோற்றுமவர்கள் அபரஶேஷிகளாகையாலே அவர்களைப் பற்றி நித்யமாகவாதல், காதாசித்கமாகவாதல் ஶேஷபாவமற்றுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனே நிருபாதிகப்ரதாநஶேஷியாய் நிற்கும். (16).

இப்படி §விஶ்வஶேஷியான நாராயணனையும் ஶேஷஸக்தனை நரனையும் ஸம்ஜ்ஞாநாயம் போலே முன்னும் பின்னுமாகக் காட்டுகிற ப்ரணவத்தில் ஶேஷ

[1]பார. ஆநு 14 9-10. [2]வரத. ஸ்தவ. 11.

‡லோகத்திற்கும்—க §நித்யஶேஷியான—வ.

மாகச் சொல்லப்பட்ட ஜீவன் ஸ்வவ்ருத்தியாலே த்யாந
னாய்த் தோற்றும் (17). ¶ இஜ்ஜீவனுக்கு நிரவயவ
னாய் நின்றாலும் ராஜவர்ஷராஶாநஜாதிஸ்வங்க
ளில் போலே அயத்நஸ்வபாவத்தாலே ஸவிஶேஷியே
த்யாநனும் (18) இஶ்ஶேஷஶேஷிகளை ஸாதநாயி
கரணஸ்வங்களாலே $சொல்லுமிடத்திலும் அவ்ருய
க்திஜவிஶேஷணவாதிஸ்வங்கள் நிஷ்ப்ரயுக்தவஸாயி
யல்லாதபோது விஶேஷ்யப்ரஜ்ஞங்களாகிற ந்யாயத்தா
லே ஜீவனுடைய அதத்ஜவாரதஜ்ஞ்யாதிகளை அநுஸ
ந்திக்கை த்யாநம் (19). இங்கு த்யேயகரணமாகச்
சொல்லுகிற இது ரக்ஷ்யத்வ-ரக்ஷகத்வ-ஶரண்யத்வ-விஷய
த்வாதி வைஶிஷ்ட்யாநுஸந்தாநத்தில் த்யாநம் (20). இப்
ப்ரணவத்தில் பிறந்த தத்வஜ்ஞாநம் ஶேஷத்வாயாயிகா
ராநுவ்ருத்தி ஜ்ஞாநங்களில் த்யாநம் (21).

இப்படி விஶ்வாஸபூர்வகனான அதிகாரியினுடைய
*உபாயாநுஷ்டாநங்களில் உபாயவைதஸஜ்ஜாதமான ஸா
ஜந்யவிதாநம் த்யாநம் (22) இதில் [1]"ந்யாஸ வஶாஜ
ஸம்யத:" என்கையாலே ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளைப்
பற்ற ஸங்கல்பம் த்யாநம் (23). ஸங்கல்பம் தன்
னில் [2]"வர்ஷாதிஷு," [3]"ஏக நாத" [4]"ஷட் ப்ராப்தி
யாக்தா" இத்யாதிகளிற்படியே தத்வஜ்ஞாநபூர்வமாய்க்
கொண்டு அந்வயிக்கிற பூர்வஸங்கல்பாதிஹோமத்
திற்காட்டில் [5]"ஸ்ருத்வா தீயஸாந்யாஸோ ஹ்யாத்ருநிக்ஷேப

---

[1] ல. த. 17. 74. [2] ஸ்தோ. ர. 52. [3] ஸ்தோ. ர. 53. [4] ல. த. 17. 73.
[5] ல. த. 17.79. ¶ இஜ்ஜீவன் இங்கு த்யாநனாய் நின்றாலும்-வ.
$ சொல்லுமிடம்—க. * அநுஷ்டானங்களில்—க.

உபஹிதே" என்கிற ஸந்நிதானம் வ்யாநம்(24). இது விதிவாக்யத்தில் ஸாத்யமாக விஹிதமான †ஃபலத்தாலே வ்யாநம்(25). இத்தாலே வஶீகரணீயமான விஷயம் ஸ்வரூபகாரணத்வ - ஸ்தத்ருத்வ - ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளாலே வ்யாப்திதன்னையும்பற்ற வ்யாநம்(26). இந்த நமஸ்ஸில் ஸம்ப்ரயோஜநையில் ஸாத்யோபாயம் வ்யாநம்(27). ஸங்க்ஷேபயோஜநையில் நிரபேக்ஷஸாதநத்வப்ரதிநிஷேதம் வ்யாநம்(28). வரயோஜநையில் [1]"நம நாராயணாய" என்கிற இதின் ஸாரஸ்யத்தைப் பார்த்தால், முன்பு சொன்ன ஸாத்யோபாயம் வ்யாநம் (29) [1]"தத்வ்யேய வ்யாநோஸ்யம் வ்யாநா நம நாராயணாய" *என்று ஈச்வரன்தன்னையே விவக்ஷித்தால் விஷயமான அவன்தானே வ்யாநம் (30).

இவ்விஷயத்தை ஸர்வவிதவிஶேஷணாசமாய்க்கொண்டு விசதீகரிக்கிற த்ருதீயபதத்தில் ஸாகாங்க்ஷத்தில் உத்தரபதார்த்தவ்யாநமாய் உபாயஸாவத்தையும் கணிசிகப்பண்ணுகிற தத்பரஷஸம் வ்யாநம்(31). திருமந்த்ரத்திலே யோஜநாபேதங்களாலே ஸ்வத்வோபாயபரஷார்த்தங்களில் ஓரொன்றும் இவ்விரண்டும் மூன்றும் சேரவும் வ்யாநம் (32)

இதில் சொன்ன விஷயோபாயங்களிரண்டையும் இதின்பொருள்விஶேஷத்தையும் விசிஷ்டமாக விசதீகரிக்கிறதயம் ஶரணாகதிவிதங்களில் வ்யாநம் (33). இந்த திருவடிகளை உபாயமாகச்சொன்ன இது வ்ய

[1] அஹி. ஸம். 52.32 33. † ப்ரகாரத்தாலே — வ. *என்னும் — வ

த்திக்கு இலக்கான ஸ்ரீய:பதியினுடைய ஸௌலப்யத்திற் காட்டில் சுபாச்ரயவிக்ரஹத்திற்கு ப்ரதிபத்திஸௌகர்யத்தாலே [1]"ஸாருங்கணோ ஹ்யுபாயோ மத:" என்னும் படியான வ்யாக்யானத்தையும், அதுதன்னில் [2]"சுருதி க்ருணீயம் விவரணக்ரஹணம்" இத்யாதிகளிற்படியே திருவடிகளைப்பற்றுமதுக்கு ப்ரபோதம்ஸகஸ்வாதிரஸ்யத்தால் உண்டான வ்யாக்யானத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்தபடி (34). இப்படிச் சொன்னாலும், இத்தாலே விசிஷ்டனானவனே ஸமுத்ராநவஜ்ஞாச்ரயமான வ்யாநோபாயம் (35). குணாதிகளால் வரும் வைசிஷ்ட்யம் விஜாவாயைக்யத்திற்கும் விஜவ்யாவைக்யத்திற்கும் விரோதமல்லாமையாலே உபநிஷத்துக்களின்படியே *இங்கும் விஜ உபாயஸமஹாரத்தில் உபாயவ்யாவைக்யம் வ்யாநமாகலாம் (36).

திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் ப்ரகாசித்தப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தை உபப்ரும்ஹிக்குமவற்றில் பகவச்சாஸ்த்ரம் வ்யாநம் (37). இவ்வர்த்தத்தை வித்யாஜநத்தோடே ஸர்வரையும் எளிதாகத் தெளிவிக்குமவற்றில் [3]"தொண்டர்க்கு அமுது உண்ணலாய் †"பொய்யில் பாடலான" ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல் வ்யாநம்(38). ‡இதற்கு இதிஹாஸங்களில் சரண்யதம்பதிவாக்யவிசேஷஸ

---

1 [2]பாஷ்ய.முக் [3] 9. 4. 9.

*இங்கும் விஜஸமஹாரத்தில்—க. அநேகாகாரங்களில் உபாயவ்யாவைக்யம்—வ. †பொய்யில் பாடலாழ்வார்கள்-வ.4.3.11.

‡ இவ்வர்த்தக்ரமத்தைச் சொல்லுகிற இதிஹாஸங்களில் சரண்ய தம்பதிகளை விசேஷித்துச் சொல்லுகிற ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ப்ரதானம்—வ.

ஷிதமான ஸ்ரீராமாயணம் ப்ரமாணம் (39). ப்ரபோ தாநாதிகாரஸ்த ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்தஸங்க்ரஹங்களில் [1]"சத்வார ஏகதோ வேதா: பாரதம் சைகமேகத:" என்னும்படி நிற்கிற மஹாபாரதம் ப்ரமாணம் (40). [2]"தர்மே சார்த்தே ச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப" இத்யாதிகளிற்படியே சதுர்வித புருஷார்த்த ப்ரகாஶகமான இதில் மோக்ஷதர்மம் ப்ரமாணம் (41). அதிலும் [3]"அத்ரோபநிஷதம் புண்யாம் க்ருஷ்ணத்வைபாயநோऽப்ரவீத்" என்னும்படி ஸர்வோபநிஷத்ஸாரமான கீதாஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் (42). அதுதன்னில் [4]"ஸர்வகுஹ்யதமம்" என்று ஆரம்பித்து, சரமம் ஶாஸ்த்ரார்த்தஸங்க்ரஹம் பண்ணுகிற இரண்டுஶ்லோகம் ப்ரமாணம் (43). அவை இரண்டிலும் அர்த்தமான ப்ரபத்தியினுடைய அதிகாரிநைரபேக்ஷ்ய விஷயஸ்வரூபஸ்வபாவவிஶேஷங்களைச் சுருங்கத் தெளிவிக்கையாலே சரமஶ்லோகம் ப்ரமாணம் (44).

இதில் வாக்யங்கள் மூன்றில் உத்தரவாக்யங்கள் விதிஶேஷங்களாய் அந்வயிக்கிறனவாகையாலே பூர்வவாக்யம் ப்ரமாணம் (45). ஸ்வவாக்யத்திற்சொன்ன ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தியைப் பற்ற அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே [5]"மாமேவைஷ்யஸி" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஸ்துதப்ராப்தி வஸ்தாதிரூபம் ப்ரமாணம் (46). அர்ஜுநனுடைய ஶோகநிவர்த்தகவாக்யங்களில் த்விதீயாத்யாயோக்தமான ஆத்மநித்யத்வாதிநிபந்தநஶோகநிவர்த்தநத்திலும் ஷோடஶாத்யாயத்திற் சொன்ன அதிகாரிஸம்பந்நிபந்தநஶோகநிவர்த்தநத்திலும் காட்டில் இந்த சொல்

[1]பார. ஆதி. 1. 293. [2]பார. ஆதி. 3 26. [3]பா. ஆதி. 1.274.
[4]கீதை. 18.64. [5]கீதை. 18.65.

ஒுகிற ஶ்ரீவ்யாகாரீவலாசுரோவாயொவஶேஷத்தாலே விஶ்ராவிதமயுகந்வலாயெராவாயொவஶேஷஜநிதரொக நிவர்த்தநம் வ்யாநம் (47).

இப்படி ஸஹவஸத்யாயமும் தெளிந்து ஸாநரா ஸம் பண்ணுகிற சுயிகாரிகளில், ஈஶ்வரில் காட்டில் சூதர் *வ்யாநர் (48). சூதர்களில் க்ஷணாத ராஜிகாருக்ஷேவக்ஷ்ஷதையில் தாரதத்தாலே வ்யாந தாரதம்முண்டாம் (49). ஈஶ்வனுக்கு ஸ்வயம்வ்யொஜந மதிவிஞநாஜிகளில் [1]"மாகவைகுந்தம் †காண்பதற்கு மனம்ஏகமெண்ணி", [2]"வாங்கு எனை நீ மணிவண்ணா" என்று இருக்குமது வ்யாநம் (50). இவனுக்கு சுஷிவ்யத்யம் [3]"ஊீயயெவ ஒயயாzதிவ்ராஜு:" என்கிறபடியே ‡ஸ்வயத்நிரவெக்ஷமாக ஸிஸிக்கும்படி [4]"அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி"வைக்குமது வ்யாநம் (51).

இவனுக்கு இங்கு இருந்தகாலம் ஸாவதமான சூஜ்ஞாநுஜ்ஞாவிஷங்களான கைங்கர்யங்களில் சூஜ்ஞா விஷமானவை சுகரணத்தில் சுயிகாரொஷிதவ்யாயஶ்வதம் பண்ணவேண்டும்படி நிற்கையாலே §வ்யாநங்க ளாம் (52). அவைதன்னில் [5]"ஶ்ரத்தயா தாம யஜுவஸவ்யஸ்" [6]"வாராரஸ்யேஷு ஜாதஹாஃ" இத்யாஜிகளிற்படியே விஹிதகரணங்களிற்காட்டில் நிஷிஜவஜநம்

---

[1] 9.3.7. [2] 4.9.6. [3] சாணு. க. [4] பெரி. தி. 4.10.1. [5]
[6] வி. தர். 76. 22. *வ்யாநம்—க. †காண்பதற்கு என் மனம்-க. ‡ஸ்வயத்நிரவெக்ஷஸமாக—க. §'ஆக்ஞாகைங்கர்யங்கள்' என்று அதிகம்-ஸ.

ப்ராப்யத்வேந ப்ரதாநம் (53). அநந்தஜ்ஞாநாதிகல்யாண குணங்களில் க்ரியாஶக்தியில் ஜ்ஞாநாம்ஶம் ப்ரதாநமானபடியாலே ஜ்ஞாநாவதாரத்வப்ரகாஶகமானதும் ஜ்ஞாதாவுக்ருதிலக்ஷணமான $ஹேதுவான அவயவநாதிகளும் ப்ரதாநங்கள் (54).

பரமாசார்யத்தாலே இவற்றை ¶பரீக்ஷிக்கும்போது கேட்கிற ஶிஷ்யர்களில் [1]"நாஸ்திகோ ஹிதைகரத:" [2]"வித்யாமோஹோ மாத்ஸர்யாத் ஹி" [3]"ந ஸாஸ்யாஸூயாவதே ச" [4]"உபதிஷ்டேஷு வித்வத்ஸு" இத்யாதிகளிற்சொன்ன *தோஷமுடையவர்களில் காட்டிலும் அநஸூயாதிகுணநிஷ்டகளுடன் பஹிஷ்க்ருத தேவதாந்தரஸம்பந்தம் விடாதவன் ஶிஷ்யர்களில் ப்ரதாநன் (55). பரமாசார்யப்ரதிஷ்டிதமாகியாய் யதாஶாஸ்த்ரம் ஆஶ்ரித்து அடைந்தவர்களையும் ஆஶ்ரிப்பிக்கைக்கு ஶக்தியும் ஶக்தியுமுடையவனாய் "ப்ரஹ்மவித்யாம் ஸம்ஸாரதாம் ந கிஞ்சிதபி விந்ததே" †என்று கொண்டாடும்படியானவன் உபாஸகரில் ப்ரதாநன் (56). பகவானும் ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் உடையவனேயாகிலும் [5]"ஆசாரஸம்பந்நோ தேஷு" [6]"அமாநித்வமதம்பித்வம்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஆத்மகுணஸம்பத்தியில்லாதவனிற் காட்டில் ஸம்ஸ்காரங்களில் ந்யூநதையுடையவனேயாகிலும் அமாநித்வாதிகல்யாணகுணங்களையுடைய ஆத்மகுண† ஸம்பத்தியுடையவன் ப்ரதாநன் (57). இக்கைங்கர்யம் ஸ்வநிஷ்டாநஸம்பந்தஶேஷத்வம் போலே பாகவதஶேஷத்வ

1 2 3 4 [5]தை.ய. 1. 8.

[5]ஆசாரஸம்பந்நோ தேஷு—க. [6]கீதை. 13. 7.

†கைங்கர்யோபயுக்த ஆத்மகுண—ஙு. †என்றும்—க. ¶பரீக்ஷிக்கும் போது-க. *தோஷமுடையவர்களிலும்—க. $ரஸஹேதுவான—க.

ஜ்ஞமாய் நின்றால், [1]"ஸ்நாயநம் விஹாயாபி" இத்யாதிகளிற்படியே பாகவதகைங்கர்யமும் ப்ரதாநம் (58). பாகவதரில் ஸக்ருஜ்ஜந்மாதிகர் ஸக்யயோகத்தில் ப்ரதாநர் (59). நிவேதநாதிகர் ஸம்பாஷணயோகத்தில் ப்ரதாநர் (60). வைராக்யாதிகர் ஸஹவாஸயோகத்தில் ப்ரதாநர் (61). அவதாரலிங்கங்களாய் அவதாரங்கள் போலே ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்து வர்த்திக்குமவர்கள் ஸ்திதியோகத்தில் ப்ரதாநர் (62). [2]"ஆஸ்ரயீத" இத்யாதிகளிற்படியே பக்திபரவஶர் ப்ரீதியோகத்தில் ப்ரதாநர் (63).

இப்பாகவதருடைய கைங்கர்யங்களில் [3]"ஶ்ரோத்ரஸ்பர்ஶநம் நாஸ்தி" இத்யாதிகளிற் சொன்ன ஆவாஹநகைங்கர்யமும் ப்ரதாநம் (64). உத்தேஶ்யமான இத்ஸம்பந்தத்தோடே கூடினால் ப்ரதாநதரம் (65). ப்ரதாநஸம்பந்தங்கள் இரண்டோடும் கூடினால் ப்ரதாநதமம் (66). இவர்களுடைய கைங்கர்யங்களில் தனக்குப் பலவும் அஶக்யமானால் ஶாஸ்த்ராநுமதமாக [‡]ஶக்யமானவற்றில் ப்ரதிஸம்பந்தி உகந்தது ப்ரதாநம் (67). இப்படி உகப்பிக்குமவற்றில் [§]பாவவிஶேஷம் ப்ரதாநம் என்னுமிடத்தை [4]"செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை" முதலான ப்ரபந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது (68). வேதவ்யாஸாதிகளெல்லாம் ஸ்வப்ரயோஜநாந்யங்கள் என்கிற ந்யாயத்தாலே கைங்கர்யத்தில் தன் உகப்பும் ப்ரயோஜநமானாலும், இதுதானும் பரஶேஷம் என்று தெளிகையாலே

[1] வி. தத்வம். [2] [3] நா. தி. 11. 10. ‡ஶக்யமானவற்றில்—இது இல்லை—க. §பாவவிஶேஷப்ரதாநம்—க.

¹"த்ரஷ்டுப்ரவிஷ்டாரி" என்கிற வாந்உகப்பே த்யாநம் (69). கைங்கர்யோபகரணங்களான ஸம்வஸி க்ருஹங்களில் வாஸஸ்தாநாதிகரத்தாலே ¶த்யாநஸ்ருஷ்(70). அவை எல்லாவற்றிலும் வாசுதேவத்வதிசா ஜம்ஸமுடையவனுக்கு தனக்கு ரூபித்த ஸம்வதவதார மெல்லாம் த்யாநம் (71)

சுஷ்மமாக இவனுக்கு ஸர்வகாலங்களும் யதாஸாத்யம் ஏதேனுமொரு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான கைங்கர்யயோகங்களாலும் ஸகவாதிகளாலுண்டான ஔசித்யாத்திசயத்தாலே ஸ்ருதபராதிகளுக்கு த்யாநம் (72). ²"த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம்" இத்யாதிகளிற்படியே யுகாநுரூபமான ஆநந்தரூபவாரம் ஸாராவான ஸம்வத்பக்தியைப் பிறப்பிக்கையாலே கலித்யாநம் சொல்லப்பட்டது (73).

கைங்கர்யோபகரணங்களில், ³"விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ⁴"உள்ளம் உரை செயல் உள்ள இம்மூன்றும்" த்யாநம் (74). இவை சுநாமாணங்களாகில், தாஜஸ்தோயாதிவாஹ்யாவகரணங்களில் ஸாக்ஷாத்விராஜமாகப் பெற்றது த்யாநம் (75). கைங்கர்யதேசங்களில் சுநாவத்தில் ஸாமவதோத்ரமான ஸம்வக்ஷேத்ரம் த்யாநம் (76). அதில் ஸ்வயம் வ்யக்த-வைஷ்ணவ $ஆர்ஷ-வைஷ்ணவங்களில் வந்தவ வந்தவரும் த்யாநம் (77). *இவை கிட்டாதகாலத்தில் ⁵"கருந்தடமுகில் வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு

---

¹ஸ்தோத்ர 46. ²வி. பு. 6.2.17 ³வி. தத்வா. ⁴1. 2. 8. ⁵பெரி. தி. 4.4.7
$ஆர்ஷமாநுஷவைஷ்ணவ—க. *இவை கிடையாது—வ.

கைதொழும்பத்தர்கள்" இருந்த ஊர்தானே ¹"வைகுந்தமாகும் தம் ஊரெல்லாம்" என்னும்படி த்யாநம் (78). க்ஷேத்ரயோக்யதாபாதகதீர்த்தங்களில் யதாதிகாரம் அவகாஹநாதிகள் பண்ணுமவனுக்கு மாநஸதீர்த்தமும் †அத்தீர்த்தத்திலே அவகாஹித்தவர்களும் த்யாநர் (79). க்ஷேத்ரதேசங்களில் ஶாண்டில்யாதிகள் சொன்ன கரணத்ரயஶுத்தியுள்ள ஆசாரவிசேஷம் த்யாநம் (80).

²"ராமாநுஜாதம் ஹ்ருதயம்" இத்யாதிகளாலே கரணத்ரயதோஷங்களில் *த்யாநங்களும் காட்டப்பட்டன. ஸூக்ஷ்மஸ்தூலங்களாய் ஜேதவ்யங்களான இத்தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ³"க்ருஷ்ண: பாபம் ந கார்யாஸ் ஸ:" இத்யாதிகளிற்படியே க்ருத்யமாய் பரிணமிக்கும்படி அதிவ்யவஸாயமான காமம் த்யாநம் (81). தோஷங்கள் புகுராதபடி பண்ணுமவற்றில், அநுஸந்தாநத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலும் ஶிக்ஷகரான ஸாத்விகரோடு உண்டான ஸஹவாஸம் த்யாநம் (82). தோஷோத்பாதங்களாய் ⁴"ந க்ஷமாமி" என்னப் பண்ணும் அபசாரங்களில் அஸஹ்யாபசாரம் த்யாநம் (83). அதுதன்னில் க்ருதக்நதையடியாகவரும் பாகவதத்ரோஹம் த்யாநம் (84).

⁴"ந க்ஷமாமி" என்கிறவனை கடுகப் ப்ரஸாதிப்பிக்குமவற்றில் ⁵"ஶிரஸாஞ்ஜலிம் பத்த்வா" ⁶"அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா" இத்யாதிகளிற்படியே அநுதாபக்ருதஜ்ஞ

---

¹ 5.3.11. ² ³ ரா. ஸு. 55. 5. ⁴ வராஹ—பு. ⁵ ரா. கி. 32. 17.
⁶ பார. ஸம். 41. 21 * ப்ரதாநம் காட்டப்பட்டது—வ.
† தீர்த்தத்திலே—க. மாநஸதீர்த்தம்=பகவத்பக்தி

ஸ்வாதீநமான ஸாஜாத்யம் வ்யாநம் (85). ஸா
பேக்ஷாபராதங்களில் ஸாபராதரை முன்
னிட்டே க்ஷமிப்பிக்குமது வ்யாநம் (86). ஸநா
தாவாதிகள் இல்லாதபோது, முடிவில் ஸ்வயம் வாதி
யாகாதபடி பண்ணுமவற்றில் ஆசார்யனுடைய
ஆநந்த்யம் வ்யாநம் (87). இதுதனக்குமூலமாய்
[1]“தீர்ந்த அடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ள
வல்ல” ஸர்வபரமாசார்யனுடைய வாநராக்ஷஸ
ஸம்வாதக்ஷிமான †வ்ருத்தவிஶேஷம் ஸநாதவ்ரைத்
தேற்றுமவற்றில் வ்யாநம் (88).

[2]“ஆசார்ய: ஶ்ரேஷ்டோ குரூணாம்” என்கை
யாலே குருஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆசார்யன் வ்யாநன் (89).
*ஸம்ப்ரதாயவிஶேஷாக்கள் பலர் உண்டானபோது,
‡ரஹஸ்யத்ரயமுகத்தாலே ஸம்ப்ரதாயவிஶேஷாவாயத்
தை உபதேசித்தவன் வ்யாநன் (90). ஆசார்ய
ஆசார்யஸம்பாதத்தில் ஆசார்யாநுவர்த்தநம்
வ்யாநம் (91). [3]“தத்வம் ஸம்ப்ரதாயம் வரம்” இத்யாதி
களிற்படியே ஸர்வபரமாசார்யனுன ஸர்வேஶ்வரன்
ஸந்நிதியில் ஆசார்யாநுஷ்டிமானபகவதநுவர்த்த
நம் வ்யாநம் (92). பகவத்குணியில் [4]“ராஜா
வா ராஜமாத்ரோ வா” [5]“ஸர்வஜ்ஞோ ஸர்வதர்ஶீ:”
இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வஜ்ஞத்வாதிவிஶேஷாவாரம்
ஸம்வாதங்களில் வ்யாநம் (93).

---

[1]3.5.11. [2]ஶ்ரீ. ப.1.2. [3]பார. ஸபா. 41.21. [4] [5]

* அத்யாத்மஜ்ஞானத்தை உபதேசித்தவர்கள்—வ. †வ்ருத்தவிஶே
ஷம்—வ. ‡ரஹஸ்யத்ரயமுகத்தாலே—வ.

ஸநகாதிகளில் மோக்ஷைகப்ரயோஜநன் ப்ரதாநன் (94). க்ருதக்ருத்யனான அநந்யப்ரயோஜநனுடைய ‡கைங்கர்யம் முக்தகைங்கர்யஸமமாகையாலே முமுக்ஷுகைங்கர்யங்களில் ப்ரதாநம் (95). பகவத்பா-கவதஸம்ருத்தியையும், பக்தி-தத்வஜ்ஞாநங்களையும், தத்விரோதிபாபநிவ்ருத்தியையும் பற்ற காருண்யத்தால் ப்ராப்தமானாலும், பகவான் தன்னையேயாதல், அவனுக்கு அஸாதாரணரையேயாதல் அபேக்ஷிக்குமது ப்ரதாநம் (96). ஸச்ச்ருதஜ்ஞாநாதிவ்யஸநங்களில் ஸர்வகாலத்திலும் [1]"ஶாநம் த்யக்த்வா யோ நரோ வ்ரஜேத்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஜ்ஞாநவ்யாபாரஸநம் ப்ரதாநம் (97). † இஸ்ஸச்ச்ருதஜ்ஞாநாபிவ்ருத்தியாலே வரும் ஸந்தோஷம் பகவதநுபவஸவிரோதி§மாநஸவ்யாதிவர்ஜநங்களில் ப்ரதாநம் (98).

ஶரணாதீநஸம்பவங்களில் ஶாஸ்த்ராதிஸஹிதமான ஸாத்விகஸம்பவம் ப்ரதாநம் (99). இப்படி இவன் பெறும் ப்ரயோஜநபரம்பரையில் முமுக்ஷுக்களுடைய ஸமோக்ஷாஸமோக்ஷவிஶிஷ்டாநுபவத்தில் ஸம்ஸாரிதமான ஸ்வாதந்த்ர்யாநுஜ்ஞாநவ்யஸநமில்லாத அவிஶிஷ்டஸாக்ஷாத்காரவரிவாஹமாய், நாராயணஶப்தத்தில் சதுர்த்தியிலே விவக்ஷிதமாய், நமஸ்ஸாலே $ஶோதிதமாய் நித்யநிரவத்யநிரவாதிககைங்கர்யத்தாலே வரும் நிரதிஶயாநந்தரூபமான ஸுகஸம்பவம் ஸர்வ-

---

1 ‡ கைங்கர்யங்களில் மோக்ஷமும்பலம் என்று நினையாதே முக்தஸமமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம் ப்ரதானம்—வ.
† இஸ்ஸச்ச்ருதஜ்ஞாநாத்யபிவ்ருத்தியாலே—வ. §மாநஸவிரோதி—வ. $ஶோதிதமான—க.

ஸர்வங்களிலும் ந்யாஸ:(100). இவ்ஸர்கம் ஈஶ்வரஸர்கங்களிலும் காட்டில் ந்யூநம் இல்லாதபடியை [1]தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் ¶தம்மையே ஒக்க அருள்செய்வர்” என்கிறதாகையாலே; முக்தனுக்கு வரும் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் இக்கைங்கர்யத்தளவிலேயாய் பராதீநமாய் நிற்கையாலே, மோக்ஷப்ரதனை ஸர்வஶரீரிக்கு ஸ்வஶேஷைகநிரூபணீய நிருபாதிகந்யாஸம் ஸுப்ரதிஷ்டிதம் (101). *

சீர்க்கடலின் திரையென்னத் தகவால் மிக்க
‡தேசிகனாய்த் திணிஇருளாம் கடலை நீக்கிப்
பாற்கடலோன் திருவணையாய் நின்று பாரம்
காணாத பவக்கடலைக் கடத்துகின்றான்
நீர்க்குமரக் கலமென்ன விரைவர் இன்பம்
எழுந்தழியும் குமிழியென †இகழ்ந்தொழிந்தோம்
ஆர்க்கினிநாம் என்கடவோம் நமக்கும் ஆரென்
கடவாரென் றடைந்தவர்கட் கறிவித்தோமே. 26.

காசினியில் வரையனைத்தும் காயாவண்ணன் [வ்வா
கடைந்தெடுத்த கௌத்துவத்தின் சீர்மைக் கொ
காசிமுதலாகியநன் னகரி யெல்லாம்
கார்மேனி அருளாளர் கச்சிக் கொவ்வா
மாசில்மனம் தெளிமுனிவர் வகுத்த தெல்லாம்
மாலுகந்த ஆசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வா
வாசியறிந் திவைஉரைத்தோம் வையத் துள்ளீர்
வைப்பாக இவைகொண்டு மகிழ்மின் நீரே. 27.

[1] தி. மொ. 11. 3. 5. *‘ஆக விஷயங்கள் 101’ என்று அதிகம்—க.
¶தன்னையே—க. ‡தேசிகனும்—க. †இகந்தொழிந்தோம்—க.

ஸ்ரீமான் வேங்கடநாத: ஸஹ்ருதயஹ்ருதயப்ரஸாதநம் ப்ரௌடம் ।
வ்யக்தம் தயாஶதகம் வ்யதநுத கவிதார்க்கிககேஸரீ
[ஸூரி: ॥

தயாநே ஸமர்ப்பிதாநாம் தயாஶதகே ஸ்திதே ।
அதயாநேஷு ஶாஸ்த்ரேஷு கிம் ஜிநாடநேஷ்வேஷ்யாவதீ ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத் வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
தயாஶதகம் ஸம்பூர்ணம் ॥

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 25-வது ரஹஸ்யமான

உபகாரஸங்க்ரஹ: ॥

[ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய:....।....ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி]

அந்தமிலாப் பேரின்பம் *அருந்த ஏற்கும்
அடியோமை அறிவுடனே என்றும் காத்து
முந்தைவினை நிரைவழியில் ஒழுகா தெம்மை
முன்னிலையாம் தேசிகர்தம் முன்னே சேர்த்து
மந்திரமும் மந்திரத்தின் வழியும் காட்டி
வழிப்படுத்தி வான்ஏற்றி அடிமை கொள்ள
தந்தையென நின்றதனித் திருமால் தாளில்
தலைவைத்தோம் சடகோபன் அருளாலே. 28.

ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வாபாவிகபந்துவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஶாஸநரூபமாய்க் கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாய் [1]"ஶாஸ்த்ரம் ஹி வத்ஸலதரம் மாதாபித்ருஸஹஸ்ரத:" என்னும்படி ஸர்வருக்கும் ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் †ஸர்வாஹித நிவ்ருத்தியையும் ஸர்வஹிதப்ரவ்ருத்தியையும் உண்டாக்குகைக்குத் திருமுகமாய் நின்ற ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதாநமான உபநிஷத்பாகத்திலே ஸம்ப்ரதாயாநுக்ருஹீத ஸதாசார்யோபதேஶத்தாலே [2]"இனி அறிந்தேன்"

---

1   2 4அ. 96.   * அறிந்தபேர்க்கும்—க.   † ஸர்வாஹித நிவ்ருத்தியையும் ஸர்வாஹிதப்ரவ்ருத்தி—க.

[1]"கண்ணபுரம் ஒன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்கு உரியேனோ" இத்யாதிகளிற்படியே ஸாமாந்யாதிரிக்தமான ஸதஸத்விவேகம் பிறந்து, அதடியாக [2]"அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழி உழல்வேன்" இத்யாதிகளிற் சொன்ன தீவ்ரமான ஸம்ஸார நிர்வேதமும், [3]"ஐங்கருவி கண்ட இன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்... ஒழிந்தேன்" என்னும்படி ஸவ்யஸநவாஸநாவிரக்தியும், அஸ்திரமாய் அநிர்வாஹமான ஐஶ்வர்யகைவல்யத்தைப்பற்ற [4]"மாற்றமுள" இத்யாதிகளிற்படியே மற்றொரு ப்ரஸக்தி பண்ணவொட்டாத உதாஸீநதையும் பிறந்த அதிகாரிக்கு மேல் செய்ய அடுப்பதேதென்னில்:

போன நீருக்கு அணை கோலாதே, வேண்டாத நீரைத் தேக்கவும் பாராதே, விளை நிலத்திற்கு அபேக்ஷிதமான நீரை விரகாலே தேக்கிக் கொள்ளுமவர்களைப் போலே தனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு தன் அதிகாராநுரூபமான ஶரண்ய வஶீகரணவிஶேஷத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, சரண்யனுடைய ஸௌஹார்த்தவிஶேஷஹேதுவாக அவன் தானே முன்புசெய்த உபகாரபரம்பரையை முகப்பச்சையாக்கி, மேற்செய்ய வேண்டும் உபகாரபரம்பரையை ஸங்கல்பாநுமதிகங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு அபேக்ஷிக்குமது பரமஹிதம்.

ஸர்வேஶ்வரன் நமக்கு முன்பு செய்தஉபகாரபரம்பரை எது? மேல் அபேக்ஷிக்கப்படும் உபகாரபரம்பரை

[1] தி. மொ. 8. 9. 3. [2] 3. 2. 1. [3] 4. 9. 10. [4] தி. மொ. 11. 8. 1.

எதென்னில்: [1]"ஜ்ஞாத ஏவ தவ விஶ்வஸ்யாஸ்ய ஸத்தா" என்கிறபடியே ஸர்வ வஸ்துக்களுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவப்ரவ்ருத்திபேதங்கள் தான் இட்ட வழக்காம்படி நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரன் தன் ஔதார்யாதிஶயத்தாலே மேல் நமக்குத் தருகைக்குத் தானே ஸங்கல்பித்துவைத்த நித்ய நிர்தோஷ நிரதிஶய *ஆநந்தாநுபவத்திற்கு ஆஶ்ரயமான ஶரீரத்தை அநித்யமாக்கவல்லவனாயிருக்க, நித்யேச்சையாலே அநித்யமாக்கியாதே, இது நித்யமாகக் கடவது என்று நிலைநிறுத்தி வைத்தது ஸ்வரூபஸத்தாரக்ஷணரூபமான நித்யவிஶேஷோபகாரம். (1). இந்த ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்திற்கு பரஸ்வரூபாநுபவரூபமாயும், தத்விரோதி நிவர்த்தநவ்யாஜரூபமாயும் பரிணமிக்கக் கடவ தர்மபூதஜ்ஞாநத்தை மாற்றாதே, நித்யேச்சையாலே இத்தை ஶரீரத்திற்கு நித்யத்வமாக்கி வைத்தது ஸ்வபாவரக்ஷணரூபமான நித்யோபகாரம் (2). இப்படி நின்றால் அநாதியான அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதியாலே ஸம்ஸரித்து அநர்த்தபோகங்களிலே ஆழங்கால் பட்டு ஆஜ்ஞாதிலங்கநஶீலியாய் அவாஞ்ஜன்படியே அநர்த்தஹேதுக்களை அநுஷ்டித்து, [2]"அருநரகத்து அழுந்தும் பயன் படைத்தேன்" என்கிறபடியே அதிகோரங்களான நரகங்களிலே விழுந்து †அழுந்திறைப்பிலே கிடக்குமவனுக்கு நாய்களோடொக்க நடுவே சில நீர் இடுமாப் போலே ஸுக்ருதங்

---

[1]வை. ஸ்த. 36. [2]தி. மொ. 6.3.4. * நிரதிஶயபோக்யாநந்த

†அழுந்துச் சிறைப்பிலே—ஸ. அழுந்துஞ்சிறைப்பிலே—வ. [லை.க.

களாய் வருகிற ஸூர்யாதிவிஷயங்களை புஜித்தும், நித்யநைமித்திகஶாஸ்த்ரஶாஸனங்களிற்படியே உல்லங்க்ய சிறையின்படியாய் அநேககாலம் மூச்சடங்கிக் கிடந்தும், இவற்றில் ‡அநுதாபாதிகளுமற்றுப் போந்த நம்மைப் பற்ற ஸ்வாராஜ்யவையாலே ஸர்வஸாக்ஷியாய் நின்றதுவும் (3), இப்படி நின்றால் ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்தில் விலக்கற்று, விலக்குவாரையும் விலக்கிப் போருகிற நம்மை ஸர்வஸமனாய் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஸ்வஹ்ருதயம்கொண்டு ஸூஹ்ருதயாநுவ்ருத்தனை தானே விலக்கி விளையாடுகைக்கு ஸஜாதீயபதார்த்தாதிகள் என்று சில ஸுவ்யாஜங்களை ஸ்நேஹஹேதுக்களல்லாதபடி ஸஹோபங்களாக †ஸங்கல்பித்ததுவும் (4) ஸௌஹார்த்தாநுபவங்களுமாய் ஸநாதிகளுமான உபகாரங்கள். இவை நாலும் மேலுள்ள உபகார நிலங்களுக்கெல்லாம் ஸயிஷ்டாநங்களாய் நிற்கின்றன.

இன்னினைவு உண்டானாலும் தவிர்ந்தாலும் தனக்கு ஒரு *ஹேதுமற்றிருக்க, ஓர் அவஸரத்திலே நமக்கு ஸஜாதீயபதார்த்தாதிகளை உண்டாக்கின இது ஜோகேஷா வயக்ஷங்களான உபகாரங்களில் ப்ரயோஜகாரம்॥—॥ ஸர்வஸாதாரண ஸவுகாயகதவான ஈஶ்வரன் பண்ணுகிற காரணாவிஷ்ஷோவகாராம்ஹத்திலே, [1]“இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான், அன்று என்னைப் புறம் போகப் புணர்த்தது

[1] 10. 8. 9. ‡அநுதாபாதிகளுமன்றிக்கே—வ.

*ஹேதுமற்றிருக்க—ம. †ஸங்கல்பித்ததும்—க.

என் செய்வான்" என்கிற விசாரத்தை வைத்து, ஸர்வ-
ஜ்ஞஸர்வஶக்திமான ஸநாதிஸாதிஸ்ரீ அவதாரவிசேஷவை
சித்ர்யத்து ஸஜாதீயமாக அல்லாத †லோகவ்யவஸ்தா-
களிற்போலே இங்கும் காருண்யஸம்பந்தத்தாலே ஒரு
வ்யவஸ்தாபகம் உண்டு என்று பொதுவிலே புத்தி
பண்ணி [1]"நடுவே வந்து உய்யக் கொள்கின்ற நாதன்"
என்கிறபடியே இக்காலவிசேஷத்தில் அவனுடைய
உபகாரகத்வமே ஸநாதநஸேவ்யம். ஈச்வரன் கீழும்
மேலும் பண்ணும் உபகாரவிசேஷங்களெல்லாம் ஶிக்ஷா
விசேஷத்வங்களான உபகாரங்களாம். ||—|| இவற்
றால் ஒருவனுக்கு அப்போது புரித்தலன்றிக்கே ஒழிந்
தாலும் வர்ஷாநுஸந்தானத்திற்கும் ‡அவன்றனக்கும்
தெளிவு வருவதொருகாலத்திலும் இவை ஶிக்ஷை
யாய்த் தலைக்கட்டும். §முற்பட முக்தரானவர்களைப்
பார்த்து மோக்ஷப்ரதனைப் பற்ற இன்னதாகாதே,
[2]"அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே"
என்கிற ந்யாயத்தாலே பிற்பட்டிருக்கிறவர்களைப் பார்
த்து, அவர்களுக்கு முன்னே நம்மை அங்கீகரிக்கும்
படிக்கு உகந்து [3]"என் முடிவு காணாதே என்னுள்
கலந்தான்" என்று அறிந்து ¶உசிதஶாஸ்த்ரவ்ருத்தியை
அபேக்ஷிக்குமது நிர்ணயகரம். $இப்ரகாரம்
[4]"இன்றென்னைப் பொருளாக்கி" [5]"உற்றேன் உகந்து
பணிசெய்து" இத்யாதிகளிலும் அநுஸந்தேயம்.

---

[1] 1. 7. 5. [2] [3] 2.5.8. [4] 10. 8. 9. [5] 10. 8. 10.

†லோகவ்யவஸ்தைகளிற்போலே—ம. ‡அவன்றனக்கு—க.
§முற்பட்ட—க. ¶உசிதஶாஸ்த்ரவ்ருத்தியை—ம.
$இப்ரகாரம்—வ.

இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதாதிகளுக்கு ப்ரஸந்நனாய் [1]"ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர்பாவிதா புரா" இத்யாதிகளிற்படியே விபரீதவாஸநாதார்ட்யத்தாலே உபதேஶநைரர்த்தக்யம் பிறவாதபடி, [2]"யம் து கர்மணி யஸ்மிந் ஸ: ந்யயுங்க்த ப்ரதமம் ப்ரபு:" இத்யாதிகளிற்படியே விஶேஷித்து நம்மை ஸுக்ருதவாஸநாப்ரவாஹஹேதுவான ஸாத்த்விகஸ்ருஷ்டியிலே கூட்டினதுவும்; அடியிலே வேதங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்ததுவும்; இவற்றுக்கு பரிகரங்களான ஶாஸ்த்ரங்களை ஸ்வரூபத்தாலும் ஶிஷ்யவர்க்கங்களாலும் உண்டாக்கினதுவும்; ப்ரவர்த்தக பரம்பரையை ஸ்ருஷ்டித்ததுவும்; ஸாத்த்விகவிரோதி *ப்ரமோஹநார்த்தமாக [3]"நின்திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாத பலசமய மதி கொடுத்தாய்" என்கிறபடியே பாஹ்யஶாஸ்த்ரங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே, [4]"த்ருஷ்ணாயாரிணா வந்தவம் விஷ்ணுநா ரக்ஷிதா த்ரயீ" என்கிறபடியே வேதரக்ஷை பண்ணினதுவும்; ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும் கொண்டு வேதார்த்தப்ரகாஶநம் பண்ணினதுவும்; இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதிபாதிதமான தர்மத்தினுடைய ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக [5]"ஸம்பவாமி யுகே யுகே" என்கிறபடியே அவதரித்ததுவும்; வடிவழகாலும் சீலத்தாலும் வஶீகரித்ததுவும்; உபதேஶாநுஷ்டாநங்களாலே தர்மப்ரவர்த்தநம் பண்ணுமதுவும்; இப்படி ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறவளவில் †அநந்தவாவஸஜ்ஞரான நம்

---

1 [2]மநு. 1. 28. [3]3. 1. 4. 4 [5]கீதை 4. 8.

*ப்ரமோஹமான—க. †அநந்தவாவஸஜ்ஞரான—வ.

மை ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமில்லாத ஸ்தாவர திர்யக் ஜாதி களிலும் மநுஷ்யரில் சூத்ராதிவர்ணத்திலும் பிறப்பியா தே காருண்யத்தாலே வர்ணஶ்ரேஷ்டர் குலங்களிலே *"என்னுடை நன்னெஞ்சம்" [1]"இழைநல்ல ஆக்கை" என்னும்படி ஸத்வநிஷ்டமஹாப்ராஹ்மணமான ஸா த்விகப்ராஹ்மணஶரீரஸம்பந்தத்தோடே ஸம்பதிப்பித் ததுவும்; பாஹ்ய - பௌத்த - ஸாங்க்ய - வைஶேஷிக - ஸாம்ப்ய-பாஶுபதாதி- பஹுவிதபாஹ்யகுத்ருஷ்டிமத ங்களால் கலங்காதபடி பண்ணினதுவும்; அஶேஷா ஹிதார்த்தங்களைத் தந்ததுவும்; [2]"அவிஜ்ஞாதநாஶம்" [3]"அதஸ்ஸர்வகாரணம்" [4]"தத்ஸிந்ந்ருத்ய" [5]"ஜ்ஞாதா ப்ராஹ்மணம்" [5]"ஸாத்விகா: ஸ்த்ரீதா ஸ்வ" ஸாத்விகளான ஸாத்விகஸம்பாஷணத்தை உண்டாக் கினதுவும்; [6]"தத்ருஷ்டிகோசரா: ஸர்வே முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை:" என்னும்படியான ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்திற்கு லக்ஷ்யமாக்கினதுவும்; [7]"பிரமகுருவாகி வந்து" என்னும்படி ஸதாசார்யரூபியான தான் நம்முடைய தோஷங்களைக் கண்டு நம்மை உபேக்ஷி யாதே, நாம் தேஹஸம்பந்தஸம்ஸாரங்களிலே நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு [8]"க்ருபயா நிஸ்ஸ்ப்ருஹோ வதேத்" என்கிறபடியே அறிவில்லாத நமக்கு அருளி அர்ஜுநன்விஷயத்தில் ஸாரதியாய் நின்ற தன்னைப் போலே ‡நமக்கும் [9]"நெறியெல்லாம் எடுத்துரைக்க"

*1. 7 8. [1]9. 5 10. [2]பார. ஶா. 337. 34. [3] [4]வி. பு. 1.19.39. [5]வராஹபு. [6]ஸாத். ஸ. [7]பெரி. தி. 5. 2. 8. [8]ஶாண்டி. ஸ்மி. 1. 116. [9]4 8. 6. ‡'நமக்கும்'—இல்லை-க.

நினைக்கும்படி பண்ணினதுவும்; [1]"சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்னும்படி பண்ணினதுவும்; [2]"ஈச்வரோஹம்" [3]"ந நமேயம் து கஸ்யசித்" என்னும் துர்வாஸனையை தூரீகரித்து [4]"தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா" என்கிற §உபஸத்திப்ரகாரத்திலே ஒருப்படுத்தினதுவும்; உபதேசகாலத்தில் நாம் அநவஹிதர் ஆகாதபடி, ஸாவதீகொள்ளென தான் சிக்கென மனஸ்ஸை நிறுத்தி செவிதாழ்ப்பித்ததுவும்; திருமந்த்ரம் முதலான $சிறிய ரஹஸ்யங்களைச் செவிப்படுத்தி சிந்தாமல் கொள்ளும்படி பண்ணினதுவும்; இவற்றிலே பொதிந்த ஸாரதம - ஸாரதர - ஸாரஸாரார்த்தங்களாகிற ஸந்நிதிகளைத் திறந்து காட்டினதுவும்; இப்படி ஸாநுக்ரஹனான ஸதாசார்யனாலே உபதிஷ்டங்களான ஸதர்த்தங்களில் [5]"உபதிஷ்டமபி வ்யர்த்தம்" என்னும் அவஸ்த்தை வாராதபடி பண்ணினதுவும்;

[6]"தேவதாதீர்த்தவஸதிஸாரதாஸு யஸ்ய நிர்ணய: ।
ந ஜந்யதே நாஸ்திகதா தஸ்ய ஸம்ஸர்க்ககௌரவீ" ॥

என்கிறபடியே ஒருவராலும் நாஸ்திக்யம் புகரவிடவொண்ணாதபடி, [7]"ஆஸ்திகோ ருஜு: ஸுச்ரூஷு:" இத்யாதிகளிற் சொன்ன சிஷ்யலக்ஷண ஸம்பத்தியை உண்டாக்கினதுவும்; [8]"அன்று நான் பிறந்திலேன்; பிறந்தபின் மறந்திலேன்" [9]"இன்றாக நாளையேயாக இனிச்சிறிது

---

[1] கீதை. 2. 7. [2] கீதை. 16. 14. [3] ரா. யு. 36. 11.
[4] கீதை. 4. 34. [5] [6] [7] [8] திருச்ச. வி. 74. [9] 4 அ. 7.
§உபஸத்தி ப்ரகாரங்களிலே—வ. $சிறிய—க.

நின்றாக, நின் அருள் என் பாலதே" என்கிறபடியே விவேக-வ்யவஸாயவிஶேஷங்களைப் பிறப்பித்ததுவும்; "ஶத்ரோ: ப்ரஜாநாமைஶ்வர்யம்" [1]"ஊனேறு செல்வத்து" இத்யாதிகளிற்படியே ஸம்ஸாரவைராக்யத்திலே ப்ரயோஜநாந்தர நிரபேக்ஷமாக ப்ரதிஷ்டிதமான ஸத்த்வத்தை ஜநிப்பித்ததுவும்; [2]"துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கு" [3]"நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர் பற்றிலேன்"* [4]'உன்னையல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்" இத்யாதிகளிற்படியே பரமஹிதத்தில் ஸம்ஶயவிபர்யயஶரண்யாந்தரப்ரஸங்கமற்ற துணிவை நிலைநிறுத்தினதுவும்; [5]"வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல்" என்கிறபடியே ஸ்வயத்நமாக ஸௌஶீல்யத்தாலே யாதல், [6]"வாராஶி-ஸுஹம்வ்யாஹாரணாரவிந்தஸாரணாமதி: யதாவஸ்திதா ஸ்திரதா ஸ்வஹஸ்தே" என்கிற ஸ்வபாவத்தாலே யாதல், வஶீகரணவிஶேஷத்திலே நம்மை உந்முகர் ஆக்கினதுவும்; எல்லையாக ஸ்வவிஶேஷாவாயத்திலே வ்யவஸிப்பிக்கிற ஸாத்யதவிஶேஷத்தை †விளைத்ததுவும், ஸுநாகம்வெயினுடைய ஸ்வாந்தஹோபகாரங்கள்.

இந்த பூர்வோபகாரங்களை ஸர்வேஶ்வரன் செய்த காலங்களிலே நாம் அறியமாட்டாமையாலும், ப்ரதிவாஜகாரத்தில் அவற்றின் ஸ்வாந்தரவிஶேஷங்கள் எண்ணிமுடிய வொண்ணாமையாலும், [7]"அத்தா நீ

---

[1]பெரு. தி. 4. 1. [2]தி. மொ. 11. 8.8. [3]திருச்ச. வி. 90. [4]5. 8. 3. [5]நா. தி. 10.10. [6]சரணா. க. [7]2. 3. 2. †விளைத்ததும்—க.
*'எம்மீசனே' என்று அதிகம்-க.

செய்தனை அடியேன் அறியேன்" §என்று இருக்கப் ப்ராப்தம். அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் முதலாக காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்சேதனன் செய்யும் அநுகூலவ்யாபாரங்களெல்லாம் [1]"யச்ச கிஞ்சித் ப்ரவர்த்ததே லோகே" [2]"நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்" [3]'என்றால் அடைப்பு நீக்கொண்ணாது இறையவனே, என்றால் செயற்பாலதென்" *"எந் நான் செய்கேன், யாரே களைகண்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வேச்வராதீநங்களாய் ‡ஸாதநங்களாய் நடக்கின்றனவாகையாலே, ‡இவற்றுக்கு ஸம்ஸாரவாஸியாலும் எண்ணில்லையாயிறே இருப்பது.

உபகாரஸங்க்ரஹே ப்ரதமோऽதிகார: ॥

த்விதீயோऽதிகார: ॥

இப்படிச் சேதனனை உபாயவிசேஷாநுஷ்டாநத்திலே ஒருப்படுத்தி [4]'நோயெல்லாம் பெய்ததோர் ஆக்கையைச் சுமந்து கொண்டு இருக்கிற இவனுக்கு,

[5]"ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரே ஸதி யோ நர: । தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வரூபம் ச மாமஜம்" இத்யாதிகளிற்படியே சரீர - மாநஸ - ஸௌமநஸ்ய -

---

[1]பார. சா. 359. 56. [2]1. 1. 6. [3]பெரி. அ. 3. [4]9. 7. 7.
[5]வராஹசரமம். 1. §இருக்கை—க. ‡'அநந்தங்களாய்', 'இவற்றுக்கு:' இவை இல்லை—ம. *5. 8. 3.

*ஸஹஜங்களான பதா³ர்த²விஷயவ்யாதிகளாலும் கலக்கம் வாராதபடி ¹"அஸ்து தே" என்னும் அநுக்³ரஹவிஶேஷத்தாலே யாதா²ஸாத்ம்ய-ஶரீரஸ்வாஸ்த்²யங்களையும் மந:ஸ்வாஸ்த்²யத்தையும் பிறப்பிக்குமதுவும்; மனஸ்ஸா ஸாக்ஷாத்காரமானவளவிலே இவனுக்கு அஜஸ்ரஸுக²ஸம்பந்நமான க்ருதார்த²க்ஷாஹாரஸம்ப³ரணத்தை உண்டாக்குமதுவும்; இதற்கு ஜ்ஞாநாதி³யான கைமுதல் இல்லாதாரை ஸ்வரூபாநுவர்த்தநீயமாய் அதிஶ்ரேயஸ்கரமான உபாயாந்தரத்திலே மூட்டுமதுவும்; இதற்கு வரும் அந்தராயங்களை விலக்குமதுவும்; ²"த³தா³மி பு³த்³தி⁴யோக³ம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு ப்ரத்யவாயமில்லாத †பரப⁴க்தித³ஶை உண்டாக்குமதுவும்; விரோதி⁴பாபஹர்த்தனை ஶரண்யனுடைய ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யபரமான ஸாத்⁴யோபாயோபகாரம். இது பரப்ரபத்த்யுபகாரப்ரவேஶயில் ப்ரதிபா³த³னை முமுக்ஷுவுக்கு ப்ரத²மாபேக்ஷணீயம்; இவ்வபேக்ஷை உபாயப்ராயஶ்சித்தியாம். $ இவ்வுபாயத்திற்கு ஆகாங்க்ஷத்வம் அதிகாரமாகையாலே, ¹"பரமாதி³கீ" என்கிற சூர்ணிகையில் சொன்ன ஸம்பந்தங்களும், ஶாரீரகஶாஸ்த்ரத்தில் உக்தமான பர்யவஸானவாஶேஷவிநாஶாதி³கள் முதலாக ³"அநாவ்ருத்தி: ஶப்³தா³த்" என்கிறதறுதியாகச் சொன்ன அர்த்தங்களெல்லாம் ‡உபாயஸாத்⁴யஸமமாகத் தெளிந்தவனுக்கு இப்ஸமத்

¹ சரணு. ௫. ²கீதை. 10. 10. ³ஶா. ஸூ 4. 4. 22.

*ஸஜ்ஜங்களான—வ. †பரபக்திதசை—க.

‡உபாயஸாத்⁴யஸமமானபடியாலே-க. $இவ்வுபாயத்வத்திற்கு-க.

ஞை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநமானது கையாலே §இவ்வபேக்ஷை ஸஹகாரிமாத்ரமாயிருக்கையாய்க் கொண்டு அதிகாரத்திலெயிலும், ஸஹாயமாத்ரமாயிருக்கையாய்க் கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநத்திலெயிலும், அநுஷ்டிதோபாயனுக்கு [1]"ஸகல ராஜ்யஹஸஞ்" இத்யாதிகளிற்படியே அவர்ஜநீயமாயிருக்கையாய்க் கொண்டு உத்தரக்ருத்யத்திலெயிலும் அநுவர்த்திக்கக் கடவது.

இப்படி நின்றவனுக்கு ஸர்வேஶ்வரன் செய்யும் உபகாரங்களாவன:— உபாயாதிகாரத்திலே ப்ராரப்தவ்யதிரிக்தங்களான பூர்வாகங்களில் உபாயவிரோதிகளுக்கு அநுகுணமல்லாத *ஸுக்ருதங்கள் இவனுக்கு ஸுகம் கொடுக்கக் கடவனவல்ல என்று ஸங்கல்பிக்கையும்; இப்படியே உத்தரங்களான ஸுக்ருதங்களில் விநாஶாநுபகாரங்களையும் ப்ராரப்திகவாவங்களையும் ஸம்பந்தங்கள் அல்லாதபடி பண்ணுகையும்; ப்ராரப்திகமல்லாதவற்றுக்கு ப்ராயஶ்சித்தஶிக்ஷா விஶேஷாவகாஶங்களாலே யதாதிகாரம் பரிஹாரம் பண்ணுமதுவும்; ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு அபேக்ஷாநுகுணமாக ப்ராரப்தத்தையும் அப்போதே நிஶ்ஶேஷமாகவாதல், ஶரீராந்தராதிஹேதுக்களான அம்ஶங்களையாதல், உத்தரக்ருத்யவஶாத்ஸ்வீயகைங்கர்யவிஶேஷத்திற்கு விரோதிகளையாதல் கழித்துக்கொடுக்குமதுவும்; [2]"யேஷாம் த்வந்தகதம் பாபம் ஜநாநாம் புண்யகர்மணாம்। தே த்வந்த்வமோஹநிர்முக்தா பஜந்தே மாம் த்ருடவ்ரதா:॥

---

[1] ரா. ஸு. 19. 7. [2] ... §இவ்வபேக்ஷாஸஹ—வ.

*ஸுக்ருதத்தையும் .... கொடுக்கக்கடவனல்ல—க.

1"ந கலு கலிதோஷாஸ்து ஸம்க்லேஶாய ந ஸம்ஸ்ப்ருஶந்தி।
ஸம்வஸத்யச்யுதே நித்யம் யேஷாம் பாவ꞉ ஸமாஹித꞉ ॥
2"கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே।
யஸ்ய சேதஸி கோவிந்தோ ஹ்ருதயே யஸ்ய நாச்யுத꞉" ॥
3"கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கு அருள் செய்யும்" இத்யாதிகளின்படியே கைங்கர்யபரனுக்கு காலதோஷாதிஸம்ஸர்க்கங்களால் கலக்கம் வாராதபடி பண்ணுமதுவும்; உபாயமாகவாதல், ஸுகமாகவாதல் அநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யங்களை இட்டபடை கல்படையாக்கி 4"ஸக்ருதேவ ஸம்வாது" இத்யாதிகளின்படியே ஐகாந்த்யபக்தியை உண்டாக்குமதுவும்; இவ்விருந்த நாள் பண்ணும் உபகாரங்கள்.

இப்படி இருந்த முமுக்ஷுவுக்கு அந்திமஶரீரவிஶேஷகாலத்தில் ப்ராப்யப்ராப்திதேஶகாலநிமித்தநியமமில்லாதபடி ஸங்கல்பித்ததுவும்; 5"யம் யோகிந꞉ ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேஶயந்தி" என்கிறபடியே ஶக்தயோகநிஷ்டனுக்கு ஸ்வயத்நஸாத்யாந்திமப்ரத்யயவிஶேஷத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்குமதுவும்; நிஶ்ஶேஷபரந்யாஸம் பண்ணி *ஸாதகவ்ருத்தியானவனுக்கு அபேக்ஷாநுகுணமாக 6"ஶரீரபாதஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த꞉" இத்யாதிகளின்படியே தன் க்ருபாஸாத்தாலே ஸ்வவிஷயாந்திமப்ரத்யயத்தைப் பிறப்பிக்குமதுவும்; 7"ததஸ்தம் ம்ரியமாண

1 2வி. தர்மம். 109. 57. 3 5. 2. 11.
4ஸாத். ஸ. 5பார. ஶா. 47. 189. 6சரண. க. 7வராஹசரமம்-2.
* சாதகவ்ருத்தியான ஸ்வதந்த்ரப்ரவ்ருத்திநிஷ்டனுக்கு—வ.

ணம் து காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம்" என்னும்படி இவன் கிடக்குமளவிலும், [1]"அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்" என்றும், [2]"தான் எனக்காய் நினைந்து அருள்செய்யும் அப்பன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனைக் கடாக்ஷித்தருளி, ஜுகுப்ஸை பண்ணாதே இவன்பக்கல் ப்ரீதிசொன்ன ரதியுடையனுமதுவும்; ஸ்வர்க்கநரகாதிகளுக்குப் போகும் நாடீவிசேஷங்களிலே ப்ரவேசிப்பியாதே [3]"ஒருவன் அடியேனுள்ளான்" என்னும்படி ஹார்த்தத்வத்தாலே இடம் பார்த்து எடுக்க நினைக்கிற தனக்கும், பரத்வத்தாலே †மீளாவடிமைப் பணிகொள்ள இருக்கிற தனக்கும் செவ்விதான சேமவழிக்கு முகமான ப்ரஹ்மநாடீபாவத்திலே ப்ரவேசிப்பிக்குமதுவும்; சேற்றிலே விழுந்த சிறுமக்களை பிதா அழுக்குடனே எடுத்துக்கொண்டு கரை ஏறுமாப் போலே, ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடே ஸ்தூலசரீரத்தில் நின்றும் கொண்டுபுறப்படுமதுவும்; இவை முமுக்ஷுவுக்கு ‡உத்க்ரமணகாலத்தில் செய்யும் உபகாரங்கள்.

உபகாரஸங்க்ரஹே §த்விதீயோऽதிகார: ॥

த்ருதீயோऽதிகார: ॥

இப்படி நல்வழி நடத்துகைக்கு ஒருப்பட்ட தான், பாபக்ரியாவிசேஷத்தாலே வழிதப்பிப் போன குமா

---

[1] வாராஹசரமம்-2. [2] தி. மொ. 7. 3. 2. [3] 8. 8. 1.

†மீளாவடிமை பண்ணிக்கொள்ள இருக்கிற-க. ‡உத்க்ரமணகாலீநமான உபகாரங்கள்-க. §ஸ்வாபநாதிகாரோ நாம என்று அதிகம்-க.

ரனை சரணாவரணத்தில் நின்றும் மீட்டு ஸூஸ்தாந விசேஷத்தளவும் ‡ஸாவீதனைக் கொண்டு நடத்துகிற ஸாவதுலனன் தன் ஸாமந்தரானவர்களெல்லாரும் இக்குமாரனை ஸத்கரிக்கும்படி பண்ணுமாப்போலே, தனக்கு அநுசரர்களான அர்ச்சிராதிவாஹர்களையிட்டு, தம் தாம் †எல்லைகள் தோறும் இவனை எதிர்கொண்டு உபசரிக்கும்படி $பண்ணுமதுவும்; அப்படி [1]"அமரரோடுயர்வில் சென்று அறுவர் தம் பிறவி அம்சிறையே" என்கிறபடியே ஆதிவாஹிகரைக்கொண்டு [2]"சூழ்ந்தகன்று ஆழ்ந்துயர்ந்த முடிவில் பெரும்பாழைக்" கடத்துமதுவும்; 'விரஜை' என்கிற அம்ருதநதியைக் கிட்டுவித்து, ஆகரத்தில் நின்றும் எடுத்த ரத்நத்தின் அழுக்குக் கழற்றுமாப்போலே, ஆத்மாவை அநாதிகாலம் பற்றிக்கொண்டு கிடக்கிற ஸூக்ஷ்மவித்தைக் கழித்து [3]"ஒளிக்கொண்ட சோதி" என்னும்படி பண்ணுமதுவும் ¶இப்பாலுள்ள உபகாரங்கள்.

அக்கரையில் திவ்யலோக - திவ்யஜநபத - திவ்யநகர - திவ்யவிமாந - *திவ்யாஸ்தாந - திவ்யவயஸ்க - ஹ்ராதஸ்த வயஸ்கமாக வயஸ்கவிதிவ்யாதிகளிலும், ஸாகடாயநஜயாவஹஸம்ஹிதாதிகளிலும், [4]"சூழ்விசும்பணிமுகி"லிலும், சொல்லுகிற ஸத்காரவாரங்களை உண்டாக்குமதுவும்; [5]"தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ் கொள்ளு" மதுவும்; [6]"இருளகற்றும் எரிகதி

---

1 [2]10. 10. 10. [3]2. 3. 10. [4]10. 9. 1. [5]3. 7. 7. [6]பெரி.தி.4.9.3.
‡ஸாவீதனைய்-க. †எல்லைதோறும்.-க. *திவ்யஸ்தாந—க.
$ பண்ணுவிக்கு மதுவும்—வ. ¶'விரஜைக்கு' என்று அதிகம்.
3 ஒளிக்கொண்டசோதியுமாய்-க.

ரோன் மண்டலத்தூடு ஏற்றி வைத்து ஏணிவாங்கி, அருள்கொடுத்திட்டு அடியவரை ஆட்கொள்ளு" மதுவும்; $ஸ்வாத்மாபஹாரிகளுக்குள்ளே இருந்து [1]"அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று மநோரதித்த இவனை, [2]"ஸவயஸ இவ யே நித்யநிஷேவ்யாஷ மஸா:" †என்னும்படி நிற்கிற †மேலாத்தேவரானவர்கள் [3]"நித்யாபிவாஞ்சித பரஸ்பர நீசபாவை:" என்கிற ந்யாயத்தாலே தங்களுக்கு மேலாக ஆதரிக்கும்படி பண்ணுமதுவும்; [4]"உள்ள உலகளவும் ‡யானும் உளனாவன்" என்று பாவித்தவனை, ||[5]"அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனைத் தினைத்தனையும் விடாதபடி, சூழ் உண்டாகிலும் ஸுகம் இல்லாதபரிபூர்ணாநுபவத்தைக் கொடுக்குமதுவும்; இவ்வநுபவ பரீவாஹமாக ஸமுசிதாநுரூபங்களான §ஸுஶேஷஶேஷவ்ருத்திவிஶேஷங்களையும் கொள்ளுமதுவும்; இவனுக்கு வந்த ஸாதிஶயமும் தன் பேறாக நினைத்திருக்கும்படி ஸர்வஶேஷியான தனக்கு இவை எல்லாவற்றாலும் வந்த ஸந்தோஷாதிஶயத்தைக் கண்டு, இவன் க்ருதார்த்தனும்படி பண்ணுமதுவும்; [6]"கோலத்திருமாமகளோடு உன்னைக் கூடாதே, சாலப்பல நாள் அடியேன் இன்னும் தளர்வேனோ" என்று இருந்த இவனைப் [7]"பிணை

[1]2. 3. 10. [2] ஸ்ரீகுண-கோ. 27. [3]வைகு. ஸ்த. 77. [4] பெ. அ. 76. [5] 6. 7. 10. [6] 6. 9. 3. [7] பெரி. தி. 4. 5. 2. † என்னும்படி மேலாத்தேவரான–க. 5. 1. 8. ‡ யானுமுளன் என்று–வ.

$ ஆத்மாபஹாரிகளுக்கு நடுவே இருக்கச்செய்தே—வ.

|| அனைத்துலகுக்குமுடைய........தினைத்தினையும்'–வ.

§ ஸுஶேஷவ்ருத்திவிஶேஷ—க.

கொடுக்கிலும் போகவொட்டாதே" இந்த நிரதிஶயாநந்தாநுபவவிவாஹம் நித்யமாம்படி நடத்துமதுவும்; எல்லா முனிவும் தீர்ந்து, சிறைக்கூடத்தில் நின்றும் *புறப்படவிட்ட ராஜகுமாரனுக்கு ஸ்திரமான யௌவராஜ்யம் கொடுக்குமாப் போலே இருக்கிற ப்ரயோஜநாவகாரவமும்.||--||

இப்படி நம்முடைய ஸாபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக தன்னுடைய †ஸ்வாபாவிகமான ஸஹகாரிவிஶேஷ ஸஹிதஸாமக்ரீ விஶேஷங்களாலே முன்பு ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணின உபகாரபரம்பரைகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு, மேல் ஶேஷகாரவஶிஷ்டமில்லாத நிவ்ருத்திக்ஷயத்வயமாக அபேக்ஷிக்கை முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராப்தமாகையால் ¹"அயர்வறும் அமரர்களதிபதி" யான திருமாலாலே 'மயர்வறமதிநலம்' பெறும்படி அருளப்பட்ட நம்மாழ்வார், தம்முடைய ஸதநுபவ வசீவாஸங்களான ப்ரபந்தங்கள் ‡நாலில் முதற்ப்ரபந்தமாய், இவர் தம் வ்ருத்தாந்தங்களை முன்னிடுகையாலே 'திருவிருத்தம்' என்று பேர்பெற்ற ப்ரபந்தத்தின் முதற் பாட்டால் வஞ்சவேப்ராவகாரஸூக்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டு உத்தரோவகாரவேக்ஷயிலே உவக்ருதிக்கிறார்:

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்
இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை உயிரளிப்பான்
எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா
மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன்செய்யும் விண்ணப்பமே.

¹ 1. 1. 1. *புறப்பட்ட—க. குமாரனுக்கு—வ.
†ஸ்வாபாவிகமாக······ஸாமக்ரீ விஶேஷங்களிலே—க.
‡ நாலிலும்—வ.

(பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்புமாவது) ஸம்ஸாரமூலமான அஜ்ஞாநமும், அதடியாக வந்த அக்ருத்யாநுஷ்டாநமும், அதடியாக வந்த ரஜஸ்தம:ப்ரசுரமான ப்ராக்ருததேஹமும். இவை மற்றுமுள்ள ஹேயங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். இங்கே ‡அநுக்தஸமுச்சயமும் கொள்ளவுமாம். ‘பொய்நின்ற ஞானம்’ என்றது *நச்வரமாகையாலே பொய் என்னலாம்படி நிற்கிற அஸ்திரமான விஷயத்தில் காரணாயத்தமாய்ப் பிறக்கிற ஸ்திரதாபுத்தியாகவுமாம். அநாதிகாலம் ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தை இழந்து, ஸம்ஸாரத்திலே அகப்பட்டுக் கிடந்த இதில் அநாதாவம் தோற்றும்படி (இந்நின்ற நீர்மை)- இப்படி நின்ற ப்ரகாரத்தை. (இனி யாம் உறுமை)- ஸர்வலோகசரண்யனாய், சரணாகதவத்ஸலனான உன் திறத்தில் ப்ரதிபந்நரான நாங்கள் இதற்குமேல் இப்ப்ரதிகூலஸம்ஸர்க்கங்களை அடையாதபடி. ‘யாம்’ என்கிற இது [1]“பரித்ராணாய ஸாதூநாம்” என்கிற ஸாதுபஹுவசநத்தைக் காட்டுகிறது. [2]“பரார்த்தநிஷ்டா:” இத்யாதிகளிற்படி ஸம்பந்திகளையும் கூடக் காட்டுகிறதாகவுமாம். (உயிரளிப்பான்) உனக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய் வைத்து, அஸத்கல்பமாய்க் கிடந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ‘ஸந்தமேநம் ததோ விது:’ †என்கிறபடியை நித்யமாக அநுபவிக்கப் பண்ணுவான். (என்னின்ற யோநியுமாய் பிறந்தாய்)— தேவ, திர்யக், மநுஷ்ய, ஸ்தாவரங்கள் என்கிற எல்லாப் ப்ரகாரத்தாலும்

[1] கீதை. 4. 8. [2] சாண்டி. ஸ்மி. 1. 15. *நச்வரமாக எண்ணலாம்படி—க. †என்கிறபடியே நித்யதாஸ்யத்தை—வ. ‡அநுக்தஸமுச்சயம்—வ.

ப்ரமாணஸித்தங்களாய் நின்ற ஸுஜாதங்கள் நாலிலும் அவற்றோடு ஸஜாதீயன் என்னலாம்படி ஸ்ரீஜநார்த்தந ஸத்திற்படியே 'ஸத்யமாய்' ஜ்ஞாநஸங்கோசாதி தோஷஸம்பந்தரஹிதமாய், நித்யநிரவத்யஸங்கல்பஸ்வரூப திவ்யரூபவிக்ரஹவைசிஷ்ட்யகமமாய், ஷாட்குண்யப்ரகாசகமாய், கர்மக்ருதகாலநியமரஹிதமாய், ஸாதுபரித்ராணாதி ப்ரயோஜநமாய், ஸர்வஸமாஸ்ரயணவிஷயவிபவவாஸுதேவாதிரூபமாயுள்ள அவதார வைசிஷ்ட்யத்தாலே [1]"நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய் ஒளிவரு முழுநலம்" என்னும்படி பிறந்தாய். (இமையோர் தலைவா)— ‡ஸாவகாசம் ஒத்திருக்கச்செய்தே, கர்மவசத்தாலே * நாங்கள் இழந்து கிடக்க, நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணும்படி ஸர்வேச்வரனை ஸர்வஸ்வாமியானவனே! (மெய்)- இப்படி ரக்ஷ்யபூதனான என்னுடைய படிகளும், ரக்ஷகபூதனான உன்னுடைய படிகளும் ப்ரமாணஸித்தங்களன்றோ ? அவற்றில் ஒன்று அப்ரமாணமாகிலன்றோ உனக்குக்கண்ணழிவு சொல்லலாவது என்று தாத்பர்யம். (நின்று கேட்டருளாய்)— [2]"அவாவறச் சூழ்ந்தாய்" என்னும்படி நான் [3]"அவாவற்று வீடு" பெறுமளவும் அநந்யபரனாகாதே அபிமானவனாய்க் கொண்டு கேட்டருளாய். 'மெய் நின்று' என்னவுமாம். அப்போது நீ அவதரித்ததெல்லாம் ஸப்ரயோஜநமாம்படி உன்

---

[1] 1. 3. 2. [2] 10. 10. 10. [3] 10. 10. 11.

‡ஸ்வஸ்வாமி ஸாவகாசம் ஒத்திருக்கச் செய்தே அநாதிகர்ம வசத்தாலே—வ. * நான் இழந்து—க

ஸ்வாவதாரவிக்ரஹத்தோடே [1]"ஒரு நாள் காணவாராய்" என்று இருக்கிற எனக்கு †ப்ரகாசித்து நின்று என்கிறது. அங்ஙனன்றிக்கே, [2]"அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான்" என்னும்படி என் அழுக்குடம்புக்குள்ளே ஜுகுப்ஸை பண்ணாதே அணியனாய் நின்று என்னவுமாம். (கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே)— நீ மயர்வு அற மதிநலம் அருளுகையாலே நிரவதிகஜ்ஞாநத்திலே நித்யப்ரதிஷ்டிதவாஸியான நான் [3]"என்னாலே உன்னை இன்கவிபாட" ஒருப்பட்ட நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனான உன்னாலே ப்ரேரிதனாய்க் கொண்டு பண்ணுகிற விஜ்ஞாபநவிசேஷங்களாகிற நாலு ப்ரபந்தங்களையும் திருச்செவி சாற்றி, ச்ருதிவிஷயங்களான இத்தை [4]"தொண்டர்க்கு அமுது உண்ண"லாம்படி பண்ணி அருளவேண்டும் என்று ¶திருவுள்ளமாம்.

இப்பாட்டில் ‡சுத்தாசுத்தஸ்வரூபங்களான சித்துக்களுடைய ஹேயத்வமும், விசித்ரத்வமும், பத்தமுக்தநித்ய விபாகத்தையுமுடையரான ஜீவர்களுடைய சேதநத்வமும், ஜீவேச்வரத்வமும், ஈச்வரசேஷத்வமும், ஜ்ஞாநஜ்ஞாத்ருத்வமும், ஸுகஜ்ஞாநத்வமும், ஸாதநாநுஷ்டாநத்வமும், விஷயாந்தரவைராக்யத்வமும், பரமபுருஷார்த்தத்வமும் கிடக்கிறபடி, யதார்த்தஜ்ஞாநம் ஸாத்யமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் ஸந்தர்சிப்பது.

---

[1] 8.5.1. [2] 8.8.2. [3] 7.9.6. [4] 9.4.9.

† ப்ரகாசிப்பித்து—க. ‡ சுத்தாசுத்தஸ்வரூபங்களான—க.
[3] என் சொல்லால் 'யான் சொன்ன இன்கவி' என்பித்தவனைக் கவிபாட—வ. ¶ திருவுள்ளம்—வ.

இங்கு ‘இமையோர் தலைவா’ என்கிற இதிலே ஶேஷியாய் ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமும், ‘யாம்’ என்கிற இதிலே ஶேஷபூதனாய் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமும், ‘உயிர் அளிப்பான்’ என்கிற இதிலே நிருபாதிகஶேஷவ்ருத்திவிஶேஷமான ஹிதஸ்வரூபமும், ‘பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்’ என்கிற இடத்திலே ஶேஷவ்ருத்திவிரோதிஸ்வரூபமும், ‘கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்கிற இதிலே விரோதிநிவர்த்தநப்ராஜமாய் ஸோபாதிகமான ஶாஸ்த்ரீயஶேஷவ்ருத்திவிஶேஷமும், ‘இமையோர் தலைவா’ ‘அடியேன்’ என்கிற இதிலே ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் முதலான அர்த்தபஞ்சகத்தினுடைய *அநுஸந்தானத்திற்கு அஞ்சுருவாணியான ஸம்பந்தவிஶேஷமும், சுருங்க அநுஸந்தேயம். ஆகையால் மேல் அருளிச்செய்யுமதெல்லாம் இதின் விஸ்தாரமாகிறது.

ஸர்வஶாஸ்த்ரவிஷயில் சொன்ன ஸர்வாதிகத்தை உடையனான ஸ்ரீயபதி [1]“ஜகதஸ்ஸர்வக்ருதிர்த்த” [2]“ஜகதாதஸ்ஸர்வகாரண” இத்யாதிகளிற்சொன்ன தன்னுடைய திவ்யாவதாரப்ரகாரத்தை [3]“பஹூநி மே வ்யதீதாநி” என்று தொடங்கி தான் அறிவித்தபடியே அறிந்தார்க்கெல்லாம் அதிகாராநுரூபமாய பெருநிதியைப் பண்ணிக் கொடுத்து, இத்தேஹம் விட்டால் இனி ஒரு பிறவி வேண்டாதபடி ஸ்வப்ராப்தியைக் கொடுக்கும் என்கிற இவ்வுபகாரம் இப்பாட்டுக்கு ப்ரயோஜநதாத்பர்யவிஷயமாகிறது.

[1]வி. பு. 5. 30. 81. [2]வி. பு. 6. 7. 71. [3]கீதை. 4. 5.

* அநுஸந்தானத்திற்கும்-க.

ஆயஸ்வேஷுபரோ உதோபகார:
கலிதோஷாவிலசேதஸாம் நராணாம் ।
காருண்யாஜ்ஜநயிதுசேஷ தேவ:
வ்யயயாஸஸ யயா நிஜோபகாராந் ॥

தான்தனக்குத் தன்னாலே தோன்றி தன்னேர்
†ஒளியனைக்கும் குணத்தாலும் தன்னைக் கண்டு
தான்தனக்கென் றறியாத தன்குணத்தைத்
தன்குணத்தால் தானிறையில் தானே கூட்டி
‡ஊன்மறித்துப் புலன்மனம் மான் ஆங்கா ரங்கள்
ஒருமூலப் பிரகிருதி யன்றி நின்ற
நான்தனக்குத் தான்தனக்கென் றிசைவு தந்த
நாரணனை நான்மறையால் நான்கண்டேனே. 29.

கழியாத கருவினையில் படிந்த நம்மைக்
காலம் இது என்றொருகால் காவல் செய்து
பழியாத நல்வினையில் படிந்தார் தாளில்
பணிவித்துப் பாசங்கள் அடைய நீக்கிச்
சுழியாத செவ்வழியில் துணைவ ரோடே
தொலையாத பேரின்பம் தரமேல் ஏற்றி
அழியாத அருளாழிப் பெருமான் செய்யும்
அந்தமிலா உதவியெல்லாம் அளப்பார் ஆரே. 30.

இதி * த்ருதீயோऽதிகார: ॥

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு உபகாரஸங்க்ரஹ: ஸமாப்த: ॥

---

†ஒளியனைக்கும்-க. ‡ஊன்மருத்து-க.
*நியமநாதிகார: த்ருதீய:—க.

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 26-வது ரஹஸ்யமான

ஸாரஸங்க்ரஹ: ॥

அஸ்த்ராபாஸவிசாராத் யதிவரசரணாத் ஸம்ஶ்ரயா [ஶரணம் ஸாரம் ।
வக்த்ராக்ஷராய ஸம்ஜீச ஸேவநீய ஸார ஸாரவதீந் வதே ॥

ஸ்ருதப்ரகாஶிகாவேதாந்தாத்
காருண்யஸேவதி விஷ்ணுசித்த ஸங்கீர்த்யமாநாத் ।
ஸங்க்ராம் ப்ரவேணு ஸம்ஜீச
கஶ்ரீவாச நிவாஹநாநவி ஸஜாதி ॥

*ப்ராசீ ஸந்த்யா காசிதந்தர்நிஶாயா:
ப்ரஜ்ஞாத்ருஷ்டே: அஞ்ஜநஶ்ரீரபூர்வா ।
வக்த்ரீ வேதாந் பாது மே வாஜிவக்த்ரா
வாகீஶாக்யா வாஸுதேவஸ்ய மூர்த்தி: ॥

---

1 “ஸம்ஸாரஸ்ய ஸாராஜ்ஞா: வேதவ்யாஸா: த்விஜா: ।
க்ரியாபூர்வ யச ப்ரஹ்மயா: ஸ யஸ்ய: பரமோ மத:।”

இத்யாதிகளிற்படியே 2“சொல்லுமவிடு $சுருதியாம்” படி திருந்தின ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தாலே அஜ்ஞாந ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள் கழிந்து ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றினாலும் அநாதிவாஸநையாலுண்டான க்ஷாந்த்ர

---

1 வைஶா. ஸ். 14. 1 7. 2 ஞானஸாரம்—

* இது இல்லை—ஸ. $ சுருதிகளாய்ப்படி திருத்தின—க.

ப்ரயோஜநஸங்கத்தாலே [1]"ந சாந்யதேவதாஸக்திம் ஸ்வப்நேபி ஸமாசரேத்" என்கிற நியமத்தைக் கடந்து. [2]"தேவாந் ருஷீந் பித்ரூந் ஸந்தர்ப்யாதிகாந் யஜேத" என்கிற அவர்ஜநீயங்களில் அதிகமான தேவதாந்தர ஸம்பந்தத்தாலே ஸங்கீர்ணனுமாகில் [3]"மற்றுமோர் தெய்வம் உளது என்றிருப்பாரோடு உற்றிலேன்" என்று இருக்கும் பரமைகாந்திகளுக்கு பரித்யாஜ்யனும். ப்ரயோஜநாந்தரஸங்கம் உண்டானாலும், அம்பரீஷாதிகளைப் போலே [4]"உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறைவேண்டேன்" என்று தேவதாந்தரங்களை உபேக்ஷித்து, [5]"சதுர்விதா பஜந்தே மாம்" என்கிற படியே ஸர்வேஸ்வரனையே பற்றுமாகில் [5]"உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே" என்று கொண்டாடலாம்படியாம். ப்ரயோஜநாந்தரங்கள் தன்னில் [6]"இருள்தரும் மாஞாலத்துள் இனிப் பிறவி யான்வேண்டேன்" என்கிறபடியே ஜந்மாந்தரபோக்யங்களை உபேக்ஷித்து, ப்ராரப்தசேஷத்திற்குள்ளே உண்டாகும் போகங்களைப் பற்ற ஸாதநாந்தரங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்குமவன் பரம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் பண்ணிக்கொண்டிலனாகிலும் இங்குற்ற ஸாதநாந்தரஸம்பந்தத்திற்கு விஷயம் பண்ணிக்கொண்டானும்.

இக்காரணத்ரயத்திலும், இவற்றால் வரும் வ்யாபாரத்ரயத்திலும், காரணியான தன்பக்கலிலும் பண்ண வேண்டும் ப்ரதிபத்திவிசேஷம் மூன்று உண்டு. அவை

---

[1] [2] ஸ்ரீபாஷ்ய. நித்யர். [3] தி. மொ. 8, 10. 3. [4] 5.8.3.
[5] கீதை. 7. 16, 18. [6] 10. 6. 1.

யாவன: இவற்றினுடைய ஸ்வரூபாதிகள் பரஶேஷங்கள் என்றும், பராதீனங்கள் என்றும், இவற்றால் வரும் ப்ரயோஜனங்கள் பரார்த்தங்கள் என்றும். இப்ப்ரதிபத்திகளோடே சேர்ந்த ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளை உடையவனுக்கு பூர்வ - உத்தர - ப்ராரப்தாவஶிஷ்டங்களில் புத்திபூர்வகமாக அக்ருத்யகரணாதிகள் புகுருகைக்கு அவகாஶமில்லை. உபாயவிஶேஷத்தாலே பூர்வாகவிநாஶமும், *உத்தராகாஶ்லேஷமும். யதாஶக்திநாரப்தம் ப்ராரப்தவிஶேஷமும் கழிய நிவ்ருத்தப்ரதிபந்தகனாகையாலே ஸ்வத: ப்ராப்தமான ஸம்பூர்ணபோகத்திற்கு போக்தாவாம். இது த்யாஜ்யோபாதேயவிபாகம்.

பரந்யாஸம் பண்ணின முமுக்ஷுவுக்கு மோக்ஷார்த்தமாக கர்த்தவ்யஶேஷமில்லாமையாலே குறையில்லை; இவனுக்கு போகபூர்த்தி வாராமையாலே குறை உண்டு. பரஸ்வீகாரம் பண்ணின ஶரண்யனுக்கு ஸர்வகாலத்திலும் போகஸங்கோசம் இல்லாமையாலே குறை இல்லை; இவனுக்கு ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் தன்மை பெறுத்துமளவும் க்ருத்யஶேஷமுண்டாகையாலே குறையுண்டு. இஜ்ஜீவனுக்கு †பூர்வாவஸ்தையிலே அஜ்ஞாநம் அதிகாரமாய், ‡அசலவிஸ்ரம்பம் உபாயமாய், அதற்குத் துணையான §வ்யாபாரங்கள் வ்ருத்தியாய், ப்ரக்ருதிகுணாநுபவம் போகமாய்ப் போந்தது. இப்போது ஸதாசார்யகடாக்ஷத்தாலே

*உத்தராகவிஶ்லேஷமும்—க.

†ஸர்வாவஸ்தையிலும்—வ. ‡அசலத்திற்குவிஸ்ரம்பமாய்—வ. §ஸஹகாரங்கள்—வ.

ஜ்ஞாநம் அதிகாரமாய், ஸம்ஸாரவிரோதம் உபாயமாய், *ஸுஜ்ஞாநவிஶேஷங்களால் உண்டான ஸமஸ்ஸ்ரக்ஷையும் வ்ருத்தியாய், ஸமாஶ்ரயணாநந்தம் போகமாய்ப் போருகிறதாகையாலே, நமக்கு என்ன குறையுண்டு என்னவுமாம். [1]“அடைய அருளாய்” என்னவேண்டும் அபேக்ஷையாகையாலே குறையுண்டு என்னவுமாம். இவ்வுக்தமான இரண்டு ஆகாரங்களாலுமிறே முக்தனுமவனும் இவனுக்கு ஸ்ரீநிவேஶங்கள் நடக்கிறது. ஆகையாலே ஶரண்யனுடைய கர்த்ருவ்யாபாரத்தில் குறை தீரும்போது, ஶரணாகதனுடைய போகத்தில் குறையும் தீருகையாலே, இப்படிக் [2]“குறையொன்றும் இல்லாத கோவிந்த” னாலே அநாதியான குறை தீர்த்தவனுக்கு மேல் அநந்தமான நிறைவேயாயிருக்கும். இது வருணாஶ்ரமாசாரம்.

ஸர்வாதிஶேஷஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய கடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே உபாஸகனாய் இருப்பானொரு அதிகாரிக்கு (1) ப்ரமாணத்ரயவிவேகத்திற்கும்: (2) ப்ரமாணஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயவிவேகத்திற்கும், (3) இவற்றில் தோற்றின பராவரதத்த்வவிவேகத்திற்கும், (4) இத்தத்வங்களில் ப்ரக்ருதிகுணவிவேகத்திற்கும், (5) ஆத்மகுணவிவேகத்திற்கும், (6) ஶரண்யகுணவிவேகத்திற்கும், (7) ஶரண்யஸம்பந்தவிவேகத்திற்கும்,(8)விரோதிவிவேகத்திற்கும்,(9)உபாயவிவேகத்திற்கும், (10) புருஷார்த்தவிவேகத்திற்கும்

---

[1] தி. மொ. 11. 8. 6. [2] தி. பாவை 28.

* ‘அதற்குத் துணையான’ என்று அதிகம்.—வ.

தனித்தனியாயுண்டான ப்ராதா⁴ந்யவிஶேஷம் சொல்லுகிறோம்.

இதில் முற்பட [1]"ப்ரத்யக்ஷாதா³நம் ச" இத்யாதி களிற்சொன்ன ப்ரமாணத்ரயவிவேகத்திற்குப் ப²லம்: ஸாத்த்விகஸம்பா⁴ஷணாதி³கள் அடியாக முன்புள்ள ஸாமாந்யஜ்ஞாநத்தையும் *அபஹரிக்கும் பா³ஹ்யகுத்³ருஷ்டி களுடன் சேராதே, உபாயாந்தரத்திலும் அதின் கதிபயஶேஷத்திலும் ப்ரயோஜநாந்தரத்திலும் †துவக்கற்ற ஸ்வீகார - உபாய - ப²ல - ப்ரதிபத்தியுண்டாம்படி ஜ்ஞாநாதிஶயவிஶிஷ்டனான ஸதா³சார்யனுடைய பக்கலில் வாதகவ்ருத்தியாகை (1). அவனடியாக உண்டான ரஹஸ்யத்ரயவிவேகத்திற்குப் ப²லம்: அணுவாய் ஸ்வதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபம் விலக்ஷணமாய், ஸ்வதந்த்ரமான பரஸ்வரூபத்திற்கு ஶேஷமாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியான தன்னுடைய உபாயஸ்வீகாரம் ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியான ஶரண்யனுடைய ஸ்வீகாரத்திற்கு ஶேஷமாய், இவையடியாக க்ருதக்ருத்யனான தனக்கு இங்குமங்கும் பராதீ⁴நகர்த்ருத்வபோ⁴க்த்ருத்வங்களால்வரும் கைங்கர்யவ்ருத்தி ஸ்வாதீ⁴நகர்த்ருத்வபோ⁴க்த்ருத்வங்களையுடையனான ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியினுடைய ப்ரீதிக்கு ஶேஷமாய் நிற்கும் நிலையறிகை (2). இவற்றில் தோற்றின தத்த்வத்ரயவிவேகத்திற்குப் ப²லம்: ஸ்வஶரீரத்தில் ஸ்வாத்மபு³த்³தி⁴ கழிந்து, ஸ்வாத்மாவில் பரஶரீரத்வபு³த்³தி⁴யுடையனாகை (3). ப்ரக்ருதிமாணவிவேகத்திற்குப் ப²லம்: பா³த⁴கமான ஸம்ஸாரத்தையும், அதின் ப²லங்களான க்ஷுத்ரபோ⁴க³ங்களையும் பற்றற்று, மோக்ஷமோ

[1] பா. ந 12. 105. *பரிஹரிக்கும்—க. †துவக்கற்ற—வ.

த⁴வான ப்ரக்ருஷ்டஸத்வத்தையும், அதின் ஹேதுக்களான ஸத்வநிஷ்டஸேவாதிகளையும் பற்றுகை (4). கு³ணாகு³ண விவேகத்திற்குப் ஃபலம்: ஸத்வவைஜ்ஞ்யத்தை அநாதரிக்கும் பூர்வதசையைக் கழித்து, கைங்கர்யப்ராயமாகப் ப்ரவ்ருத்திக்கும் உத்³தா⁴ரதசையை உபாதாநம் பண்ணுகை (5). சரண்யாசரண்யவிவேகத்திற்குப் ஃபலம்: அசரண்யசரண்யனானவனுடைய க்ருபாவிசேஷமடியாக வந்த *ஸூத்ராதீயஸத்வப்ரண வசனப்ரகாசனமாத்ரத்தாலே க்ருதக்ருத்யனானவனுக்குத் தானும் தன்னுடைய *ஸூத்ராதீயஸத்வப்ரண வசனக்கைங்கர்யப்ரதானத்தினாலே க்ருதக்ருத்யனாய், கைங்கர்யரஸத்தாலே க்ருதார்த்தனான இவனுடைய ரஸத்தைக் கண்டு தானும் க்ருதார்த்தனாகக் கடவனான ஸ்ரீயஃபதியினுடைய வசீகரமான ஸதாநுவர்த்தனத்தாலே அவசீகரமான ஸதாநுவர்த்தனம் பெறலாம் என்று அறிகை (6). †சரண்யஸம்பந்தவிவேகத்திற்குப் ஃபலம்: தா³ஸபூ⁴ததையாலே ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தில் ‡ப்ரவ்ருத்தியாதே, ஔபாதிகமாய் நிலைநில்லாத அஸ்வ ஸம்பந்தமுடையவர்களை விட்டு, ஸ்வாபாவிகமாய் நிலைநின்ற ஸர்வவிதஸம்பந்தமுடையவனைப் பற்றுகை (7). விரோதிவிவேகத்திற்குப் ஃபலம்: தா³ஸபூ⁴ததையாலே ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தில் ‡ப்ரவ்ருத்திக்கைக்கு ப்ராப்தனன்றிக்கே, பாரதந்த்ர்யத்தையாலே ஸ்வாமியுடைய அதிசயத்திலும் பாரநிரபேக்ஷப்ரவ்ருத்திசக்தனுமன்றிக்கே இருக்கிற இவன் அநுகூலங்களா

* ஸூத்ராதீயஹாரஸத்வப்ரண—க. †சரண்ய'—இல்லை.
‡ப்ரவத்தியாதே ப்ரவத்திக்கைக்கு—க. [—க.

யத் தோற்றின ப்ரதிகூலங்களை விடுமளவில் விடுகை தன்னிலும் நிரபேக்ஷகத்ருத்வபுத்தியை விடுகை (8). உபாயவிவேகத்திற்குப் பலம்: ஸூவ்ருத்தியில்லாத பரமோபாயத்திற்கு அதிகாராநுகுணமாக ஸூவ்ருத்தியில்லாத உபாயத்தைப் பற்றுகை (9). பரமோபாய விவேகத்திற்குப் பலம்: அவிஷயமான ராகத்தை விட்டு அநந்யவிஷயமான ராகத்தையுடையனாகை (10). இவ்விவேகபலமும் உடையவனுக்கு மேல்வரும் பல மும் அநந்யமாய், இங்கிருந்த நாள் ஸ்வபாவ-அநந்ய-ஸாத்ய-ப்ராப்யமாய்க் கொண்டு கரணத்ரயத்தாலும் வரும் வ்யாபாரமெல்லாம் யதாபலம் ஸர்வேஶ்வர னுடைய அப்ரீதி வாராமைக்கும், வந்த அப்ரீதியை ஶமிப்பிக்கைக்கும், கேவலப்ரீதியை உண்டாக்குகைக் கும், உறுப்பாய்க் கொண்டு, இப்ப்ரகாரங்களாலே மூன்று வகையாயிருக்கும். இது விவேகபலம்.

'ஸ்ரீமானான நாராயணன் தன்னையே பற்றினார் தன்னைப் பெறுகைக்குத் தானே உபாயம்' என்று எல்லாவாக்யரத்னங்களும் கோப்புண்ட ஏகவாக்யத் திலே ஸித்த-ஸாத்ய-உபாயங்களும், ஸித்த-ஸாத்ய-ப்ராப்யங்களும் ஒன்றை ஒன்று விடாதே ஒன்றே ப்ரதானமாய் நிற்கும் நிலை ஓர் அதிகாரிக்கு நிதாநபரிஶோதனம். இது ஸாரஸங்ரஹம்.

[1]"இன்றென்னைப் பொருளாக்கி" என்கிறபடியே [2]"நடுவே வந்து உய்யக் கொள்கின்ற நாதன்" [3]"பிரம குருவாகி வந்து" அநாதிஜந்மபரம்பரைக்கு முடிவான ஜந்மத்தில் பிதாவாய் நின்று, [4]"அறியாதன அறி

[1]10. 8. 9. [2]1. 7. 5. [3]பெரி. தி. 5. 2. 8. [4]2. 3. 2.

விக்க" ரூபமும் நாமமும், வ்ருத்தமும் ஹோமமும், ஸ்திதியும் கதியும் வேறுபடும்படி அன்று பிறக்கும் அதிகாரி மூன்றெழுத்தாய் ஒன்றின [1]"மூலமாகிய ஒற்றை எழுத்திலே" தனக்குப் ப்ராதமிகமாக ஸ்வ ஸ்வாமி—ஶேஷத்வஸம்பந்தத்தை இசைந்து, 'நம:' என்கிற மூன்றெழுத்தின் பொருளைக் காட்டுகிற இரண்டெழுத்திலே ஸ்வப்ராதமிகமான ஶேஷித்வஸம்பந்தத்தை *இகழ்ந்து, வ்யுத்பத்திவிஶேஷங்களாலே அஞ்சுபடியாக விஶேஷப்ரதிபத்தியை உண்டாக்குகிற அஞ்செழுத்திலே ஸர்வஶிஷ்டமான வாச்யவாசகஸம்பந்தத்தை உகந்து 1ஐயஞ்சுதத்வங்களிற்காட்டில் அதிகமான தத்வத்தை உபாயோபேயமாகக் காட்டுகிற 2ஐயஞ்செழுத்திலே தன் ஸ்வாமித்வாநுரூபமான வஶீகரண ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து, இத்தாலே 3மூவெட்டில் நின்றும் முக்தனும்படியைத் தெளிவிக்கிற 4நாலெட்டெழுத்திலே ஸாத்யோபாயாந்தரஸம்பந்தமும், விரோதிஸம்பந்தமும் கழியும்படியைக் கண்டு, ஶோகஸம்பந்தம் தீர்ந்து, மேல் தனக்கு ஶேஷவ்ருத்திபரனை †ஸர்வஶேஷியைப் பற்ற தானும் ஶேஷவ்ருத்திபரனும்.

இவன் [2]"இன்னமுதெனத் தோன்றித்" தன்னை இல்லை ¶என்னப் பண்ணும் விஷயங்களையும் [3]"அந்த

[1]பெரி. தி. 4. 5. 4. [2]7. 1. 8. [3]10. 9. 11.

*இழந்து—க. கழித்து—வ. †பரமான—க. ¶என்று பண்ணும்—க.

1 ப்ரக்ருதி, அதன் விகாரங்கள், ஆத்மா ஆக இருபத்தைந்து தத்வங்கள். 2 த்வயம். ஐயையஞ்செழுத்திலே-வ. 3ப்ரக்ருதியும் அதன் கார்யங்களும். 4 சரமச்லோகம் (32 எழுத்தையுடையது)

மில் பேரின்ப" த்தின் அணுவுக்குப் பற்றாத க்ஷுத்ர ஸுகஸாதனத்தையும் அநாதரித்து, அபரிமிதமான ஐச்வர்யஸாகரத்தை அல்லித்தண்டாலே பரிமிதமாக அநுபவிக்குமாப் போலே, உபாயஸ்வீகாரதசையில் உபஜீவித்த ‡நாராயணரஸாயநத்தாலே ஜராமரணாதி வ்யாதிகள் தீர்ந்து, அநந்தமான ஆராவமுதக்கடலிலே அநுபவியாத அம்சம் இல்லாதபடி §அகஸ்த்யவதநுபவித்து; அநந்யார்ஹ்ரான இருவரும் நிற்கிற நிலையைக் கண்டு, ஸூரிகளோடு ஒக்க கைங்கர்யம் பண்ணுகிறதாம். இது பலாநுபவஸங்க்ரஹம்.

ஸச்சிஷ்யனுக்கு மோக்ஷோபாயங்களானவைகளை ஸம்யக்காக விவரிக்கை ஸதாசார்யக்ருத்யம்; இச்சிஷ்யனை அடிதப்பாமல் நடத்தி மோக்ஷம்கொடுக்கை ஸர்வேச்வரக்ருத்யம்; ஆசார்யன் அறிவித்தபடியே அறிந்து, ஈச்வரன் நடத்தினபடியே நல்வழி நடக்கை சிஷ்யக்ருத்யம். இது க்ருத்யாதிக்ருத்யம்.

பரமைகாந்தியான *பரமபாகவதனுடைய ஸம்வாதஸ்வாத்யாயவைலக்ஷண்யஸமுதாயமும் ஸம்பவதரல்லாத சாதாவிதவ்யவஸ்திகளை விட்டு, †தனக்குக் கண்ணும் காலுமுண்டாய், நல்வழி நடக்க ருசி யுண்டானல், ‡ஜ்ஞானவானான தேசிகன் வழி காட்ட, ஜ்ஞான

‡நாராயணரஸத்தாலே—வ. ஜராமரணதிகழிந்து—க. §அகஸ்த்ய பாஷையாலே அந்யோந்யம்—க. அவிஹாமேந அனுபவித்து—வ.
*பாகவதனுடைய—வ. †தான் கண்ணும் காலுமுடையனுப்—க. ‡ஞாதாவான தேசிகன் வழிநடத்த நடந்தவன்—க. 'அவ்வழியில்' என்று அதிகம்—வ.

ஸக்தஜ்ஞன தேஶிகன் வழி நடத்த நடக்குமவன் வழியல்லா வழியில் போகாதே §வழி பறிப்பார்கையில் அகப்படாதே, $ஸாமதியாகை. இவனுடைய ஜ்ஞாநஸக்தக்கும் ப்ரவ்ருத்திஸக்திக்கும் வாஸ்வப்யோஜநம்ஸங்கோவமில்லாத ஞானத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனை அநுபவித்து, ஜஹாவிவாதமில்லாத கைங்கர்யம் பெறுகை.

இப்படி ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிவேகம் பண்ணி, ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநகாரயங்களையும் அறிந்து, தகவஜ்ஞாநவலுவடுக மான ஜ்ஞாநவிஶேஷத்தாலே ஜ்ஞாநஸங்கோவம் தீர்ந்து, சுநாஶியாக ஜ்ஞாநஸங்கோவமில்லாத அயர்வறுமமரர்களுடைய ஞாநஸமாஜத்திலே அழுந்துகை ஆத்மாவுக்கு ஹுத: ப்ராப்தம். இது ஜ்ஞாநாஶிநிஷ்டம்.

நின்னருளாம் கதியன்றி மற்றொன் றில்லேன்
நெடுங்காலம் பிழைசெய்த நிலை கழிந்தேன்
உன்னருளுக் கினிதான நிலை யுகந்தேன்
உன்சரணே சரணென்னும் துணிவு பூண்டேன்
மன்னிருளாய் நின்றநிலை எமக்குத் தீர்த்து
வானவர்தம் வாழ்ச்சிதர வரித்தேன் உன்னை
இன்னருளால் இனி எமக்கோர் பரமேற் றுமல்
என்திருமால் அடைக்கலம்கொள் என்னை நீயே.31.

---

§வழி அடிப்பார்—க. $ஸாமதியாம்—க.

கவிதார்க்கிககேஸரிணா
வேங்கடநாதேந விரசித꞉ கவிநா।
ஸஹ்யாஸஹ்யஸமக்ராஹ்ய꞉
ஸாரவேத்யம் ஸாரஸங்க்ரஹோ ஜயதி ॥ *

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸாரஸங்க்ரஹ꞉ ஸம்பூர்ண꞉ ॥ 26 ॥

---

* நவநவஸந்தோஹகா நாத நாராயண த்வம்
விரசய சரிதஸ்ரேயஸ்ஸ்ரேஷ்டநாத்யாதமஸாம் ।
ஸமாஜஸாரதோஷை꞉ ஸந்நிர்ஹ்ருதநீயா
யதிவர்யஸம்ப்ரதாயம் யாதவாத்ரே꞉ ஸம்ருத்தி꞉ ॥
இத்யதிக꞉ ஶ்லோக꞉—ப.

ப்ரமாணஸூசீ ॥

அகாராதிபூர்வேவ	அ. ஶ்ரோ.	3	12, 29
அகாராதிபூர விஷ்ணு:	அ. ஶ்ரோ.	1	13
அகிஞ்சநோऽநந்ய	ஷோ. ர.	22	46
அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம	ரா. யு.	120. 14.	83
அக்ஷராணாமகாரோ	ஹ. ஶீ.	10. 33.	200
அக்ரத: ப்ரயயௌ	ரா. ஆ.	11. 1.	13
அஜ்ஞாநாத்ப்ரமாத்வா	ரா. யு.	18. 23.	116, 117
அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே	ரா. யு.	17. 33.	108, 117
அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா	வி. தர்மோத்தர.		127, 190,
	த்ருதீய. 33. 105.		193, 210
அதஸ்ஸர்வாத்மநா			221
அத்ராபநிஷதம்			
வக்ஷ்யாம:	ஸாத். ஸம்.	1. 274.	205
அநந்யஶரணாஞ்ஜலிம்	ரா. கி.	32. 17.	193, 210
அந்யதா ஶரணம் நா	அ. ஶ்ரோ.	3	15
அப்ய ஶாஸ்த்ர ப்ரஸந்ந	ரா. யு.	18. 1.	110
அபித்வா வீர்யவாந்	ரா. உ.	104. 9.	84
[illegible]	தை. ஆ.	1. 1. 20.	166
அபிஷாநம் ததா	கீதா.	18. 14.	66
[illegible]			219
அநதிக்ரமணீயம் ஹி	ஶ்ரீஸா.		204
அநந்யஸாத்யே ஸ்வ	ஸாத.		64
[illegible]	ரா. ஸ.	4. 4. 22.	225
அநித்யமஸுகம் லோகம்	கீதா.	9. 33.	57
அநுஜ்ஞா ராவணஸ்ய	ரா. யு.	19. 4.	155

𑌅𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌿𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂			44
𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌯𑍁𑌗𑍇	𑌮𑌨𑍁	1. 85.	188
𑌅𑌪𑌾𑌯𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑍇 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃			140
𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌦𑌾	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	19. 3.	155
𑌅𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	18. 33.	105, 138
𑌅𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌦𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍	𑌗𑍀𑌤𑌾.	13. 8.	207
𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂	𑌵𑌿. 𑌧.	72. 4.	43
𑌅𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌮𑌿𑌦𑌂	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	41. 66.	94
[illegible]	𑌰𑌾. 𑌸𑍁.	58. 87.	95
𑌅𑌵 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇			8
[illegible]	𑌶𑌾. 𑌸𑍂.	4. 4. 4.	26
[illegible]	𑌭𑌾𑌰. 𑌶𑌾.	337. 34.	221
𑌅𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌪𑌿𑌤𑍋	𑌰𑌾. 𑌆.	31. 23.	100
𑌅𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋	𑌗𑍀𑌤𑌾.	6. 35.	177
𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇	𑌶𑌰. 𑌗.		35,94,225
[illegible]	𑌶𑍍𑌰𑍀. 𑌗𑍁𑌣.	24.	28
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑍋	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	18. 38.	152,156
𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌮 𑌚	𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁. 𑌸𑌂.		10,49
[illegible]	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	18. 31.	135
𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	120. 26.	83
𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵	𑌗𑍀𑌤𑌾.	18. 66.	68
𑌅𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌧	𑌅𑌹𑌿. 𑌸𑌂.	37. 31.	46
𑌅𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍁	𑌬𑍃. 𑌉.		15
𑌅𑌹𑌂 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌚	𑌵𑌰𑌾𑌹. 𑌪𑍁.		166
𑌅𑌹𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌶	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	19. 19.	103
𑌅𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂	𑌵𑌰𑌾𑌹𑌚𑌰𑌮𑌂.		228

ஆகாரிணவ்ஞ்விஜ்ஞாநம்	அருளா. எம்.		36
ஆவ்ஹி ஈஈ	ரா. யா.	19. 6.	156, 160
ஆமஹ்ஹ விஷ்ணா	ரா. உ.	110. 8.	85
ஆவாயஃ வாவிதா	வராஹவா.		221
ஆவாயஃ ஶ்ரேஷ்டா	மள. ய.	1. 2.	211
ஆஜமாஈ ஈஹதேடீ	ரா. யா.	17. 1.	100
ஆத்ஞாவஸ்ம் ஹரேஃ	வி. தகவ.		12
ஆத்வாரேணஃ வார	ஐ. வ.	4. 74.	129
ஆத்தாத்யலாநாவோ	ஶு. த.	17. 79.	44,202
ஆத்மாஉவி வாயம் ந	ஹார. ஶா.	25. 19.	15
ஆத்மா வ தா	வாஷோத்தர.		12
ஆதேடா வா யஜி வா	ரா. யா.	18. 28.	128
ஆஜ்யம் தா த்ரைக்ஷாரம்	வி. உ. ஜி.	74. 21.	6
ஆநயெநம் ஹரி	ரா. யா.	18. 34.	141,144,152
ஆவஜயடும் யநம்	ஹார. உ.	37. 18.	159
ஆவொ வெ நர	ஈநா.	1. 10.	21
ஆயாவஃ ஷரணே	வி. வா.	1. 17. 78.	175
ஆவிஸ்ஸ்ரூஈடுஈ	சு. ஶ்ரோ.	3	27
ஆஷிகொ யஈடு			222
ஆஹூரஜஸீதநெத்ரா	வி. தகவம்		208
ஜஹ்ஹாத வணவ தவ	வெ. ஷ். 36.		216
ஜத்திஹாஸவஸுராண	ஹார. ஆஜி.	1. 293.	81,163
ஜஜ்ம வாரர்வஷவஸக்கம்	ஹார. ஶா.	360. 5.	199
ஜயம் ஸீதா ஈஈ	ரா. வா.	73 27.	94
ஶ்ரம்ஷ்யம் வ்யஸநம்	ரா. யா.	18. 5.	130
ஶ்ரம்ஶஜவி ஈஹா	ஹார. உ.	62	176

𑌈𑌶𑌾𑌨𑌾	𑌤𑍈. 𑌸𑌂.	4. 4. 12.	167
𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌹𑌮𑍍	𑌗𑍀𑌤𑌾.	16. 14.	222
𑌈𑌷𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌰𑌣𑌾	𑌵. 𑌶𑍍𑌰𑍁.	3	36
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌃	𑌶𑌾. 𑌸𑍂	4. 1.	
𑌉𑌦𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵	𑌗𑍀𑌤𑌾.	7. 18.	238
𑌉𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑍌			98
𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌭𑍂𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃			207,222
𑌉𑌪𑌾𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍			61
𑌉𑌭𑌯𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌈𑌕𑌂 𑌸𑌮𑌯𑍂𑌪𑌂.			49
𑌋𑌷𑍇𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	18. 26.	125
𑌏𑌕𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌤𑌵𑌃 𑌸𑌵𑍇𑌷𑍁	𑌐. 𑌸.	4. 3.	137
𑌏𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨𑌾 𑌚𑌹𑌾𑌹𑌾𑌮𑌾𑌃			211
𑌏𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌵𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌵	𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵. 𑌸𑌂.		196
𑌏𑌕𑍋𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰 𑌏𑌵	𑌕. 𑌬𑍃.	1. 17.	5
𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌣𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵	𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗.		47
𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌮	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	18. 33.	73
[illegible]		15. 16.	86
𑌏𑌤𑍇 𑌵𑍈 𑌨𑌿𑌰𑌯𑌾𑌃	𑌭𑌾𑌰. 𑌶𑌾.	196. 6.	70
𑌏𑌤𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧	𑌭𑌾𑌰. 𑌶𑌾.	350. 19.	188
𑌏𑌷 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃	𑌹𑌰𑌿𑌵𑌂.	55. 50.	54
𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌗𑌤𑌿𑌂	𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌗𑌣.	58.	56
𑌐𑌹𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌂	𑌪𑌾𑌰𑌮𑍀𑌯.		4
𑌕𑌥𑌂𑌵𑌿𑌧𑌹𑌾𑌗𑌤𑌃	𑌰𑌾. 𑌸𑍁.	31. 2.	107
𑌕𑌥𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣	𑌰𑌾. 𑌅.	1. 11.	47
𑌕𑌥𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌣𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	120. 7.	83
𑌕𑌥𑌂 𑌨𑌯𑌨 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵	𑌵𑌿. 𑌪𑍁.	3. 7. 33.	40

கஶிஷ்யாமி யதாயதம்	ரா. யா. 18. 32.	136
கதம்வஸ்ய வக்ஷ்யேவ	ந்யாஸதி. 19.	44
கதா ஶாஸ்த்ராயபுவக் ஶா. ஸ. 2. 3. 33.		66
கதாவஸ்வபுவஸ்யோக	ரா. யா. 120. 6.	83
கஶ்ச க்ருபயா தவ	வி. ப. 109. 57.	227
கஸ்ரீசக்ஷார்யவஸாவாஸ	ஐ. வ. 8. 6.	121
கிகமோராஷ்திவாதாநம்	ஜிதந்தே. 1. 14.	101
[illegible]	[illegible] 1. 41.	5
கிதாதவஸ்வ [illegible]	வள. ஸ.	33
கிஶ்த்ரு விஸ்தும் [illegible]	ரா. யா. 18. 36.	144
[illegible]	ர. க. 31. 22.	51, 86
க்ருதாமஸ் க்ஷாஶ்ருதி		167
[illegible]	ர. [illegible] 62. 17.	92
[illegible]	[illegible] 1. 116.	221
[illegible]	[illegible] 71. 123.	43
கொநாச வஸ ஹவிவஜ	ரா. யா. 18. 5.	115
[illegible]	ரா. ஸ. 55. 5.	210
[illegible]	[illegible] 3. 33. 105.	190
[illegible]	ர. ப. 10. 2.	153
[illegible]	[illegible] 193. 55.	19, 76
[illegible]	[illegible] 63. 92.	23

கிராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம்	கீதா.	10. 25.	199
குணாயத்தம் லோகே	வர. ஸ்து.	11.	139, 238
குரோ: பாதாம்புஜம்	ஸாத்வததந்த்ரம்		208
சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண	கீதா	6. 34.	170
சதுர்விதா பஜந்தே	கீதா	7. 16.	139, 238
சத்வாரோ வேதா:	ஹார. ஸ்ம்ரு.	1. 293.	205
சாபமாநய ஸௌமித்ரே	ரா. யு.	21. 22.	93
சிந்தயாமாஸ கோ ந்வ	ரா. பா.	4. 3.	81
சேதநாசேதநம் ஸர்வம்	ச. ஸு.		5
ஜகதாமுபகாராய	வி. பு.	6. 7. 71.	235
ஜகச்ச ஸர்வம் ஶரீரம்	ரா. யு.	120. 26.	83
ஜகத்கர்த்ருதிசதந்ந்ரம்	வி. பு.	5. 30. 81.	235
ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு			220
ஜந்மாந்தரபராயணோ	ஸஹஸ்ரநாம		21
ஜ்ரும்பிதம் தத்தநுர் த்ருஷ்ட்வா	ரா. பா.	75. 18.	82
ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே	கீதா.	7. 18.	18
தத்த்வம் யதாவத்	வி. த.	1. 13.	156
ததஸ்தம் ம்ரியமாணம்	வராஹசரம.		77,1 227
ததஸ்ஸவிபீஷணஸ்ய	ரா. உ.	104. 8.	84
ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ	ரா. யு.	18. 39.	150
ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதீ	ரா. ஸு.	58. 87.	95
ததோ ஹ்யஸ்ய பந்த	ப்ர. ஸூ.	3. 2. 5.	69
ததாத்வேஷ வ்யாநோ	ப்ரு. ஸம்	52. 32.	203
தத்ரோத்தராயணஸ்யார்சி	ச. ஸு.	1. 57.	6

தயா வாஷாஜவிஷ்யுஂஹாஸ ஸநஸ. ஸ. 58
தயா ப்ரலீநஸ்தமஸி கீதா. 14. 15. 181
தஜுணாஂஶ்ச ஸர்வாந்கெ³வ ரா. ஸ. 27 41. 95
தது³பர்யபி பா³த³ராயண꞉ ஶா. ஸூ. 1. 3. 25. 172
தஜெவெகீக்ருதா யாஜு ஹரத. 43
தஜெவிஷ்ணுநா க்ருஷ்ண꞉ வி. பு. 1. 19. 39. 221
தஜெவஜாமதஸ்யாஸ்ய ஐ. ஸ 4. 17. 134
தத்³ருஷ்டி ஜொசராஸ்ஸர்வெ வாகு. ஸ. 221
தத்³வித்³தி⁴ ப்ரணிபாதெந கீதா. 4. 34. 222
தவிஸ ஸவாஸவஷ ஹரிவ. 41. 21. 211
தயா ஸஹாஸீநஜநஞ் ஶ்லோ. ர. 39. 49
தவ ஹரொஹஜகாரிஷி ஶ்ரீ ர. ஸ்த. 2. 102. 43
தவாஸ்ய தஸ்யிநி ஶ்லோ. ர. 27. 71, 187
தஸ்யாஸ க்ஷிப்ராஂ ஸஹ ரா. யு. 18. 38. 147, 151
தாவத³ர்திஸ்ததா²மோஹா வி. பு. 1. 9. 73. 48, 139, 168
தா³ஸீ ஸுவர்ணவஸ்த்ராம் ரா. ஸ. 16. 5. 36

தெந ஜெதீ ஹவதெதெ ரா. ஸ. 21 21. 94
தெந வாவயதெ ஜொகாநு ஜந 24. 176
தெ வயஂ ஹவதா ரக்ஷ்யா꞉ ரா. ஆ. 1. 20. 88
தெஷாஂ ஸததயுக்தாநாம் கீதா. 10. 10. 22
தஜெதஜொயாவிநஜஸ்ருஷ்டா ரா. பா. 4. 3. 81
த்ரைகாவுத்ராஂஶ்ராராஂஶ் ரா. யு. 17. 14. 102, 112
த்ரிஜயஂ யதி கொ ஜத꞉ 133

த்ரயாணாஂ க்ஷத்ரியாதீநாஂ ஸா. ஸ. 2. 9. 33
த்ரயொ வெதா³꞉ ஷட³ங்கா³நி நாரதீ³ய 4

த்ரிகுணயாமிணா வகுவபும் 220
த்ரீநூயொகாநுவாவமிக்ருஷ்ந ரா. வா. 38. 33. 57, 90

தம்த்ருயாணாம்யொகாநாம் ரா. யா. 120. 19. 83
க்வம் ஶேஷம் ஶே ஹட்டகம் 8
க்வாமி யொகவதிஶேமுவ ரா. உ. 110. 9. 85
க்வாமிவதுவதஶேருமீ ரா. யா. 17. 34. 108
க்வசஜ்ஞாநஶக்திகரணாவா க்ஷதி. ஷு. 61. 117
க்வதாத்மகஶகாநுஜ ஜிதம்தெ 1. 10. 41
க்வத்வவிஶேஷிமு வெஷ்ண. ம. 28. 187
தஶேவிவாவாயஹஶிதாஶே கஷி. வம். 37. 31. 43
க்வாநஞ்சிநஜி கவய: வர. ஷு. 69 87

உதுஷவஸ்யாலயம் ஶயா ரா. யா. 18. 34. 143,152,158
உதாமி வாஜியொதம் தம் கீதா 10. 10 225
உயா வவெழுஷு ஹஶிதெஷு 207
உரைகிரியா நநம் வொரம் வா-வம். 81
உரவ ஐதி வுரவஞ வ. ஶ்ரொ. 2 20
உரவக்வாக வாவஷெவவ 12
உரவஹஶிதாமி வுதவவெமு ஶநதுராஜ 12
உரவஹஶிதமி ஶரணாமதமி ஶரணா ம. 10
உரெவாஷம் வாவஷெவவ ஐ. வ. 31. 55 12
ஷிஶதுரவநஶஹுரெஶ 156
உரூமுவொஶநஷெஶெஷமி ஹாமவ. 11. 2. 28 173

ஶெவதாதீயமுதவவாம் 222
ஶெவாநு ஜீஷீநு விதுநு ஹாஷ்ய. ஙி. 238
ஶெவீ வம்வஷிஶொக்ஷாய கீதா. 16. 5 54

ധീഃ ശരം നാഭിദേശസ്ഥേ			160
ധർമ്മശാസ്ത്രരഥാരൂഢാഃ	വൈരാ. ശൃ.	14.1.7	237
ധർമ്മഃ ശ്രുതോ വാ ദൃഷ്ടോ വാ	ഭാര. ആശ്വ.	16.31	136
ധർമ്മസ്യ തത്വം നിഹിതം	ഭാര. വന.	314.119	136
ധീവൃഷ്ടസ്കം യഥാ വസ്ത്ര	രാ: ഉ.	10. 34	98
ധർമ്മേ ചാർത്ഥേ ച കാമേ	ഭാര. ശാന്തി.	3. 26	205
ധ്യായന്തു കൃതേ യജന്തു	വാഷ്ണോത്തര	6 72.25	209
ന കർമ്മ കർമ്മിചേഷ്ടാ			227
ന ക്ഷമാമി	വരാഹപു.		210
ന ഗാഥാ ഗാഥിനം ശാസ്തി	ഭാര. സഭാ	64. 20	136
ന ച സങ്കല്പിതഃ പന്ഥാഃ	രാ. കി.	30. 81	92
ന ചാന്യദേവതാഭക്തിം			238
ന ചാസ്യ ബീജം രോഹതി	ഭാര. ഉദ്യോ	12.19	132
ന ചൈവാർണ്ണമഹോഷി	രാ. യു.	41. 66	114
ന ജാതു ഹീയതേ	ശ്ലോ. വ.	28	157
ന തേ വാഗനൃതാ കാവ്യേ	രാ. ബാ.	2. 35	80
ന നമേയം തു കസ്യചിത്	രാ. യു.	36. 11	152,222
നനു പ്രവദഃ സകൃദേവ	ശ്ലോ. വ.	64	46
നമ ഇത്യേവ യോ ബ്രൂയാത്			14
നമ ഇത്യേവ വാദിനഃ	ഭാര. ശാ.	344. 45	14
നമനമാമവാന്	സംഹി. സം.	52. 32	203
ന മന്ത്രാഷ്ടാക്ഷരാത് പരഃ	നാര. വ.	18. 32	5, 199
നമസ്കൃത്യജനാദിനം	ഭാര. വന.	192. 55	[illegible]
നമശ്ശബ്ദഃ പ്രഥാനായ			[illegible]
നമോ നാരായണേതി ത്വാ	വരാ. പു.	135. 53	6
നയത്വമിതിവിജ്ഞാനം	സംഹി. സം.	52. 50	21
നരവാബന്ധിനോ നരാഃ	സംഹി. സം.	52. 50	21
നരസ്യ ബുദ്ധിദൗർബല്യാത്	ഉ. ത.	28. 17	56

நராஜா தாநி தசவாநி	ஹாப. சூ ந. 186.7	21
நரிஷ்ேதி வ ஸவ-ுத்ர	சுஹி. ஸ. 52. 51	21
ந வயம் தக்ஷீநாய	ரா. யு. 18. 13	10[illegible]
நஷ்ட வ்யதிரஷிவரித்ருஜநு	வரா ஹவ.	181
ந ஸாயுஜ்யம் ஸாயநாஞெரெ	சுஹி. ஸ. 37. 25	64
ந ஸ்வாஸ்ஞ்ஞவரெெ		207
ந ஸாரதவகாரணம்	ரா. சு. 1. 11	109
ந ஸ்லூர: ஷுணவொம்மாநி	நாரதீயக 1. 104	4
ந ஹி ராமொ உஸஜீவ	ரா. சூ. 31. 27	1[illegible]7
நாகாய-ும் கத-ுஷிஷ்வாபி	ஹாப. உ. 12. 17	132
நாதொ ஸுயஸ்தொ யஉ-ு:		1[illegible]7
நாநயொவி-ுஷ்தெ வரம்	வி. வு. 1.8.35	49
நாரஷிதி ஸரவம்ஸாம்	வாெ தர.	22
நாராயண நஜாதீஷெ	ரா. உ. 8. 3.	96
நாரெநராணாம்ஸம்ஷு துீ	வாெ தர.	22
நாஷிகொ ஹிஞஉய-ுரா:		207
நாஹெதஸ கரிஷ்யாமி	ஹாப. உ. 12. 18	132
நிக்ஷிப்கரொ ஹவாநி	ஸாரணா. ம.	51
நிதாநவாயீரம் மிரவஷ்யாம்	ஸாரணா. ம.	36
நித்யாஹிவாம்விதவர ஸர	வெ. ஸ. 77	230
நிஷ்மம் ஸவ-ுஹுதாநாம்	ஸ்ரீ தெவிக:	110
நிவஹா நராணாம்	சு. ஜொ. 1	23
நிவெஷ்யத ஊம் கஷிவும்	ரா. யு. 17.15	101,150,156
நூ நயெ		21
நெஹாஹிக உநாஸொஷி	கீதா. 2. 40	194
ந்யாஸ: வஞ்ஜா ஜஸம்யுத:	ஒ. த. 17.74	44,202

𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑍇	𑌰𑌾. 𑌉.	104. 7	84
𑌪𑌰𑌶𑌾𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿	𑌰𑌾. 𑌉.	10. 31	98
𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯	𑌵𑌿. 𑌧.	76. 22	206
𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃	𑌶𑌾. 𑌸𑍂.	2. 3. 40	66
𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌯𑌾 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	19.5	102,112,155
𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌂	𑌗𑍀𑌤𑌾.	4. 8	80,232
𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂	𑌭𑌾𑌰. 𑌅𑌨𑍁.	149.10	201
𑌪𑍂𑌜𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗	𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿. 𑌸𑍂.	1. 15	155,232
𑌪𑌾𑌣𑌾𑌵𑌾𑌶𑍍𑌯𑌕𑌂 𑌯𑌥𑌾	𑌰𑌾. 𑌬𑌾.	3. 6	81
𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌾𑌂	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	116. 45	95
𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌶𑌰𑌣𑌾	𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿. 𑌶𑍍𑌲𑍋.	61	112
𑌪𑌾𑌰𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌲𑌯𑌵𑌤𑍍	𑌶𑌰. 𑌗.		48,223,225
𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂			159
𑌪𑌿𑌤𑌾𑌽𑌸𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯	𑌗𑍀𑌤𑌾.	11. 43	168
𑌪𑌿𑌤𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍	𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌗𑍁𑌣.	55	36
𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	18. 22	116
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚	𑌰𑌾. 𑌬𑌾.	1. 97	81
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂			132
𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍	𑌭𑌾𑌰. 𑌶𑌾.	150. 11	31
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌧𑌨𑍁𑌃			199
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍇	𑌰𑌾. 𑌯𑍁.	18. 11	101,146
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌪𑌾𑌤𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌹𑌿	𑌰𑌾. 𑌸𑍁.	21. 44	95
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾	𑌮𑌨𑍁.	12. 105	241
𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃	𑌶𑌾. 𑌸𑍂.	4. 4. 15	180
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂	𑌮𑌾. 𑌧.	28. 11	45
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃	𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯.		44

പ്രവർത്തിവാദേവ	ദേ.സ്ത. 92	47
പ്രവൃത്തഃ സ്വച്ഛന്ദം	സങ്ക. സം.	58,172
പ്രഭവോ ഭഗവദ്ഭക്താഃ		18
പ്രവൃത്തികാര്യാദാരസ്യ	പക്ഷ. സം.	99
പ്രസാദയസ്വ ത്വം ദേവേന	രാ.സു. 21. 21	94,193
പ്രസാദയേ ത്വാമഹമീശം	ഗീതാ. 11. 44.	193
പ്രഹർഷയിഷ്യാമി	സ്തോത്ര. 46.	27, 208
പ്രാണായിതുനവിതം ഹിതം		133
പ്രാണിനാം വധ്യഘാതനം	ഉ.സ. 4. 52	133
പ്രാണൈരപി ത്വയാ		129
പ്രാണൈരപി പ്രിയം	രാ.ഉ. 8. 7.	97
പ്രായശ്ചിത്തേന ശാഞ്ജ്ഞി		132
ഫലേ സ്വാമ്യവിയുക്തതാ	വി.ധ. 17. 73.	202
ബദ്ധാഞ്ജലിപുടം ദീനം	രാ. യു. 18. 27.	127
ബദ്ധാഞ്ജലിപുടാ ഹൃഷ്ടാഃ	ഭാര. ശാ. 344. 45.	192
ബഹൂനാരസ്യ യദുവസ്യ		188
ബഹൂനി മേ വ്യതീതാനി	ഗീതാ 4. 5.	235
ബാലഘ്നാംശ്ച കൃതഘ്നാംശ്ച	മനു. 11. 190.	134
ബ്രഹ്മവിദ്ഭിഃ പരം ഗതം		207
ബ്രാഹ്മണം ശിതികണ്ഠം ച	ഭാര. ശാ. 350. 36.	188
ബ്രഹ്മാ സ്വയംഭൂശ്ചതുരാനനോ	രാ. സു. 51.45.	89
ഭക്ത്യാ പരയാ വാപി		55, 195
ഭഗവതീം ശ്രിയം ദേവീം	ശരണാ. ഗ.	34
ഭർത്സിതാമപി യാചധ്വം	രാ. സു. 27,42.	95
ഭവ ശരണമിതീരയന്തി യേ	വി. പു. 3. 7. 33.	47

ஸவஶ்ரு தம் ஶெ ராஜ்யம் ச   ரா. யு. 19. 5.   159
ஸவாம்ஶ்ச ஸஹ
   ஶெவஶெஹ்யா   ரா. கி.31. 27.   49, 86,169
ஸிக்வா வெஸாம் ஸஶுஶ்ரூஸ்ய ரா. ஸு. 31. 25.   107
ஸீதாஸயஸ்ஶாஸ்ய ஸம்வதஸ்ஷ்ரதி 53.   137

ஶகாரம் ஜீவஸஞ்சம் ச   12
ஶஜூஸா நாம் ச ஶஜூஸம்   ஸார. ஸூந.149.   10 201
ஶஷ்ஷாஶெவ தெ ஷ்ரூஷ்ஷு   ரா. ஷா. 2. 31.   80
ஶக்ஷ்ரதெ ஸவஶஸஞ்சதா நாம்   வராஹவ.   170
ஶீயஶஞ்யஷாநஶஸம்கஸிஷ்ஷதி   ஷ்ஷா.ர. 31.   50
ஶீயவெவ ஶயயா   ஶர. ம.   181, 260
ஶநஜ்ஞாநெ   11
ஶநஃ வீர்திரநாயாவஸாஜ   வி. ய. 68. 3.   157
ஶநிஷ்ஷீ வெஷிகாசாரம்   ஶ. த. 17. 94   71
ஶநு சுவவொயநெ   11
ஶநுஷ்ஷஶெஹிநாம் வெஷ்ஷம்   வி. வு. 5.22.18   176
ஶநூநா ஸவ ஶஷ்ஷெஞா   ஶீதா. 18. 65   54
ஶஞ்ஜாணாம் வரஶொ ஶஞ்ஜா   நாரதீயக. 1. 11   5
ஶஶ சாவஞ்ஞாதாZயம்   ரா. யு. 19. 28   146
ஶஶ நாய   ஷ்ஷா. ர. 53   13, 202
ஶஶாவி சு விவக்ஷாZஸீ   ரா. யு.   18 2110
ஶயஶாஷாநாம் ச ஶொகஸ்ய   ரா.ஸ.35.11   124
ஶஹதா வணஞ்வணெஞ்ந   வராஹவ.   172
ஶஹாஜநொ யெந மதஃ   ஸார. வந. 314.119.   136
ஶஹாது யஶெஶாக்ஷபஹயுஃ   ஐ. ஸ. 8. 2.   137
ஶஹாணஶவெ ஶயாநாZஸ   ரா. உ. 104. 4   84
ஶம் யஷ்ரதி வஷரஷவஷாஷஃ   ஸார.ஶா. 45. 11   183

ஶாதகெஷுயிழி	ஸ்ரீ ஶாண.	50	96
ஶாநம் த்யக்த்வா யொ நரொ			212
ஶாஶேகம் ஶரணம் வ்ரஜ	ஶ்ரீ தா.	18. 66.	173
ஶாஶேகஶேவ ஶரணம்	ஹாஶவ.	11 2 14	61
ஶாஶேவ யெ ப்ரபத்யந்தெ	ஶ்ரீ தா.	7. 14	76
ஶாஶெவெஷ்யஸி	ஶ்ரீ தா.	18. 65	74, 205
ஶா ஶுசஃ ஸம்பதம் தைவீம்	ஶ்ரீ தா.	16.5	55
மித்ரத்ரொஹெ ச பாதகம்	ஶ்ரீ தா.	1. 38	159
மித்ரபாவெந ஸம்ப்ராப்தம்	ரா. யு. 18 3		[105.111.117
மித்ரஶைவயிகம் கர்தும்	ரா. ஸு.	21. 20	94
முக்தாநாம் பரமா ஶதிஃ	ஸஹஸ்ரநாம.		184
மொக்ஷயிஷ்யாமி	ஶ்ரீ தா.	18. 66	39
மொஹநம் விநதி ச	ஹார. உத்ர.	12.19	132
ய ஜ்ஞம் ஶ்ருண்யாஸ்	ஜ. ஸ.	8. 5	118
யச்ச ஶொகாபிஹதஸ்ய	ரா. கி.	36.20	92
யச்ஶ்ரெயஃ ஸ்யாந் நிஶ்சிதம்	ஶ்ரீ தா.	2. 7	54,77
யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்ஃ	நார. க.	1. 120	4
யதாவஸ்தா	ஶர. ஶ		48
யதெஷ்டவிநியொஶாஹம்			17
யதி கிஞ்சித்கர்தவ்யம்	ரா. கி	36. 11	92
யதி வா ராவணஃ ஸ்வயம்	ரா. யு	18. 35	114
யஸ்யாந காஶகாஶேந	அஹி. ஸம்.	37. 25	48,61
யம் யம் வாஶபி ஸ்மரந்	ஶ்ரீ தா.	8. 6	181
யம் யொஶிநஃ ப்ராண	ஹார. ஶா.	47. 189	227
யம் தா கஶ்டுணிபவிந்	உந.	1. 28	2-0
யயொஶ்சித்தெந வா சித்தம்	ஹார. உ.	39. 48	147
யஸ்ய ஸ்யாஸ் ஶ்ரொத்ரியஃ	உந.	3 137	125
யஸ்ஸக்ருச்சரணம் ஶதஃ	அஹி. ஸம்.	37. 30	46
யாஶாயும்பஸ் ஸவெஷெநஶாம்	ஶாகவ. ஸம்.		36

யாவஜ்ஞ்ஜா யரிஷ்யஞி ரா.உ. 108. 27 104
யாஷ்டுகொஹயஹீதாநாம் ரா.உ. 8. 7 97
யஏயம் யஏயம் வயம் வயம் வி.ய. (?) 154
யெந கெநாவி ஹ்ரகாரெண ஸா. ம. 47
யெஹ நிஷ்ஸம் ஜமஜாதாஃ 226
யொ வெத்தி யாமவஜ்ஞவஷ் ந்யாயதத்வம் 1 182
யொ ஹி கஸ்ஷிஜ்ஞீஜம் ஹாரஸா. 144. 25 133

ரக்ஷதா 23
ரக்ஷிஷ்யத்தி விஸ்வாஸஃ 100
ரஹஸ்யம் வ்ரகாஸம் வ ரா.வா. 2. 33 80

ராக்ஷஸாநாம் வயெ ரா.யு 19.23 103
ராமாநுவெதம் ஹ்ருதயம் 210
ராவணம் ஸரணம் மதஃ ரா.யு. 17.14[100,112,120,141
ராவணாய ஶஸாதுவெ ரா.யு. 17.15 105
ராவணெணாஹயெ உகெத ரா.யு. 19. 1 152
ராஜா வா ராஜபுத்ரொ வா 211
ராஜ்யகாங்க்ஷீ வ ராக்ஷஸஃ ரா.யு. 18. 13 158
ராஜ்யம் ப்ராய்ய ஶாநவஹ்ரு ரா.யு. 17. 65 102
ராஸ்ய தம் வஃ ஸுஹ்ருவா ரா.யு 18 35 144
ராமாநுஜம் லக்ஷ்மணவிஷாஜம் ரா.ஸு.28 10
ராமொ விக்ரஹவாந் யஃ ரா.ஆ.37.13 43,1 2 4 1
ராவணொ நாம துர்வ்ருத்தஃ ரா.யு. 17. 10 101

ரிஷ்ய கூஷயெ
ரிவஏணாவி வக்ஷு ரா.யு. 50. 56 9 4
ருக்ஷ்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகெஸ ஹ. த. 28. 14 9,36

லோஹாம்ஶ்சைஷாஶ்ச ஹயாஶ்ச	ஐ.ஸ.	4. 18	132
வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்	ரா.யு.	19. 7	156
வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண	ரா.யு.	17. 27	120
வபுராதிஷு யோऽபி	ஸ்தோ.ர.	52	202
வரத ஸகலமேதத்	வரத.ஸ்த.	63	109,185
வாச: பரம் ப்ராயஶ்சித்தா	ஶரணாகதஸம்.		35
விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:	வி.தத்வம்		173,209
விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ:	ரா.ஸு.	21. 20	94,111
விதுஷோऽதிக்ரமே தண்ட	ஆ.த.ஸூ.	2. 12. 6.	129
வித்யா சோரோ குரு			207
விநஷ்ட: பஶ்யதஸ்தஸ்ய	ரா.யு.	18. 30	134
விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா	ரா.ஸு.	17.24	148,153
விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ	ரா.யு.	18. 34	141
விஶ்வாஸபூர்வகம் ப்ரார்த்தநம் கீதாபாஷ்யே			44
விஶ்வாஸபூர்வகம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸ்ரீரங்க			44
விஶ்வாஸோ அயாசஃ	அருளாளப்பெருமாள்		44
விஷயே தே மஹாராஜ	ரா.கி.	59.8	98
விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ	வி.பு.	1. 8. 17	36
வேதஶாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி	நாரஸிம்.பு.	18. 33.	199
வைதிகம் தாந்த்ரிகம் சைவ	நார.க.		5
வைதேஹ்யாஶ்சாபி யச்	ரா.பா	2,34.	80
ஶத்ரோ: ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய	ரா.யு.	106. 6	107
ஶரணம் ச ப்ரபந்நாநாம்	வி.த.	106. 53	76,139
ஶரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா	ப்ராஹ்ம.		33. 55
ஶரணம் ப்ரதி தேவாநாம்	ஹார.வந.	54. 16	19
ஶரணார்த்தபதஸ்ய தத்வ ஸார	ஸ்ரீஸா.நி.		193

ஶரணாகதபாலஸ்த்ரீ யாஜ்ஞ.ஸ்ம்ரு. 3.5.298 134
ஶரணாகதம் பரித்யஜ்ய உத்த. 11. 198 133
ஶரணாகதாம் ந த்யஜேயம் பார.உத்யோ. 12.16 132
ஶரண்யம் ஶரணம் ச ரா.யு. 120. 18 83
ஶரீரபாதபயே ஶர.க. 227
ஶரீராரோக்யமர்த்தாம்ஶ்ச வி.த. 74. 43 103

ஶார்ங்கநந்தகஹஸ்தாபிமுக்தி சது:ஶ்லோ. 4 38
ஶாஶ்வதம் ஸவிசேதன ரா.உ. 108. 29 104
ஶாரீரம் கேவலம் கர்ம கீதா. 4. 21 197
ஶாஸ்த்ரம் ஹி வஸ்துதந்த்ரம் 215
ஶாஸ்த்ரேஷு நிஷ்க்ருதிர்த்ருஷ்டா ஐ.ஸ. 4. 19 133

ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி கீதா. 2. 7 76,222

ஶீதீபூதே நிராஶ்ரய: பார.ஶா. 194. 28 161

ஶ்ருணாதி வாக்யே 35
ஶ்ருணு சாவஹித: காந்த ஐ.ஸ. 10. 51 119
ஶ்ருணு ராஜந் கதாஶேஷாம் ஐ.ஸ. 8. 35 118
ஶ்ருணாதி ச குணைர்ஜகத் அஹி.ஸம். 34
ஶ்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் அஹி.ஸம். 34

ஶோசதீவ ருததீவ 131

ஶ்ரீமந்நாராயண ஸ்வாமிநே 40
ஶ்ரீரஸ்தி யத: ஶ்ரீகுண. 29 34
ஶ்ரீரித்யேவ ச நாம தே சது:ஶ்லோ. 1 34
ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீ: ரா.யு. 114. 15 36

ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதிஸ்ஸதாசார: யாஜ்ஞ.ஸ்ம்ரு. 1. 7 138
ஶ்ரூயதாம் தர்மஸர்வஸ்வம் 206

ஶ்ரூயதே கிந் மோவிநே	வி.ய. 2.25	99
ஶ்ரூயதே ஹி கவேரதேந	ஶா.ய. 18.24	118
ஷஷ்டிவர்ஷஸஹஸ்ராணி	ஶா.க. 2.7	124
ஸம்ஸார நாம நதாஹீதா:		99
ஸம்ஹ்ருத்ய வாநரௌகாந்	ஶா.ஸு.31.26	107
ஸ ஸவ யஜு: ஸௌாஉயஜு:		71
ஸக்ருஜ்ஜ்வேந ஜஞேண		47
ஸக்ருத் க்ருதஶ்ஶஸ்த்ராயு:		46,189
ஸக்ருத்ஶாயுநாஶாத்ரேண	ஹா.ஜ.	46
ஸக்ருதஷ்டாக்ஷரம் ஜப்வா	நார.கல். 1.10	4
ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந	வி.யஜ. 10.84	48,194
ஸக்ருதுச்சாரிதா	வி.ய. 70.53	58
ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நஸ்ய		44
ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய	ஶா.ய.18.33	46,138,158,174
ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ராயு:	ஶு.த.	17.90 46
ஸவா தாஸோஉஷி	ஶா.ய. 40.10	143,149
ஸவஸ்ரோதஸாம் நிவேதநம்	ஹாக. 7.5.23	101
ஸங்கல்பாதேவ ஹகவாந்	ஸா.ஸம். 7.123	99,227
ஸ சாவி ஹகவாந் கஷ்ண:	வி.வா. 1.15.52	125
ஸ தேஷு யாதா ஸோஹாதா	ஶா.ய. 18.30	130
ஸ தம் நிவதிதம் ஹஜ்ஜா	ஶா.ஸ. 38.34	90
ஸதாம் ஹி ஸந்தேஹபதேஷு	ஶாக. 1.	146
ஸதாரஸ்ய ஹநக்ஷத்ரம்	ஶா.ஸு. 31.24	107
ஸ து ராஜஸ்ய யஜுாத்மா	ஶா.ய 19.2	154
ஸக்யம் மித்ராஸ்யாநாஸ	ஶா.உ. 104.11	84
ஸலாம்	தை.ஸூர.3.14.43	113,180
ஸ மித்ரா ச வரிதஶ்ச:	ஶா.ஸ. 38.33	89

ஸ ஹ்ராதரஶ்வரணனா ஶாஸம்	ரா.சு. 31. 2.	34,86,169
ஸஶயஷ்ஷ ஶஹாவாஹா	ரா.உ. 104. 3	84
ஸஶயெ திஷ்ட ஸர்ஶ்ரீவ	ரா.கி. 34. 18	92
ஸஶஸ்க்ரவஶஏருசுவாசஃ	வாஶநவர.	7
ஸஶீவம் ராஜஸிம்ஹஸ்ய	ரா.ஸு. 19. 7	226
ஸஶர்சுமிதொ நீய ஜவ	வி.வர. 1. 4. 26	175
ஸஶர்த்ரம் ராவயொ ராஜா	ரா.யு. 19. 31	93
ஸம்ஹஶா நஹஶஸி நீ	சுஹி.ஸம். 52. 35	25
ஸாஹவாஶி யுஶெ யுஶெ	ஶீதா. 4. 8	220
ஸவகாஶஹஶாம் ரஶ்யாம்		36
ஸவஜ்ஞஸ்ஸவக்ருஜ்	வி.வர. 5. 1. 46	164
ஸவஜ்ஜோவி ஹி விஶ்வஶ:	ஶு.த. 17. 78	117
ஸவத்ராஷ்டாக்ஷஶோ ஶஞ்ஜ:		5
ஸவயொஶ்யஶநாயாஸம்		33, 172
ஸவலொகஶரணாய	ரா.யு.17.15	[33,101,105,172
ஸவாவராயநிஷ்க்ருத்யா	ஷூஶிகாணிகா	140
ஸவெஷாமெவ யஶூணாம்	ஹார.சூ.ந.36 24	[168,190
ஸவயஸ ஜவ யெ நித்ய	ஶ்ரீஶரண.27	230
ஸ ஹி தம் ஹதிஜஶ்ராஹ	ரா.யு. 18 26	121
ஸாயம்ஹக்திஷ்ஷ ஸா ஹஞ்ஜீ		72
ஸாஶாஶ்யநஸ்யம் யஶூஶெதர:		124
ஸாயும்ஸவநா ஶஹாயொஶ:		204
ஸா ஹி ஸவத்ர ஸவெஷாம்		58, 168
ஸிஶஶஸவயக்ஷாஶ்வ	ரா.பா. 15. 24	86,172
ஸீதாம் வ ராஶாய நிவெஶ்ய	ரா.யு. 15. 14	148
ஸுஶ்ரீவஸ்யாகிதஸ்யாஸீஜ்	ரா.பா. 1. 63	148

ஸாத்த்ரீவஸ்ய தாததாக்யம்	ரா.யா. 18.21	115
ஸாக்ஷாத்ரேண ஸோசேத்	ஸ்லோகாவலிகா.	61
ஸாக்ஷாத்ஷேத்ராவாஸ்வஸ்ய க்ஷாத்ஷேத்ர	ரா.யா. 18. 22	116
ஸங்க்ஷேபஃ ஸமாஸேன்ஜேஷுயஃ	ரா.கி. 18. 15	97,145
ஸோஸஞ்ஜயிம் ஸிரஸா க்ருத்வா	ஐ.ஸ. 8. 24	119
ஸோஸஹம் ஸமாஷிதஸ்தேந	ரா.யா. 17. 14	101
ஸோஸஹம் ஸஞ்ஞ்யஸ்தஸாஸோ	ரா.உ. 104. 9	84
ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ்தராணஞ்ச		28
ஸ்திதே ஸநவி ஸாஸ்வேஸ்ய	ஸமாஸசரஸ.	170,224
ஸ்வதஞ்ச கதஃபு	ஸூத்ர. 1. 4. 54	66
ஸ்வகாஸாத்ரந் ஸம்ஜாதம்		12
ஸ்வாஸ்மீஸ்ய ஸ்ரீஸாது	ஸ்ரீரஜ.ஸ்த. 2. 87	38,185
ஸ்வயம் ஸ்வஸ்ஸுகாஸ்வபுது	ஸுக்ஷீகஸ்யாணம்.	46
ஸ்வரக்ஷணேஸ்வஸ்யஸக்தஸ்ய	ஸாஸ.ஸா. 294. 19	176
ஸ்வரேண ஸஹதோ ஸஹாது	ரா.யா. 17. 9	101
ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீஷிபுஸதாஸ	ஸ்ரீஸ்தவ. 1	36
ஸ்வேஷ்வரஸ்வேஷ்ண	ஷேஸ்த.ர. 38	38
ஸ்வாராயநம் விஹாயாஷி	வி.தகவ.	208
ஹஸிதம் ஹாஷிதம் சேவ	ரா.ஸா. 3. 4	80
ஹஸ்தஸ்ய ஸாஸ்வேவிஷஷிஸ்ய	ஸமஸ.ஸம். 30	195

தமிழ்பிரமாணங்களின் அகாராதிஸூசிகை.

அகலகில்லேன்	தி.	6	10	10	34,59,169
அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர்	தி.	6	10	11	42
அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே	தி.	6	10	10	
அடியார் குழாங்கள்	தி.	2	3	10	230
அடியார்க்கென்னை	அமல.		1		18
அடியேனுள்ளான்	தி.	8	8	2	234
அடியேனை ஆட்கொண்டு	தி.மொ.	1	9	2	
அடைய அருளாய்	தி.மொ.	11	8	6	240
அதுவுமவனதின்னருளே	தி.	8	8	3	46,63
அத்தா நீ செய்தன	தி.	2	3	2	224
அந்தமில் பேரின்பத்து	தி.	10	9	11	244
அந்நாள் நீ தந்த	தி.	3	2	1	216
அப்போதைக்கிப்போதே	பெரி.தி.	4	10	1	206
அமரரோடுயர்வில்	தி.	1	3	11	229
அமலனாதிபிரான்	அமல.		1		41
அம்மானாழிப் பிரான்	தி.	5	1	7	39
அயர்வறுமமரர்கள்	தி.	1	1	1	231
அருநாகத்தழுந்தும்	தி.மொ.	6	3	4	217
அலர்மேல்மங்கையுறை	தி.	6	10	10	40
அவாவறச் சூழ்ந்தாய்	தி.	10	10	10	233
அவாவற்று வீடுபெறும்	தி.	10	10	11	195,233
அறியாதனவறிவித்து	தி.பாவை		28		243
அனைத்துலகுமுடைய	தி.	6	7	10	230
அன்று நான் பிறந்திலேன்	தி.ச.வி		74		222
ஆராவன்பிலடியேன்	தி.	6	10	2	11
ஆவாரார் துணை	தி.	5	1	9	86
ஆறெனக்கு நின்பாதம்	தி.	5	7	10	46
இங்குமங்கும் திருமால்	தி.	7	9	11	53
இசைவித்தென்னை	தி.	5	8	9	63

இருளகற்றுமெரிகதிரோன்	பெரி. தி.	4	9	3	229
இருள் தருமாஞாலத்துள்	தி.	1	6	1	238
இலிங்கத்திட்டபுராண	தி.	4	10	5	164
இழை நல்ல வாக்கை	தி.	9	5	10	221
இனியறிந்தேன்	4 அ.		96		215
இன்றாக நாளையேயாக	4 அ.		7		222
இன்றென்னைப்பொருள்	தி.	10	8	9	218,219,243
இன்னமுதெனத் தோன்றி	தி.	7	1	8	244
இன்னார் தூதனென	தி.மொ.	2	2	3	54
உள்ளமுரை செயல்	தி.	1	2	8	209
உள்ளவுலகளவும்	பெ. அ.		76		230
உற்றேனுகந்து	தி.	10	8	10	219
உன் சரணல்லால்	பெரு.தி.	5	1		41
உன்னடியார்க் காட்படுத்த	தி. பள்ளி		10		18
உன்னருளே புரிந்து	பெரு. தி.	5	4		223
உன்னாலல்லால் யாவ	தி.	5	8	3	238
ஊனேறு செல்வத்து	பெரு. தி.	4	1		223
ஊன்றியிடந்தெயிற்றில்	தி.	7	4	3	165
எங்கும் போய்க்கரை	பெரு. தி.	5	5		89
எட்டெழுத்துமோதுவார்	தி.ச.வி.		77		5
எட்டெழுத்தும் வாரமாக	தி.ச.வி.		78		5
எண் பெருக்கந்நலத்து	தி.	1	2	10	21
எமதிடம் புகுதுக	தி.	10	9	5	143
எமரேழெழு பிறப்பும்	தி.	1	7	1	191
எம்மாபாவியர்க்கும்	தி.	5	1	7	38
எய்ப்பென்னை	பெரி.தி.	4	10	1	181
எருத்துக் கொடியுடையானும்	தி.	5	3	6	68,188
எல்லாமறிவீர்	தி.மொ.	4	9	6	39
எனக்கே தன்னைத் தந்த	தி.	2	7	11	40
என் முடிவு காணாதே	தி.	2	5	8	219

என்னாலடைப்பு நீக்கு	பெ.அ.		3		224
என்னாலுன்னை இன் கவி	தி.	7	9	6	234
என்னான் செய்கேன்	தி.	5	8	3	16,68,224
என்னுடை நன்னெஞ்சம்	பெரி.தி.	4	4	6	221
ஏரார்ந்த கண்ணி	தி.பாவை		1		39
ஏழையேதலன்	தி.மொ.	5	8	1	33
ஐங்கருவி கண்ட	தி.	4	9	10	216
ஒண்டொடியாள் திருமகள்	தி.	4	9	10	49
ஒரு நாள் காணவாராய்	தி.	6	9	4	234
ஒருவனடியேனுள்ளான்	தி.	8	9	1	228
ஒழிவில் காலமெல்லாம்	தி.	3	3	1	27,147
ஒளிக்கொண்ட சோதி	தி.	3	7	6	229
ஒன்றும் தேவும்	தி.	4	10	1	7
ஒரெண்டானுமின்றியே	தி.	1	10	5	65
கடைத்தலை இருந்து	தி.மாலை.		38		88
கண்ணபுரமொன்றுடை	தி.மொ.	8	9	3	2,196,216
கண்டு கேட்டுற்று	தி.	4	9	10	49,187
கருந்தடமுகில்	பெரி.தி.	4	4	7	209
கலியுகமொன்றுமின்றி	தி.	5	2	11	227
களைவாய் துன்பம்	தி.	5	8	8	68
கறந்த பாலுள் நெய்யே	தி.	8	5	10	24
கற்கியாமின்னம்	தி.	5	1	10	167
காலும் கையும் விதிர்	பெரி.தி.	4	5	4	180
கிளரொளியிளமை	தி.	2	10	1	172
குலங்களாய வீரிரண்டு	தி.ச.வி.		90		33
குலதொல்லடியேன்	தி.	6	10	1	10
குறைவொன்றுமில்லாத	தி.பாவை		28		240

கூட்டரிய திருவடி	தி.	4	9	9	39
கூழாட்பட்டு	தி.பல்.		3		142
கேழலாய்க் கீழ்புக்கு	தி.	2	8	7	165
கோலத்திருமாமகள்	தி.	6	9	3	49,230
சரணமாகும் தனதாள்	தி.	9	10	5	73
சன்மசன்மாந்தரம்	தி.	3	7	7	39,169,177
சார்ங்கமுதைத்தசர	தி.பாவை		4		96
சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்து	தி.	10	10	10	229
சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்	தி.பல்.		12		28
சூழ் விசும்பணி முகில்	தி.	10	9	1	229
செம்மையுடைய திரு	நா.தி.	4	10		208
செல்வநாரணனென்ற	தி.	1	10	8	40
செவிக்கினிய செஞ்சொல்	தி.	10	6	11	157
சேணுயர் வானம்	தி.	5	3	9	38
சொல்லுமவிடு சுருதி	ஞானஸாரம்		40		237
தடம் பெரும் தோளார	தி.	2	8	7	165
தமர்கள் கூட்ட வல்வினை	தி.	8	10	9	190
தம்மையே நாளும்	தி.	11	3	5	213
தயாதன் பெற்ற	தி.	10	1	8	154
தனக்கேயாக எனைக்	தி.	2	9	4	27,51
தனக்கேற்கும் கோல	தி.	10	10	6	36
தன் தாளிணைக் கீழ்	தி.	7	5	10	50
தன்மை பெறுத்தி	தி.	3	7	7	26, 50,154, 229
தன்னடியார் திறத்து	பெரி.தி.	4	9	2	38
தாயே தந்தை	தி.மொ.	1	9	1	33
தாய் நினைந்த கன்றே	தி.மொ.	7	3	2	183
தாழ்ச்சி மற்றெங்கும்	தி.	3	2	4	152

தானெனக்காய் நினைந்து	தி.மொ.	7	3	2	228
திருநாரணன் தாள்	தி.	4	1	1	20,34
திருமாலிருஞ்சோலை	தி.	10	8	1	39
திருவில்லாத் தேவர்	4 அ.		53		35,188
தீர்த்தவடியவர்	தி.	3	5	11	211
துணியேனினி நின்	தி.மொ.	11	8	8	223
துயரறு சுடரடி	தி.	1	1	1	41
தொண்டர்க்கமுது	தி.	9	4	9	204,234
தொழுதெழுன்	தி.	1	1	1	191
தொன்மாவல் வினை	தி.	3	2	2	191
நடுவே வந்துய்ய	தி.	1	7	5	219,241
நல்வகையால்	தி.பல்.		11		6
நாகணைமிசை நம்பிரான்	தி.	4	10	11	41
நாடுநகரமும்	தி.பல்.		4		6
நாமம் சொல்லில்	தி.மொ.	5	10	1	6
நாரணன் முழுவேழ்	தி.	2	7	2	21
நானுன்னையன்றி	4 அ.		7		21
நானே நாநாவித	பெரி.தி.	1	9	2	63
நின்தாளிணைக் கீழ்	தி.	3	2	4	51
நிலை வரம்பில	தி.	1	3	2	106,233
நின் திருவருளும்	தி.	9	2	1	34
நின் திருவுருவமனம்	தி.	3	1	4	220
நின் திருவெட்டெழுத்தும்	தி.மொ.	8	10	4	5, 19
நின்றனரிருந்தனர்	தி.	1	1	6	224
நின்னருளே புரிந்து	பெரி தி.	5	4	1	194,223
நின்னிலங்குபாதம்	தி ச வி.		90		41
நின்னையே தான்	பெரு.தி.	5	9		160

நீசனேன் நிறைவொன்றும்	தி.	3	3	4	39
நீலவரையிரண்டு	தி.	10	10	7	175
நெறியெல்லாமெடுத்து	தி.	4	8	6	60,221
நோயெல்லாம் பெய்த	தி.	9	7	7	224
நோற்ற நோன்பிலேன்	தி.	5	7	1	192
படியாய்க் கிடந்து	பெரு.தி	4	9		27
பல்லாண்டு	தி. பல்.		1		153
பாசி தூர்த்துக் கிடந்த	நா. தி.	11	9		164
பாரித்துத் தானென்னை	தி.	9	6	10	161
பார்வண்ண மடமங்கை	தி.நெடு.		18		165
பிணை கொடுக்கிலும்	பெரி.தி.	4	5	2	230
பிரமகுருவாகி வந்து	பெரி.தி.	5	2	8	221,241
பிறந்தபின் மறந்திலேன்	தி.ச.வி.		64		5
புகலொன்றில்லா	தி.	6	10	10	11,192
புற்பா முதலாப் புல்	தி.	7	5	1	88
பொய்நின்றஞானம்	தி.வி.		1		230
பொய்யில் பாடல்	தி.	4	3	11	204
பொல்லாக்குறளுருவாய்	நா. தி.	11	5		166
போய பிழையும்	தி.பாவை		5		73
போற்றி	தி.	4	5	1	153
மாணமாஞல்	தி.	9	6	5	179
மாவடியைத் தம்பிக்கு	பெரி.தி.	4	9	1	87
மற்றுமோர் தெய்வம்	தி.	7	10	3	10,238
மற்றைந் கண்கொள்ளாமே	பெரி.தி.	2	6	7	91
மன்னுறில்	தி.	1	2	5	26

மாகவைகுந்தம்	தி.	9	3	7	206
மாதவன் என்றதே	தி.	2	7	4	39
மாற்றமுள	தி மொ.	11	8	1	216
முகில்வண்ணனடியை	தி.	7	2	11	34
மூலமாகிய ஒற்றை	பெரி. தி.	4	5	4	6,242
மூன்றெழுத்ததனை	பெரி தி.	4	7	10	6
யானே என்தனதே	தி.	2	9	9	16
யானே நீ	தி.	8	1	9	30
வணங்கலிலரக்கன்	தி.மொ.	9	8	5	152
வந்தடைந்தேன்	தி.மொ.	1	9	1	63
வந்துமண்ணும்	தி.பல்.		3		143
வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல்	நா. தி.	10	10		223
வள்ளல் மணிவண்ணன்	தி.				60
வாங்கெனை நீ மணி	தி.	4	9	6	206
வாயினால் நமோ	பெரி. தி.	4	5	2	198
வானுயரின்பம்	தி.	8	1	9	51
விண்ணுலகம் தா	தி.	10	6	3	179
வீடுபெற்ற	தி.	10	10	11	74
வெறிதே யருள்	தி.	8	7	8	65
வேரி மாறாத பூமேல்	தி.	4	5	11	34
வைகுந்தமாகும் தம்	தி.	5	3	11	210

பிரமாண ஸங்கிரஹம்.

---

i. ஸம்ஸ்கிருதம்.

அதிகரணஸாராவலீ (அதி. ஸா.) 113, 117
அஷ்டஶ்லோகீ (அஷ்ட.) 12,13,15,23,27,29.
அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யா (அ. ப்ர. வி. or நாரதீய).4, 5, 6.
அஷ்டாத்யாயீ 66
அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதா (அஹி. ஸம்.) — 21, 25, 34, 43, 46, 48, 61, 64, 195, 203.
இதிஹாஸஸமுச்சய: (இ. ஸ.)— 12, 118, 119, 121, 129, 133, 134, 137.
கடஶ்ருதி 13,32.
கௌதமதர்மஸூத்ரம் (கௌத. தர்ம.)— 129,207,210.
சது:ஶ்லோகீ (சது.)— 20,34,36,38.
ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (ஜித.)— 41,101.
தைத்திரீயஸம்ஹிதா (தை. ஸம்.)— 167.
,, ப்ராஹ்மணம் (தை. ப்ரா.)— 166.
,, ஆரண்யகம் (தை. ஆர.)— 113,180.
,, உபநிஷத் (தை. உ.)— 200.
நாரஸிம்ஹபுராணம் (நார. பு.)—5,199.
நீதிஶாஸ்த்ரம் 156
ந்யாயதத்த்வம் 182
ந்யாஸதிலகம் 44
பாஞ்சராத்ர 12, 23
பௌஷ்கரஸம்ஹிதா (பௌ. ஸம்).— 33

ஊொயாயநஶ்ாஸ்ாவஸூத்ரு 237

ஶ்ராஹ்வைாணு 33, 55

ஹமவத்ீதா—18, 54, 55, 57, 66, 74, 76, 80, 139, 159, 166, 168, 170, 173, 181, 193, 194, 197, 199, 200, 205, 207, 220, 222, 225, 232, 235, 238.

ஹட—உக்ஷகு— 15, 22, 39.

ஹாமவது—61, 101, 173.

ஹாதஉநிக்ரதம் ஶாஸ்த்ரம்— 43, 64.

ஹாரதஃ i. சூதிவவு— 81, 163, 205.

ii. வஸஹாவவு—136, 211.

iii. வநவவு—19, 43, 76, 136.

iv. உெ்ராமவவு—23, 132, 147, 159, 176.

v. சூநாஶாஸநிகவவு—21, 22, 168, 198, 201.

xii. ஶாஞ்திவவு— 14, 16, 31, 70, 133, 161, 176, 183, 188, 192, 199, (²360.5.), 221, 224, 227.

xiv. சூஶ்ஶெயிகவவு—136.

ஹாரஆாஜவஸஂஹிதா— 127, 210.

ஹாஷ்ராகாரநிதரு— 193, 238.

ஹாஷ்ராகாரஉக்ஷகஂ— 44, 46.

உநஸ்ரதி— 6, 21, 125, 133, 134, 188, 220, 241.

உஞாஜவஉெஷாத்ரு— 12.

யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ரதி— 134, 138.

ராஜாயணஂ: i. வாஉகாண்ஃ—80—82, 86, 94, 148, 172.

ii. அயொய்ராகாண்ஃ— 28, 34, 47, 49, 51, 86, 98, 108, 124, 167.

iii. சூரண்ராகாண்ஃ —13, 43, 88, 107, 124, 148.

ராமாயண: iv. கிஷ்கிந்தாகாண்ட—92, 97, 145, 193, 210.
v. ஸுந்தரகாண்ட—21, 36, 57, 89, 90, 91, 95, 111, 124, 193, 210, 226.
vi. யுத்தகாண்ட—33, 36, 46, 83, 93-95, 100 103, 105, 107, 108, 110-112, 114-121, 125, 127, 128, 130, 134-138, 141-160, 172, 174, 222.
vii. உத்தரகாண்ட—84, 85, 96-98, 104.

லக்ஷ்மீகல்யாணம்— 46
லக்ஷ்மீதந்த்ரம்— 9, 36, 44, 56, 71, 117, 202.
வரதராஜபஞ்சாஶத்— 195
வரதராஜஸ்தவ— 47, 87, 108, 109, 185, 201.
வராஹபுராணம்— 6, 166, 170, 172, 181, 210, 221, 224, 227, 228.

வாமநபுராணம்— 7

விஷ்ணுதத்த்வம்— 12, 173, 208, 209.
விஷ்ணுதர்ம— 43, 48, 76, 99, 103, 139, 154, 156, 157, 194, 206, 227.
விஷ்ணுபுராணம்— 36, 40, 47, 48, 49, 125, 139, 164, 168, 175, 176, 192, 209, 221, 235.
விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதா— 5, 10, 49, 196, 200.
வைகுண்டஸ்தவ:— 217, 230.
ஶரணாகதிகத்யம்— 10, 34—36, 47, 48, 51, 159, 181, 206, 223, 225.

ஶாகல்யம்— 146
ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி— 155, 221, 232.
ஶாரீரகஸூத்ரம்— 26, 66, 69, 172, 180, 225
ஶௌநகஸம்ஹிதா— 35

ஶ்ரீகுணரத்நகோஶ:— 28, 34, 36, 96, 230.
ஶ்ரீரங்ககத்யம்—44, 47.
ஶ்ரீரங்கராஜஸ்தவ:— 38, 43, 185.
ஶ்ரீஸ்தவ:— 36
ஷடர்த்தஸம்க்ஷேப:— 49.
ஸம்வர்த்தஸ்ம்ருதி:— 137.
ஸநத்குமாரஸம்ஹிதா—16, 58, 163, 172.
ஸாத்வகிதந்த்ரம்—44
ஸாத்வதஸம்ஹிதா—36, 47, 81, 99, 221, 227,
ஸ்தோத்ரரத்நம்–13, 27, 38, 46, 49, 50, 71, 157, 187, 202, 209
ஸ்வாதிகாரிகா:—61
ஹரிவம்ஶ:—54

பிரமாண ஸங்கிரஹம் ii. தமிழ்.

திவ்யப்ரபந்தம். பக்கங்கள்.

அமலனுதிபிரான் (அமல) — 18. 41.

திருச்சந்தவிருத்தம் (தி. ச. வி.) — 5, 33, 41, 222, 223.

திருநெடுந்தாண்டகம் (தி. நெடு.) — 165.

திருப்பல்லாண்டு (தி. பல்.) — 6, 28, 142, 153.

திருப்பள்ளியெழுச்சி (தி. பள்ளி.) — 18.

திருப்பாவை (தி. பாவை) — 39, 73, 240.

திருமாலை — 88.

*திருவாய்மொழி— 7, 10, 11, 16, 20, 21, 24, 26, 27, 30, 34, 39, 40, 41, 42, 46, 49, 50, 51, 53 (7.9.11), 59, 60, 63, 65, 68, 73, 74, 86, 88, 106, 143, 147, 152, 153, 154, 157, 161, 164, 165, 167, 169, 172, 175–177, 179, 187, 190, 191, 192, 195, 204, 206, 210, 211 216, 218—221, 223, 224, 227—231, 233, 234, 238, 243, 244.

நாச்சியார் திருமொழி (நா. தி.) — 164, 166, 208, 223.

நான்முகன் திருவந்தாதி (4-ம் அ.) — 21, 188, 215, 222.

பெரிய திருமொழி (தி. மொ.) — 2, 5, 6, 10, 19, 33, 39, 54, 63, 152, 172, 183, 196, 198, 213, 216, 217, 223, 224, 228, 238, 240.

பெரியதிருவந்தாதி (பெ. அ.) — 224, 230.

பெரியாழ்வார் திருமொழி (பெரி. தி.) — 6, 38, 68, 87, 91, 180, 181, 188, 194, 206, 209, 229, 230, 243, 244.

பெருமாள் திருமொழி (பெரு. தி.) — 27, 41, 89, 160, 223. 36, 44, 237.

அரு

* பெயர் குறிப்பிடாமல் ஸங்க்யை கொடுத்திருப்பதெல்லாம் திருவாய்மொழியிலிருந்து உதாஹரிக்கப்பட்டவை என்று ஸங்கேதம்.

பெயர் குறித்து உதாஹரிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்

ஆயுர்வேதம் 171
ஆலங்காரிகர் 181
இதிஹாஸ 204, 205
உத்தர ஶ்ரீராமாயணம் 84
கடஶ்ருதி 13, 32
கத்யம் 33, 63, 76
கீதாபாஷ்யம் 76
கீதாஶாஸ்த்ரம் 205
ஜயாக்யஸம்ஹிதை 229
தத்த்வஸாகரஸம்ஹிதை 11
திருவிருத்தம் 231
நாராயணாநுவாகம் 200
நிகண்டு 7
நிருக்தம் 14
நீதிஶாஸ்த்ரம் 103
பர்யங்கவித்யா 50, 143, 229
புருஷஸூக்தம் 199
புருஷோத்தமவித்யா 235
பௌஷ்கரஸம்ஹிதா 100
ப்ரஹ்மபிந்து 24
பகவச்சாஸ்த்ரம் 14, 70
பாஷ்யம் 63
மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரம் 19
மஹாபாரதம் 168, 205
லக்ஷ்மீகல்புராணம் 46
வராஹபுராணம் 164
வேதாங்கம்
வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் 7
ஶாகடாயனஸம்ஹிதா 229
ஶாரீரகஶாஸ்த்ரம் 225
ஶ்ரீப்ரஶ்நஸம்ஹிதா 32
ஶ்ரீமத்ராமாயணம் 205
ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத் 24, [illegible]2, 82, 84
ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை 5[illegible]
ஸ[illegible]ஸம்ஹிதை 100
ஸாத்த்விகதந்த்ரம் 47
ஸாத்வதஸம்ஹிதை 100

ஆகரம் தெரிய வேண்டியவை.

𑌅𑌤𑌸𑍍𑌕𑌰𑌕𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 221
𑌅𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋 𑌧𑌶𑍁𑌦𑍇𑌨 212
𑌆𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑍋 𑌯𑌗𑍁 229
𑌉𑌪𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌣 98
𑌉𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌗𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 207,222
𑌉𑌪𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌶𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍀𑌶𑌂 61
𑌏𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑌾 𑌗𑌹𑌾𑌹𑌾𑌮𑌾𑌃 211
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌗𑌸𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 167
𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 220
𑌤𑍃𑌜𑍇𑌯𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌕𑍋 𑌗𑌤𑍍𑌤𑌃 133
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌦𑍁𑌃 220
𑌦𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 207
𑌦𑌾𑌸𑌕𑍍𑌵𑌾𑌰 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 12
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌨𑌗𑌹𑍍𑌰𑌾𑌶𑍇 156
𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌤𑌪𑌸𑌾𑌂 222
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌃 𑌶𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 160
𑌨 𑌕𑌲𑍌 𑌕𑌲𑌿𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾 227
𑌨 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌦𑍈𑌵𑌤𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 238
𑌨𑌦𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌯𑍋𑌗𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑍍 14
𑌨𑌶𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌨𑌾𑌯𑍁𑌃 19
𑌨 𑌸𑌾𑌸𑍍𑌨𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑍇𑌶 207
𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍋 𑌯𑌗𑍁𑌃 137
𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑍋 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌪𑍁𑌰𑌃 207
𑌵𑌿𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌧𑍁𑌰𑌂 159
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌹𑌂𑌸𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 132
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌹𑍃𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 199
𑌪𑍍𑌰𑌹𑌵𑍋 𑌹𑌗𑌵𑌹𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 18

[illegible] 133
[illegible] 129
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤 [illegible] 132
[illegible] 188
[illegible] 207
𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌯𑌾 [illegible] 55, 195
[illegible] 12
[illegible] 212
[illegible] 17
[illegible] 226
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑍁 28
[illegible] 210
𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾 211
[illegible] 207
[illegible] 215
[illegible] 35
[illegible] 131
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣 [illegible] 40
[illegible] 206
[illegible] 99
𑌸 𑌏𑌵 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 71
[illegible] 47
[illegible] 46,189
[illegible] 44
[illegible] 36
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 5
[illegible] 23, 172
[illegible] 72
[illegible] 124

ஸாயும்ஸநோ உஹாயோகஃ 204
ஸாஹி ஸவூத்ரு ஸவெஷாம் 58, 168
ஸ்த்ரியோ வ்ருஜாஷ்கர்ணாஸ்ச 28
ஸ்வகவஶாத்ஙநி ஸஂஜாதம் 12

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் செய்தருளின ஸ்லோகங்கள்.

அவதிஶு வெஷ்டிஶம்	அ. ரு. ஸா.	161
அவாயவஸஂவவெ	,,	140
அயஉவூவரோ	உ. ஸ.	236
அஷ்டாருவாரஉ	ஸா. ஸ.	237
கவிதாகிடகஷெஸவிணா	,,	247
க்வாவி கவூாஞவெஶஞெ	ர. ஶி.	163
ஜயத்யாஶ்ரிதஸஂத்ராஸ	அ. ரு. ஸா.	79
தீநோ த்ருவூதாவா	,,	138
நஉஷ்கஷெ கஷெஷஉந	,,	79
நிஶாநம் ஸவூஹஞ்தாநாம்	,,	140
வரவிதரவதவிடுகம்	அ. ஷெ.	198
ருயாஜெ ஸவூஶாஸ்த்ராணாம்	ரு. ஶ.	214
ருாவீ ஸஹ்யூா காவிகு	ஸா. ஸ.	237
ருாயஃ ருவதஜெ வாஂஸாம்	அ. ரு. ஸா.	79
ஹஞ்தஸரோவெதாநூந	ஸா. ஸ.	237
ராகாஞெ ராஜயுஙக	அ. ரு. ஸா.	161
வியிவிஹிதஸவயடூம்	ஸா. ஸா.	78
விதூஶத நிரவாயம்	,,	78
ஶ்ரீஉஷெஂகடநாயஃ ஶ்ரீயார	அ. ஷெ.	197
ஶ்ரீஉஷெஂகடநாயஃ ஸஹ்யூஉய	ரு. ஶ.	214
ஸவூாவராயநிஷ்கூத்யா	அ. ரு. ஸா.	140
ஸ்விரஉரஜஸ்நாதஃ	ர. ஶி.	163
ஸ்வஸ்யம் விதம்	ர. ஶி.	166

அம்ருதாஸ்வாதினிப் பாசுரங்கள்.

28.	அந்தமிலாப் பேரின்பம்	215
12.	அறியாதவிடைச்சியரும்	77
21.	இடம் பெற்றுரெல்லாம்	185
22.	இரண்டுரையாத நம்	185
5.	இருவிலங்கு கழித்து	29
6.	உறவை யிசைந்து	31
9.	என்னது யான்	53
10.	ஒண்டொடியாள் திரு	53
16.	ஒருக்காலே சரணாக	70
24.	கண்ணன் கழல் தொழ	197
7.	கருமமென ஞானமென	32
30.	கழியாத கருவினையில்	236
27.	காசினியில் வரை	213
2.	காரணமும் காவலனும்	13
26.	சீர்க்கடலின் திரை	213
15.	சோகம் தவிர்க்கும்	70
13.	தத்துவமும் சாதனமும்	77
29.	தான் தனக்கு	236
20.	திருத்தம் பெரியவர்	163
11.	துய்யமனத்தர் துறை	67
31.	நின்னருளாம் கதி	246
14.	பரக்கும் புகழ்வரும்	78
25.	பொங்கு புனலாறு	198
17.	பொன்னையிகழ்ந்து	161
23.	மலையும் குலையும்	186
1.	மூலங்களையென	2
19.	மூவுலகும் கன்பிழை	162
4.	யாதாமிவையனைத்தும்	25
3.	யானென்பதொன்று	20
8.	வினை விடுத்து	48
18.	வேதத்திரளில்	162

பெயர்களின் அகராதி.

அகஸ்த்யர்	245
அகம்பனன்	107
அங்கதன்	109
அபியுக்தர்	18,19
அமாநவன்	141,154
அர்ச்சிராதிகதி	179
அர்ஜுநன்	54
அர்ஜுநரதம்	201
அஸமஞ்ஜஸன்	217
அஹிர்புத்ந்யர்	36
ஆசார்யர்கள்	198,220
ஆதிவாஹிகர்	153
ஆர்ஹதமதம்	221
ஆழ்வார்	26,46,220
இந்த்ரன்-சிபி	133
,, பெரியதிருவடி	151
இளையபெருமாள்	86
உபாஸநாவாக்யார்த்தம்	25
உபயலிங்கத்வம்	25
கங்கை	112
கஜேந்த்ரன்	48,122
கண்டு	125
கண்வர்	125
கபோதோபாக்யாணம்	45
கல்கி	167
காகாஸுரன்	48
காசிராஜா	149
காரணவாக்யார்த்தம்	25
க்ருஷ்ணாவதாரம்	166
கீதோபநிஷதாசார்யன்	55
கும்பகர்ணன்	153
குலிங்கஶகுநி	136
குஶலவர்கள்	81
குஹப்பெருமாள்	149
கூர்மாவதாரம்	165
கைகேயி	87
கைலாஸம்	149
க்ஷத்ரபந்து	48
கோயிலாழ்வார்	104
சக்ரவர்த்தித்திருமகன்	80
சார்வாகர்	221
சோமாசியாண்டான்	139
ஜநகன்	124
ஜநஸ்தானம்	67
ஜாம்பவான்	109
தசரதன்	124
தத்புருஷ ஸமாஸம்	21
தமயந்தீ	19
திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான்	88
திருநாராயணாஸ்த்ர வ்ருத்தாந்தம்	68
திருவடி (சிறிய)	95,100
திருவடி நிலை	104
துந்துபி	149
த்ரிசங்கு	86
த்ரிஜடை	95
த்ரௌபதீ	48
நாஸிம்ஹாவதாரம்	165
நஹுஷன்	133,114,145

Acc. No. 17160

நாடீஜங்கன் 48
நாரதபகவான் 80
நாராயணன் 96
நிரீஶ்வரவாதம் 66
பஞ்சாயுதம் 117
பட்டர் 46,96
பரப்ரஹ்மம் 83
பரஶுராமன் 83,91
பரஶுராமாவதாரம் 166
பலபத்ராவதாரம் 166
பரரூபம் 185
பரதாழ்வான் 87
பஹுவ்ரீஹி(ஸமாஸம்) 21
பாஶுபதமதம் 221
பாண்டவர்கள் 19
பார்க்கவர்(ஹாஶுவர்) 118
(ஹா)பாவவிகாரங்கள் 176
பால்ஹீகர் 158
பிராட்டி 111
புஷ்பகவிமாநம் 87
பெரியதிருவடி 151
பெரிய முதலியார் 187
பெரியாழ்வார் 6
பெருமாள் 111
பௌத்தமதம் 221
ப்ரஹ்மா 80,83
ப்ரஹ்மாஸ்திரம் 89
ப்ருஹஸ்பதி 114,145
மதுவித்யா 183
மத்ஸ்யாவதாரம் 84,165
மநு 134
மந்யு 92
மஹாராஜர்(ஸுக்ரீவன்) 91
மஹாபுருஷர் 199
மால்யவான் 96
முசுகுந்தன் 118
முதலி 111
முக்தன் 155,166
ரகு 114,145
ராமாநுஜ(ஶப்தம்) 202
ராவணன் 94
ருத்ரன் 82
லங்காராஜ்யம் 159
லீலாவிபூதி 154
வநஸ்பதி (தேவதை) 119
வாராஹநயினார் 169
வாமநாவதாரம் 166
வஸிஷ்டபகவான் 109,114,124
வாலி 97
வால்மீகி பகவான் 80
விபீஷணாழ்வான் 98
விஶ்வாமித்ரபகவான் 86, 124,114
விஷ்ணு 96
விஷ்ணுபதம் 154
விஷ்ணுபக்தி 200
வைகுண்டநாதன் 155,166
வைநதேய (கதி) 112
வைஶேஷிகமதம் 221
வைஶ்ரவணன் 149
வ்யூஹங்கள் 165
ஶடகோபம் 87
ஶரபங்கர் 121
ஶரபன் 109
ஶாண்டில்யர் 210
ஶார்ங்கம் 96

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-571431.
(KARNATAKA STATE)

ஶிபி	114,133,145	ஷட்ஊர்மிகள்	176
ஶிஶுபாலன்	94	ஸரஸ்வதீவல்லபன்	80
ஶுநஶ்ஶேபன்	86	ஸாங்க்யமதம்	66,221
ஶோதகவாக்யார்த்தம்	25	ஸுக்ரீவன்	
ஶ்ரிய:பதி	54,200	ஸுமுகன்	48
ஶ்வபாகன்	189	ஸுமேரு	105

ஸம்வாதம்:

நஹுஷ-ப்ருஹஸ்பதி	132	வ்யாக்ர-வாநர	122,129
ரகு-ராக்ஷஸ	132	ஶ்யேந-கபோத	122,129
ச்சத்ரிந்யாயம்	103	ப்ராஹ்மணபரி	
கோபலீவர்த		வ்ராஜகந்யாயம்	112
ந்யாயம்	16,139	ஸேந்த்ரதக்ஷகந்யாயம்	130
கைமுதிகந்யாயம்	121		

அஞ்சுருவாணி	96	படைவீடு	158
ஆலாங்கட்டி	161	முதலிப்பு	155
இருந்ததே குடியாக	86	வந்தேறியானை	166
ஓலக்கம்	153	விடுதீட்டு	83
குளப்படி	159	வெளிச்சிறப்பு	158
தன்னுடைச்சோதி	85		

Location.................. R.........

Location.................. R.........

Printed at the "Sri Janardana Printing Works, Ltd.",
Town High School Road, Kumbakonam.

Location 21B R 2